LENIN

Troçkizme karşı
1903 - 1924

Erdoğan A

Lenin'in Troçkizme Karşı Mücadelesi

1903 – Ocak 1924

Marksizm Leninizm Enstitüsü nün kitabı temelinde çeviri ve ilavelerden geniş derleme

Erdoğan A

Kopya Hakkı Yoktur

Kimi Çevirilerin yapıldığı Temel kaynak, Bolşevik Partisi Marksist Leninist Enstitüsü tarafından hazırlanmış kitaptır.

Kitap içinde ilgili yazılarda Türkiyeli Çevirmenlerin, ve yayınların çevirileri de kullanılmıştır ;

İnter yayınlarından, Süheyla Kaya, İsmail Yarkın

Sol Yayınlarından, Muzaffer Erdost, N. Solukçu

Eriş Yayınları

Sayfa numaralarında baskıda küçük farklılıklar olabilir.

Önsöz

Lenin daha 1910 yılında Troçki ve Troçkizm'in geleceğini özetleyen şu sözleri söylemişti;

> "Troçki, Marksizm'in bütün düşmanlarını bir araya getiriyor, Troçki, Marksizm'in savunmasıyla ilgilenmeyen, ideolojik çürümeyi en değerli tutanları birleştiriyor; mücadelenin nedenlerini anlamayan ve görüş ayrılığının ideolojik kökenini öğrenmek, düşünmek ve keşfetmek istemeyen tüm dar kafalıları bir araya getiriyor.
>
> Troçki, temel olarak kendisini aldatarak, Partiyi aldatarak ve proletaryayı aldatarak bunları birleştiriyor."

Devam eden yıllarda Troçki, ve günümüzde Troçkistlerin, Bolşevizm'in, Sovyetlerin ve Sosyalizmin tüm düşmanlarını birleştiren, onlara genelde ideolojik, kimi zaman materyal, malzeme sağlayarak güçlendiren, onlarla beraber Sosyalistlere ve Sosyalizme karşı savaşan karşı devrimci pratiklerine şahit olduk.

Ancak, Troçki'nin bir "eski Bolşevik" ve "Troçkizm'in Marksist Leninist hareket içinde bir akım olduğu "yanılsamaları - temel olarak burjuvazinin akademik, mali, basın vb. büyük desteğiyle – yaygın bir şekilde devam etmekte. Bu yanılsama burjuva ve burjuva taktiklerini iyi uygulayan Troçkistler tarafından öylesine derinleştirildi ki, Bolşevikler Menşevik, ne kadar Menşevik ve Anti-Bolşevikler varsa hepsi Bolşevik olarak algılatılmaya çalışıldı, ve buna devam ediliyor.

Troçkistlerin "Bolşevizm Şampiyonluğu" nu kendilerine mal etmeleri, ve "Bolşevik" kimliğine takınmaları, büyük ihtimalle, ABD nin "demokrasi şampiyonluğunu" kendilerine mal etmesi, ve "sosyal-demokrat" kişiliğine takınmalarını da aşan, tarihe, tarihin en büyük "kişilik hırsızlığı" olarak geçecektir.

Sovyet tarihini ve Lenin'in yazılarını – burjuvazinin yazdığı özetlerden değil- ML kaynaklardan okuyan herkes Troçki'nin ne devrim öncesi, ne

devrim sürecinde, ne de devrimden sonra, hiçbir zaman Bolşevik olmadığını açıkça görebilir.

Troçki devrimden önce grupla birlikte partiye katılma teklifini "Bolşevikler birleşirken "bizden (yani Troçki ve Mezharanyzi'den) Bolşevizm'in kabul edilmesini beklememelidirler…. ben kendimi Bolşevik olarak adlandıramam" diyordu. Yani partiye katıldığında Menşevik, anti-Bolşevik ideolojisinden "sıyrılmış" olmadığını kendisi açıkça söylüyordu.

1922 de Lenin "Yoldaş Troçki'nin sözlerinin bazıları aynı şekilde belirsiz ve bir cevap vermeyi gerektirmez; onun tarafından yapılan diğer açıklamalar bizim defalarca Siyasi Büroda gözlemlediğimiz **eski anlaşmazlıkları tekrarlıyor. "**diyerek, "Troçki'nin eski anlaşmazlıklarını tekrarladığını" vurguluyordu.

Troçki'nin ve Troçkistlerin yeteneğini Lenin daha 1921 de şu sözleriyle öngörmüştü;
" Menşeviklerden yüzde birinden fazlasının Parti'de kalmasına müsaade edilmemelidir, ve o zaman bile, kalmasına müsaade edilen herkesin durmadan sınanması gerekir. Neden? Çünkü eğilim olarak Menşevikler 1918-1921 döneminde kendi özelliklerinden ikisini kanıtladılar:

> **birincisi,** hünerli bir şekilde "uyum sağlama" yeteneği, işçiler arasında hâkim olan "eğilime" kendilerini hünerli bir şekilde "takılma-sızma "yeteneği;
>
> ikincisi, daha da ustaca, Beyaz Muha-fızlara, sözde onlardan kendilerini ayrıştırırken, gerçekte onlara kalpten ve içten hizmet etme yeteneği.
>
> Bu iki özellik Menşevizmin tüm tarihinin mantıksal sonuçlarıdır"

Troçki'nin önerdiği "Troçkist sızma" günümüze kadar gelen ve halen devam eden taktiğidir.

Troçkizm ve Leninizm arasındaki fark sadece basit bir "fikir" farkı değil, temel ideolojik bir farktır. Birisi işçi sınıfının ideolojisini pratikte savunan Bolşevik "bakış açısı", diğeri anti-Bolşevik, anti-komünist, anti-Sovyet "bakış açıları" nın bir şemsiye altında toplandığı, sol maskesi altında burjuva ideolojisidir.

Lenin'in bu derlemedeki yazıları sadece Troçki ile ilgili değil, Troçki'nin farklı dönemlerde savunduğu ve pratiğe uyguladığı anti-Bolşevik, revizyonist, maceracı, pasifist vb görüşlerin eleştirisi, ve Bolşevik anlayış ve yaklaşımın öğretisidir.

Stalin'e ait olan en son yazı dışındaki tüm yazılar Lenin'e aittir. Konu üzerine kaynak, Bush dan özgürlük madalyası alan bir yazar, ya da CIA, MI6 ajanlarıyla bağlantısı olan bir yazar, ya da burjuva akademisyen bir yazar, ya da onların yazılarının bir koleksiyonu değil, Lenin'in kendisidir.

İÇİNDEKİLER

Bolşevik partisi Marksist Leninist Enstitüsünün Girişi - S 29

1903

ISKRA" YAZI KURULU SEÇİMİ ÜZERİNE KONUŞMA – S 40

Troçki başka şeylerin yanında şöyle yazıyordu:

"İnsan bu iğrenç, sınırsız ölçüde demagojik satırları okuduğunda öyle büyük bir tiksintiyle doluyor ki."

PARTİ TÜZÜĞÜNÜN TARTIŞILMASI SIRASINDAKİ KONUŞMA – S 45

Troçki yoldaş Plehanov yoldaşın temel düşüncesini hiç kavramamış ve bu nedenle açıklamalarında meselenin özüne hiç dokunmamıştır.

1904

Y.D. STASOVA'YA MEKTUP tan – S 51

Iskra editörlüğü altında Troçki'nin yeni bir broşürü çıktı. .... Broşür, yüzsüz yalanlar paketi, gerçeklerin çarpıtılmasıdır.

1905

SOSYAL DEMOKRASİ VE GEÇİCİ DEVRİMCİ HÜKÜMET – S 52

Kuru nutukçu Troçki şimdi (ne yazık ki Parvus'un yanında) "Papaz Gapon sadece bir kez ortaya çıkabilirdi", "ikinci bir Gapon 'a yer yoktur" diye yazıyorsa, bunun nedeni onun kuru nutukçu oluşudur.

1907

DUMA GRUBU FAALİYETLERİ HAKKINDA RAPOR ÜZERİNE KONUŞMADAN – S 58

Troçki hakkında birkaç söz. Troçki "Merkez" adına konuştu ve Bund'un görüşlerini dile getirdi. Bizim "Kabul edilemez" kararımızı ortaya koyduğumuz için, bize ateş püskürdü. Bizim kararımız

tarafından sözde hakarete uğrayan Duma grubunun geri çekilmesi nedeniyle, bize düpedüz bir bölünme tehdidinde bulundu.

1909

G. Y. ZINOVIEV MEKTUPTAN – S 60

Umarım bu seni, Troçki nin Ryazanov ve Şürekası türünde aşağılık bir kariyerist ve fraksiyoncu gibi davrandığına ikna etmiştir.

DEVRİMİMİZDE PROLETARYANIN MÜCADELESİNİN HEDEFİ – S 62

Troçki'nin en büyük yanlışı, devrimin burjuva karakterini görmezden gelmesi ve bu devrimden sosyalist devrime geçiş hakkında net bir fikire sahip olmadığıdır. Bu büyük hatalar, Martov Yoldaşının birkaçını tekrar edip, sempati ve onayla alıntı yaptığında, yan sorunlarda hatalara yol açar.

1910

RSDLP Merkez Komitesi Rus Kongresine Mektup – S 68

Troçki, Marksizm'in bütün düşmanlarını bir araya getiriyor, "Lenin-Plekhanov" bloğundan (böyle çağırmayı seviyorlar) nefret eden Potresov ve Maximov'u birleştiriyor. Troçki, Marksizm'in savunmasıyla ilgilenmeyen, ideolojik çürümeyi en değerli tutanları birleştiriyor; mücadelenin nedenlerini anlamayan ve görüş ayrılığının ideolojik kökenini öğrenmek, düşünmek ve keşfetmek istemeyen tüm dar kafalıları bir araya getiriyor.

RUSYA'DAKİPARTİ İÇİ MÜCADELENİN TARİHSEL ANLAMI S-76

“Troçki Menşeviklerin peşinden koşuyor ve özellikle tantanalı laflara sarılıyor.”” Troçki’nin ustası olduğu, kulağa hoş gelen ama boş laflara bir örnektir bu.”

PARTİDEKİ İLİŞKİLERİN DURUMUNDAN – S 86

Troçki'nin sözleri.... doğru sözlerin, iğrenç yalanı gizleme, lafazanlığa eğilimlilerin ve partinin iğrence aldatılmasını hedefleyen lafazanlıklarla nasıl eskimiş parçalar (paçavra) haline dönüştürüldüğünün bir örneğidir.

İçi boş lafların değil, pratikte uygulamanın söz konusu olduğu bugün, Genel Kurul Toplantısı'ndan bir yıl sonra, saklambaç oynamak, kendini aldatmak ve işçileri aldatmak, laf oyunlarıyla uğraşmak, saçma ve utanç verici değil mi?

1911

Hain Troçki'nin Utanç Yüzü – S 94

Ve göğüsünü döverek (övünerek) ve Vperyod grubunun ve tasfiyecilerin önünde sızmadığını iddia ederek Partiye olan sadakatini yüksek sesle söyleyen işte bu haindir. İşte hain Troçki'nin utanç yüzü budur.

STOLYPIN "İŞÇİ PARTİSİ" KAMPI – S 96

Troçki ve onun gibi "Troçkistler ve uzlaşmacılar" ın tasfiyecilere göre daha zararlı olduğu açıktır; ikna olmuş tasfiyeciler görüşlerini açıkça dile getirirler, ve işçiler için onların nerede yanlış olduklarını tespit etmeleri kolaydır; oysa Troçkistler işçileri aldatır, kötülüğü örtbas eder ve kötülüğün teşhir edilmesini ve onu düzeltmeyi imkânsız hale getirirler.

TROÇKİ' NİN DİPLOMASİSİ VE BİR PARTİ PLATFORMU Aralık 1911 – S 100

Troçki'nin özel görevi, işçilerin gözlerine toz atarak tasfiyeciliği gizlemektir.

Troçki ile konunun esası hakkında tartışmak mümkün değildir, çünkü Troçki'nin hiçbir fikri yoktur.

PARTİMİZDEKİ "BİRLEŞME KRİZİ" – S 104

Troçki'nin kararında tumturaklı boş lafların ne kadar içeriksiz olduğunu, gerçekte nasıl bütünüyle Akselrod ve ortaklarının, Aleksinski ve ortaklarının aldığı tavra hizmet ettiğini görmek için, bu soruyu sormak yeter.
Parti'de bir o kadar tehlikeli bela olan Troçki...

PARTİ KRİZİNİN ÇÖZÜMÜ – S 115

Gerek "Golos" çular gerekse de "Vperyod" yandaşları ve Troçki, bu yıl (1910) sürecinde fiilen Parti'ye sırt çevirip, Tasfiyeciliğe ve Otzovizm-Ültimatizme yöneldiler.

UZLAŞMACILARINYA DA ERDEMLİLERİN YENİ FRAKSİYONU ÜZERİNE – S 130

Zaten Troçki de ısrarla –uzun süredir, kâh Bolşeviklere, kâh Menşeviklere meylederek– tüm ve bütün fraksiyonlar arasında böyle bir anlaşma (ya da uzlaşma) vaaz ediyor.

ÜÇÜNCÜ DUMA'NIN SOSYAL-DEMOKRAT FRAKSİYONU – S 159

Tasfiyeci adayları zorla kabul ettirmeye ve hile yoluyla Alman işçilerinden para elde etmeye yöneliktir. — (Letonyalıların, Bundcuların, Troçki ve ortaklarının) uzun laflarının kısası budur.
Fakat bu hile cezasız kalmayacaktır.

1912

DEVRİMCİ YÜKSELİŞ – S 162

Troçki'nin Viyana "Pravda" sında Tasfiyecilerin ardından tekrarladığı, "koalisyon özgürlüğü için mücadelenin gerek Lena'daki trajedinin gerekse de bunun ülkedeki güçlü yankısının temelini oluşturduğu" liberal buluşundan daha yalancı bir şey yoktur.

PARTİYE KARŞI TASFİYECİLER – S 174

Troçki, Organizasyon Komitesinin ve yaklaşmakta olan tasfiyeci konferansının tüm erdemlerini söylemekle görevlendirildi; bu işi "profesyonel bileştirici" den daha uygun hiç kimseye veremezlerdi.

Zavallı adam, yine yalan söyledi, ve yine yanlış hesapladı.

PRAVDA'NIN EDİTÖRÜNE MEKTUP'DAN – S 178

bu tasfiyeci ve entrikacı, durmadan yalan söylemeye devam ediyor.

REFORMİSTLERİNPLATFORMU VE DEVRİMCİ SOSYAL-DEMOKRATLARIN PLATFORMU – S 179

Tasfiyecilerin platformuna bir göz atalım. Onun Tasfiyeci özü Troçki'nin devrimci lafazanlıklarıyla ustaca gizleniyor.

G.K. ORJONİKİDZE, S. S. SPANDARYAN VE ELENA STASOVA'YA mektup – S 193

Tasfiyecilerin dışarda yürüttükleri kampanyayı hafife almayın. İnsanların dışarda olup bitenlere kulak asmamaları, bir el hareketiyle, "cehenneme kadar" deyip geçmeleri büyük bir hatadır.

1913

BİRLİK SORUNU -S 195

Troçki'nin, eski kendini öven ama tamamen anlamsız laflarına rastlamak akıl almıyor. Sorunun özü hakkında bir kelime bile yok! Gerçekleri vurgulamak ve iyice analiz etmek için en ufak bir girişim yok! Birliğin şartlarından bir iz yok! İçi boş deyimler, ayağı havada sözler ve ismini vermediği rakiplere karşı kibirli suçlamaları ve etkileyici derecede önemli güvenceleri - bu, Troçki'nin bütün karakteristik tavrı.

LEGAL PARTİ VE MARKSİSTLER - S 198

Troçki, Semkovski ve Tasfiyeciliğin birçok başka savunucusunun kopardığı, Tasfiyecilere karşı "tahrikler" yaygarası düpedüz

vicdansızlıktır; çünkü bu gerçeğin çarpıcı bir tahrifidir.

İyi bir karar Kötü bir Konuşma dan - S 203

...ya da bir Troçkistin .... Yıllar boyunca tek bir belge, tek bir kararlar derlemesi, fikirlerin tek bir tahlili, gerçeklere ilişkin belge toplama yönünde tek girişim yok!

1914

BİRLİK YAYGARASIYLA BİRLİGİN ÇİGNENMESİ ÜZERİNE – S 206

"Ve bu olgu, Troçki'den "fraksiyonculuğun en kötü kalıntıları" nın bir temsilcisi olarak söz ederken haklı olduğumuzu gösterir."" Parlayan her şey altın değildir. Troçki'nin laflarında çok parlaklık ve gösteriş var, fakat içerik yok."

BÖLÜNME ÜZERİNE S - 214

"İntihar"la ilgili sözler düpedüz bir laftır, boş laftır, salt "Troçkizm" dir."" Troçki'nin "fraksiyonsuzluğu", işçilerin çoğunluğunun iradesinin en utanmazca ihlal edilmesi anlamında bölücülük demektir.

AĞUSTOS BLOKUNUN DAĞILMASI ÜZERİNE – S 221

Troçki bu dağılmayı okurlarından gizlemek için onlara yalan söylüyor.

"**BİR UZLAŞMACININ "YEDİLER" E ÖĞÜTLERİ**" – S 226

Tasfiyecilere ve Troçki'ye sadece oportünizmin Avrupaî örnekleri "sempatik" geliyor, asla Avrupaî parti ruhunu örnekleri değil.

TROÇKİ'NİN TASFİYECİ GÖRÜSLERİ – S 231

Troçki olgulardan ve somut belirtilerden kaçınıyor, çünkü bunların hepsi onun öfkeli yaygarasını ve cafcaflı laflarını acımasızca çürütüyor.

1903 PROGRAMI VE ONUN TASFİYECİLERİ – S 239

Dost görünüşlü Troçki, düşmandan daha tehlikelidir! "Polonyalı Marksistleri" genel olarak Rosa Luxemburg'"un yazdığı her yazının

destekleyicileri olarak sınıflandırabilmek için Troçki, kanıt olarak, "özel konuşmalar"dan başka bir şey gösteremez (yani Troçki'nin, varlığını sürdürmek için her zaman gıdasını sağladığı basit dedikodudan başka bir şey gösteremez).

İşçi Sınıfı Hareketi içinde İdeolojik Mücadele – S 253

Tasfiyeciler ve Troçki gibi, işçi sınıfı hareketindeki ideolojik mücadelenin bu yirmi yıllık tarihini görmezden gelen ya da tahrif eden insanlar, işçilere büyük zarar veriyorlar

1915

Sosyalizm ve Savaş -S 258

Kautskiciliğin bu temel yanılgısı, her ülkede kendisini çeşitli biçimlerde göstermektedir. …. Rusya'da da Troçki bir yandan bu fikri reddederken, öte yandan oportünist ve şovenist Naşo Zarya grubu ile iş birliğini savunmaktadır**.**

RUS SOSYAL-DEMOKRASİSİNDE BUGÜNKÜ DURUM – S 271

ne tasfiyeciler, ne dış ülkelerdeki topluluklar (yani Plehanov, Aleksinski, Troçki ve ötekiler), ne de (Rus-olmayan azınlıkların) sözde "ulusal" sosyal-demokratlar, bizim 1912 Ocak Konferansımızı tanımadılar. Bize karşı en sık kullandıkları suçlama "zorbalık" ve "bölücülük" idi.

Aleksandra Kollontai ye Mektuptan – S 276

Troçki gibi, çeşitli biçimlerde hepsi oportünistlerle birlik tarafı olduklarından, çeşitli biçimlerde hepsi, oportünizmi cilalaladıklarından, hepsi (çeşitli şekilde) devrimci Marksizm yerine eklektizmi vaaz ettiklerinden, bence, hepsi en zararlı "Kautskiciler",

EMPERYALİST SAVAŞTA KENDİ HÜKÜMETİNİN YENİLGİSİ ÜZERİNE – S 277

İşte Troçki'nin oportünizmi savunmak için her zaman kullandığı kibirli safsatalara tipik bir örnek. Troçki safsatalarla kendini kurtarmak istiyor ve üç ağaçlı bir ormanda yolunu şaşırıyor.

1916

BORİS SOUVARİNE'YE AÇIK MEKTUP – S 287

Ya Troçki? Martov'un partisinden ayrıldı ve hala bizi bölücü olmakla suçlamaya devam ediyor. … Alacağı tavır bilinmemektedir. Bu nedenlerden dolayı biz Troçki ile aynı fikirde değiliz.

Lenin den Henriette Roland-Holst'a Mektubundan – S 294

"Troçki'den farklılıklarımız nelerdir? Bunu muhakkak ki bilmek istersiniz. Kısacası – o bir Kautskycidir, yani, Enternasyonal'de Kautskycilerle ve Rusya'da Chkheidze'nin parlamento grubuyla birliği savunmaktadır.

Kendi Kaderini Tayin Üzerine Tartışmanın Sonuçları- S 295

Troçki'nin Nashe Slovodaki "Ulus ve Ekonomi" makalelerini ele alalım, ve bunlarda onun her zamanki eklektizmini bulacaksınız

1917

ALEXANDRA KOLLONTAI ye Mektup 1917 – S 298

Ne biçim bir domuzdur bu Troçki - Sol laflar ve Zimmerwald Left'a karşı! Sağ ile bir blok !!

LENİN den İnessa Armanda mektuptan – S 300

Troçki geldi ve bu alçak bir zamanlar Novy Mir'in Sağ kanadı ile Sol Zimmerwaldcılara karşı çeteleşmişdi!! Hepsi bu!! İşte sana Troçki! Her zaman kendi bildiğinde- kıvırmalar, dalavereler, sol gibi poz verir, yapabildiği sürece, sağa yardım eder. . . .

SOSYALİST ENTERNASYONALDEKİ DURUM – S 302

"Sadece bir, ve tek bir tür gerçek enternasyonalizm vardır, ve o insanın kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için özveri ile çalışması, ve istisnasız bütün ülkelerde, bu mücadeleyi, (propaganda, sempati, ve materyal yardımlarla) bu, sadece bu çizgiyi desteklemesidir.

Bunun dışındaki herşey, aldatmaca ve Manilovizmden (*zayıf iradeli hayalci, laf ebeciliğinden-EA)* başka bir şey değildir. ""

LENİN MEZHRAYONTSI KONFERANSINDA – S 312

Ancak bizden B[olşev]izmi tanımamız *(kabullenmemiz EA)* istenemez..... Eski hizipçi isim *(Bolşevizm-EA)* istenemez.

6. KONGRE DEN, PARTİ BİRLİĞİ ÜZERİNE KARAR – S 315

"Herkesin birliği" tehlikeli sloganına karşı olarak, Sosyal-Demokrasi, aslında emperyalist Menşeviklerden kopmuş "tüm enternasyonalistlerin sınıf devrimci birliği" sloganını öne sürer. Kongre, böyle bir birliğin gerekli ve kaçınılmaz olduğuna inanıyor ve tüm Sosyal-Demokrat devrimci unsurları savunmacılarla örgütsel bağlarını koparmaya ve RSDLP ile birleşmeye çağırıyor.

KRİZ OLGUNLAŞTI – S 317

Bolşevikler kendilerini anayasal illüzyonlara, Sovyetler Kongresi'ne umut bağlama ve Kurucu Meclis'in toplantıya çağrılmasına, Sovyetler Kongresi'ni "bekleme" ve benzeri tuzaklara düşmeye müsaade etselerdi, kesinlikle proletarya davasının sefil ihanetçileri olurlardı.

Troçki'nin partiye Katılışı Üzerine – S 323

"Bolşevikler —diye haykırıyordu— kendilerinin Bolşevikliğine son verdiler ve ben kendimi Bolşevik olarak adlandıramam

SOSYALİST ENTERNASYONALDEKİ DURUM – S 327

Bu günlerde, tembellerin dışında enternasyonalizme el basmayan (yemin etmeyen) yok. Şövenist savunucular bile, hatta Plehanov ve

Potresov, hatta Kerenski' bile kendilerini enternasyonalist olarak adlandırıyorlar.

6. Kongreden, Parti Birliği üzerine karar – S 337

Kongre, böyle bir birliğin gerekli ve kaçınılmaz olduğuna inanıyor ve tüm Sosyal-Demokrat devrimci unsurları savunmacılarla örgütsel bağlarını koparmaya ve RSDLP ile birleşmeye çağırıyor.

1918

SAVAŞ VEBARIŞ ÜZERİNE KONUŞMA Lenin – S 339

Yoldaş Troçki'nin önerdiği şey - savaşın sona ermesi, barış antlaşması imzalanmasının reddedilmesi ve ordunun serbest bırakılması - uluslararası bir siyasi gösteridir.

RSDLP (B)MERKEZ KOMİTESİ'NİN 18 ŞUBAT 1918 DEKİ AKŞAM TOPLANTISINDAN – S 344

Devrimci bir savaş sadece bir laf olmamalıdır. Hazır değilsek, barışı sonuçlandırmalıyız. Orduyu hareketsizliğe geçirdiğimiz için sürekli bir savaştan bahsetmek saçma. (Savaş) Bir iç savaşla hiçbir şekilde kıyaslanamaz.

DEVRİMCİ LAFAZANLIK – S 348

Devrimci lafazanlık, devrimci partilerin, proletarya ile küçük-burjuvazinin bir birleşmesini, ittifakını ya da birbirine karışmasını dolaylı ya da dolaysız, sağladıkları ve devrimci olayların seyri büyük, hızlı zikzaklarla damgalandığı zamanlarda maruz kaldıkları sık rastlanan bir hastalıktır.

KP MK toplantısındaki Konuşmadan 24 Şubat 1918 - S 362

Merkez Komitesi, Yoldaş Troçki'nin Halk Komiserleri Konseyi dış ilişkiler konusundaki kararlar sırasında yokluğunu tamamıyla kabul ederken, Yoldaş Troçki'den diğer kararlardan uzak durmamasını

istedi.

Merkez Komitesinin Siyasi Raporu - 7 Mart 1918 – S 363

Sol geçinen birine, "Yoldaş, cepheye git, gör bakalım orduda ne olup-bitiyor" deyince, bu öneriye karşı cephe aldı. Dedi ki, "Burada yüce devrimci savaş ilkelerinin ajitasyonunu yapmamızı önlemek için bizi uzaklaştırmak istiyorlar".

Merkez Komitesi Siyasi raporuyla ilgili tartışmalara yanıt – S 376

Yoldaş Troçki'nin pozisyonu hakkında bir şeyler söylemeliyim…. Troçki'nin taktikleri, sorunları geciktirmeyi amaçladığı sürece doğruydu; savaş durumunun sonlandırıldığı ama barışın sonuçlanmadığı ilan edildiğinde yanlıştı. Kesinlikle barışın sonuçlanması gerekliliğini önerdim.

TROÇKİ'NİN SAVAŞ VE BARIŞ ÜZERİNE DEĞİŞİKLİK ÖNERİSİNE KARŞI KONUŞMA – S 387

Yoldaş Troçki'nin önerdiği değişiklikler yerine, aşağıdakileri kabul etmeye hazırım.

RKP(B) VII. Parti Kongresi'nde Savaş ve Barış Üzerine Rapor -

S 390

askeri mülahazalar başkalarıyla karıştırılırsa, bundan **lafazanlıktan başka bir şey çıkmaz**. Politika böyle yapılmaz.

SAVAŞ VE BARIŞ ÜZERİNE KONUŞMA

Yoldaş Troçki'nin önerdiği şey - savaşın sona ermesi, barış antlaşması imzalanmasının reddedilmesi ve ordunun serbest bırakılması - uluslararası bir siyasi gösteridir…Ancak bütün mesele şu ki, orada hareket henüz başlamamış, ancak burada zaten yeni doğmuş ve yüksek sesle bağıran bir bebek var ve şimdi barışı kabul ettiğimizi açıkça söylemezsek, biz yok olacağız.

"İKTİSADİ ÇÖZÜMLEME" GÖRÜNÜŞÜ ALTINDA BURJUVAZİ KARŞISINDA UŞAKLIK – S 395

Rusya'nın bütün Marksistleri, 1905'ten önce Rus devrimi bir burjuva devrimidir diyorlardı. Marksizm yerine liberalizmi geçiren Menşevikler, bundan şu sonuca varıyorlardı: Öyleyse proletarya burjuvazi için kabul edilebilir olanın ötesine gitmemeli, burjuvazi ile bir uzlaşma politikası izlemelidir. Bolşevikler de bunun liberal burjuva bir teori olduğunu söylüyorlardı

1919

Parti Merkez Komitesine 17 /VI, 1919 – S 431

"**Yoldaş Troçki yanılıyor:** burada, ne heveslilik, ne fesatlık, ne kapris, ne kafa karışıklığı, ne çaresizlik, ne de (Troçki'nin böylesine berbat bir ironi ile kınadığı) herhangi bir memnuniyet verici "unsur" yoktur.

1920

Sendikalar Şimdiki durum ve Troçki'nin hataları üzerine – S 432

Üzerinde duracağım ana belge Troçki yoldaşın "Sendikaların Rolü ve Görevleri Üzerine" adlı broşürüdür. Bu broşürü Merkez komitesine sunduğu tezlerle karşılaştırıp bunların içine daldığımda, içerdikleri teorik hata ve çarpıcı yanlışların çokluğuna şaşıyorum.

RKP(B) IX. PARTİ KONGRESİ'NE MERKEZ KOMİTESİ'NİN RAPORU – S 467

Eğer iyi niyetlerle de olsa herhangi biri, olağanüstü zor bir geri çekilme gerçekleştirirken ve her şeyin düzenin sağlanmasına bağlı olduğu bir anda panik yaratıyorsa, böyle bir anda en ufak disiplin ihlali sert, katı ve acımasızca cezalandırılmak zorundadır ve buna sadece bazı parti içi meselelerimizde değil, daha çok Menşevikler ve İkibuçukuncu Enternasyonal'deki baylara karşı dahil edilmelidir.

Troçki'nin Önerisinin Reddi - 29 Mart 1920 – S 502

IX. Parti Kongresi zamanında hüküm süren koşullar altında, Parti Kongresi arifesinde Troçki tarafından Komite üyelerine mektupla yapılan, zorunlu vergi yerin e bir ayni vergi koyma ve meta dolaşımı serbestliğini yeniden uygulama önerisi, o zamanki koşullar altında proletarya diktatörlüğünün zayıflaması ve ekonomik yıkımın şiddetlenmesi anlamına geleceği için daha az tehlikeli değildi. MK, Trioçki'nin bu önerisini bütünüyle başarısız bir öneri olarak reddetti (öneri MK'da sadece 4 oy aldı). 1920 başlarındaki durum göz önüne alındığında böyle bir önergenin kabul edilmesi sadece Kulakların karşı-devriminin işine yarayabilirdi.

1921

PARTİ KRİZİ – S 504

Onlar (Zinovyev ve Troçki) gerçekte ekonominin eski askerileştiricilerinin bir ve aynı grubunun iki eğilimini dile getiriyorlar"

BİR KEZ'DAHA SENDİKALAR, MEVCUT DURUM, TROÇKİ VE BUHARİN YOLDAŞLARIN HATALARI ÜZERİNE – S 521

Troçki ve Buharin'in tezleri bir dizi teorik hata, bir dizi **ilkesel yanlışlık içeriyor.** Siyasi olarak, meseleye tüm yaklaşım tarzı tam bir densizliktir. **Troçki yoldaşın "tez"leri politik olarak zararlıdır**. Onun politikası son tahlilde sendikaları bürokratikçe hırpalama politikasıdır. Ve Parti Kongremizin bu politikayı mahkûm ve reddedeceğinden eminim.

İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARI ÜZERİNE – S 533

Bu tezler Troçki'nin tezlerinden hem daha doğru, hem de daha tamdır. Troçki'nin tezlerinin Rudzutak'inkilerden ayrıldığı yerler, Troçki 'de yanlıştır.

POLİTİKA VE EKONOMİ. DİYALEKTİK VE EKLEKTİZM – S 538

Troçki yoldaşın tüm tezleri, tüm platform broşürü, yanlışlarıyla Parti'nin dikkatini ve güçlerini amaca uygun "üretim" çalışmasından, boş, içeriksiz söz düellolarına saptıracak türdendir.

DİYALEKTİKVE EKLEKTİZM. "OKUL" VE "AYGIT" – S 550

"Troçki'nin tüm yaklaşımının, tüm yöneliminin yanlış olduğunu göreceksiniz. "Troçki'nin tüm platform broşüründe sorunun konuluşunun tüm yanlışlığı, bu ilişkinin kavranmamış olması apaçık görülmektedir.

SBKP (B) 10 uncu KONGRESİ – S 565

"Yenileme" sorusunu gündeme getirmek ve bunu tamamen yanlış bir şekilde yapmak **Yoldaş Troçki ve Tsektran'ın siyasi hataydı.** Bu siyasi bir hataydı ve **henüz çözülmedi.**

Parti Birliği Üzerine Karar - 1921 – S 571

Bazı **grupsal etkinlik göstergeleri**, yani kendi platformlarıyla ve sadece kendileri için muhafaza etme, ve kendi grup disiplinlerini oluşturma eğiliminde oluşturulan gruplar, sendikalar hakkındaki genel Parti tartışmalarından bile önce, kendilerini ortaya çıkardılar.

BİÇİMSEL DEMOKRASİ VE DEVRİMCİ YARARLILIK – S 576

Aklı ve bilinci yerindeyken, Troçki gibi otorite sahibi bir önderin sendikal harekete ilişkin sorunlardaki böyle bir çıkışını devrimci yararlılık olarak görecek, Tsektran fraksiyonu ya da "tampon" fraksiyonunun fraksiyoncu **kendini beğenmişliğiyle körleşmemiş tek bir ciddi insan bulabilir misiniz?**

FRAKSİYONCUDAVRANISIN PARTİ İÇİN TEHLİKESİ – S 587

Buharin ta 9 Kasım'da "tamponcu" olarak ortaya çıkmış olmasına rağmen, 25 Aralık 1920 tarihinde **Troçki yoldaşın iki eğilimden, sadece iki eğilimden söz etmesinin,** en kötü ve zararlı fraksiyonculuğun suç ortağı olarak Buharin grubunun gerçek rolünü elle tutulur biçimde açığa çıkardığından söz etmek bile istemiyorum

PARTİNİN TEMİZLENMESİ ÜZERİNE – S 593

Parti 'yi dolandırıcılardan, bürokratlaşmışlardan, dürüst olmayanlardan, kararsız komünistlerden ve "önyüz"lerini yeni boyamış fakat içi Menşevik kalmış olan Menşeviklerden arındırmak gerekir.

1922

Halk Komiserleri Konseyi başkan vekillerinin İşlevleri Hakkında Açıklamalara yanıt – S 597

Yoldaş Troçki'nin sözlerinin bazıları (örneğin, 4. paragraftaki "endişeler") aynı şekilde belirsiz ve bir **cevap vermeyi gerektirmez;** onun tarafından yapılan diğer açıklamalar bizim defalarca Siyasi Büroda gözlemlediğimiz **eski anlaşmazlıkları tekrarlıyor.**

XI PARTİ KONGRESİ'NE MERKEZ KOMİTESİ'NİN SİYASİ RAPORU – S 602

Ben, komünist sempatiler açısından değil, ekonominin ve toplumsal düzenin biçimlerinin gelişimi açısından komünist yarışmadan söz ettim. Bu bir yarışma değil, kapitalizmle komünizm arasında umutsuz, çılgın, son değilse de sona yaklaşan bir ölüm kalım mücadelesidir. Rusya'nın proleter devletinin elinde tuttuğu ekonomik güç, **komünizme geçişi güvence altına almak için tamamen yeterlidir**.

1923

Seçme Eserler 9 a önsöz den – S 632

Lenin, 1921-1923 yıllarında tekrar tekrar, Yeni Ekonomik Politika temelinde gelişen kapitalizm koşulları altındaki küçük burjuva anarşisinin ve küçük-burjuva unsurların proletarya üzerindeki etkisinin arz ettiği büyük tehlike üzerinde ısrarla durmuştur. Bu bağıntıda **Troçkizm ve yarı-Troçkizm,** anarko-sendikalist sapma, sağ oportünizm ve sağ ve "sol" sapmalar karşısında uzlaşmacılık **çok büyük bir tehlike oluşturuyordu.**

"PARTİ İÇİNDEKİ DURUM" ÜZERİNE KARAR 25-27 Ekim 1923

- S 636

Yoldaş Troçki'nin seçtiği yol, hizip grubu için bir işaret olarak hizmet vermiştir.

TROÇKİ'NİNMEKTUBU ÜZERİNE – S 639

Troçki, mektubundan anlaşıldığına göre, kendini Bolşeviklerin eski kuşağına saymakta ve bu eski kuşaktan devrimcilere – gerçekten yozlaşma yolunu tuttuğunda – yapılabilecek suçlamaları üstlenmeye hazır görünmektedir.

Giriş

Troçkizm, Marksizm-Leninizm'in en fesat düşmanıdır.

Troçkizm, Lenin ve Parti tarafından, küçük burjuvazinin oportünist bir doktrini olarak, ilk defa Bolşevizm'in ortaya çıkması döneminde, RSDLP'nin İkinci Kongresinde karşılaşıldı.

O zamandan beri, tarihin çeşitli aşamalarında, Komünist Parti, Troçkizm'in tamamen oportünist ideolojisi ve maceracı uygulamalarına karşı boyun eğmez bir mücadele vermek zorunda kaldı. Uluslararası sahnede Troçkizme karşı mücadele, CPSU ile birlikte diğer Marksist-Leninist Partiler omuz omuza hala devam etmektedir.

Bu ciltteki belgeler, Lenin ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Troçkizme karşı sürdürdükleri mücadeleyi izler ve Leninizm'in, Troçkizm'in sahte ve zehirli ideolojisi ve zararlı pratiklerine karşı mutlak üstünlüğü ve tarihsel gerçekliliğinin kuşkusuz zaferi hakkında ikna edici kanıtlar sunar. . Bu ciltte beş bölüm var.

Birincisi, devrim öncesi döneme ait belgelerden oluşuyor. Bu belgelerin en erkenleri, Troçki'nin Avrupa Sosyal-Demokratik hareketinde uzlaşmacı, reformist eğilimi temsil ettiğini ve Bolşevizm'in bir rakibi olduğunu açıkça ortaya koyduğu, RSDLP'nin İkinci Kongresi'nde

(1903) Lenin ve destekçilerinin, Troçkizme karşı mücadelesini karakterize ediyor. .

Bu kongrede Lenin ve destekçileri, Troçki'nin de aralarında olduğu, Yahudi-küçük-burjuva milliyetçi bir örgüt olan, parti içinde özel bir yeri olan Bund'un ve onların "proletarya diktatörlüğünün" anlamını yanlış yorumlamaları hakkındaki oportünist görüşlerini açıkça reddetti. ". Troçki, Martov tarafından formüle edilen, dengesiz küçük-burjuva unsurlarının Partiye erişimini sağlayacak olan, Parti Kurallarının ilk paragrafının fıkrasını güçlü bir şekilde destekledi; Kongre de Lenin "Yoldaş Troçki, Ne Yapmalı: kitabımın ana fikrini tamamen yanlış yorumladı" dedi (S. 24).

Troçki, her grevcinin kendisini Parti üyesi olarak çağırma hakkına sahip olması gerektiğinde ısrar etti , buna Lenin'in in verdiği cevap : "O zaman sadece lafazanlık yapanların Parti üyesi olma hakkı ve fırsatı olanlardan çok, çalışanlar kendilerini parti üyesi olarak çağırmazlarsa daha iyi olur (gerçek işçiler unvan peşinde koşmazlar!) ".

Partinin Bolşevik ve Menşevik olarak bölünmesi İkinci Kongrede gerçekleşti.

Olayların gidişatı, bir yandan Leninistler ile Menşevikler ve diğer yandan Leninistler ve Troçkistler arasındaki anlaşmazlıkların temellerini çarpıcı biçimde ortaya çıkardı. Menşevikler ve Troçkistler reformizme sarılırken, Lenin liderliğinde Bolşevikler, sosyalist devrimi hazırlayan ve yöneten sıkı sıkıya bağlı devrimci bir Parti hazırladı.

İkinci Kongre'den sonra Troçki Partinin kararlarına saldırdı. Lenin, 14 Ekim 1904'te YD Stasova , FV Lengnik ve diğerlerine yazdığı bir mektupta, "Yakın zamanda Troçki'nin yeni bir broşürü çıktı . . . . Broşür, bir paket mangal yalanıdır, gerçeklerin çarpıtılmasıdır . . . . Troçki'nin sözleriyle, İkinci Kongre, mezhepsel örgütlenme yöntemlerini , vb. pekiştirmek için gerici bir girişimdi . Bu broşür hem

mevcut Merkez Organ Yazar Kuruluna, hem de tüm Parti çalışanlarına yönelik bir tokattır " diyordu.

İlk Rus Devrimi sırasında, Lenin ve Bolşevikler, Partinin teorisi ve taktikleri ile ilgili konularda Troçki ile mücadele etmek zorunda kaldılar. 1905'te Troçki, Lenin'in burjuva-demokratik devrimin sosyalist devrime doğru büyümesine ilişkin teorisini, burjuva-demokratik devrimde proletaryanın hegemonyasını sorgulayan ve proletaryanın bir müttefiki olarak köylülüğün devrimci potansiyelini inkâr eden "sürekli devrim" teorisi ile karşı atak yaptı.

Takip eden gericilik döneminde, Lenin ve Bolşevikler inanılmaz derecede zor koşullar altında iki cephede savaştılar: tasfiyecilere ve otzovistlere karşı. "Hiziplerin üstünde" olduklarına dair açıklama yapmalarına rağmen, Troçki ve onun küçük destekçi çete grubu, Bolşeviklerin ve Menşeviklerin iki farklı politik ekolleri temsil etmediği, ama "siyasi açıdan olgunlaşmamış proletarya" üzerinde etki için savaşan iki farklı Sosyal-Demokrat aydın olduğu burjuva Liberal argümanını temelinde, devrimcileri Parti içindeki oportünistlerle uzlaşmanın zorunlu olduğu vaazını vermeye devam ettiler.

Lenin bir dizi yazı ve mektupta, Troçki'nin bu yaklaşımını temel farklılıklara, ve Troçki'nin uzlaştırıcı tutumuna ve ilkesizliğine bağladı. O, "Troçki'nin aşağılık bir kariyerci ve hizipçi gibi davrandığını yazdı . . . . Partiye dudak hizmeti verir ve bütün diğer hizipcilerden daha kötü davranır ".

Lenin, Troçki ve grubunu Menşevizmin tüm tonlarının en zararlı ve en tehlikeli olanı olarak gördü.

"Troçki ve onun gibi" Troçkistler ve uzlaşmacılar "tasfiyecilere göre daha tehlikeliler; ikna olmuş tasfiyeciler görüşlerini açıkça dile getirirler ve işçiler için onların nerede yanlış olduklarını tespit etmeleri kolaydır, ama Troçkistler işçileri aldatıyor, kötülüklerini

maskeliyorlar ve kötülüğü açığa çıkarmayı ve onu düzeltmeyi imkânsız hale getiriyorlar"(s. 72).

Lenin, Troçkistlerin oynadığı iğrenç rolü kınadı ve Troçki'yi "hain" olarak adlandırdı.

Lenin, Troçki'nin Birinci Dünya Savaşı sırasındaki siyasi platformunu, Kautskyizmin bir çeşiti olarak nitelendirerek, acımasız bir şekilde eleştirdi. "Troçki, gerçekte "ultra-emperyalizm" teorisini destekledi ve Kautski'nin , proletaryanın devrimci potansiyellerini felce uğrattığı ve dolayısıyla işçi sınıfının devrimi düşünmeden önce barışı sağlamak zorunda olduğu tezini yineledi. Troçki, "ne zafer, ne de yenilgi" talep eden şovenist bir sloganın lehine bir şekilde, Bolşeviklerin emperyalist savaşta kendi hükümetinin yenilgisini isteyen sloganını reddetti.

Kapitalizmin dengesiz bir şekilde geliştiği teorisini "sözde" tanırken, Troçki, kapitalist gelişmenin dengelendiği ve bu temelde sosyalist devrimin gerçekleştirilemeyeceği ve ayrı ayrı, tek ülkede sosyalizmin kurulamayacağı tezini öne sürdü.

Lenin'in sosyalist devrimin başlangıçta bir kaç ya da hatta bir kapitalist ülkede gerçekleştirilebileceğini ve sosyalizmin tüm kapitalist ülkelerde aynı zamanda olamayacağı öğretisi, özellikle de Troçki'nin öne sürdüğü, "ulusal ekonomilerin sosyalist devrimin temelini sağlayamacağı ve "proletaryanın diktatörlüğünün ayrı olarak, hiç bir ülkede mücadele sürdürmesinin oldukça umutsuz olduğun; Proletarya diktatörlüğünün sadece Avrupa'nın bütününde, yani Avrupa Birleşik Devletleri şeklinde kurabileceği "(Nashe Slovo , 4 Şubat 1916) görüşlerine yöneldi. Bu, "sürekli devrim" teorisine dayanan, aynı çifte-boyalı (süslenmiş) oportünizmdi.

Troçkistler 1917'den çok daha önce işçi sınıfı hareketi içindeki tüm nüfuzlarını yitirdiler. Troçki, 1917'de Petrograd'a ulaştığında, kendisini Bolşevikler ve Menşevikler arasında yalpalayan bir Sosyal-Demokrat grup olan Mezhrayontsi ile ilişkilendirmek zorunda kaldı. Ağustos

1917'de Mezhrayontsi, Bolşevikler ile farklılıkları olmadığını ilan etdi ve Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (Bolşevikler) ne katıldı . Troçki ve destekçileri Partiye onlarla birlikte katıldı. Bolşevikler'e katıldıktan sonra Mezhrayontsi'nin çoğu oportünizmden koptu. Ancak daha sonraki gelişmelerin gösterdiği gibi, Troçki ve destekçilerinin bazıları için bu sadece bir formaliteydi: zararlı görüşlerini öne sürmeye devam ettiler, disiplini aştılar ve Partinin ideolojik ve örgütsel birliğini baltaladılar.

Sosyalist devrimin gelişiminin en kritik anında -Petrograd da Ekim silahlı ayaklanmasının hazırlık dönemi ve gerçek yaşamda başarısı döneminde - Lenin ve Bolşevik Partisi, Troçki'nin tamamıyla savunulamaz, zararlı ve tehlikeli görüşleriyle mücadele etmekle yüz yüze geldiler. Troçki, ayaklanmanın İkinci Sovyetler Kongresine ekadar ertelenmesi gerektiğinde ısrar etti. Uygulamada bu, isyanı mahvetmek anlamına geliyordu, çünkü Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler kongre tarihini erteleyebilirlerdi, böylecede Geçici Hükümete bu tarihe kadar kuvvetlerini katlama ve isyanı bastırma imkânı verilmiş olurdu. Eğer Troçkinin bu önerisi kabul edilmiş olsaydı, maceracılığın bu parçası ölümcül olacaktı. Lenin, Troçki'nin "etkinlik" için hesaplanmış olan demagojik duruşunu uygun bir şekilde teşhir etti, ve Geçici Hükümetin Sovyetler Kongresi açılmadan önce devrilmesi gerektiğini kanıtladı.

İkinci bölüm, 1918'den 1922'ye kadar olan süreci kapsamaktadır. Bu döneme ait belgeler, Lenin ve Bolşevik Partinin Troçki'nin Brest Litovsk Barış Antlaşması imzalandığı ve İç Savaş ve dış müdahale yıllarında, genç Sovyet Cumhuriyeti'ne büyük zarar veren maceracı, sahte devrimci çizgisine karşı yürüttüğü mücadeleyi izlemektedir. Bu bölümdeki belgelerin çoğu, Lenin'in eserlerinden ve sendikalar sorununun tartışılması sırasında ve Yeni Ekonomik Politikaya geçiş sırasında, İşçi sınıfı ve köylüler arasındaki ittifakın korunması ve pekiştirilmesi sorununun özel bir öneme sahip olduğu, Troçki'nin 1920

ve 1921'deki Partiye karşı açık muhalefetini ortaya seren Parti kararlarından oluşmaktadır.

1918'deki Brest barışı için mücadele, Sovyet Cumhuriyeti'nin korunması ve yeni sistemi n güçlendirilmesi mücadelesiydi. Sovyet Cumhuriyeti emperyalist savaşa karşı çıkıyor ve dünya barışı için baskı yapıyordu. Bu mücadele, tüm dünyanın emekçilerinden Rus devrimi için büyük destek kazandı.

Belgeler, Brest Barış Antlaşması sorunu üzerine Troçki'nin anti-Leninist duruşunu devam ettirdiğini, yeni doğan Sovyet Cumhuriyeti'ni ölümcül tehlikeye maruz bıraktığını gösteriyor.

Barış görüşmelerinde Sovyet delegasyonunun başkanı olarak, Troçki Merkez Komitesi ve Sovyet Hükümeti'nin talimatlarını görmezden geldi. Görüşmelerin kritik bir anında Sovyet Cumhuriyeti'nin savaştan tek taraflı olarak çekildiğini, Rus Ordusunun terhis edildiğini (hareketsizleştirildiğini) açıkladı ve Brest-Litovsk'u terk etti. Bu, Alman Komutanlığına ateşkesi sona erdirmek için istediği bahaneyi verdi. “Biz kelimenin tam anlamıyla ancak Avrupa devrimiyle kurtarılabiliriz” dedi. (Extraordinary Seventh Congress of the RCP(B), verbatim report, Russ. ed., Moscow, 1962, p. 65). Akabinde Alman Ordusu bir saldırı düzenledi ve geniş bir bölgeyi işgal etti. Sonuç olarak, Alman Hükümeti tarafından daha sert barış şartları getirildi. Troçki'nin maceracılığı üzerine Lenin , Sovyet Rusya "çok daha fazla alçaltıcı bir barış imzaladı ve bunun suçu daha önceki barış anlaşmasını imzalamayı kabul etmeyenlere aittir. (s. 139), diyordu.

Kısa ömürlü olmasına rağmen, Brest-Litovsk Barış Antlaşması'nın verdiği nefes molası çok büyük öneme sahipti. Sovyet Cumhuriyeti'nin dünya savaşından çekilmesine ve dış müdahaleye ve iç karşı devrime hazırlanmasına fırsat tanıdı.

1918-1920 İç Savaşı, Sovyet Cumhuriyeti için zaferle sonuçlandı. Ülke ekonomik gelişmeye başladı ve emperyalist müdahaleler ve

Whiteguard karşı-devrimi saldırıları sonucu ortaya çıkan korkunç yaralar iyileştirmeye başladı. Parti, durumdaki ilk görevin sanayinin yenilenmesi olduğuna işaret eden Lenin'in belirttiği gibi, savaş komünizminden, Yeni Ekonomik Politika'ya geçti. Bu, diyordu Lenin, tarımda bir yükseliş sağlanmadan ve işçileri ve sendikalarını aktif sosyalist inşanın içine çekmeden başarılamaz. Bu sorunları çözmenin yolu baskı ve zorlama ile değil, planlı organizasyon , ikna ve teşviklerin kullanılması yoluyladır.

Bu kritik dönemde, Troçki ve diğer Leninizm düşmanları Partiyi sendikalarla ilgili bir tartışma başlatmaya zorladı. Kıtlık ve ekonomik yer değiştirmeye, tarımsal üretimin yükselişine ve endüstrinin restorasyonuna karşı her türlü çabanın yönlendirilmesi gerektiği bir zamanda, Partinin dikkati bu tartışmaya yönlendirildi. RCP (B) grubunun Beşinci Tüm Rusya Sendikalar Konferansındaki bir toplantıda, Troçki ikna yerine zor kullanarak sendikaların derhal devlet kurumlarına dönüştürülmesi ,"vidaların sıkılması" ve sendikaların "yenilenme" sinde ısrar etti.

"Sendikalar, Mevcut Durum ve Troçki'nin Hataları" başlıklı konuşmasında, "Parti Krizi" başlıklı makalesinde, "Sendikalar Üzerine Bir Daha" broşüründe, "Mevcut Durum ve Troçki ve Buharin ve diğerlerinin Hataları" ve bu ciltteki yazılarında, Lenin, sosyalist inşada sendikaların rolü ve görevleriyle ilgili sorunlarda Troçkistlerin anti-Marksist yaklaşımını mahkûm etti. Lenin, Troçki'nin sendikaları devlet mekanizmasının bir parçası haline getirme çizgisinin, sendikaların kaldırılmasına ve proleter diktatörlüğünün baltalanmasına yol açacağını gösterdi. Aslında, Sendika tartışmalarında Troçki'nin Parti'ye zorladığı konu " , savaş komünizmine karşı ayağa kalkan köylülerin tutumu, parti dışı işçi kitlesine karşı tutumu, genellikle de partinin İç Savaşın sona erdiği bir zamanda kitlelere karşı tutumu" idi."(s 247).

Tartışmada Troçkist muhalefet tüm ana Parti örgütlerinde ezici bir şekilde mağlup edildi. Parti, Troçki hizipinin ve onun platformunu destekleyen diğer muhalefet gruplarının öne sürdüğü çizgiyi reddederek, Lenin'in saflarında toplandı.

Bu tartışmaların sonuçları, proletaryanın diktatörlüğü altındaki sendikaların rolünü ve görevlerini belirleyen Onuncu Parti Kongresi (Mart 1921) tarafından özetlendi. Bu kongrede Lenin, Troçkistler ve diğer muhalif gruplar tarafından takip edilen politikanın Parti karşıtı özünü tekrar teşhir etti. Lenin'in önerisi üzerine Kongre, hiziplerin derhal dağıtılacağı ve bundan sonra Parti örgütlerinin tüm hizip eylemleri yasaklaması gerektiğini belirten Parti birliği hakkında bir karar aldı. Kararda, "Kongrenin bu kararının yerine getirilmemesi" diyordu, "koşulsuz ve derhal partiden kovulmakla sonuçlanacaktır" (s.230).

Parti organlarının 1923-1925 yıllarında Troçkizme karşı mücadele konusundaki kararları bu cildin üçüncü bölümünde bulunabilir.

Ekim 1923'te en büyük Parti organizasyonlarından onunun temsilcileriyle yapılan ortak bir toplantıda , Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komisyonu, Parti'deki durumu tartıştı ve Troçki'nin Parti karşıtı mektubunu ve Troçkistler ve diğer muhalifler tarafından düzenlenen 46 Sayılı Beyanı kınadı.: "CC'nin, CCC'nin ve 10 Parti örgütlerinin temsilcilerinin genel toplantıları , 46'nın Beyanını hizipçi ve bölücü siyasette bir adım olarak kınadı. . . ."" Bu Açıklama, önümüzdeki birkaç ay boyunca tüm Partiyi bir Parti içi mücadelesine gömmekle tehdit ediyor, ve böylece uluslararası devrimin kaderi için en önemli olan bir zamanda Partiyi zayıflatıyor ".

"Yeni Çizgi" başlıklı bir broşürde Troçki, Parti liderliğini yozlaşmış olmakla suçladı ve gençleri, özellikle de öğrencileri, Bolşeviklere karşı önerdi. Gençleri pohpohlamak için onları "Partinin barometresi" olarak adlandırdı.

Ocak 1924'te yapılan RCP(B) nin On üçüncü Konferansı -"Parti'deki Tartışma ve Küçük-Burjuva Sapma Sonuçları" - "Troçki'nin ve onun destekçilerinin hizip faaliyetlerini sert bir şekilde kınayan bir karar verdi; " Mevcut muhalefet sadece Bolşevizm'i revize etmeye çalışmıyor, sadece Leninizm'den bariz bir kopma değil, aynı zamanda açık bir şekilde küçük-burjuva sapmadır. Küçük-burjuvazinin proleter Partisinin ve politikasının konumu üzerindeki baskısını nesnel olarak yansıttığından herhangi bir şüphe yoktur "(s.1).

Çeviri E. A

RSDIP ll. Parti Kongresi'nde Yapılan Konuşmalardan

Lenin

Kongreden, Martov'u yanıtlamama izin verilmesini rica ediyorum. Martov yoldaş, politik ününün bu oylamayla lekelendiğini söyledi.

Seçimlerin politik ünün lekelenmesiyle ilgisi yok. (Sesler: "Bu doğru değil! Gerçek değil!" Plehanov ve Lenin, konuşmanın kesilme-sine itiraz ediyorlar. Lenin sekreterlerden, Zasuliç, Martov ve Troçki yoldaşların kendisinin sözünü kestiklerini tutanağa geçirmelerini rica ediyor, kendisinin kaç kez sözünün kesildiğinin de tutanağa geçiril-mesini rica ediyor.) Bu bakış açısında durmak, Kongrenin yeniden seçim yapma, fonksiyonerler kurmayının bileşimini herhangi bir bi-çimde değiştirme, kendisi tarafından yetki verilen kurullarda değişik-lik. yapma hakkını reddetmek demektir. Sorunun bu biçimde konması-nın nasıl bir karışıklık yaratacağı, Örgütleme Komitesi örneğinden an-laşılmaktadır. Örgütleme Komitesi'ne Kongrenin tam güvenini ve te-şekkürlerini ifade ettik; fakat aynı zamanda Kongrenin Örgütleme Ko-mitesi 'nin iç ilişkileri hakkında bilgilenemeyeceği yönündeki düşünce de bizi çok eğlendirdi. Aynı zamanda Örgütleme Komitesi'nin eski bi-leşiminin, bizim bu bileşimde "dostça olmayan" bir değişiklik yapma ve lalettayin yoldaşların görevlendirildiği yeni bir Örgütleme Ko-misyonu kurmamızı engelleyebileceği yolundaki her türlü kuşkuyu reddettik. Bir kez daha yineliyorum: Martov yoldaşın eski kurulun bir bölümünün seçilmesinin uygunluğu üzerine görüşlerinde bü-yük bir politik kavram karışıklığı ifade edilmektedir.

Şimdi "iki üç-lü kurul" sorununa geçmek istiyorum. Martov yoldaş tüm bu "iki üçlü kurul" planının sadece bir kişinin, bir yazı kurulu üyesinin (yani benim) işi olduğu ve onun dışında kimsenin bu planın sorumluluğunu taşımadığını söyledi. Bu iddiaya şiddetle itiraz ediyor ve bunun tamamen gerçek dışı ol-duğunu açıklıyorum. Martov yoldaşa anımsatırım ki, ben Kongreden haftalarca önce, ona ve bir yazı kurulu

üyesine daha, Kongrede yazı kurulunun serbestçe seçilmesini talep edeceğimi açıkça belirttim. Bu niyetten vazgeçmemin tek nedeni, bizzat Martov yoldaşın , bunun yerine daha amaca uygun olan iki üçlü kurul seçilmesi planını önermesidir. O zaman planı kâğıda döküp herkesten önce de Martov yoldaşa yollamıştım, o da bana üzerinde bazı dü-zeltmeler yaparak geri göndermişti; işte Martov'un kırmızı kalemle üzerinde düzeltmeler yaptığı nüsha burada. Daha sonra bu taslağı tam bir dizi yoldaş düzinelerce kez okudu, yazı kurulunun bütün üyeleri de bu taslağı gördü ve hiçbir kimse asla ona karşı res-men bir protestoda bulunmadı. "Resmen" diyorum, çünkü Akselrod yoldaş, eğer yanılmıyorsam, bir keresinde özel bir konuşmada bu tas-lağa sempati duymadığını açıkladı. Fakat böyle özel bir konuşma, elbette yazı kurulunun itirazı sayılamazdı.

Yazı Kurulunun daha ta Kongreden önce, Kongrede herhangi bir kollektif açıklamayla ortaya çıkmak gerekecek olursa, altılı kurulda çoğu kez başarılamayan, sağ-lam bir karar alabilmek için belirli bir yedinci yoldaşı davet etme karan alması boşuna değildi. Ve yazı kurulunun bütün üyeleri , altılı kurulu yedinci bir yazı kurulu asil üyesi yoldaşla tamamlamanın çoktan beri kaygılarımızın konusunu oluşturduğunu biliyorlar. Böylece, tekrar ediyorum, "iki üçlü kurul" seçilmesi, Martov yoldaşın bilgisi ve rızasıyla taslağıma eklediğim tamamen doğal bir çareydi. Ve Martov yoldaş Troçki yoldaşla birlikte "Iskracılar"ın tam bir dizi özel toplantısında bu "iki üçlü kurul" seçilmesi sistemini savundu. Fakat benim, Martov'un iki üçlü kurulun özel karakteri üzerine yaptığı açık-lamaya getirdiğim bu düzeltme, aynı Martov'un eski yazı kurulunu onaylamayarak attığımız adımın "politik önemi"ne ilişkin tespitine do-kunmamaktadır. Tam tersine, ben Martov yoldaşla, bu adımın büyük bir politik öneme sahip olduğu konusunda tamamen ve kesinlikle hemfikirim, ancak bu adımın anlamı Martov'un ona mal ettiği anlam değildir. O, bunun, Rusya'daki Merkez Komitesi üzerinde nüfuz edinme mücadelesi edimi olduğunu

söylüyor. Ben Martov'dan daha ileri gidiyorum. Özel bir grup olarak bugüne kadar "Iskra"nın bütün faaliyeti, nüfuz sağlama mücadelesi idi, fakat şimdi söz konusu olan daha fazla bir şeydir, sadece nüfuz mücadelesi değil, nü-fuzun örgütsel sağlamlaştırılmasıdır . Bu hususta Martov yoldaşla benim burada politik olarak birbirimizden ne derece uzaklaştığımız; onun Merkez

Komitesi üzerinde nüfuz sahibi olma isteğini benim haneme suç olarak yazması, benim ise her zaman bu nüfuzu örgütsel olarak sağ-lamlaştırmaya çaba göstermiş olmamı ve göstermemi bir kazanım olarak saymamdan anlaşılıyor. Hatta farklı diller konuştuğu-muz anlaşılıyor. Tüm çalışmamız, bütün çabalarımız, eğer nüfuzun tamamen ele geçirilmesi ve sağlamlaştırılmasıyla değil de yine o eski nüfuz mücadelesiyle taçlansaydı, bunun ne anlamı olurdu. Evet, Mar-tov yoldaş çok haklı: atılan adım, bugün ortaya çıkan eğilimlerden bi-rinin Partimizin bundan sonraki çalışması için seçildiğini kanıtlayan hiç kuşkusuz önemli bir politik adımdır. "Partide sıkıyönetim", "tek tek kişilere ve gruplara karşı olağanüstü hâl yasaları" vs. gibi korkunç sözler beni zerrece korkutmuyor. Kararsız ve sallantılı unsurlara karşı sadece "sıkıyönetim" ilan edebilmeyiz, etmekle yükümlüyüz, ve tüm Parti Tüzüğü'müz, şimdi Kongre tarafın-dan onaylanmış olan tüm merkeziyetçiliğimiz, çok sayıda politik muğlaklık kaynağına karşı "sıkıyönetim"den başka bir şey değildir. Muğlaklığa karşı da özel yasalara, hatta olağanüstü hâl yasalarına gereksinimimiz var, ve Kongre tarafından atılan adım, bu tür yasalar ve bu tür önlemler için sağlam bir temel yaratmakla, politik yönü doğru çizmiştir.

20 (7) Ağustos 1903

"Bir Adım ileri İki Adım Geri" broşürü

Lenin broşürünü ancak Mayıs 1904 'te yayın-layabildi. Bu ·broşürün önemli yanlarından biri de, Lenin'in Menşe-viklere karşı yürütülen mücadele örneği çerçevesinde, genel olarak bir proleter partinin özü ve

anlamı, özel olarak da Rusya'daki özü ve anlamının ne olduğunu göstermesidir. Menşeviklerin bu broşürü bir savaş ilanı olarak algıladıklarından söz etmeye gerek bile yok. Özel-likle de Troçki çok öfkelenmişti, Lenin'in aydınların bireyciliği üze-rine sözlerini kendisi üzerine alınırken haksız değildi. Troçki başka şeylerin yanında şöyle yazıyordu:

"İnsan bu iğrenç, sınırsız ölçüde de-magojik satırları okuduğunda öyle büyük bir tiksintiyle doluyor ki."

Lenin'in merkezi, disiplinli bir proleter parti kurma düşüncesi üzerine Troçki böyle yazıyordu. Menşeviklerin eski "Iskra"nın devrimci geleneğinden nihai olarak uzaklaştıkları aynı dönemde, Parti kadroları Le-ninist önderlik etrafında sımsıkı birleştiler. Parti Komitelerinin büyük çoğunluğu (28'den 21 'i) 3. Parti Kongresinin toplanmasından yanaydı. Aralık 1904'te Bolşevikler kendi yayın organları "Vperyod"u (İleri) kurdular. Böylece Bolşevikler küçük-burjuva Abbas yolcuları kararlı-lıkla reddederek oportünizm üzerinde bir zafer kazandılar. (s. 405).

RSDIP II Parti Kongresi'nde Yapılan Konuşmalardan

Haziran 17 (30) - Ağustos 10 (23) 1903

Lenin

Lenin, formülasyonunu destekleyen, özellikle teşvik edici etkisini vurgulayan kısa bir konuşma yapar: "Örgütlenin!" Parti örgütlerinin sadece profesyonel devrimcilerden oluşması gerektiği hayal edilmemelidir. Son derece sınırlı ve gizlilikle başlayıp çok geniş, serbest örgütlenmeler ile sona eren, her tür, tabaka ve tondaki en çeşitli örgütlenmelere ihtiyacımız var. Merkez Komitesi tarafından onaylanması bir Parti organizasyonu için vazgeçilmez bir şarttır.

Her şeyden önce iki küçük konuda açıklama yapmak istiyorum. Birincisi, Akselrod'un "pazarlıkta anlaşma" yolundaki nazik (ironi yapmadan söylüyorum) önerisi ile ilgili. Bu çağrıya severek uyar-dım, çünkü görüş ayrılığımızı hiç de Partinin ölümü ya da kalımı ona bağlı olacak kadar önemli görmüyorum. Tüzükteki kötü bir madde ke-sinlikle mahvolmamız anlamına gelmez! Fakat mesele iki formülasyon arasında seçim yapmamızı gerektirecek kadar ileri git-mişse, Martov'un formülasyonunu orijinal taslaktan daha kötü, ve belli koşullar altında Partiye hiç de az olma-yan zarar verebilecek bir formülasyon olduğu kesin i-nancımı terk edemem. İkinci açıklama Bruker yol-daşla ilgili. Seçme ilkelerini her yerde uygulamak isteyen Bruker yoldaşın, Parti üyesi kavramını tam olarak açıklayan tek formülasyonu, benim formülasyonumu kabul etmesi gayet doğaldır. Bu nedenle, Bruker yoldaşın benimle hemfikir olmasından Martov yoldaşın neden bu kadar sevinç duyduğu benim için anlaşılmazdır. Gerçekten de Martov yoldaş, mucip sebeplerini ve ar-gümanlarını araştırmadan Bruker yoldaşın söylediğinin tam tersini söylemeyi kendisine kılavuz ilke olarak mı görüyor?

Asıl meseleye geçerken belirtmek istiyorum ki, Troçki yoldaş Plehanov yoldaşın temel düşüncesini hiç kavramamış ve bu nedenle

açıkla-malarında meselenin özüne hiç dokunmamıştır. Aydınlar ve işçiler-den, sınıf bakış açısı ve kitle hareketinden söz etti, ama asıl önemli soruna hiç değinmedi: Parti üyesi kavramı benim formülasyonumla daraltılıyor mu, yoksa genişletiliyor mu? Kendisine bu soruyu sormuş olsaydı, benim formülasyonumun bu kavramı daralttığını, (bizzat Martov'un doğru biçimde ifade ettiği gibi) "esneklikle" öne çıkan Martov'un formülasyonunun ise onu genişlettiğini kolayca görecekti. Tam da bu "esneklik" ama, içinden geçtiğimiz Parti yaşamının bugünkü döneminde bütün dağınıklık, yalpalama ve oportünizm unsurlarına kapıları açar. Bu basit ve açık sonucu çürütmek için, bu tür unsurların bulunmadığını kanıtlamak: gerekir; oysa Troçki yoldaş bunu yapmayı aklından bile geçirmemiştir. Evet, zaten bu kanıtlanamaz da, çünkü herkes bu tür az unsur bulunmadığını, bunların işçi sınıfı içinde de mevcut olduğunu biliyor. Çizginin sağlamlığının ve Parti ilkelerinin temizliğinin korunması, tam da şimdi bir o kadar daha acil bir mesele haline gelmektedir, çünkü birliği yeniden tesis edilmiş olan Parti, sayılan Partinin büyümesiyle birlikte artacak olan pek çok sallantılı unsuru saflarına alacaktır.

Troçki yoldaş, Partinin bir komplocular örgütü olmadığını söylerken (pek çok başkaları da bana karşı bu itirazda bu-lunmuştur), "Ne Yapmalı?" adlı kitabımın temel düşüncesini çok yanlış anlamıştır. Troçki, kitabımda en konspiratif ve gizli olandan, nispe-ten geniş ve "lose" olanına kadar bir dizi değişik örgüt tipi önerdiğimi unutmuştur.* Partinin, tamamen (ya da neredeyse tamamen) parti ör-gütlerinin "denetimi ve önderliği altında" çalışan, fakat bütün olarak "parti"ye dahil olmayan ve zaten dahil olmaması gereken işçi sınıfının muazzam kitlesinin sadece öncü müfrezesi, önderi olduğunu unutmuş-tur. Bu temel hatası nedeniyle Troçki yoldaşın hangi sonuçlara vardı-ğına bir bakın. Burada bize, işçi saflarından durmadan işçiler tutuklan-dığında, tutuklanan bütün işçilerin Parti üyesi olmadıklarını açıklama-ları halinde, Partimizin tuhaf bir şey olacağını söyledi! Durum tam tersi

değil mi? Asıl tuhaf olan, Troçki yoldaşın kanıtlaması değil mi? Bir ölçüde deneyim sahibi her devrimciyi sevindirecek bir şeyi üzücü bir olgu olarak görüyor. Grevler ve gösteriler nedeniyle tutuklanan yüzlerce, binlerce işçinin Parti örgütlerinin üyeleri olmadığı anlaşılsa, bu sadece, örgütlerimizin iyi olduğunu, görevlerimizi -az çok dar bir yönetici yoldaşlar çevresinin konspiratif şekilde çalışmasını sağlamak ve mümkün olduğunca geniş bir kitleyi harekete çekmek-yerine getirdiğimizi tanıtlardı.

Martov'un formülasyonunu benimseyen yoldaşların hatasının kö-kü, Parti yaşamımızdaki esas kötülüklerden birini sadece görmemekle kalmayıp, bilakis bu kötülüğü kutsamalarında yatmaktadır. Bu kötü-lük, nerdeyse genel politik hoşnutsuzluk atmosferi içinde, tam bir illegal çalışma koşullarında, faaliyetin en büyük bölümünün dar gizli çevrelerde, hatta özel toplantılarda yoğunlaştırılmasını gerektiren ko-şullarda, sırf laf üretenleri iş üretenlerden ayırmanın bizim için çok zor, evet, neredeyse imkânsız olmasında yatmaktadır. Ve bu iki kate-gorinin birbirine karışmasının böylesine kök saldığı, harekete böylesi-ne büyük bir karışıklık, böylesine büyük zararlar taşıdığı Rusya'dan başka ikinci bir ülke daha yoktur. Sadece aydınlar arasında değil, işçi sınıfı içinde de bu kötülüğün acısını şiddetle çekiyoruz, Martov'un formülasyonu ise bu kötülüğü yasa derekesine yükseltiyor. Bu formülasyon, kaçınılmaz olarak, önüne çıkan herkesi Parti üyesi yapma çabasını içerir; Martov yoldaş bunu bizzat koşullu olarak kabul etmek zorunda kaldı - "eğer isterseniz, evet" dedi. Tam da bunu istemiyoruz biz! Tam da bunun için Martov'un formülasyonuna kararlılıkla karşı çıkıyoruz. Çalışma içinde bulunan on yoldaşın kendi-lerini Parti üyesi olarak adlandırmamaları (gerçekten çalışanlar ünvan peşinde değillerdir!), sadece laf yapan tekbir kişinin bile parti üyesi olma hak ve olanağına sahip olmasından iyidir. Bana çürütülemez gö-rünen ve Martov'a karşı mücadele etmeme yol açan temel ilke budur. Bana, Parti üyelerine haklar tanımadığımız, o nedenle

de kimsenin bunu suiistimal edemeyeceği yolunda yanıt verildi. Böyle bir itiraz tama-men çürüktür: Parti üyesinin hangi özel haklara sahip olduğuna işaret etmiyorsak, dikkat edilsin, Parti üyelerinin haklarının kısıtlanmasına dair herhangi bir işarette de bulunmuyoruz. Bu birincisi. İkinci olarak, ki asıl mesele budur, haklar bir yana, her Parti üyesinin Partiden sorumlu olduğu ve partinin her parti üyesi için sorumluluk taşıdığı unutulmamalıdır. İçinde bulunduğumuz politik faaliyet koşullarında, gerçek bir politik örgütlülüğün tohum halinin yaşandığı koşullarda, üye olmayanlara üyelik hakkı vermek ve örgüte dahil olmayan (ve belki de kasten dahil olmayan) insanların sorumluluğunu Partiye yüklemek. doğrudan tehlikeli ve zararlıdır.

Martov yoldaş, bir Parti örgütüne üye olmayan birinin, enerjik çalışmasına rağmen mahkeme önünde kendisini Parti üyesi olarak adlandırmaya hakkı olmamasından dolayı dehşet içinde kalmıştır. Bu beni hiç korkutmuyor. Tam tersine, herhangi bir Parti ör-gütüne üye olmadığı halde kendisini Parti üyesi olarak adlandıran birinin, mahkeme önünde arzulanmayan bir tavır sergilemesiyle ciddi bir zarar ortaya çıkacaktır. Böyle birinin örgütün denetim ve yönetimi altında çalışmış olduğunu yalanlamak imkânsız olurdu, tam da bu ta-birin muğlaklığı nedeniyle imkânsız olurdu. Gerçekten de -bundan kuşku duyulamaz - "denetim ve yönetimi altında" sözleri, ne denetimin ·ne de yönetimin olma-masına yol açacaktır. Merkez Komitesi hiçbir zaman, çalışan ama örgüte üye olmayanların tümü üzerinde gerçek bir denetim yaya-bilecek durumda olmayacaktır. Bizim görevimiz Merkez Koinitesi'nin eline gerçek bir denetim vermektir. Bizim görevimiz, Partimi-zin sağlamlığını, kararlılığını, saflığını korumaktır. Parti üyesi sıfatını ve önemini yükseğe, daha yükseğe çıkarmaya çabalamalıyız, ve ben bu nedenle Martov'un formülasyonuna karşıyım. 15 (2) Ağustos 1903

YD STASOVA'YA , FV LENGNIK VE DİĞERLERİ NE MEKTUP

14 / x. [1904]

Açıklandığı gibi, Iskra editörlüğü altında Troçki'nin yeni bir broşürü çıktı. Bu, ona sanki yeni Iskra nın mış gibi "inanç" sağlıyor. Broşür, yüzsüz yalanlar paketi, gerçeklerin çarpıtılmasıdır. Ve bu Şürekanın editörlüğü altında yapıldı. Iskra grubunun çalışması her yönden aşağılanıyor, Ekonomistler, söylediklerine göre, çok daha fazlasını yapmış, Iskra grubu hiçbir girişimde bulunmamış, proletaryaya hiçbir düşünce vermemişler , burjuva entellektüelleri ile daha çok ilgiliymişler, her yerde ölümcül bir bürokrasi getirmişler - çalışmaları ünlü "İnanç" programını yürütmeye indirgenmiş. İkinci Kongre, dediklerine göre, sekter örgütlenme yöntemlerini , vb. pekiştirmek için gerici bir girişimdi . Bu tür bir broşürü okurken, "Azınlık" ın ne kadar yalan ve yanıltmayla zevk aldığını, geçerli bir şey üretmekten aciz olacağını açıkça görebilirsiniz, ve insan savaşmak ister, burada savaşmak için değer bir şey var.

Kol'un karısı iyidir, Yekaterinoslav'da .

Hepinize sıcak selamlar.

Starik ve Co

VI Lenin, Collective Works,

Vol. 43, s. 129

* Lenin'in talimatı üzerine Krupskaya tarafından yazılmıştır. Ed.

1905

Sosyal-Demokrasi ve Geçici Devrimci Hükümet den

Nisan (Mart) 1905.

Lenin

Yeni "lskra"nın dar kafalıları ve onların "önde gelen beyni", kitap kurdu Martinov'umuza bu tür düşler elbette yabancı ve tuhaf geliyor. Bunlar, asgari programımızın, sıradan, sade halkın devrimci diktatörlü-ğü tarafından tamamen gerçekleştirilmesinden korkuyorlar. Kendi kav-rayış yetenekleri adına korkuyorlar, ezberledikleri (ama üzerinde dü-şünmedikleri) kitapçık temelinde geliştirdikleri konsepti yitirmekten korkuyorlar, doğru ve cesur demokratik reform adımlarını Narodnikle-rin ya da anarşistlerin sınıfsız sosyalizmlerinin maceracı sıçramaların-dan ayırt edemeyeceklerinden korkuyorlar. Darkafalı ruhları onlara hak-lı olarak, hızlı bir ilerleyişte doğru yolu saptamanın, karmaşık ve yeni sorunları çabucak çözmenin, küçük günlük. çalışmanın rutin işlerinden daha wr olduğunu söylüyor, o nedenle içgüdüsel olarak homurdanıyor-lar: Beni rahatsız etme! Devrimci-demokratik diktatörlüğün acılan bize değmesin! Bu bir yokoluş olabilir, baylar! Sizin için şu daha iyi: "Ağır adımlarla. çekingen zikzaklar çizerek"! ... *

Özellikle en eski ve liyakatlilerin koopte edilmesi** söz konusu ol-duğu sürece, yeni "'Iskra"yı alicenapça desteklemiş olan bir Parvus'a bi-le, böyle bir bataklıkta bulunmanın en sonunda tekin gelmemesine şaş-mamak gerekir. Böyle bir yerde giderek daha çok midesi bulanmasına şaşmamak gerekir. Ve sonunda isyan bayrağını çekti. Yeni "Iskra"yı ölümüne korkutan "devrimi örgütlemek" şiarını savunmakla yetinmedi, "Iskra"nm bildiri olarak bastığı ve "Jakobencilik" korkusu nedeniyle Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin sözünü etmeyi bile unutan*** çağrılar-la yetinmedi. Hayır. Çokbilmiş Akselrodçu (ya da Luxemburgçu mu?) süreç olarak örgütlenme

teorisinin kabusundan sıyrıldıktan sonra Par-vus, yengeç gibi geriye doğru sürüneceğine, nihayet ilerlemeyi bildi. Martinov'un ve Martov'un sayısız budalalıklarını düzeltmek için artık daha fazla "iğneyle kuyu kazmak" istemedi. Doğrudan (ne yazık ki Troç-ki ile birlikte), devrimci-demokratik diktatörlük fikrinin. otokrasinin yıkılmasından sonra sosyal-demokrasinin geçici devrimci hükümete. katıl-ma yükümlülüğü fikrinin savunusuyla öne atıldı. Parvus, sosyal-demok-rasinin ileriye doğru cesur adımlar atmaktan korkmaması gerektiğini söylediğinde, örgütlerin birbirine karışmaması zorunlu (ve tam zama-nında anımsatılan) koşuluyla, devrimci burjuva-demokrasisi ile el ele düşmana ortak "darbeler., indirmekten çekinmemesi gerektiğini söyledi-ğinde bin kez haklıdır; ayrı yürü, birlikte vur; çıkarların farklılığını giz-leme: müttefik.ini düşmanın gibi kolla vs.

*Martov'un 1900 yılında Ekonomistlere ve oportünistlere karşı yazdığı ve Narsis Tuporilov takma adıyla yayınladığı bir Haşlamadan. -Alm. Red.

** Eski "lskra" nın eski yazı kurulu üyeleri Akselrod, 7,cısuliç ve Potresov' un seçilmesi kastediliyor. -Alm. Red.

***Okurlarımızın şu karakteristik gerçeği görüp görmediklerini bilmiyorum: Yeni "lskra" nın yayınladığı bir sürü ıvır zıvır içinde Parvus imzalı bildiri-ler de vardı. "Iskra" yazı kurulu, ne Partimizin adını, ne de Parti yayınevi-nin adını anmak istemediği için bu bildirilere arka çıkmamıştır.

"Eğer devrimci proletaryayı diğer politik akımlardan ayırmak istiyorsak, ideolojik. olarak devrimci hareketin en önünde durmayı" (bu doğru), "hep-sinden daha devrimci olmayı bilmeliyiz".

Bu doğru değil. Yani bu cümleyi Parvus'un söyleminde içerili genel anlamda alırsak doğru değildir; söz konusu önsözü, Parvus'un söz etme-diği yeni "Iskra"cılardan ve Martinov'dan bağımsız, kendi başına bir şey olarak gören okurun bakış açısından doğru değildir. Bu cümleye

di-yalektik olarak, yani göreli, somut, bütün yanlarıyla bakıldığında, yıllar sonra bile bütünlüklü bir yapıttan tek tek cümleleri alarak anlamlarını çarpıtan yazın devriyeleri gibi yapılmadığında-bunun Parvus tarafından kuyrukçuluğa karşı yöneltildiği açıklık kazanmaktadır, ve bu ölçüde de doğrudur (bkz. özellikle Parvus'un daha sonraki şu sözleri: "eğer devrimci gelişimin gerisinde kalıyorsak " vs.).

Fakat okur sadece kuyrukçuları göz önünde bulunduramaz, ve devrimci-ler kampındaki tehlikeli devrim dostları arasında kuyrukçulardan başka-ları da vardır, "Sosyal-Devrimciler" vardır, olayların cereyanına kapılıp, devrimci lafazanlık karşısında çaresiz kalan Nadyejdinler gibileri vardır, ya da içgüdüsü devrimci dünya görüşünün yerine geçmiş olanlar (Gapon gibileri) vardır. Parvus bunları unutmuştur, ve şu nedenle unutmuştur. çünkü anlatımı, düşüncelerinin gelişimi serbest değildir, bilakis okuru uyarmaya çalıştığı Martinovculuğun keyifli anısı tarafından kösteklenmiştir.

Parvus'un anlatımı yeterince somut değildir, çünkü de-mokratik devrim çağında kaçınılmaz olan ve doğal olarak böyle bir de-virde toplumun yetersiz sınıfsal ayrışımını yansıtan Rusya'daki çeşitli devrimci akımları bütünlüğü içinde göz önünde bulundurmamıştır. Böyle bir dönemde belirsiz, hatta bazen gerici sosyalist düşünceler, devrimci-demokrat programlan gayet doğal olarak çevreler ve devrimci lafızların arkasına gizlenirler devrimci Sosyalistler"den ayrılıp yeni "Iskra"ya geçtiğinde, öyle anlaşılıyor ki sadece adını değiştiren Nadyc-din ve Sosyal-Devrimciler anımsansın). Bu koşullar altında biz sosyal-demokratlar hiçbir zaman "hepsinden daha devrimci olmak" şiarını ortaya atmayız ve atamayız. Biz gösterişli laflara ve revaçta olan ve ucuz sloganlara (özellikle tarım alanında) meraklı olan sınıfsal zeminden kopmuş bir demokratın devrim çığırtkanlığına katılmayı düşünmüyoruz; biz tam tersine, ona karşı her zaman eleştirel tavır takınacağız. sözcüklerin gerçek anlamlarını, idealize edilen büyük

olayların 'gerçek içeriklerini açığa çıkaracağız ve devrimin en hareketli anlarında sınıftan ve sınıflar içindeki nüansları soğukkanlılıkla değerlendirmeyi öğreteceğiz.

Parvus'un şu cümleleri de yine aynı nedenden dolayı yanlıştır: "Rusya'da geçici devrimci hükümet bir işçi demokrasisi hükümeti olacaktır". "eğer sosyal-demokrasi Rus proletaryasının devrimci hareketinin başın-da olursa, bu hükümet sosyal-demokrat bir hükümet olacaktır", sosyal· demokrat geçici hükümet "sosyal-demokrat çoğunluğa sahip bütünlüklü bir hükümet olacaktır". Eğer söz konusu olan rastlantısal, kısa süreli değil de bir ölçüde sürekliliği olacak, tarihte belli izler bırakacak bir devrimci diktatörlük olacaksa, bu olamaz. Bu olamaz, çünkü ancak halkın muazzam çoğunluğuna dayanan bir devrimci diktatörlük bir ölçüde sürekli (elbette mutlak değil, göreli olarak) olabilir. Oysa Rus proletarya sı bugün Rusya nüfusunun azınlığını oluşturuyor. Muazzam, ezici bir çoğunluk haline ancak yarı-proleterler kitlesiyle, yarı-mülk sahipleriyle, yarı kent ve kırın küçük-burjuva yoksul kitleleriyle birleştiğinde gelebilecektir. Olanaklı ve arzu edilir bir devrimci-demokratik diktatörlüğün sosyal tabanının böyle bir bileşimi, elbette devrimci hükümetin bilişi-mine de yansıyacaktır, bu hükümete devrimci demokrasinin en çeşitli temsilcilerinin katılımını. hatta ağır basmasını kaçınılmaz kılacaktır. Bu konuda hayallere kapılmak son derece zararlı olurdu.

Kuru nutukçu Troçki şimdi (ne yazık ki Parvus'un yanında) "Papaz Gapon sadece bir kez ortaya çıkabilirdi", "ikinci bir Gapon 'a yer yoktur" diye yazıyorsa, bunun nedeni onun kuru nutukçu oluşudur. Rusya'da ikinci bir Gapona yer olmasaydı, ülkemizde gerçekten "büyük", sonuna kadar giden demokratik bir devrim için de yer olmazdı. Devrimin büyük bir devrim ola-bilmesi, 1846-1850'1eri değil, 1789-1793'leri anımsatması ve aşa-bilmesi için, muazzam kitleleri aktif hayata, kahramanca çabalara, "esaslı tarihsel yaratım "a çekmek. onları korkunç karanlıktan, eşi görülmedik baskıdan, dile gelmez sefaletten

ve umutsuz cehaletten çıkarmak zorun-dadır. Devrim kitleleri sarsmaya başladı, daha da sarsacaktır- hüküme-tin kendisi bunu şiddetli direnişiyle daha da kolaylaştırmaktadır; fakat bu kitlelerin ve onların sayısız "kendinden bitme" halk ve hatta köylü liderinin derli toplu bir politik bilincinden, sosyal-demokrat bilincinden söz edilemez elbette. Bir dizi devrimci sınavdan geçmeden sosyal-de-mokrat olamazlar hemen, sadece bilinçsizlikleri nedeniyle değil (devrim, yineliyoruz, inanılmaz bir hızla aydınlatır), sınıfsal konumları proleter bir konun olmadığı için, tarihsel gelişimin nesnel mantığı onların önüne şu an kesinlikle sosyalist değil, demokratik bir devrimin görevlerini koy-duğu için bu böyledir.

Ve devrimci proletarya bazılarının acınası kuyrukçuluğunu, diğerle-rinin devrimci lafazanlığını elinin tersiyle iterek, olayların baş döndürü-cü kasırgasına sınıfsal kesinlik ve bilinç taşıyarak, durmadan ve cesaret-le ilerleyerek, demokratik devrimden korkmayarak. tersine bu devrimin gerçekleşmesini isteyerek, sosyalizm mücadelesi için gerçekten geniş ve 20. yüzyıla yaraşır bir arena yaratılması amacıyla cumhuriyet ve bü-tün cumhuriyetçi özgürlükler, ciddi ekonomik reformlar için mücadele ederek bu devrime bütün enerjisiyle katılacaktır.

Nisan (Mart) 1905.

Beşinci Kongre den

30 Nisan - 19 Mayıs (13 Mayıs - 1 Haziran), 1907

DUMA GRUBU FAALİYETLERİ HAKKINDA RAPOR ÜZERİNE KONUŞMADAN

8 Mayıs 1907

Troçki hakkında birkaç söz. Troçki "Merkez" adına konuştu ve Bund'un görüşlerini dile getirdi. Bizim "Kabul edilemez" kararımızı ortaya koyduğumuz için, bize ateş püskürdü. Bizim kararımız tarafından sözde hakarete uğrayan Duma grubunun geri çekilmesi nedeniyle, bize düpedüz bir bölünme tehdidinde bulundu. Bu kelimeleri vurguluyorum. Kararımızı dikkatlice yeniden okumanızı rica ediyorum.

Açıkça belirtilen bir sansürle eşlik etmeyen hataların sakin bir şekilde kabullenmesinde hakaret edici bir şey görmek, bununla bağlantılı olarak bir bölünmeden bahsetmek canavarca değil mi? Bu, Partimizdeki hastalığı, hataları kabul etme korkusunu ve Duma grubunu eleştirme korkusunu göstermiyor mu?

Sorunun bu şekilde sunulabilmesi olasılığı bile Partimizde partizan olmayan bir şey olduğunu göstermektedir. Bu partizan olmayan bir şey, Duma grubunun Parti ile olan ilişkileri. Duma grubu daha fazla bir Parti grubu olmalı, Parti ile daha yakın bağlantılara sahip olmalı, tüm proleter çalışmalara daha bağımlı olmalıdır. O zaman hakaret sızlanmaları ve bölünme tehditleri ortadan kaybolur.

Troçki, "Senin Kabul edilemez kararın, doğru fikirlerinin yürürlüğe girmesini engelliyor" dediğinde, ona şöyle demiştim: "Bize senin kendi kararını ver." Troçki " Hayır, sen önce kararını çek" diye cevapladı.

Gerçekten de "Merkez" in alması gereken iyi bir tavır, değil mi? (Troçki'nin görüşüne göre) bizim yanlışlığımızdan ("patavatsızlık") dolayı, o bütün Partiyi cezalandırıyor, aynı prensipleri kendi "düşünceli" ifadesinden mahrum ederek. Kararınızı neden

geçiremediniz? diye yerel bölgelerde bize sorulacak. Çünkü Merkez, gücendi ve bir telaş içinde kendi ilkelerini ortaya koymayı reddetti! (Bolşevikler ve Merkezin bir kısmından alkışlar.) Bu, ilke temelinde değil, Merkezin ilkesizliğe dayanan bir pozisyondur.

Kongreye, partiye çoktan bilinen iki taktiksel çizgiyle geldik. Bir işçi partisinin fikir farklılıklarını örtbas etmesi ve gizlemesi aptalca ve değersiz olacaktır. İki görüş açısını daha net bir şekilde karşılaştırmalıyız. Bunları uygulamalarında politikamızın tüm sorularında ifade etmeliyiz. Parti deneyimimizi açıkça özetlemeliyiz. Ancak bu şekilde görevimizi yerine getirip, proletarya politikasında bocalamaya son vermeliyiz. (Bolşeviklerden ve Merkezin bir kısmından alkışlar.)

VI Lenin, Collected Works, Vol. 12, sf. 451-52

Çeviri E. A

G.Y Zinovyev e

[24 Ağustos 1909]

Değerli Gr,

Sotsiyal-Demokrat'ın 7-8 sayılarını aldım. Troçki'nin imzasına karşıyım; imzalar çıkarılmalı. (Henüz makaleleri okumadım.)

Proletary ile ilgili olarak, içerisine; (1) St. Petersburg seçimleriyle ilgili (eğer Rech onu yanlış yansıtmadıysa, Rech ve Vodovozov ın palavralar ile bağlantılı olarak,) bir makale eklemek gerektiğini düşünüyorum; (2) İsveç grevi üzerine bir toparlama özet makale gerekli; (3) Aynı şekilde İspanya üzerine; (4) Cenevre (Georgien 17) anti-tasfiyecilerle (oldukça aşağılık) polemikleri ile bağlantılı olarak Menşevikler üzerine; (5) özel bir sayfa olarak ek sayfada, Maximov'un ve Şürekasının "Açık Mektup"una bir cevap. Bu alçakların yalanlarla insanları yanıltmaması için, onlara yerinde bir cevap verilmelidir.

Üç haftalık tatilden sonra kendime gelmeye başlıyorum. Sanırım madde 4 ve 5i kendim üstlenebilirim, gerekirse madde 1 ide, ama yine de söz vermekten çekiniyorum. Bana fikirlerini ve gerekli kesin tarihler i yaz. Proletari için başka ne var?

Madde 2 ve 3 Vorwärts 19 dan yapılabilir; Eğer yazmayı üstleneceksen, Sana göndereceğim.

Pravda (sayı) 20 ile ilgili olarak, Troçki'nin Inok a mektubunu okudunmu? Umarım bu seni, Troçki nin Ryazanov-ve- Şürekası türünde aşağılık bir kariyerist ve fraksiyoncu gibi davrandığına ikna etmiştir. Ya yazı kurulunda eşitlik, CC ye itaat ve (!Alçak, bizim harcanmamız pahasına Pravda nın bütün aşağılık mürettebatını oluşturmak isteyen) Troçki'ninkiler dışında Paris'e hiç kimsenin transfer edilmemesi - veya bu sahtekarlarla bir kopuş ve onun şüreka içinde bir teşhiri. O, Parti ye "lafta" hizmet veriyor ve (pratikte) bütün fraksiyonculardan daha kötü davranıyor.

Herşey gönlünce olsun.

N. Lenin

PS. Korkarım , kötü iş yapma nedeniyle, Kamenev den vazgeçmek gerekecek. Sosyal Hareket üzerine makale altı hafta önce (veya altı ay) önce vaad edildi.

Adresim: Sn W1. Oulianoff (Chez Madame Lecreux), Bombon (Seine-de-France).

VI Lenin, CW

Vol. 34, s. 399-400

Çeviri E. A

DEVRİMİMİZDE PROLETARYANIN MÜCADELESİNİN HEDEFİ

Lenin

Mart (Nisan) 1909

Martov Yoldaş ın organize ettiği, -muhalifler dışındaki herkesi içeren- üçüncü tarafların tartışmasına dahil olan Troçki'ye gelince, burada onun görüşlerini derinlemesine incelemeye giremeyiz. Bunun için hatırı sayılır uzunlukta ayrı bir makaleye ihtiyaç olacak. Sadece Troçki'nin yanlış görüşlerine değinerek ve onların artıklarını alıntı yaparak, Martov Yoldaş sadece okuyucunun kafasını karıştırır, çünkü alıntıların artıkları meseleleri açıklamaz, tam tersine karmaşıklaştırır.

Troçki'nin en büyük yanlışı, devrimin burjuva karakterini görmezden gelmesi ve bu devrimden sosyalist devrime geçiş hakkında net bir fikire sahip olmadığıdır. Bu büyük hatalar, Martov Yoldaşın birkaçını tekrar edip, sempati ve onayla alıntı yaptığında, yan sorunlarda hatalara yol açar. Meseleleri Martov'un kendi açıklamalarıyla düşürdüğü karmaşa halindeki durumlarda bırakmamak için, en azından, Troçki'nin Martov'un onayını alan argümanlarının safsata lığını teşhir edeceğiz. Troçki Proletaryanın ve köylülüğün koalisyonu "ya köylülüğün mevcut burjuva partilerinden birinin eline geçeceğini ya da güçlü bir bağımsız parti oluşturacağını" iddia ediyor. Bu açıkça, hem genel teori hem de Rus devriminin tecrübesi açısından yanlıştır.

Sınıfların bir "koalisyonu", herhangi bir belirli güçlü partinin ya da genel olarak partilerin var olduğundan hareket etmez. Bu, sadece sınıflarla partileri birbirine karıştırmaktır. Belirtilen sınıfların "koalisyonu", en azından, mevcut burjuva partilerinden birinin köylülük üzerine etkinlik kuracağını ya da köylülerin güçlü ve bağımsız bir parti kurmaları gerektiği anlamına gelmez! Teorik olarak bu açıktır, çünkü her şeyden önce köylüler parti organizasyonuna kendilerini pek vermezler; ve çünkü, ikincisi, burjuva devriminde köylü partilerin oluşumu son derece zor ve uzun bir süreç olduğundan,

“güçlü bağımsız” bir parti yalnızca devrimin sonuna doğru ortaya çıkabilir. Rus devriminin deneyimi, proletaryanın ve köylülüğün “koalisyonlarının”, köylülüğün “güçlü bir bağımsız partisi” olmadan, çok çeşitli biçimlerde birçok defa ve yüzlerce kez oluştuğunu göstermektedir. Bu tür bir koalisyon, örneğin, bir İşçi Vekilleri Sovyeti ve Bir Asker Vekilleri Sovyeti veya Demiryolu İşçileri Grev Komitesi veya Köylü Milletvekilleri, vb. arasında “ortak eylem” olduğu zaman oluşturuldu. Bütün bu örgütlenmeler temel olarak parti dışıydı; bununla beraber, aralarındaki her ortak hareket şüphesiz sınıfların bir “koalisyonunu” temsil ediyordu. Bu süreç içinde, köylü partisi bir fikir, bir tohum olarak biçimlendi,- 1905 Köylü Birliği, ya da 1906 Trudovik grubu - ve böylesine bir parti büyüdü, gelişti ve kendisini oluşturdu. Sınıfların koalisyonu belirsiz ve resmi olmayandan, resmi siyasi anlaşmalara tabi olmayanlara kadar farklı şekiller aldı, .

İlk Duma'nın dağılmasından sonra, örneğin, aşağıdaki üç ayaklanma çağrısı yapıldı:

(1) “Piyadeye ve Donanmaya”, (2) “Tüm Rus Köylülerine”, (3) “Tüm Halka ”.

İlki, Duma'daki Sosyal-Demokrat grup ve Trudovik grup Komitesi tarafından imzalandı. Bu “ortak eylem” iki sınıfın bir koalisyonun kanıtı mıydı? Tabii ki öyleydi. İnkâr etmek demek, safsatacılıkla uğraşmak ya da “sınıf koalisyonu” geniş bilimsel kavramını kesin bir adli kavramına indirgemek anlamına gelir - hemen hemen, bir noterin kine diyebilirim. Ayrıca, işçi sınıfının ve köylülüğün Duma milletvekilleri tarafından imzalanan bu ortak ayaklanma çağrısının kısmi yerel ayaklanmalar şeklinde her iki sınıfın temsilcilerinin ortak eylemlerinin eşlik ettiği reddedilebilir mi? Ortak bir ayaklanma çağrısının ve yerel ve kısmi ayaklanmalara ortak katılım çağrısının geçici bir devrimci hükümetin ortak oluşumunu gerektirdiği reddedilebilir mi? İnkâr etmek demek safsatacılığa (demogojiye)

girmek, “hükümet” kavramını bütünlükle ve resmice oluşmuş bir şeye indirgemek ve bütün ve resmi oluşumun, bütünleşmemiş ve oluşmamıştan geliştiğini unutmak anlamına gelecektir.

Devam ederek. İkinci ayaklanma çağrısı, RSDLP nin Merkez Komitesi (Menşevik!) ve ayrıca Sosyalist-Devrimci Parti Merkez Komitesi, Tüm-Rusya Köylü Birliği, Tüm-Rusya Demiryolu çalışanları ve Tüm-Rusya Öğretmenleri, 'Sendikalar, bunun yanı sıra Trudovik grubun Komitesi ve Duma'daki Sosyal-Demokrat grup tarafından imzalandı. Üçüncü ayaklanma çağrısı, Polonya Sosyalist Partisi ve Bund imzasını, ayrıca üç sendika dışındaki tüm önceki imzaları taşır.

Bu tamamen kurucu bir parti ve parti dışı örgütler koalisyonu! Bu, “proletarya ve köylülüğün diktatörlüğü” idi; ve çarlığa karşı bütün halka çağrı şeklinde ilan edildi, ancak henüz gerçekleşmedi! Bugün, bu 1906 tarihli 6 numaralı Menshevik Sosyal-Demokrat'ın “Bu durumda Partimiz, siyasi bir blok değil, ancak her zaman uygun ve gerekli olduğunu düşündüğümüz bir mücadele anlaşması ” olarak yazdığı bu temyizler ile aynı fikirde olacak sosyal-demokrat bulmak çok zordur.

Bir mücadele anlaşması, ikincisinin birincisini içerdiği için politik bir blokla çeliştirilemez. Çeşitli tarihi anlardaki politik bir blok ya ayaklanma ile bağlantılı bir “savaşma anlaşması” ya da “Kara Yüzlerce ve Kadrolara karşı ortak eylem” gibi bir meclis anlaşması şeklini alır. Proleteryanın ve köylülüğün diktatörlüğü fikri, devrimimiz boyunca pratik ifadesini, binlerce kişiye, halkı vergi ödememeye ve mevduatlarını tasarruf bankalarından çekmeye çağıran manifesto imzasıyla (Aralık 1905), veya isyan çağrıları imzalanması (Temmuz 1906), 1907 ve 1908'de İkinci ve Üçüncü Dumas'ta oy kullanmada buldu.

Troçki'nin, Yoldaş Martov tarafından alıntılanan ikinci açıklaması da yanlıştır. “Bütün mesele, hükümetin politikasını kimin belirleyeceği, kimin içinde homojen bir çoğunluk oluşturacağı” olduğu doğru

değildir. Ve bu Martov Yoldaşın bunu proletaryanın ve köylülüğün diktatörlüğüne karşı bir argüman olarak kullandığı zaman, özellikle doğru değildir. Troçki'nin kendisi, tartışma sırasında, "işçi hükümeti"ne "demokratik nüfusun temsilcilerinin katılacağını", yani hükümetin proletarya ve köylülüğün temsilcilerinden oluşacağını kabul ediyor. Proletaryanın devrim hükümetinde hangi şartlarda yer alacağı başka bir sorundur ve bu konuda Bolşevikler sadece Troçki'yle değil, aynı zamanda Polonya Sosyal-Demokratlarıyla da aynı fikirde olmayacaklardır. Bununla birlikte, devrimci sınıfların diktatörlüğü meselesi, herhangi bir devrimci hükümetteki "çoğunluk" meselesine ya da böyle bir hükümete Sosyal-Demokratların katılımının kabul edilebilir olduğu koşullara indirgenemez .

Son olarak, Troçki'nin, Yoldaş Martov'un "adil" olduğunu belirttiği ve "adil" olduğunu düşündüğü görüşlerinin en hatalısı, yani: "[köylülük]] bunu yapsa bile [işçi sınıfı demokrasisinin rejimini desteklese bile] burjuva rejimini genellikle destekledikleri̇nden daha fazla bir siyasi anlayışla olmaz. "

Proletarya, burjuva rejiminin altındaki güçlerin saydığı ve bunlara bağlı olduğu için köylülüğün cehaletine ve önyargılarına güvenemez, aynı şekilde, devrimci dönemde köylülüğün her zamanki genel siyasi cehalet ve pasiflik durumlarında kalacağını varsayamaz. Rus devriminin tarihi,1905'in sonundaki yükseliş dalgasının ilkinde, köylülüğü anında bir köylü partisinin embriyosu olan politik farklı bir örgütlenme (Tüm Rusya Köylü Birliği) kurmaya teşvik ettiğini gösteriyor. Hem Birinci hem de İkinci Dumas'ta - karşı devrimin ,gelişmiş köylülerin ilk birliklerini silmiş olmalarına rağmen - köylülük, şimdi tüm Rusya genel seçimlerinde ülke çapında ilk kez hareket eden, farklı bir köylü partisinin embriyosu olan Trudovik grubunun temellerini attığı şüphe götürmez. Bu embriyo ve ilkelerde, kararsız, belirsiz ve yalın olan çok şey vardı: bu da şüphe götürmez. Fakat eğer böyle siyasal gruplar devrimin başlangıcında ortaya çıkabilirse, , yani

devrimci bir diktatörlük gibi yüksek bir gelişme aşamasına getirilen bir devrimin böyle bir "sonuç" ya da daha kesin olarak oluşturulmuş ve daha güçlü bir devrimci köylü partisi üreteceğine dair en ufak bir şüphe olamaz. Başka türlü düşünmek, yetişkin bir insanın bazı hayati organlarının bebeklikteki büyüklüğünü, şeklini ve gelişimini koruyabileceğini varsaymak gibi olurdu.

Her halükârda, Martov Yoldaşının, konferansın, herkesin, Proletarya ile köylülük arasındaki ilişki konusunda iktidar mücadelesinde Troçki'yle hemfikir olduğu sonucuna varması, gerçeklerin şaşırtıcı bir çelişkisi içindedir, Konferansta hiç tartışılmayan, hiç bahsi geçmeyen, ve hatta düşünülmeyen bir söyleme oynama teşebbüsüdür. .

VI Lenin,Collective Works,

Vol. 15, sayfa , 370-74

Çeviri E.A

1910

Rus Kongresi Merkez Komitesine Mektup

VI Lenin

Collected Works, Cilt 17, sayfa 17-22.

Aralık 1910

Rusya Sosyal-Demokratik İşçi Partisi'nin yurtdışındaki yaşamındaki son olaylar, Partinin "birlik krizi"yle karşı karşıya geldiğini açıkça göstermektedir. Bu nedenle, sadece bilgilendirme yoluyla, son gelişmelerin önemini, (bu olayların akışına göre) beklenebilen sonuçları ve Ortodoks Bolşevikler tarafından kabullenen pozisyonu sizin bilmenizi sağlamanın benim görevim olduğunu sayıyorum.

Golos 23 de Martov, "Nereye Geldik?" başlıklı makalesinde Genel Kurul Toplantısıyla, Merkez Komitesinin Rus Kongresi'nin yıl boyunca bir kez görüşmediği ve kararları almak için hiçbir şey yapılmadığıyla alay ediyor. Martov, şüphesiz ki , Rusya Merkez Komitesinin çalışmalarını sabote etmiş olan tasfiyeci Potresov' grubunu ilave etmeyi kesinlikle "unutuyor"; Merkez Komite'nin Mikhail, Roman ve Yuri tarafından tanınmadığını ve onun varlığının kendisinin zararlı olduğuna dair açıklamalarını biliyoruz. Rusya'daki Merkez Komite harap oldu. Martov buna sevinir. Buna, Vperyod grubunun da sevindiği ve bunun 1 No'lu Vperyod sempozyumuna yansıtılmasının bir nedeni olduğu sonucu çıkar. Sevinciyle, Martov, görüşlerini zamanından önce bulanıklaştırdı. (Bolşevikler veya "Polonya Bolşevik bloğu") "Yasallık onları bitirecek" neşesiyle haykırıyor. Bu şekilde, Merkez Komite'nin çalışmalarının tasfiyeciler tarafından engellenmesi sayesinde, parti bakış açısından, mevcut durumdan yasal olabilecek hiçbir yol kalmadığını söylemek istiyor. Açıktırki, hiçbir şey tasfiyecileri Parti için umutsuz bir durumdan daha fazla hiçbir şey memnun edemez.

Fakat Martov çok acele içindeydi. Bolşevikler in elinde hâlâ Genel Kurul Toplantısı tarafından öngörülen ve Merkez Organ No 11'de kendi adına yayınlanmış olan bu durumdan kurtulmanın tarihi- yasal bir aracı var. Fonların iadesi talebi budur, çünkü Golos ve Vperyod grupları açıkça üzerinde anlaşılan şartlara uymadılar - hizipleri ortadan kaldırmak ve tasfiyecilere ve Otzovistlere karşı mücadele etmek. Bolşeviklerin mülklerini Merkez Komite'ye devretmesinde açık ve net bir şekilde bu şartlar üzerineydi.

O zaman, 5 Aralık 1910'da (Yeni Stil) Bolşevikler, Genel Kurul'da fonların iadesi için koşulları imzaladılar. Yasal usule göre, bu talebin bir genel kurul toplantısının toplanmasına yol açması gerekir. Genel Kurul Toplantısının kararı, eğer genel kurul toplantısının başvuru tarihinden itibaren üç ay içerisinde gerçekleşmesi olanaksız olursa, o zaman merkez Komitesinin beş üyesinden oluşan bir komisyonun - üçü ulusal, Rus olmayan partilerden, bir Bolşevik ve bir Menşevik - kurulması gerekliliğini söyler.

Golos taraftarları hemen kendilerinin gerçek renklerini ortaya serdiler. Golos, Yurtdışı Merkez Komitesi Bürosu üyesi olan destekçisi İgor, Rus tasfiyecilerin politikasının bilinciyle, genel kurul toplanmasına karşı, ama bir komisyon lehine olduğunu söyleyen bir bildirge verdi. Golos grubu tarafından meşruiyetin ihlali bu nedenle barizdir, çünkü genel kurul toplantısı üç aylık sürenin bitiminden önce toplanabilir. Bri kere böyle bir talep yapılırsa, bir komisyon sorununu gündeme getirmek bile mümkün değildir.

Parti hainlerinin gerçek hizmetçisi , tasfiyeci İgor, Messrs. Potresov ve Şürekası, genel kurul toplantısının bağımsız bir organ olduğunu ve dolayısıyla oturumunun bütün parti krizinin çözümüne kapıyı açacağını oldukça basit bir şekilde hesaplıyor. Bununla birlikte, bir komisyon, bağımsız bir kuruluş değildir ve başvuruda öne sürülen talep soruşturması dışında hiçbir hakka sahip değildir. (Üç Alman

şimdi bu iddiayı hesaba katıyor) Bu nedenle, Rusya Merkez Komitesi'ni engellemiş olan tasfiyeciler (ve yurt dışındaki uşakları , Golos grubu) şimdi bir Merkez Komitesi yapısında olan her şeyin çalışmasını engellemeye çalışıyor. Bu girişimin başarılı olup olmadığını yakında göreceğiz. Yurt dışındaki Merkez Komite Bürosundaki Polonyalılar genel kurul toplantısı için oy veriyor. Şimdi her şey Letonyalılara ve Bund üyelerine bağlı, şu ana kadar hiçbir cevap alınmadı. Yurt dışındaki Büro temsilcimiz, Igor'a karşı bir protesto sundu ve dağıttı . (Igor'un açıklaması ve bu protesto kopyaları burada ekte verilmiştir.)

Genel kurul toplantısı için verilen mücadelenin yasal bir çıkış yolu mücadelesi, Parti için verilen bir mücadele olduğu ortaya çıktı. Golos grubunun genel kurul toplantısına karşı savaşı, Partinin krizden çıkış yoluna karşı bir savaştır, yasallığa karşı bir savaştır.

Her adımdan haberdar ettiğimiz Plekhanov ve arkadaşları genel kurul toplantısının gerekliliği konusunda bizimle tam bir uyum içerisinde. Onlar da bunun lehindeler; bu konuda bizim ortak bildirinin taslağı hesaba katılıyor, ve yakın gelecekte biz, ya Plehanov'un grubuyla birlikte bir açıklama ile, ya da Merkez Yayın organında bir makale yayınlayacağız.

Ayrıca, 26 Kasım, 1910'da Troçki, Viyana Parti Kulübü'nde ayrı bir broşür olarak yayınladı (Troçki nin elinde kukla olan sürgündeki Troçkistlerin bir çevresi) . Bu broşürü ekliyorum.

Bu kararda, Bolşevikler ve Plekhanov grubunun organı Rabochaya Gazeta'ya açık savaş ilan edildi. Argümanlar yeni değil. Golos ve Vperyod gruplarına karşı bir mücadele nin artık "temel gerekçeler" olmadığı ifadesi saçmalık ve ikiyüzlülüğün doruk noktasıdır. Herkes Golos ve Vperyodluların fraksiyonlarını dağıtma diye bir niyeti olmadığını ve gerçekte tasfiyecileri, Potresov ve Şürekasını desteklediğini, Vperyod grubunun Machism'i öğrettikleri, Otzovizmin "meşru bir fikir tonu-akımı" olduğunu (kelimenin tam anlamıyla

platformlarından alıntı) öğrettikleri, (kökeni iyi bilinen fonları kullanarak) yurt dışında fraksiyon ekolünü organize ettiğini biliyor.

Troçki'nin, Golos ve Vperyod gruplarıyla Partinin "dostane" iş birliği çağrısı iğrenç ikiyüzlülük ve lafazanlıktır. Herkes, Genel Kurul Toplantısından bu yana bütün yıl boyunca Golos ve Vperyod gruplarının Partiye karşı "dostça" bir şekilde çalıştıklarının (ve Troçki'nin gizlice desteklediğinin) farkındadır . Aslına bakarsanız, bir yıl boyunca sadece Bolşevikler ve Plehanov grubu hem Merkez Organ, Rabochaya Gazeta ve Kopenhag'da, hem de Rus yasal basınında dostane Parti çalışmaları yaptı.

Troçki'nin Bolşevikler ve Plekhanov grubunun bloğuna yaptığı saldırılar yeni değil; yeni olan kararının sonucu: Viyana Kulübü (siz "Troçki" diye okuyun) "RSDLP konferansı hazırlamak ve bir araya getirmek için" genel bir Parti fonu düzenledi.

Bu gerçekten yeni. Bölmeye doğru, direk bir adımdır. Bu, Parti'nin meşruiyetinin açık bir ihlali ve Troçki'nin felakete uğrayacağı bir maceranın başlangıcıdır. Bu açıkça bir bölünmedir. Troçki'nin pratiği, onun "fonu" sadece Color ve Vperyod grupları tarafından destekleniyor. Bolşevikler ve Plehanov grubunun katılımı söz konusu olamaz. Zürih'teki (Color un) tasfiyecilerin Troçki'yi desteklemeleri zaten anlaşılabilir niteliktedir. Troçki'ye "kesin" bir kesim Vperyod "fonun" sağlanabileceği oldukça muhtemel ve olasılıklar içindedir. Bunun sadece Troçki'nin girişiminin maceracı karakterini vurgulayacağını takdir edeceksiniz.

Bu teşebbüsün Parti meşruluğunu ihlal ettiği açıktır, çünkü sadece konferans çağırabilecek olan Merkez Komitesi hakkında tek bir şey söylenmiyor. Buna ilave olarak, Pravda'yı MK'nin temsilcisi tarafından desteklenen bir organdan tamamen bir hizip organına dönüştürerek, Ağustos 1910'da Pravda'daki MK temsilcisini görevden alan Troçki, meşru olmanın tüm kırıntısını kaybetti.

Böylece tüm mesele kesin bir şekil aldı, durum kendini açıkladı.

Vperyod grubu, "düşüncenin meşru tonu " nu (otzovismi) desteklemek amacıyla Partiye karşı mücadele için "belirli fonlar" topladı. Troçki son Pravda sayısında (ve Zürih'teki konuşmasında) Vperyod ile flört etmeye başlıyor. Rusya'daki tasfiyeciler, Rusya Merkez Komitesi'nin çalışmalarını sabote etti. Yurt dışındaki tasfiyeciler yurt dışında yapılan genel toplantıyı engellemek istiyorlar; bir başka deyişle, Merkez Komitesi gibi herhangi bir şeyi sabote etmek istiyorlar. Bu "meşruiyetin ihlali" nden faydalanan Troçki, "kendi" konferansı için "kendi" fonunu yaratarak örgütsel bir bölünme istiyor .

Roller belirlendi. Golos grubu "meşru bir fikir tonu "olarak Potresov ve şürekasını savunuyor, Vperyod grubu "meşru bir fikir tonu " olarak, Otzovizmi savunuyor. Troçki, her iki kampı da "popüler bir biçimde" savunmayı ve kendi konferansını (muhtemelen Vperyod tarafından sağlanan fonlarla) çağırmayı amaçlıyor. Çifte İttifak'a (Bolşevik + Plekhanov'un grubu) karşı Üçlü İttifak (Potresov + Troçki + Maximov). Kuvvetlerin konuşlandırılması tamamlandı ve savaşa katıldılar.

Neden Troçki'nin hareketini bir macera olarak nitelendirdiğimi anlayacaksınız; bu her açıdan bir maceradır.

İdeolojik anlamda bir maceradır. Troçki, Marksizm'in bütün düşmanlarını bir araya getiriyor, "Lenin-Plekhanov" bloğundan (böyle çağırmayı seviyorlar) nefret eden Potresov ve Maximov'u birleştiriyor. Troçki, Marksizm'in savunmasıyla ilgilenmeyen, ideolojik çürümeyi en değerli tutanları birleştiriyor; mücadelenin nedenlerini anlamayan ve görüş ayrılığının ideolojik kökenini öğrenmek, düşünmek ve keşfetmek istemeyen tüm dar kafalıları bir araya getiriyor. Bu karışıklık, dağılma ve yalpalama döneminde Troçki'nin "anın kahramanı" olması ve tüm sefil unsurları kendi etrafında toplaması kolaydır. Bu girişim ne kadar açık bir şekilde yapılırsa, yenilgi o kadar gösterişli olacaktır.

Parti-politik anlamda bir maceradır. Şu anda her şey, Sosyal-Demokrat Parti'nin gerçek birliğinin ancak tasfiyecilik ve Otzovizmin yürekten ve tutarlı bir şekilde reddedilmesi temelinde mümkün olduğunu göstermektedir. Potresov'un (Golos ile birlikte) ve Vperyod grubunun ne birini ne de diğerini reddettiği açıktır. Troçki, temel olarak kendisini aldatarak, Partiyi aldatarak ve proletaryayı aldatarak onları birleştiriyor. Gerçekte, Troçki , Potresov ve Maximov'un Parti karşıtı gruplarının güçlendirilmesinden başka bir şey başaramayacak. Bu maceranın çöküşü kaçınılmazdır.

Son olarak, bu örgütsel bir maceradır. Merkez Komitesi olmadan, Troçki'nin "fonları" ile düzenlenen konferans bir bölünmedir. Bırakalım girişim Troçki de kalsın. Bırakalım onunki sorumluluk olsun.

Üç slogan, partideki mevcut durumun özünü ortaya koyuyor:

1. Marksizmin savunulması için, ideolojik karmaşıklığın reddi için ve tasfiyecilik ve otizme karşı mücadele için Plehanov'un destekçilerinin ve Bolşeviklerin birleşmesini ve toplanmasını güçlendir ve destekle.

2. Parti krizine meşru bir çözüm için -Genel kurul toplantısı için mücadele .

3. Potresov ve Maximov'u Sosyal-Demokrasiye karşı yardım eden Troçki'nin bölücü taktikleri ve ilkesiz maceracılığına karşı mücadele.

Lenin Collected Works, Cilt 17, sayfa 17-22.

Çeviri, E.A

RUSYA'DAKİ PARTİ İÇİ MÜCADELENİN TARİHSEL ANLAMI

Lenin

1910 sonu

aşlıkta ifade edilen konu, Troçki ve Martov'un "Neue Zeit" No. 50 ve 51 'deki makalelerinde ele alınıyor. Martov Menşevizmin anlayışını ortaya koyuyor. Troçki Menşeviklerin peşinden koşuyor ve özellikle tantanalı laflara sarılıyor. Martov için "Rus deneyimi", "Blankist ve anarşist kültürsüzlüğün" "Marksist kültür üzerinde" (bunu Bolşevizmin Menşevizm üzerinde diye okuyun) "zafer kazanması"na çıkıyor. "Rus sosyal-demokrasisi","' genel Avrupai" taktik yöntemlerin ak-sine, "aşırı hararetle Ru ç a konuştu". Troçki 'nin "'tarih felsefesi" de aynı. Mücadelenin nedeni, "Marksist aydınların proletaryanın sınıf ha-reketine uyması". "Sekterlik ruhu, aydın bireyciliği, ideolojik fetişizm" ön plana çıkıyor. "Politik olarak olgun olmayan proletarya üzerinde nüfuz uğruna mücadele " - meselenin özü bu.

Bolşevizm'in Menşevizme karşı mücadelesinde, olgun olmayan proletarya üzerinde nüfuz uğruna mücadeleyi gören teori hiç de yeni değil-dir. Bu teoriye 1905'ten (hatta belki de 1903'ten) beri Liberal bası-nın sayısız kitap, broşür ve makalesinde rastlıyoruz. Martov ve Troçki, Alman yoldaşların önüne Marksist renklere boyanmış Liberal Görüşler koyuyorlar.

Elbette Rus proletaryası politik olarak Batı Avrupa proletaryasından çok daha az olgundur. Fakat Rus toplumunun tüm sınıfları içinde tam da proletarya, 1905-1907 yıllarında en büyük politik olgunluğu gösterdi. Tıpkı 1848 yılındaki Alman burjuvazisi gibi ülkemizde de alçakça, korkakça. aptalca ve haince davranan Rus liberal burjuvazisi, Rus proletaryasından işte tamda, 1905 yılında o, hareketin önderliğini bu burjuvazinin elinden alacak, liberallerin ihanetini acımasızca teşhir edecek kadar politik bakımdan yeterince olgun çıktığı için nefret etmektedir.

Menşevizmin ve Bolşevizmin "proletaryanın derinliklerinde sağlam kökler saldığı"na inanmak bir "yanılsama"dır, diyor Troçki. Troçkinin ustası olduğu, kulağa hoş gelen ama boş laflara bir örnektir bu. Men-şeviklerle Bolşevikler arasındaki görüş ayrılıklarının kökleri "proletaryanın derinliklerinde" değil, Rus devriminin ekonomik, içeriğinde yatmaktadır. Martov ve Troçki bu içeriği görmezden gelerek, böylece kendilerini Rusya' da Parti içi mücadelenin tarihsel anla-mını kavrama olanağından mahrum ediyorlar. Söz konusu olan, görüş ayrılıklarının teorik formülasyonlarının proletaryanın şu ya da bu kat-manlarına "derinlemesine" nüfuz edip etmediği değildir; asıl ·mesele 1905 Devrimi'nin ekonomik koşullarının, proletaryayı sadece işçilerin yaşam standardı sorununda değil, aynı zamanda tarım sorununda da devrimin bütün politik sorunlarında liberal burjuvaziye karşı düşmanca bir ilişki içine sokmuş olmasıdır. Rus devrimindeki akımların mü-cadelesinden "sekterlik", "kültürsüzlük" vs. tabelacıkları dağıtarak söz etmek, ama proletaryanın, liberal burjuvazinin ve demokralik köylülü-ğün temel ekonomik çıkarları hakkında tek söz söylememek vülger mu-habirler seviyesine düşmek demektir.

(..)

Aynı nedenden dolayı. Troçki'nin uluslararası sosyal-demokrasideki bölünmelerin sosyal-devrimci bir sınıfın parlamentarizmin sınırlı koşullarına uyma süreci"nden, Rus sosyal-demokrasisi içindeki bölünme-lerin ise aydınların proletaryaya uymasından kaynaklandığı gözlemi te-melden yanlıştır.

"Bu uyma sürecinin gerçek politik içeriği-diye yazıyor Troçki-, Sosyalist nihai hedef açısından ne kadar sınırlıysa, biçimleri de o kadar dizginsizdi, ideolojik etkileri o kadar muazzamdı.'"

Bu gerçekten de ·dizginsiz" laf salatası, liberalizmin "ideolojik etki-sinden başka birşey değildir. Hem Martov hem de Troçki, burjuva dev-rimini gerçekleştirmekte olan Rusya'yı, bu devrimleri çoktan

kapatmış olan Avrupa ile kıyaslayarak. farklı türden tarihsel dönemleri aynı kefeye koyuyorlar.

(..)

Martov'un Rus devrimi hakkındaki ve Troçki'nin Rus sosyal-de-mokrasisinin bugünkü durumu hakkındaki açıklamaları, onların temel görüşlerinin yanlışlığının somut biçimde doğrulanması demektir.

Boykotla başlayalım. Martov boykotu, "politik imtina" olarak, "anarşistlerin ve sendikalistlerin" yöntemi olarak niteliyor ve sadece 1906 yılından söz ediyor. Troçki, "boykotçu eğilimin Bolşevizm'in tüm tarihinde var olduğu- sendikaları, Devlet Duması'nı ve yerel özyöne-timleri vs. boykot". bu eğilimin "kitleler içinde eriyip gitmekten kaynak-lanan sekterce korkunun uzlaşmaz imtina radikalizminin bir ürünü" vs. olduğunu düşünüyor. Troçki'nin sendikaları ve yerel özyönetimleri boy-kot üzerine söyledikleri düpedüz yalandır., Aynı şekilde, boykotçuluğun Bolşevizm in tüm tarihinde var olduğu da yalalandır, Bol-şevizm bir akım olarak, boykot sorununun ortaya çıkışından önce, ta 1905 baharı ve yazında vardı. Bolşevızm, 1906 Ağustos unda fraksiyonun resmi organında, boykot zorunluluğunu ortaya çıkaran tarihsel koşulların geride kaldığını açıkladı.*

Troçki Bolşevizm'i çarpıtıyor, çünkü o hiçbir zaman, Rus burjuva devriminde proletaryanın rolü hakkında bir ölçüde kesin görüşlere sahip olmayı beceremeмiştir.

Fakat çok daha kötüsü bu devrimin tarihinin çarpıtılmasıdır. Eğer boykottan söz edilecekse sondan değil baştan başlamak gerekir: Dev-rimde ilk (ve biricik) zafer, boykot şiarı altında yürüyen kitle hareketi sayesinde elde edilmiştir. Bunu unutmak ancak liberallerin işine gelir.

6 (19)Ağustos 1905 tarihli yasayla Buligin Duması istişari bir kurum olarak kurulmuştu. En soldakiler de dahil olmak üzere liberaller bu Du-ma'ya katılmaya karar verdiler. Sosyal-demokrasi (Menşeviklere karşı) ezici bir çoğunlukla Duma'yı boykot etme ve kitleleri çarlığa karşı doğ-rudan saldırıya. kitle grevine ve ayaklanmaya çağırma kararı aldı. Böylece boykot sorunu salt sosyal-demokrasinin bir iç sorunu değildi. Bu sorun liberalizmin proletarya ya karşı mücadelesi soru-nuydu. Zamanın tüm liberal basını, liberallerin devrimin gelişmesinden korktuklarını ve tüm çabalarını Çarla "anlaşma sağlamaya yönelttiklerini gösterir.

(..)

Liberaller ve Martovlar, bu olguları, sanki Duma gerçek "mücadele hattı" imiş. buna karşılık ayaklanmalar, politik grevler, köylü ve asker isyanları "romantik devrimciler"in içerikten yoksun gizli tertipleriymiş gibi değerlendiriyorlar. Me-lankolik Troçki ise, bu zeminde fraksiyonlar arasındaki görüş ayrılıklarının, "aydınların" "politik olarak olgun olmayan proletarya üzerinde nü-fuz" mücadelesi olduğunu düşünüyor. Biz, nesnel verilerin. 1906 ilk baharında gerçekten devrimci bir kitle mücadelesinin ciddi bir yükseli-şinin mevcut olduğunu kanıtladığı görüşündeyiz, öyle ki, Sosyal-De-mokrat Parti tam da bu mücadeleyi esas mücadele olarak kabul etmek ve bu mücadeleyi desteklemek ve yaygınlaştırmak için her şeyi yapmakla mükellefti.

(..)

Karşı-devrim döneminde bu dağılmanın, sosyal demokrat olmayan unsurların Sosyal-Demokrat İşçi Partisi 'nden bu kopuşunun tarihsel-ekonomik anlamını kavramayan Troçki, Al-man okurlara iki fraksiyonun da "dağılmasından", "Parti'nin dağılması "ndan, "Parti'nin çözülmesi"nden söz ediyor.

Bu doğru değil. Ve bu yalan, her şeyden önce Troçki'nin tüm teorik anlayışsızlığını dile getiriyor. Plenum 'un hem tasfiyeciliği hem de

Otzovizmi "proletarya üzerinde burjuva etkinin ifadesi" olarak gör-mesinin nedenini Troçki kesinlikle kavramamıştır.

Gerçekten de bir dü-şünün: Proletarya üzerinde burjuva etkiyi ifade eden Parti'nin onaylamadığı akımların ayrılması, Parti'nin dağılmasını, Parti'nin çö-zülmesini mi, yoksa sağlamlaşması ve arınmasını mı ifade eder?

İkinci olarak, bu yalan, pratikte reklamı amaçlayan Troçki fraksiyonunun politikasını dile getirir. Troçki'nin girişiminin bir fraksiyon yaratma girişimi olduğunu, Troçki'nin Merkez Komitesi tem-silcisini "Pravda"dan uzaklaştırmasından sonra şimdi artık herkes görü-yor. Kendi fraksiyonunun reklamını yapan Troçki, Almanlara "Parti" dağılırken, iki fraksiyon da dağılırken, kendisinin, tek başına Troçki'nin her şeyi kurtardığını anlatmaktan utanmıyor. Gerçekte şim-di hepimiz görüyoruz ki -ve Troçkistlerin en son (26 Kasım 1910 tarihli, Viyanl! Kulübü adına) kararı bunu özellikle açık biçimde kanıtlıyor-, Troçki sadece tasfiyecilerin ve "Vperyod"culann güvenine sahiptir.

Troçki'nin Parti'yi küçük düşürüp, kendisini Almanların gözünde göklere çıkarırken ne büyük bir utanmazlık içinde olduğunu örneğin şu olay gösteriyor. Troçki Rusya'da "işçi kitleleri"nin Sosyal-Demokrat Parti'yi "kendi çevrelerinin dışında" (altını çizen Troçki) değer-lendirdiğini yazıyor ve "sosyal-demokrasisiz sosyal-demokratlar"dan söz ediyor.

Bay Potresov ve arkadaşları. Troçki'yi bu konuşmalarından dolayı nasıl bağırlarına basmasınlar?

Fakat bu sözler, sadece devrimin tüm tarihi tarafından değil, bila-kis tek başına işçi kuryesindeki Üçüncü Duma seçimleri tarafından da çürütülmektedir.

"Legal örgütlerdeki çalışma için -diye yazıyor Troçki-, Menşevik ve Bolşevik fraksiyonlar --şimdiye kadarki düşünsel ve örgütsel yapılan iti-bariyle- tamamen elverişsiz çıktılar", çalışan "tek tek sosyal-demokrat gruplar vardı, fakat bütün bunlar fraksiyonların çerçeveleri dışında, bu fraksiyonların örgütsel etkisi dışında olup bitti." "Menşeviklerin ağırlıkta olduğu en önemli legal örgüt bile Menşevik fraksiyonun tamamen kontrolü dışında çalışmaktadır."

Böyle yazıyor Troçki. Fakat gerçekler farklıdır. Üçüncü Duma'daki sosyal demokrat fraksiyon var olalı beri, Bolşevik fraksiyon her zaman, Parti Merkez Komitesi tarafından yetkili kılınan mutemetleri aracılığıy-la, Duma 'daki sosyal-demokratların çalışmasını teşvik etme, destekle-me, müzakere etme ve denetleme doğrultusunda faaliyette bulunmuştur. Fraksiyonların temsilcilerinden oluşan Parti merkez yayın organı yazı kurulu da aynı şeyi yapmaktadır (fraksiyonlar, Ocak 1910'da fraksiyon olarak kendi kendilerini feshetmişlerdir).

Troçki Alman yoldaşlara "Otzovizm"in aptallığını tüm ayrıntısıyla anlatarak, bu akımı tüm Bolşevizm'e özgü boykotçuluğun "billurlaşma-sı" olarak gösterip, sonra da iki kelimeyle Bolşevizmin Otzovizme "ye-nilmediği ni. aksine "ona kararlılıkla ya da daha doğrusu şiddetle karşı çıktığı nı belirtirken, Alman okur, böyle bir anlatımda ne ince bir sada-katsizliğin gizli olduğunu elbette tahayyül edemez. Troçki'nin cizvit "içten pazarlıklılığı" küçük, küçücük, "önemsiz" bir şeyin atlanmasında yatmaktadır. O, Bolşevik fraksiyonun ta 1909 baharında. temsilcilerinin katıldığı resmi bir toplantıda. Otzovistleri uzaklaştırdığını, ihraç ettiği-ni "unutuvermiştir. Fakat tam da bu küçük "önemsiz şey", sosyal-de-mokrat olmayan unsurların kopmasından değil. Bolşevik fraksiyonun (sonra da Parti'nin) "dağılması" ndan söz etmek isteyen Troç-ki'nin işine gelmiyor!

Martovu artık tasfiyeciliğin bir lideri sayıyoruz. o tasfiyecileri adeta Marksist sözlerle ne kadar "maharetle savunuyorsa o kadar tehlikelidir.

Fakat Martov, 1903-1910 yılları arasında işçi hareketi içindeki bütün akımlara damgasını vuran görüşleri açıkça ortaya koyuyor.

Troçki ise sadece kişjsel yalpalamalarını gösteriyor, başka bir şey değil. O 1903 te Menşevik ti. 1904'te Menşevizmden uzaklaştı ve 1905"te yine, ama bu kez ultra-devrimci lafızlarla gösteriş yaparak Menşeviklere döndü; 1906'da bir kez daha Menşevizme sırt çevirdi; 1906 yılının sonlarında Kadetlerle seçim anlaşmaları yapmayı savundu (yani fiilen bir kez daha Menşeviklerle bir oldu) ve 1907 ilkbaharında Londra Parti Kongresi'nde kendisiyle Rosa Luxemburg arasındaki farkın "politik eğilim farkından çok bireysel nüans farkı olduğu"ndan sôzetti.

Troçki bugün bir fraksiyonun, yarın bir başka fraksiyonun düşünsel donatımını aşırır, ve o neden-le kendisini iki fraksiyonun üzerin de gösterir. Troçki teoride hiçbir hususta Tasfiyeciler ve Otzovistlerle hemfikir değildir, buna karşılık pratikte "Golos" ve "Vperyod"cularla her husus da hemfikirdir.

O nedenle. Troçki Alman yoldaşlara kendisinin "genel Parti eğili-mi"ni temsil ettiği masalını okuyorsa, ben onun sadece kendi fraksi-yonunu temsil ettiğini ve valnızca Otzovistlerle Tasfiyeciler naza-rında belli bir güvene sahip olduğunu açıklamak zorundayım. İşte açık-lamamı doğrulayan olgular: Ocak ayında Partimiz Merkez Komitesi, Troçki'nin gazetesi "Pravda" ile. temsilcisini bu gazetenin yazı kuruluna göndererek yakın ilişkiye geçti. Eylül 19I0'da Parti merkez yayın orga-nı, Merkez Komitesi temsilcisinin Troçki'nin Parti düşmanı faaliveti ne-deniyle onunla bozuştuğu haberini verdi. Kopenhag'da, Parti'ye sadık Menşeviklerin temsilcisi ve merkez yayın organı yazı kurulu dele-gesi olarak Plehanov Bolşeviklerin temsilcisi olarak bu satırların yazarı ve bir Polonyalı yoldaşla birlikte, Troçki'nin Alman basınında Parti me-selelerimize ilişkin söylediklerini şiddetle protesto etti.

Troçki'nin Rusya sosyal-demokrasisi içinde "genel Parti eğilimi"ni mi, yoksa genel Parti karşıtı " eğilimi mi temsil ettiğine okurlar kendileri karar versinler.

Eriş Yayınları

Lenin, 1910 sonu

Partideki ilişkilerin Durumu

VI Lenin,

Yurt dışındaki Sosyal-Demokrat basın tarafından Partimizdeki kriz sorununa yine öncelik verilmesi, geniş Parti çevreleri arasında daha güçlü söylentiler, şaşkınlık ve bocalama yaşanmasına neden oldu. Bu nedenle, Parti Merkez Organının bu soruyu bütünüyle açıklığa kavuşturması zorunluluk oldu. Martov'un 23 sayılı Golos'taki makalesi ve 26 Kasım 1910 tarihli Troçki'nin ayrı bir kitap olarak yayınlanan "Viyana Kulübü" nün "kararı" şeklindeki açıklaması, konunun özünü okuyucuya tamamen çarpıtılmış bir biçimde ortaya koyuyor.

Martov'un makalesi ve Troçki'nin kararı, partiye yönelik eylemler gibi kesin pratik eylemleri gizliyor. Martov'un makalesi, Golos grubu tarafından Partimizin Merkez Komitesini sabote etmek için başlatılan bir kampanyanın edebi ifadesidir. Bölgelerdeki örgütleri Merkez Komitesinden bağımsız ve aleyhte bir "genel Parti konferansı" için hazırlamaya çağıran Troçki'nin kararı, Tasfiyecilerin bu şekilde tehdit ettiği merkezi organları, onlarla birlikte, bir örgüt olarak Partiyi yok etmek için Golos grubunun amacı ile aynı ifadeyi taşıyor. . Golos ve Troçki'nin parti karşıtı faaliyetlerini teşhir etmek yeterli değildir ; onlara karşı mücadele vermek gerekir. Partinin ve onun canlanmasını çok önemli gören yoldaşlar, tamamen hizip ve dar bir grup kaygısı ve menfaatlerinin rehberliğinde Partiyi yok etmeye çabalayan herkese karşı en kararlı biçimde mücadele etmeli. . .

Troçki'nin açıklaması, Martov'un Partinin sıkıntılarına karşı çıkma girişimi ve Golos taraftarlarının Merkez Komitesi'ni sabote etme girişimleriyle tamamen bağlantılı olmamakla birlikte, gerçekte bir ucundan diğerine kopmaz bağlarla, "çıkar" bağlarıyla birbirleriyle bağlantılıdır. Bu bağlantıyı hala göremeyen birçok parti üyesi var.

Viyana'nın 26 Kasım 1910 tarihli kararı şüphesiz konunun özünü anlamalarına yardımcı olacaktır.

Karar üç bölümden oluşuyor:

(1) Rabochaya Gazeta'ya karşı bir savaş ilanı (Troçki'nin ifadesiyle "yeni hizipçi grup girişimlerinden biri olarak" kararlı bir şekilde yeniden kullanma "çağrısı);

(2) Bolşevik-Plekhanov "bloğu" çizgisine karşı polemikler;

(3) "Viyana Kulübünün[yani, Troçki ve çevresi] toplantısı] şu kararları veren bir bildirisi; RSDLP konferansı hazırlamak ve bir araya getirmek için genel bir parti fon u ".

İlk kısım üzerinde durmayacağız. Troçki, Rabochaya Gazeta'nın "özel bir teşebbüs" olduğunu ve " bir bütün olarak Parti adına konuşmaya yetkili olmadığını" söylemekte haklı .

Sadece Troçki, kendisinin ve onun Pravda'sının da Parti adına konuşma yetkisi olmadığını söylemeyi unutmamalıydı. Genel Kurul Toplantısı kullanışlı olarak Pravda çalışmalarını tanıdığını söyleyerek, Pravda'ya Yayın Kurulu Merkez Komitesinin temsilcisinin atadığını unutmuş olmamalıdır. Troçki, toplantının Pravda hakkındaki kararlarına atıfta bulunurken, bu gerçeği söylemediği zaman, söyleyebileceğimiz tek şey, Troçki'nin işçileri aldatıyor olmasıdır. Ve Troçki'nin bu aldatmacası Ağustos 1910'da Troçki, Merkez Komite temsilcisini Pravda'dan çıkartması daha da kötü niyetli idi. Bu olaydan bu yana, Pravda Merkez Komitesi ile ilişkilerini kestiğinden, Troçki'nin makalesi "özel bir teşebbüsten" başka bir şey değildir ve bir tanesi bile üstlendiği yükümlülükleri yerine getirmede başarılı olamadı. Merkez Komitesi tekrar toplanıncaya kadar, Pravda'nın Merkez Komite'ye karşı tutumunun tek hâkimi, Troçki'nin Partiye düşmanca davrandığını açıklayan Genel Kurul Toplantısı tarafından atanan Merkez Komite temsilcisidir.

Sorundan ortaya çıkan, Troçki'nin o kadar fırsatçılıkla dile getirdiği, Parti adına bir bütün olarak konuşmada "kimin yetkili " olduğu sorusudur. ".

Hepsi bu kadar da değil. Yasal hukukçu bağımsız tasfiyeciler, Rusya'daki Merkez Komitesini engellediği oranda (ve sürece) ve Golos grubu yurt dışındaki Merkez Komitesini tıkadığı sürece, "bir bütün olarak Parti adına konuşmada" yetkili tek organ Merkez Organıdır.

Bu nedenle, bir bütün olarak Parti adına Troçki'nin bir Parti karşıtı politika izlediğini ilan ediyoruz; bu kararında (sanki Golos ile Merkez Komitesinin çalışmalarının sabote edilebileceği konusunda bir anlayışa ulaşmış gibi) Merkez Komitesinden hiç söz etmemekle, ve yurt dışında bir grup adına, bir RSDLP konferansı toplamanın amacı doğrultusunda " fon için bir örgütlenme " ilan ederek, Parti'nin yasallığına ("meşruluk" anlamında. EA) aykırı ve maceraperestlik ve bölünme yolunda ilerliyor. Tasfiyecilerin Merkez Komite çalışmalarını sabote etme çabaları başarı ile sonuçlanırsa , Parti adına bir bütün olarak konuşmaya yetkili tek kurum olarak, Troçki'nin fonunda ya da macerasında yer almayacağımızı ilan edeceğiz, ve sadece Merkez Organ tarafından toplanan genel bir Parti konferansını tanıyacağız, Troçki'nin kini değil. *

(...)

Troçki'nin sözleri.... doğru sözlerin, iğrenç yalanı gizleme, lafazanlığa eğilimlilerin ve partinin iğrençe aldatılmasını hedefleyen lafazanlıklarla nasıl eskimiş parçalar (paçavra) haline dönüştürüldüğünün bir örneğidir.

(..)

İçi boş lafların değil, pratikte uygulamanın söz konusu olduğu bugün, Genel Kurul Toplantısı'ndan bir yıl sonra, saklambaç oynamak, kendini

aldatmak ve işçileri aldatmak, laf oyunlarıyla uğraşmak, saçma ve utanç verici değil mi?

Evet mi , Hayır mı? Troçki, Merkezde özellikle "Parti Eğilimi" olarak belirtilen Potresov grubuna bu şekilde bakıyor mu, bakmıyor mu? Bu tam olarak Genel Kurul Toplantısı kararlarının "pratikte uygulama" meselesidir, ve hiçbir yan çizmeler olmaması için, anlaşılır, açık açık ve net bir şekilde merkez yayın organı tarafından yönetmeliğe geçirilmesinden bu yana bir yıl geçti artık!

Troçki, sorundan ya suskun kalarak ya da lafazanlık yoluyla kaçmaya çalışıyor; çünkü o okuyucuları ve Partiyi gerçeklerden habersiz tutmakla ilgileniyor, yani Sayın Potresov'un , on altı kişilik bir grubun vb., Partiden kesinlikle bağımsız olduğu, açıkça farklı hizipleri temsil ettiği, ancak yasadışı örgütü canlandırmak, ancak onun yeniden canlanmasını engellemek ve herhangi bir Sosyal-Demokratik taktik peşinde koşmamak olduğu. Troçki, Partiyi gerçeklerden habersiz tutmakla, yani Golos grubunun yurt dışında, Partiden benzer şekilde ayrılmış bir grubu temsil etmesi ve gerçekte Rusya'daki tasfiyecilere hizmet vermesiyle ilgileniyor .

Peki ya Vperyod grubu? Troçki, Genel Kurul Toplantısından bu yana, ayrı hiziplerini güçlendirmekte ve geliştirmekte, Partiden bağımsız olarak fonları elden çıkarmakta ve "tutarlı Sosyal-Demokrat taktikleri" değil, öğrettikleri ayrı bir hizipçi okulu sürdürmekte olduklarını çok iyi biliyor. " ama "Otzovism yasalcı bir fikir tonudur"; Üçüncü Duma nın rolünde Otzovist görüşleri öğrettikleri, Vperyod hizipçi platformda dile getirilen görüşlerin öğretildiği.

Troçki bu inkâr edilemez gerçek üzerinde sessizliğini sürdürüyor, çünkü gerçek onun kendi politikasının gerçek amaçlarına zarar veriyor. Ancak Troçki'nin asıl amacı, en az ileri görüşlü Parti üyeleri için bile daha net ve daha belirgin hale geliyor. Bunlar: Vperyod grubu ile

Potresov'larının Parti karşıtı bir bloğu — Troçki'nin desteklediği ve örgütlediği blok.

Troçki'nin kararlarının (“Viyana” gibi) Golos grubu tarafından kabul edilmesi, Pravda'nın Vperyod grubu ile rasyonel olması , Pravda'nın iddiaları yalnızca Vperyod grubunun ve Troçki'nin grubunun üyelerinin Rusya'daki bölgelerde aktif olması, Pravda'nın Vperyod hizip ekolüne verdiği tanıtım , Troçki'nin bu ekole doğrudan yardım etmesi, bunların hepsi uzun süre saklanamayan gerçekler. Cinayet işlenecek.

Troçkinin politikasının özü, Pravda'nın Potresov'ların ve Vperyod'un gruplarıyla birlikte yürüttüğü “uyumlu çalışma” dır . Bu bloktaki çeşitli roller açıkça ortaya çıktı:

(..)

Bu nedenle, bu bloğu, “temel ilkeler” bakış açısından terimin en gerçek anlamıyla maceracılık olarak görmemiz gerekir. Troçki, Potresov'da ve otzovistlerde gerçek Marksistleri, Sosyal Demokrasi ilkelerine gerçek sadakat şampiyonlarını gördüğünü söylemeye cesaret edemiyor. Bir maceracının konumunun özü, sonsuza dek kaçınma yöntemlerine başvurması gerektiğidir.

Çünkü Golos ve Vperyod'lu diplomatlar sadece onlar için bir ekran görevi görürlerken, Potresov'ların ve otzovistlerin hepsinin kendi çizgisine sahip olduğu (Anti-Sosyal-Demokrat bir çizgi) ve onların peşinden gittikleri, herkes tarafından biliniyor.

Bu bloğun başarısızlığa mahkûm olmasının en derin nedeni - filozoflar arasındaki başarı ne olursa olsun ve Troçki nin Vperyod ve Potresov'un “kaynakları” nın yardımıyla topladığı "fonlar" ne kadar büyük olursa olsun - onun ilkesiz bir blok olmasıdır.

Marksizm teorisi, tüm dünya görüşümüzün ve tüm parti programımızın ve taktiklerimizin “temel ilkeleri” , artık sadece şans eseri değil , tüm parti yaşamının ön saflarında yer almaktadır.

Devrimin başarısızlığı, halk kitlelerinin en geniş kesimleri olan tüm toplum sınıflarının, din ve felsefe meseleleri de dahil olmak üzere, dünya görüşünün temellerine yeni bir ilgi göstermiş olması bir tesadüf değildi, Marksist doktrinimizin bir bütün olarak ilkeleri; bu kaçınılmazdı.

Devrimin taktik meseleleri üzerine keskin bir mücadeleye çektiği kitlelerin, sonradan, açık mücadelenin yokluğuyla karakterize edilen dönemde, genel teorik bilgi için bir arzu göstermesi bir tesadüf değildir, bu kaçınılmazdı.

Marksizm’in temellerini bu kitlelere tekrar açıklamalıyız; Marksist teorinin savunulması yine gündemde. Troçki, Parti yanlısı Menşevikler ve Bolşevikler arasındaki yakınlaşmanın "siyasi içerikten yoksun" ve "dengesiz" olduğunu açıkladığında, bununla beraber sadece kendi cehaletinin derinliğini açığa çıkarıyor, bu onun tamamen boş olduğunu gösteriyor.

(...)

Ve Menhevik'leri ve Bolşevikleri geçmişte hangi farklılıklar bölmüş olursa olsunlar, gelecekte de bölecektir (farklılıkların ortadan kaybolacağını, ya da şu veya bu "kararla" ortadan kaldırılabileceği sözleriyle kalabalığı çekmede sadece maceracılar yeteneklidir) - bu gerçek tarihten silinemez.

Tam da “temel prensipler” açısından Troçki'nin Potresov ve Vperyod grubu ile olan bloğu maceracılıktır.

Troçki, kasıtlı olarak, içi boş ifadelere ve basma kalıp laflara itiraz etmeyen Potresov'ları ve Vperyod grubunu memnun etmek için -kaba lafazanlığı - kullanır.

(...)

Üçüncü ve son olarak, Troçki'nin politikası örgütsel anlamda maceracılıktır.

V. I. Lenin, Collected Works, Vol. 17, pp. 29-38

Çeviri E A

1911

Hain Troçki'nin Utanç Yüzü

Lenin, Ocak 1911

Genel Kurul Toplantısı'nda hain Troçki, tasfiyecilik ve otzovizme (reformizm) karşı mücadele konusunda büyük bir şov yaptı. Partiye sadık olduğuna söz verdi ve yemin etti. Ona destek verildi.

Toplantıdan sonra Merkez Komitesi zayıfladı, Vperyod grubu güçlendi ve fonları ele geçirdi. Tasfiyeciler pozisyonlarını güçlendirdi ve Nasha Zarya, Stolypin'in gözleri önünde yasa dışı Partinin yüzüne tükürdü.

Hain (Troçki) Merkez Komitesi temsilcisini Pravda dan attı ve Vorwärts da tasfiyeci yazılar yazmaya başladı. Genel Kurul tarafından atanan Ekol Komisyonunun hiçbir parti eğitimcisinin Vperyod fraksiyon ekolüne gitmeyeceği direk kararına karşı bir şekilde, hain Troçki Vperyod a gitti ve Vperyod grubuyla bir konferans için plan tartıştı. Bu plan şimdi Vperyod grubu tarafından bir broşürde yayınlanmıştır.

Ve göğsünü döverek (övünerek) ve Vperyod grubunun ve tasfiyecilerin önünde sızmadığını iddia ederek Partiye olan sadakatini yüksek sesle söyleyen işte bu haindir.

İşte hain Troçki'nin utanç yüzü budur .

İlk olarak 21 Ocak 1932'de, 21 No'lu Pravda'da yayınlandı.

Lenin Collected Works, Cilt 17, sayfa 45.

Çeviri E. A

Stolypin " İşçi " Partisi Kampı

Eylül 1911

Yoldaş K.nin mektubu, Partimize sadık herkesin derin ilgisini hak ediyor. Golos politikasının (ve Golos diplomasisinin) daha iyi teşhiri, bizim "uzlaşmacılar" ve "anlaşma" savunucularının görüşleri ve umutlarının daha iyi çürütülmesini hayal etmek zor.

K. tarafından belirtilen konu bir istisna mı? Hayır, Stolypin işçi partisinin savunucuları için tipiktir , çünkü biz çok iyi biliyoruz ki , Nasha Zarya, Dyelo Zhizni'de birkaç yazar vb., bu tasfiyecilik düşüncelerini sistemli bir şekilde bir yıldan beri vaaz ediyorlar . Bu tasfiyeciler, Parti işçi üyeleriyle sıklıkla karşılaşmazlar; Parti, böylesine utanç verici ifadeler hakkında nadiren bilgi alıyoruz, bu nedenle Yoldaş K'ya teşekkür etmek zorundayız ; fakat, her zaman ve her yerde, bağımsız hukukçular grubunun vaazları tam olarak bu ruh içinde yürütülür. Nasha Zarya ve Dyelo Zhizni dergileri yayınlanırken bu tiplerin varlığından kuşku duymak imkansızdır. Bu konuda sessiz kalmak, tasfiyecilerin yalnızca en korkakça ve en aşağılık savunucularının avantajınadır.

Bu gerçeği, "anlaşma" ve tasfiyecilere karşı düşmanlıkları hakkında bağıran Troçki gibi insanlar tarafından kullanılan yöntemlerle karşılaştırın. Bu yöntemleri oldukça iyi biliyoruz; Bu insanlar seslerinin en doruğunda "ne Bolşevik ne de Menşevik, ama devrimci Sosyal-Demokratlar" diye bağırıyorlar; bunlar büyük gayretle tasfiyeciliğin düşmanı olduklarına ve yasadışı RSDLP'nin savunucuları olduklarına yemin ederler ; tasfiyecileri, Potresov'ları teşhir edenlere şiddetle saldırırlar ; anti tasfiyecilerin sorunu "abarttığını" söylerler; ancak katıksız tasfiyecilere, Potresov , Martov, Levitsky , Dan, Larin ve diğerlerine karşı bir kelime söylemezler .

Bu tür yöntemlerin asıl amacı barizdir. Gerçek tasfiyecileri korumak için lafazanlık yapıyorlar ve anti-tasfiyecilerin çalışmalarını engellemek

için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bu tam olarak ilkesiz karakteri nedeniyle RSDLP tarihinin çok ün salmış olan Raboçeye Dyelo'nun izlediği politikaydı; "biz ekonomist değiliz, hiç de değil, tamamen siyasi mücadele lehineyiz " diye söz verip ve yemin ettiler; ama gerçekte Rabochaya Mysl için bir maske sağladılar ve Ekonomistler, Ekonomistleri teşhir eden ve çürütenlere karşı bütün mücadeleyi yönlendirdiler.

Dolayısıyla Troçki ve onun gibi "Troçkistler ve uzlaşmacılar" ın tasfiyecilere göre daha zararlı olduğu açıktır; ikna olmuş tasfiyeciler görüşlerini açıkça dile getirirler, ve işçiler için onların nerede yanlış olduklarını tespit etmeleri kolaydır; oysa Troçkistler işçileri aldatır, kötülüğü örtbas eder ve kötülüğün teşhir edilmesini ve onu düzeltmeyi imkânsız hale getirirler. Troçki'nin cılız grubunu destekleyen her kes, yalancılık ve işçileri aldatma politikasını, tasfiyecileri koruma politikasını destekler. Rusya'da Potresov ve Şürekasının tam hareket özgürlüğü ve yurtdışında "devrimci" lafazanlıklarla gerçek pratiklerinin gizlenmesi - işte size "Troçkizm" siyasetinin özü.

Bu nedenle, Rusya'daki tasfiyeciler merkezi sorunundan kaçınan Golos grubu ile herhangi bir "anlaşmanın", yani Nasha Zarya ve Dyelo Zhizni 'nin önde gelen "ışıkları" (liderleri), işçilerin aldatılması, kötülüğün örtbas edilmesinin devamı olmaktan başka bir şey olmayacağı açıktır. Ocak 1910 Genel Kurul Toplantısından bu yana Golos taraftarları, tasfiyecilik faaliyetlerinin en küçük bir şekilde "özgürlüğünü engellemeyen" kararları destekleyeceklerini açıkça belirttiler. Yurtdışında, yasadışı partinin öneminin herhangi bir şekilde küçümsenmesinin proletarya arasında burjuva etkisinin kanıtı olduğunu söyleyen kararlara katılırken, Rusya'da yasa dışı işlerde yer almaktan kaçan, ve yasa dışı Partiyle alay eden ve imha etmeye çalışan Potresov'lara , Larin'lere ve Levitskys'e yardım ediyorlar.

Şu anda Troçki Bay Lieber gibi bundcularla (Potresov u konuşmalarında açıkça savunan ve şimdi gerçeği örtbas etmek için çekişmeleri ve çatışmaları körükleyen aşırı bir tasfiyeci) , Schwartz gibi Letts ile, ve diğerleriyle, Golos grubu ile tam böyle bir "anlaşma" planlıyor. Bu nokta konusunda kimse kendisini kandırmasın: onların anlaşmaları tasfiyecileri korumak için bir anlaşma olacak.

Not: Golos grubu ile Trotsky, Bundist ve Sol tasfiyeciler arasında bir "anlaşma" yapıldığı konusunda raporlar yayınlandığında Bu satırlar, zaten yazılmıştı. Sözlerimiz tamamen doğrulandı: Bu, Potresov'ların hizmetkarları arasında bir anlaşma, Rusya'daki tasfiyecileri korumak için yapılan bir anlaşma .

VI Lenin, Collected Works, Vol. 17, sayfa 242-44

Çeviri E.A

TROÇKİ' NİN DİPLOMASİSİ VE PARTİ PLATFORMU

Lenin

Aralık 1911

Hiçbir yayın çıkmayan uzun bir aradan sonra, geçtiğimiz günlerde ortaya, varlıklarını sosyal-demokrat olmayan, diplomatik oyunlarını tasfiyecilik ve otzovism eğilime dayandıran yurt dışındaki küçük grupların çürümesini açık bir şekilde gösteren Troçki'nin Pravda sının 22 inci sayısı ortaya çıktı.

Yayın, Yeni Stil, Kasım '29 da yayınlandı, Rusya Düzenleme Komisyonu tarafından yapılan duyurudan yaklaşık bir ay sonra. Troçki bundan hiçbir şekilde söz etmiyor. Troçki için, Rusya Düzenleme Komisyonu diye bir şey yok.

Kendisini bir Parti adamı olarak adlandıran Troçki, Sosyal Demokrat örgütlerin çoğunluğuyla oluşturulan Rusya Parti merkezinin kendisine verdiği güç gerçeği onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Ya da belki, tam tersi, (ne dersiniz) yoldaşlar? Belki de Troçki, yurt dışındaki küçük grubuyla, Rusya'daki Sosyal-Demokrat örgütler söz konusu olduğunda hiçbir şey değil?

Troçki, iddiaları için en cesur tipini kullanıyor - ciddi yeminler etmekten asla yorulmaması hayret verici - bu yazı "hizipsel değil bir Parti organı." Parti-dışı Vperyod ve tasfiyeciler ile oyunun bariz mekaniğini anında görmek için sadece 22 No'lu içeriğe biraz dikkat etmeniz yeter .

Vperyod grubunun reklamını yapan SV imzalı St. Petersburg'dan raporu ele alın . SV, Troçki'yi, St. Petersburg Vperyod grubunun uzun süre önce kendisine gönderilen dilekçe kampanyasına karşı kararını yayınlamadığı için kınıyor. Troçki, Vperyod grubu tarafından "dar hizipçilik" (ne kara nankörlük!), kıvırma ve dönme, fon yokluğunu ve gazetenin yeterince sık çıkmadığını öne sürmekle suçlanıyor. Oyun çok

bariz: Size iyi bir eğilim yapacağız ve siz de bizim için aynısını yapın - biz (Troçki) parti adamlarının otzovistlere karşı yürüttüğü mücadele konusunda suskunluğu koruyacağız ve yine, biz (Troçki) Vperyod un reklamına yardımcı olacağız ve siz (SV) "dilekçe kampanyası" sorunu üzerine tasfiyecilere teslim olacaksınız. Her iki partisiz hiziplerin diplomatik savunması — bu, gerçek bir Parti ruhunun işareti mi?

Ya da sözü geçen yayında okuduğumuz büyük başlıklı, süslü başlıkları ele alalım, "İleri!", "Sınıf bilinçli İşçiler!" "Şu anda, örgütlenme, toplanma ve grev özgürlüğünden daha fazla önemli ve kapsamlı slogan yoktur (zavallı adam ağzından kaçırdı)". Okumaya devam edelim, "" Sosyal-Demokratlar proletaryayı bir cumhuriyet için mücadeleye çağırıyor. Ancak eğer cumhuriyet için bir mücadele sadece seçkin bir azınlığın sloganı olmayacaksa, siz sınıf bilinçli işçiler kitlelere deneyimlerinden örgütlenme özgürlüğü ve bu en hayati sınıf talebi için mücadele etme ihtiyacını öğretmeniz gereklidir. "

Bu devrimci slogancılık-lafazancılık sadece tasfiyecilik sahtekarlığını gizlemeye ve haklı çıkarmaya ve böylece işçilerin kafasını karıştırmaya yarar. Cumhuriyetin varlığı Duma'yı dağıtmanın imkânsız olacağı anlamına geliyorsa, dernek ve basın özgürlüğü demekse, köylüleri Markovs, Romanof'lar ve Purishkeviches lerin şiddetinden ve yağmalamasından kurtarması demekse, neden bir cumhuriyet çağrısı sloganı seçkin bir azınlığın bariz sloganı olsun? Bunun tam tersi olduğu açık değil mi - yani, kapsamlı bir "slogan olarak "cumhuriyet sloganından bağımsız olarak kullanılan" örgütlenme özgürlüğü "sloganının ," bariz "ve anlamsız "olduğu açık değil mi?

Kitlelere bu tür bir özgürlüğün çarlıktan beklenemeyeceğini ve bunu elde etmek için bir cumhuriyetin olması gerektiğini açıklamadan Çarlık monarşisinden "örgütlenme özgürlüğü" talep etmek saçmadır. Duma'da örgütlenme özgürlüğü ve bu tür konularda sorular ve konuşmalar üzerine yasalar sunmak, bizim cumhuriyet lehine

ajitasyonumuz için bir fırsat ve malzeme olarak sosyal-demokratlara hizmet etmesi gerekir.

"Sınıf bilinçli işçiler örgütlenme özgürlüğü ihtiyacını deneyimlerinden gerçekleştirmek için kitlelere öğretmelidir". Bu eski Rus oportünizminin eski şarkısı, uzun zaman önce Ekonomistler tarafından ölümüne vaaz edilen oportünizm. Kitlelerin deneyimi bakanların sendikaları kapatmasıdır, valilerin ve polislerin onlara yönelik günlük şiddet uygulamalarıdır- işte bu kitlelerin gerçek deneyimleridir. Fakat bir cumhuriyetin aksine "örgütlenme özgürlüğü" sloganını övmek, kitlelere yabancı olan oportünist bir entelektüel tarafından yapılan sadece lafazanlıktır. Bir "dilekçe" nin (1.300 imzayla), ya da deneyiminin veya bir güvercin sertifikasının "kitleleri" eğiten bir şey olduğunu hayal eden bir entelektüelin lafazanlığıdır. Aslında, kâğıt tecrübesi değil, farklı şeyler, onları eğiten yaşam tecrübesidir; onları aydınlatan şey, sınıf bilinçli işçilerin bir cumhuriyet için ajitasyonudur - ki bu, siyasal demokrasi açısından tek kapsamlı slogandır.

Troçki, yasal yayınlarda yazan tasfiyecilerin tamda bu "örgütlenme özgürlüğü" sloganıyla " kahrolsun yeraltı partisi, kahrolsun cumhuriyet mücadelesi" sloganlarını birleştirdiğini çok iyi biliyor. Troçki'nin özel görevi , işçilerin gözlerine toz atarak tasfiyeciliği gizlemektir .

Troçki ile konunun esası hakkında tartışmak mümkün değildir, çünkü Troçki'nin hiçbir fikri yoktur. Onaylanmış tasfiyeciler ve otzovistler ile tartışabiliriz ve tartışmalıyız ; ama bu iki eğilimin de hatalarını gizlemek olan bir adamla tartışmanın hiçbir faydası yok ; bu durumda yapılacak tek şey onu en küçük düzeyde bir diplomat olarak teşhir etmektir.

VI Lenin, Collected Works, Vol. 17, sayfa 360-62

Çeviri E.A

PARTİMİZDEKİ "BİRLEŞME KRİZİ"

Lenin

Gericilik Yılları, Bir yazarın Notları

Mart 1911

Bu başlığı okurken bazı okuyucular sanırım gözlerine inanamayacaktır. "Bir bu eksikti! Sanki Partimizde yeterince kriz yokmuş gibi, aniden bir de bu yeni, birleşme krizi nereden çıktı?"

Kulağa böylesine garip gelen bu ifadeyi Liebknecht'ten ödünç aldım. O bu ifadeyi, 1875 yılında Engels'e yazdığı 3 Mayıs tarihli mektupta, Lasalle'cilerle Eisenach'çıların birleşmesini[24] anlatırken kullanıyordu. Marx ve Engels o sıralar bu birleşmeden iyi bir şey çıkmayacağını varsayıyorlardı. Liebknecht onların endişelerine karşı çıkıyor ve birçok krizi başarıyla atlatmış olan Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin "birleşme krizi"nden de başarıyla çıkacağını garanti ediyordu (bkz. Gustav Mayer: "Johann Baptist von Schweizer ve Sosyal-Demokrasi", Jena 1909, s. 424).

Bizim Partimizin, RSDİP'in de kendi birleşme krizini başarıyla atlatacağına en ufak bir kuşku yok. Fakat onun şu anda böyle bir kriz yaşadığını, MK Plenum toplantısı kararlarını ve Plenumdan sonraki olayları bilen herkes görüyor. Plenum kararlarına göre hüküm verilirse, sanki birleşme çok mükemmel ve bütünüyle tamamlanmış gibi görülebilir. Fakat şimdi, 1910 Mayıs başında olana dayanarak hüküm verilirse; Merkez Organ'ın, Tasfiyeciler tarafından yayınlanan "Golos Sosyal-Demokrata"ya karşı enerjik mücadelesine dayanarak hüküm verilirse; Plehanov'un ve Parti'yi savunan diğer Menşeviklerin "Golos"çulara karşı şiddetli polemiğine dayanarak hüküm verilirse; "Vperyod"cuların merkez organa karşı tüyler ürpertici hakaret salvosuna (bkz. yeni yayınlanan bildirileri: "Bolşevik Yoldaşlara")

dayanarak hüküm verilirse[25] — kenarda duran bir kişiye her türlü birleşme çok kolayca bir hayal gibi görünebilir.

Parti'nin doğrudan düşmanları zafer kutluyor.

Otzovizmin yandaşları ve suç ortakları, "Vperyod"cular, öfkeli hakaretler içinde kendilerini yitiriyorlar. Tasfiyecilerin liderleri – Akselrod, Martynov, Martov, Potresov ve diğerleri– "Plehanov'un Günlüklerine Zorunlu Ek"lerinde daha da acımasızca ateş püskürüyorla.[26] "Uzlaşmacılar" ellerini çırpıp şikâyet ediyor ve çaresiz tumturaklı sözler kekeliyorlar (bkz. Troçki'nin bakış açısında duran "Viyana Sosyal-Demokrat İşçi Kulübü"nün 30 [17] Nisan 1910'da kabul ettiği karar).

Ama partisel birleşmemizin neden başka türlü değil de böyle cereyan ettiği, neden Plenumdaki (görünürde) tam birleşmenin yerini şimdi (görünürde) tam bir birleşmemeye bıraktığının nedenleri üzeri-ne en önemli ve temel soruya, ayrıca Partimizin içindeki ve dışındaki "güçler dengesi"ne dayanarak bundan sonraki gelişiminin hangi yön-de olması gerektiği sorusuna — bu temel sorulara ne Tasfiyecilerden ("Golos"çulardan) ne Otzovistlerden ("Vperyod"culardan) ne de uzlaşmacılardan (Troçki ve "Viyanalılar") herhangi bir yanıt alamıyoruz.

Küfür ve tumturaklı laflar yanıt değildir.

1– Birleşme Üzerine İki Görüş

Tasfiyeciler ve Otzovistler, dokunaklı bir birlik içinde, Bolşeviklere (birinciler Plehanov'a da) alabildiğine küfrediyorlar. Suç Bolşeviklerdedir, suç Bolşevik Merkezdedir, suç Lenin ve Plehanov'un "bireyci" alışkanlıklarındadır ("Zorunlu Ek"in 15. sayfası), suç "Bolşevik Merkezin eski üyeleri"nin "sorumsuz grubu"ndadır (bkz. "Vperyod" Grubunun bildirisi). Tasfiyecilerle Otzovistler arasındaki dayanışma bu bakımdan düşünülebilecek en eksiksiz dayanışmadır;

Ortodoks Bolşevizm'e karşı bunların bloku (daha aşağıda özellikle sözü edilecek olan, Plenum'daki mücadelenin de bir-den fazla durumda etkisi altında kaldığı bir blok) reddedilmez bir gerçektir; burjuva düşüncelere tabiyeti aynı biçimde ifade eden ve aynı biçimde Parti düşmanı olan en aşırı iki akımın temsilcileri, Parti içi politikalarında, Bolşeviklere karşı mücadelelerinde ve Merkez Organa "Bolşevik" damgası vurmada uyuşuyorlar. Fakat Akselrod'la Aleksinski'nin küfürleri ne kadar güçlü olursa olsun, sadece, onların Parti birliğinin anlamı ve önemi için tam anlayışsızlıklarını gizliyor. Troçki'nin (Viyanalıların) kararı, sadece görünüşte, Akselrod ve Aleksinski'nin "taşkınlıklar"ından ayrılıyor. Çok "ihtiyatlı" kaleme alınmış ve "fraksiyonlarüstü" adillikte olma iddiasında. Fakat anlamı neden ibarettir? Her şeyde suç "Bolşevik önderler"dedir — bu ise Akselrod'la Aleksinski'deki aynı "tarih felsefesi"dir.

(..)

Troçki'nin kararında tumturaklı boş lafların ne kadar içeriksiz olduğunu, gerçekte nasıl bütünüyle Akselrod ve ortaklarının, Aleksinski ve ortaklarının aldığı tavra hizmet ettiğini görmek için, bu soruyu sormak yeter.

Troçki, kararının daha ilk sözlerinde, en kötü uzlaşmacılığın, tırnak içinde "uzlaşmacılığın"; parti çalışmasının verili çizgisini, verili anlayışını, verili ideolojik-politik içeriğini değil, "verili kişiler"i öne alan, çevrelerin ve dar kafalıların uzlaşmacılığının en mükemmel anlayışını ortaya koydu.

Gerçekte Tasfiyecilere ve Otzovistlere en sadık hizmeti veren, ama bu yüzden de sözüm ona Parti'ye sadakat ve sözüm ona fraksiyon düşmanı söylevlerin maskesi ardına ne kadar kurnazca, seçmece ve safsatalı gizlenirse, Parti'de bir o kadar tehlikeli bela olan Troçki ve ortaklarının "uzlaşmacılığı" ile, Parti'nin Tasfiyecilikten ve Otzovizm-

den temizlenmesinden ibaret olan gerçek parti anlayışı arasındaki uçurumun tüm farkı işte burada yatar.

Parti görevi olarak gerçekte bize verili olan nedir? Çizgilerinden bağımsız, çalışmalarının içeriğinden bağımsız, Tasfiyeciliğe ve Otzovizme karşı tavırlarından bağımsız olarak "veri-li" olan ve "uzlaştırılması" gereken "verili kişi, grup ve kurumlar" mıdır?

Yoksa bize, Parti çizgisi mi verilidir, bütün çalışmamızın ideolojik-politik doğrultusu ve içeriği mi verilidir, bu çalışmanın Tasfiyeci-likten ve Otzovizmden temizlenmesi görevi mi verilidir — "kişi, grup ve kurumlardan" bağımsız olarak, bu çizgiyi onaylamayan ya da uygulamayan "kişi, kurum ve gruplar"ın direnişine rağmen gerçekleştirilmesi gereken bir görev mi verilidir?

(..)

Menşevikler Merkez Organda "nötralize etme" yönünde etkide bulunuyor ve nötralleştirici olarak bir "Bund" üyesini ya da Troçki'yi öneriyorlardı. "Bund" üyesi ve Troçki, önüne taraflardan birinin Tasfiyeciliği terk edip etmeyeceğinden bağımsız olarak "verili kişi, grup ve kurumlar"ın "evlendirilmesi" hedefini koyan çöpçatan rolünü oynayacaklardı.

Troçki ve Yonov'un uzlaşmacılığının tüm "ideolojik temeli"ni de zaten bu çöpçatanlık bakış açısı oluşturuyor. Birleşmeden bir şey çıkmadığı için şikâyet edip gözyaşı döküyorlarsa, bu "bir tutam tuzla" anlaşılmalıdır. Bu, görücülüğün bir işe yaramadığı biçiminde anlaşılmalıdır. Troçki ve Yonov'un besledikleri birleşme umudunun, Tasfiyeciliğe karşı tavırlarından bağımsız olarak "verili kişi, grup ve kurumlar"la birleşme umudunun "boş çıkması", sadece, görücülerin başarısızlığı anlamına gelir, görücülük bakış açısının yanlışlığını, umutsuzluğunu ve perişanlığını gösterir, fakat asla Parti birliğinin başarısızlığı anlamına gelmez.

2– “İki Cepheli” Mücadele ve Sapmaların Üstesinden Gelinmesi

(..)

Sondan başlıyorum.

“Eski fraksiyonların liderlerini”, birliğin kurulmasını akamete uğratmak için herşeyi yapmakla, Plenumda “her adımın onlardan zorla koparılmak zorunda kalınmasına” yol açacak şekilde davranmakla suçlayan Yonov şöyle yazıyor:

“Lenin yoldaş, ‘sosyal-demokrat çalışmayı genişletme ve derinleştirme’ yoluyla ‘tehlikeli sapmaların üstesinden gelinmesini’ istemiyordu. Oldukça enerjik bir biçimde, Parti'nin her türlü başlangıcının odak noktasına ‘iki cepheli mücadele’ teorisinin konması yönünde çalıştı. Parti'de ‘takviye edilmiş koruma durumu’nun ortadan kaldırılması düşüncesinin ortaya çıkmasına bile izin vermedi” (s. 22, 1. satır).

Söz konusu olan, Parti içi durum üzerine kararın 4. maddesinin b) paragrafıdır.[30] Bu kararın taslağı Merkez Komitesi'ne benim tarafımdan sunuldu ve ilgili madde, ancak komisyon çalışmasından sonra, bizzat Plenum tarafından, karşısında başarısızca mücadele ettiğim Troçki’ nin bir önerisi üzerine değiştirildi. Benim taslağımda bu maddede, “iki cepheli mücadele” sözcükleri harfiyen olmasa da, bu düşünceyi ifade eden sözcükler vardı. “Genişletme ve derinleştirme yoluyla üstesinden gelme”, Troçki’nin önerisi üzerine eklendi. Yonov yoldaşın bu önergeye karşı mücadelemi anlatarak, “değişiklik”in önemi üzerine konuşmam için uygun bir fırsat yaratmasından çok hoşnutum.

Plenum'da hiçbir şey, “iki cepheli mücadele” düşüncesi kadar, harlayan – çoğu kez düpedüz komik – bir öfkeye yol açmadı. Sadece değinilmesi bile hem “Vperyodcular”ı hem de Menşevikleri zıvanadan çıkarıyordu. Bu öfke tarihi olarak kesinlikle anlaşılırdır, Bolşevikler gerçekten de Ağustos 1908’den Ocak 1910’a dek iki cepheli mücadele,

yani Tasfiyecilere ve Otzovistlere karşı mücadele vermemişler miydi. Ancak bu öfke, Bolşeviklere darılanlar bununla sadece kendi suçlarını kanıtladıkları, ya da önceden olduğu gibi şimdi de, Tasfiyeciliğin ve Otzovizmin her türlü mahkûm edilişinin kendile-rine dokunduğunu kanıtladıkları için komikti. Hırsızlar kendilerini bizzat davranışlarıyla ele verirler.

Troçki'nin, iki cepheli mücadele yerine, "genişletme ve derinleştirme yoluyla üstesinden gelme"yi koyma önergesi, Menşeviklerin ve "Vperyodcular"ın coşkun desteğini aldı.

(..)

Peki ortaya çıkan nedir? Ortaya çıkan bir saçmalıktır, çünkü san-ki genişletme ve derinleştirme görevi de hakeza tam zamanında orta-ya konmuş gibi anlaşılabilir! Sanki bu görevin her zaman olduğu şekilde konmadığı bir tarihsel "an" mümkünmüş gibi!

"Plenum bitti. Katılanlar dağıldı. Merkez Komitesi, çalışmanın dü-zenlenmesinde korkunç zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalacaktır, bunlar arasında Martov yoldaşın varlıklarını ısrarla reddettiği sözümona Tasfiyecilerin" (sadece sözümona mı, Yonov yoldaş, gerçek, hakiki değil mi?) "tavrı son sırada değildir."

İşte size, Troçki ve Yonov'un tumturaklı sözlerinin ne kadar boş olduğunu gösteren –kapsamlı değil ama karakteristik– materyaller. Mihail, Yuri ve ortaklarının tasfiyeci adımlarının üstesinden gelinme-si, Merkez Komitesi'nin gerçekten sosyal-demokrat çalışmayı doğrudan genişletme ve derinleştirmesinden güç ve zaman çaldı. Mihail, Yuri ve ortaklarının hareketleri olmasaydı, yanlışlıkla hâlâ yoldaşımız saydığımız kişiler arasında Tasfiyecilik olmazdı, o zaman sosyal-demokrat çalışmayı yaygınlaştırma ve derinleştirme, iç mücadele Parti'nin güçlerini oyalamayacağı için daha başarılı yürürdü. Yani sosyal-demokrat çalışmayı genişletmek ve derinleştirmekten, ajitasyon, propaganda, ekonomik mücadele vs.nin gerçekten sosyal-

demokrat ruhta doğrudan geliştirilmesi anlaşılıyorsa, o zaman sosyal-demokratların sosyal-demokrasiden sapmalarının üstesinden gelinmesi, bu çalışma için bir eksi, deyim yerindeyse "pozitif faaliyet"ten bir indirimdir; demek ki buna göre, genişletme vs. yoluyla sapmaların üste-sinden gelme cümlesinin hiçbir anlamı yoktur.

Bağımsızlar ve Legalistler Grubu Üzerine

Şimdi Plenumdan sonra neler olup bittiğinin açıklanmasına geçe-lim. Bu soruya Troçki ve Yonov birbiriyle uyumlu ve basit bir yanıt veriyorlar. "Plenumdan sonra, –diyor Viyana kararı– ne politik yaşamın dış koşullarında ne de Partimizin iç ilişkilerinde Parti inşası çalışmasını zorlaştıracak herhangi bir reel değişiklik olmadı"… Bu, fraksiyonculuğa bir geri dönüştür, fraksiyonel ilişkilerin üstesinden gelinmemiş bir mirasıdır — hepsi bu.

(..)

Böyle bir "durum değerlendirmesi"nden Troçki ve Yonov için hangi pratik sonucun çıktığı anlaşılıyor. Önemli hiçbir şey olmamış. Yalnızca bir fraksiyon dövüşü sözkonusu. Yeni nötralizatörler ortaya sürülüyor — ve her şey yolunda olacak. Her şey çevre diplomasisi bakış açısından açıklanıyor. Bütün pratik reçeteler çevre diplomasisin-den başka hiçbir şey değil. "Mücadeleye atılanlar" var, "uzlaştırmak" isteyenler var: burada "temel"den söz etmenin üstünü çizmeli, orada sonradan bir "kurum"a bir ad eklemeli, öbür yanda konferans toplama yöntemlerinde Legalistlere tavizler verilmeli… Yurtdışındaki eski, ama hep yeni çevrecilik öyküsü!

.şimdi, Troçki ve Yonov'un "uzlaşmacı" çabaları gülünç ve acıklıdır. Ve – arkalarında yurtdışında çevre diplomatları dışında, Buxtehude'de bir yerlerde anlayışsızlık ve bilgisizlik dışında hiçbir şey olmadığı için şimdi zararsız olan – bu çabaların açıklaması ancak, neler olup bittiği konusunda tam bir anlayışsızlıkta aranabilir.

Troçki ve Yonov gibi uzlaşmacılar, Plenumdaki uzlaşmacı diplomasiye boy attıran özel koşulları, şimdiki Parti yaşamının genel koşulları saymakla yanıldılar, Plenumda iki ana fraksiyonda uzlaşma (–Parti'nin birleşmesi) yönündeki köklü çabayı ortaya çıkaran koşulların varlığı sayesinde rolünü oynamış olan diplomasiyi — bu diplomasiyi kendi başına amaç, "verili kişi, grup ve kurumlar" arasındaki oyunun kalıcı bir aracı saymakla yanıldılar.

Fakat şimdi artık simsarlara gereksinim yok, tavizlerin boyutu sorunu da artık var olmadığı için onlara yer yok. Tavizlerin boyutu sorunu ise, artık genel olarak herhangi bir taviz sorunu var olmadığı için artık yok. Bütün tavizler (hatta abartılıları dahi) Plenum'da verildi. Şimdi söz konusu olan, yalnızca, Tasfiyeciliğe karşı mücadelede ilke-sel tavır sorunudur — hem de genelde Tasfiyeciliğe karşı değil, belirli bir bağımsız Tasfiyeciler grubuna karşı, Mihail ve ortakları grubuna karşı, Potresov ve ortakları grubuna karşı mücadelede ilkesel tavır sorunudur. Troçki ve Yonov şimdi Parti'yi verili kişi, grup ve kurumlarla "uzlaştırmak" istiyorsa, o zaman onlar bizim için, parti yandaşı tüm Bolşevikler için ve keza parti yandaşı tüm Menşevikler için sadece parti hainleri olacaklardır, başka bir şey değil.

Yonov ve Troçki türü karaktersiz "uzlaşmacılar"ın en büyük suçu, onların Tasfiyeciliğe bağımlılığını güçlendirerek onları mahvetmelerinden ibarettir. Fraksiyoncu olmayan bütün sosyal-demokratların Mihail ve ortaklarına, Potresov ve ortaklarına kararlı bir karşı çıkışı (bu grupları savunmaya ne Troçki ne de Yonov karar veremiyor!), Tasfiyeciliğin çekim alanı içinde bulunan "Golos"çulardan bazılarını Partiye geri kazandırabilecekken, "uzlaşmacılar"ın kaş göz hareketleri ve süslü çabaları, Parti'yi herhangi bir biçimde Tasfiyecilerle birleştirmeksizin, "Golos"çularda sadece "anlamsız umutlar" uyandırıyor.

Partiye Sadık Menşevizm ve Onun Değerlendirilişi Üzerine

Partimizde “birleşme krizi”nin açıklanması için ele almamız gereken son sorun, Parti'ye sadık Menşevizm denilen şeyin ve onun öne-minin değerlendirilmesi sorunudur.

Burada, fraksiyoncu olmayan – yani kendilerini fraksiyoncu değil gibi göstermek isteyen – Yonov ve Troçki’nin görüşleri (“Pravda”nın 12. sayısı ve Viyana kararı) son derece karakteristiktir. Troçki, Merkez Organ'ın daha 13. sayısında dikkat çekilmiş olan Parti'ye sadık Menşevizmi kesinlikle ve inatla görmezlikten geliyor; buna karşılık Yonov, “Plehanov yoldaş”ın (Parti'ye sadık başka Menşevikleri Yonov görmek istemiyor) çıkışının anlamının, Bolşeviklerin fraksiyon mücadelesini “payandalamaya” ve Parti'de savaş hali ilan edilmesini vaaz etmeye vardığını açıkladığında, kafadarının “esas” düşüncesini ele veriyor.

Troçki ve Yonov’un bu tutumunun yanlışlığı, olgular tarafından çürütüldüğü için, sadece bu yüzden bile, bizzat gözlerine çarpmalıydı.

Lenin

Gericilik Yılları, Bir yazarın Notları

Mart 1911

PARTİ KRİZİNİN ÇÖZÜMÜ

Lenin

İki yıl önce sosyal-demokrat basında, Parti'nin "birleşme krizi" üzerine konuşuldu.* Karşı-devrimci dönemin çöküntüsü ve çözülüşü, yeni gruplaşmalara ve bölünmelere, yurtdışında mücadelenin yeniden keskinleşmesine yol açmıştı ve çok sayıda yüreksiz ya da siniri zayıf kişi, Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin zor iç durumunu görünce cesaretini yitirdi. Şimdi, Rusya Organizasyon Komisyonu (ROK) oluşturulduktan sonra, krizin sonu değilse de, Parti'nin gelişmesinde her halükârda iyiye doğru yeni ve tayin edici bir dönemeç açıkça ortaya çıkıyor. Yani parti-içi evrimin geride bırakılan etabı ve yakın geleceğin perspektifleri üzerine bir genel bakış vermek yerinde olacaktır.

Devrim RSDİP'i üç ayrı, özerk, ulusal sosyal-demokrat örgüt ve sözcüğün dar anlamında iki tüm-Rusya fraksiyonu olarak geride bırakmıştı. Bu fraksiyonların, proletaryanın gelişme eğilimleri içinde, burjuva devrimin verili döneminde onun yaşam koşullarının bütününde derin kök salmış olduğu, önemli olaylarla dolu 1905, 1906 ve 1907 yıllarının deneyimiyle kanıtlanmıştır. Karşı-devrim bizi, o kadar tepesine tırmanmış olduğumuz dağdan yine vadiye atmıştı. Stolipin'in darağaçları ve "Veki"cilerin şikâyet feryatları koşulları altında, proletarya saflarını yeniden düzenlemek ve yeniden güç toplamak zorundaydı.

Yeni durum, Sosyal-Demokrat Parti içinde eğilimlerin yeniden gruplaşmasına yol açtı. İki yeni fraksiyondan –kötü zamanın ağır boyunduruğu altında– en metanetsiz Sosyal-Demokrat unsurlar ve proletaryanın her türlü burjuva yol arkadaşı ayrılmaya başladı. İki akım: Tasfiyecilik ve Otzovizm, sosyal-demokrasiye bu sırt çevirişi en canlı biçime ifade ediyordu. İki fraksiyonun Marksizm'e sadık kalmış ana gövdesinin birbirine yakınlaşma eğilimini zecri zorunlulukla ortaya çıkaranlar da onlardı. Sosyal-Demokrat Parti'nin daha sonraki

gelişmesinde, artıların ve eksilerin, ileriye doğru adımların ve geriye doğru yalpalamaların çıkış noktası olarak, 1910 Ocak Plenumu'nu doğuran durum buydu.

Plenum'un kalıcı ideolojik kazanımı ve çok ağır "uzlaşmacı" hatası, birçokları tarafından şimdiye dek yeterince anlaşılmadı. Fakat bu anlaşılmadan Partinin şimdiki durumundan da hiçbir şey anlaşılamaz. Bu yüzden, şimdiki krizin çıkış noktasının açıklığa kavuşturulması üzerinde tekrar tekrar durmak zorundayız.

Bir "uzlaşmacı"nın Plenum'dan hemen önce yazılan ve Plenum'dan hemen sonra yayınlanan makalesinden aşağıdaki alıntı, aydınlatma sürecini doğrudan ve sayısız "belgeler"in uzun uzun değerlendirilmesinden ya da alıntılanmasından daha çok ilerletebilir. Plenum'da egemen olan "uzlaşmacılığın" liderlerinden biri, Bundcu yoldaş Yonov,"Diskussionni Listok" No. 1'de "Parti Birliği Olanaklı mıdır?" makalesinde (19 Mart 1910; s. 6'da yazı kurulunun bir notu var: "Makale Plenum'dan önce yazılmıştır") şunları yazıyordu:

"Aslında Otzovizm ve Tasfiyecilik Parti için ne kadar zararlı olursa olsun, fraksiyonlar üzerindeki olumlu etkisi kuşku götürmez gibi görünüyor. Patoloji iki türlü çıban tanır: iyi huylu ve kötü huylu. İyi huylu çıban, organizmaya yarar sağlayan bir hastalık olarak görülür. Olgunlaşması sürecinde bütün organizmadan her türlü zararlı unsurları alır ve bu biçimde onun iyileşmesini teşvik eder. Menşevizme karşı Tasfiyeciliğin ve Bolşevizm'e karşı Otzovizm-Ültimatizmin de böyle bir rol oynadığına inanıyorum."* Burada 1910 yılındaki MK Plenum'u kastedilmektedir, elinizdeki ciltte "Bir Yazarın Notları". II. "Partimizdeki 'Birleşme Krizi'" adlı makalede de bundan söz edilmektedir. Bkz. ayrıca Not 22. —Alm. Red.

Plenum* sırasında bir uzlaşmacı tarafından yapılan ve Plenum'da zafer kazanan uzlaşmacılığın psikolojisini ve düşüncelerini tam olarak karakterize eden durum değerlendirmesi budur. Aktarılan alıntıda ana

düşünce doğrudur, bin kez doğrudur ve tam da doğru olduğu için, (daha Plenum'dan önce hem Tasfiyeciliğe karşı hem de Otzovizme karşı mücadeleyi tamamen geliştirmiş olan) Bolşevikler Plenum'da uzlaşmacılardan ayrılamazlardı. Ayrılamazlardı, çünkü ana düşüncede görüş birliği mevcuttu; görüş ayrılığı, onun yaşamda gerçekleştirilme biçimiyle ilgiliydi; biçim içeriğe tabi olacaktır — di-ye düşündü Bolşevikler, ve bu "biçimin içeriğe uyması" için Parti, uzlaşmacıların hatası sonucunda yaşamının neredeyse iki yılını "boşuna" geçirmiş olsa da, haklı çıktılar.

Bu hata neden ibaretti? Uzlaşmacıların, sadece ve sadece, kendilerini "çıbanlardan" temizleyen (ve temizledikleri ölçüde) akımları onaylamak yerine, salt kendini temizleme vaadine dayanarak ayrımsız her şeyi onaylamasından ibarettir. Hem "Vperyod"cular hem de "Golos" yandaşları ve Troçki, Otzovizme ve Tasfiyeciliğe karşı kararı "imzaladılar" — dolayısıyla "kendilerini temizleme" sözü vermiş oldular, işte bu kadar. Uzlaşmacılar verilen söze "inandılar" ve Parti'yi, Parti'ye aykırı, kendi itiraflarına göre "çıban oluşturan" grupçuklarla yüklediler. Pratik politika bakımından bu bir çocukluktu ve daha derin bir bakış açısından bir düşüncesizlik, bir ilkesizlik, bir entrika oyunuydu: gerçekten de cidden, Tasfiyeciliğin, Otzovizmin ve Ültimatizmin çıban oldukları kanısında olan biri, çıbanların olgunlaşırken organizmadan tüm zararlı unsurları çekip almak, organizmadan uzaklaştırmak zorunda olduğunu anlamak zorundaydı. "Çıban zehirleri"ni içeri doğru sürme çabalarıyla organizmanın zehirlenmesine yardım edemezdi.

Plenum'dan sonra geçen ilk yıl, uzlaşmacıların düşüncesizliğini pratikte açığa çıkardı. Parti çalışması (çıbanlardan temizlenme, iyileşme), bütün bu yıl boyunca fiilen Bolşevikler ve Plehanov taraftarlarınca yapıldı. Gerek "Sosyal-Demokrat" gerekse de (MK temsilcisinin Troçki tarafından kovulmasından sonra) "Raboçaya Gazeta" bu olguyu kanıtlıyorlar. 1910 yılının herkesçe bilinen bazı legal

yayınları da bunu kanıtlıyor. Burada işimiz sözlerle değil, aksine olgularladır: Parti'nin yönetici organlarında ortak çalışmayladır.

Gerek "Golos"çular gerekse de "Vperyod" yandaşları ve Troçki, bu yıl (1910) sürecinde fiilen Parti'ye sırt çevirip, Tasfiyeciliğe ve Otzovizm-Ültimatizme yöneldiler. İyi huylu çıbanlar, "zararlı unsurlar" Parti organizmasından onlar tarafından uzaklaştırılmadığı, aksine bu organizmayı cerahatlendirmeye devam ettiği, onu hastalıklı durumda bıraktığı ve Parti çalışması yürütmeye yeteneksiz kıldığı ölçüde, kötü huylu davranan çıbanlar olarak kaldılar. (Herkese açık olan yazındaki) bu Parti çalışması Bolşevikler ve Plehanov yandaşları tarafından, Plenum'un oluşturduğu "uzlaşmacı" kararlara ve organlara rağmen, "Golos"çulara ve "Vperyod" yandaşlarına karşı yapıldı, onlarla birlikte değil (çünkü Tasfiyecilerle, Otzovistlerle ve Ültimatistlerle birlikte çalışmak olanaksızdı).

Ya Rusya'daki çalışma? Bir yıl boyunca tek MK toplantısı yok! Neden? Çünkü Rusya'da faaliyet gösteren MK üyeleri (haklı olarak "Tasfiyecilerin Golos"unun okşamalarını kazanan uzlaşmacılar), Tasfiyecileri durmadan "davet ettikleri", ama bir yıl boyunca, beş çeyrek yıl boyunca bir kez bile gelmelerini sağlayamadıkları için! MK önüne "zorla çıkarılma" kurumu, Plenum'daki iyi yürekli uzlaşmacılarımız tarafından ne yazık ki öngörülmemişti. Bolşeviklerin Plenum'da uzlaşmacıların kör güvenine ve saflıklarına karşı mücadele ederken peşinen söyledikleri o saçma ve parti için utandırıcı durum doğdu: Rusya'daki çalışma uyur, Parti bağlanırken, "Naşa Zarya" ve "Vperyod"un sütunlarından Parti'ye iğrenç bir liberal ve anarşist saldırı seli akmaktadır! Mihail, Roman ve Yuri bir yandan, Otzovistler ve tanrı yapıcılar diğer yandan, sosyal-demokrat çalışmayı var güçleriyle imha ederken, Uzlaşmacı MK üyeleri Tasfiyecileri "davet edip" onları "beklemektedir"!

5 Aralık 1910 "açıklama"sı ile Bolşevikler, bütün diğer fraksiyonlarla anlaşmayı bozduklarını açıkça ve usulüne uygun olarak ilan ettiler. Plenum'da sağlanmış "barış"ın çiğnenmesi, "Golos", "Vperyod" ve Troçki tarafından çiğnenmesi, kesin olarak kabul edilmiş bir olgu haline geldi.

Yaklaşık yarım yıl (Haziran 1911'e dek), anlaşmaya göre en fazla üç aylık bir süre içinde toplanmak zorunda olan bir Yurtdışı Plenumu'nu gerçekleştirme çabalarıyla geçti. Tasfiyeciler ("Golos"çular + Bundcular + Schwarz) Yurtdışı Plenumu'nu da akamete uğrattılar. Bunun ardından üç grubun –Bolşevikler, Polonyalılar ve "uzlaşmacılar"– bloku, meseleyi kurtarmak için son çabaya, bir Konferans toplamaya, Rusya için bir Organizasyon Komisyonu yaratmaya girişti. Bolşevikler önceden olduğu gibi azınlıktadır: Ocak 1910'dan Haziran 1911'e dek üstünlük Tasfiyecilerin elindedir (MK Yurtdışı Bürosu'nda "Golos"çular, Bundcu ve Schwarz; Rusya'da Tasfiyecileri "davet eden" "uzlaşmacılar"); Haziran 1911'den 1 Kasım 1911'e dek (yediemin hakem mahkemesi tarafından saptanmış olan süre) çoğunluk, kendilerine Polonyalıların katıldığı uzlaşmacılardadır.

Şu durum ortaya çıktı: gerek para gerekse de ajanların gönderilmesi Tyszka ve Mark'ın* (Parisli uzlaşmacıların lideri) elindeydi; Bolşeviklere sadece, çalışma için onların da kullanılmasıyla hemfikir olunduğu güvencesi verilmişti. Plenum'un ürettiği görüş ayrılıkları, kaçınılamayacak olan son noktaya varıyordu: ya hiç kimseyi "bekleme"den, hiç kimseyi "davet etme"den (sosyal-demokrat çalışma yapmak isteyen ve çalışabilen birinin davete gereksinimi yoktur!) dosdoğru çalışmak, ya da Troçki, "Vperyod" vs. ile pazarlığı sürdürmek. Bolşevikler, daha Paris'teki MK Üyeleri Konferansında açık ve berrak bir şekilde açıkladıkları gibi, birinci yolu seçtiler. Tyszka ve ortakları ikinci yolu seçtiler (ve bu yolu gerek Teknik Komisyon'a gerekse de Yurtdışı Organizasyon Komisyonu'na dayattılar), bu yol objektif olarak –"Sosyal-Demokrat"ın** 24. sayısındaki tefrikada

ayrıntılı olarak gösterildiği gibi– boş ve üzücü bir entrika oyunuyla aynı kapıya çıkmaktaydı.

* Mark – Sommer – Lyubimov. —Alm. Red.

** Bkz. "Uzlaşmacıların ya da Erdemlilerin Yeni Fraksiyonu Üzerine" makalesi, elinizdeki cilt, s. ???. —Alm. Red.

Sonuç şimdi herkesin gözü önündedir. 1 Kasım'da Rusya Organizasyon Komisyonu artık kurulmuştu. Onu fiilen Bolşevikler ve Rusya'da faaliyet gösteren Partiy'e sadık Menşevikler yaratmışlardı. Plenum'da ve Plenum'dan sonra ahmakların ona karşı kıyameti kopardıkları (bkz. "Golos", "Vperyod", "Otkliki Bunda", "Pravda" vs.) "iki güçlü (ideolojik sağlamlıkları dolayısıyla, "çıbanlar"dan temizlenme çalışmaları dolayısıyla güçlü) fraksiyonun ittifakı"nın olgu olduğu görüldü. 1910 ve 1911 yılları Rusyası için Bakû ve Kiev'dekiler gibi örnek ve öndegelen sosyal-demokrat örgütlerde bu ittifak, Bolşevikleri çok sevindirerek, Partiye sadık sosyal-demokratların neredeyse tam olarak kaynaşması, ortak, ayrılmaz bir organizmada birleşmesi biçiminde şekillendi.

"Tüm" fraksiyonların dağıtılması feryadının, iki yıllık bir deneyimin ışığında, Bay Potresov ve Otzovist baylar tarafından aldatılan budalaların zavallı bir lakırdısı olduğu kanıtlandı. "İki güçlü fraksiyonun ittifakı" üstüne düşeni yaptı ve –yukarıda sözü edilen yönetici kolektifler şahsında– yekpare bir Parti halinde tam bir kaynaşmanın eşiğine kadar götürdü. Yurtdışında bulunan Parti'ye sadık Menşeviklerin kararsızlıkları bu tamamlanmış olguda artık hiçbir şey değiştiremez.

Görevin şeytani zorluğunu kavramak istemeyen sosyal-demokrasi içindeki çok sayıda şüpheciye ya da amatöre gereksiz, can sıkıcı, anlamsız fesatlık yılları olarak, çöküş ve sarsıntı yılları olarak görünen Plenum'dan sonraki iki yıl, Sosyal-Demokrat Parti'nin Tasfiyeci ve Otzovist yanılgılar bataklığından doğru yola çıktığı yıllar oldu. 1910

yılı bize Bolşeviklerin ve Parti'ye sadık Menşeviklerin (gerek resmi gerek gayri-resmi, legal ve illegal) Parti'nin tüm yönetici organlarında ortak çalışmalarını getirdi: bu "iki güçlü fraksiyonun ittifakı"nın ilk adımıydı, Tasfiyecilere karşı ve Otzovistlere karşı, ortak bayrak altında ideolojik hazırlığın ve güç toplamanın bir adımı. 1911 yılı ikinci adımı getirdi: Rusya Organizasyon Komisyonu'nun oluşturulması. Onun ilk toplantısında başkanlığı Part'iye sadık bir Menşevikin yapması olgusu dikkate değerdir; ikinci adım, Rusya'da pratik olarak çalışan bir merkezin yaratılması, şimdi atılmıştır. Lokomotif kaldırılmış ve rayların üstüne oturtulmuştur.

Dört yıllık çöküşün ve dağınıklığın ardından ilk kez, Rusya'daki sosyal-demokrat merkez bir araya gelmiştir — korkunç polis takibatlarına ve "Golos"çuların, "Vperyod" yandaşlarının, uzlaşmacıların, Polonyalıların ve tutti quanti'nin* eşi görülmedik "çelme takma" çabalarına rağmen. İlk kez, Rusya'da bu merkez adına Par-ti'ye bir bildiri yayınlanmıştır. İlk kez, illegal yerel örgütleri yeniden inşa çalışması sistematik ve her yerde aynı şekilde (en fazla üç aylık bir zaman dilimi içinde, Temmuz'dan Ekim 1911'e kadar) iki büyük başkenti, Volga bölgesini, Uralları, Kafkasya'yı, Kiev'i, Yekaterinoslav'ı, Rostov'u ve Nikolayev'i sardı — çünkü Rusya Organizasyon Komisyonu, bütün bu yöreleri ziyaret ettikten sonra toplandı, ilk oturumu, Petersburg Komitesi'nin yeniden inşa edildiği ve bir dizi işçi mitingi düzenlediği, Moskova'nın bölgelerinde Parti lehinde kararların kabul edildiği vs. sırada yapıldı.

Tasasız bir iyimserliğe kapılmak elbette bağışlanmaz bir saflık olur; daha önümüzde dev zorluklar var; Sosyal-Demokrat Merkez'in ilk Rus bildirisinin yayınlanmasından sonra polis baskısı on kat arttı: önümüzde uzun ve zorlu aylar, yeni tutuklamalar, çalışmanın yeniden kesintiye uğraması var. Fakat esas önemli olan yapıldı. Bayrak dikildi; tüm Rusya'da işçi çevreleri ona doğru ilerliyor , ve hiçbir karşıdevrimci saldırı artık onu deviremeyecektir!

Peki, yurtdışındaki "uzlaşmacılar" ve Leder'le birlikte Tyszka, Rusya'daki çalışmadaki bu ileriye doğru dev adımı neyle yanıtladılar? Zavallı entrika oyununu son bir kez alevlendirerek: Plenum arifesinde Yonov tarafından kâhince öngörülen "çıban çıkarma süreci", muhakkak can sıkıcıdır. Ama kim, bu güzel olmayan sürecin sosyal-demokrasiyi iyileştirdiğini kavramıyorsa, devrimci çalışmadan elini çeksin! Teknik Komisyon ve Yurtdışı Organizasyon Komisyonu, Rusya Organizasyon Komisyonu'na tabi olmayı reddediyorlar. Bolşevikler yurtdışındaki entrikacılardan elbette büyük bir hoşgörüyle uzaklaşıyorlar. Bunun üzerine kararsızlıklar başlıyor. Kasım başında, Yurtdışı Organizasyon Komisyonu'nun kalıntılarına (iki Polonyalı artı bir uzlaşmacı), Rusya OK'nın toplantıya çağrılması hakkındaki rapor iletiliyor. Rapor bütün çalışmayı o kadar ayrıntılı anlatıyor ki, Bolşeviklerin karşıtları, "Golos" tarafından göklere çıkarılan uzlaşmacılar, Rusya Organizasyon Komisyonu'nu tanımak zorunda kalıyorlar. Yurtdışı OK'nın 13 Kasım 1911 tarihli, "Rusya Organizasyon Komisyonu'nun kararlarına uyma" kararı alınıyor. Yurtdışı Organizasyon Komisyonu'nun paralarından beşte dördü Rusya OK'nın kasasına aktarılıyor — demek ki Polonyalılar bile, uzlaşmacılar bile, her şeyin düzenlenişindeki ciddiyetten kuşku duyacak durumda görmüyorlar kendilerini.

Ve buna rağmen, birkaç gün sonra hem Teknik Komisyon hem de Yurtdışı Organizasyon Komisyonu, Rusya OK'ya tabi olmayı yeniden reddediyorlar!! Bu oyunun çözümü nerededir?

Merkez Organ yazı kurulunun elinde, Konferansa sunulacak olan ve Tyszka'nın Rusya Organizasyon Komisyonu'ndan uzak durma, Konferans'tan uzak durma yönünde ajitasyon yaptığının görüldüğü bir belge vardır.

Bundan daha adi bir entrika düşünülebilir mi? Teknik Komisyon'da ve Yurtdışı OK'da, Konferansın toplanmasını ve Rusya Organizasyon

Komisyonu'nun yaratılmasını teşvik etmeye niyetlenildi, "herkes"in davet edileceğiyle övünüldü, ama hiç kimse davet edilmedi (oysa, çoğunluk olarak, davet etme ve istediği koşulları koyma hakkı vardı), Bolşevikler ve Parti'ye sadık Menşevikler dışında fonksiyoner bulunamadı, seçilen sahnede tam bir fiyasko yaşandı — ve, yetkili merkez olarak, Konferans için paranın beşte dördünün gönüllü biçimde teslim edildiği bu Rusya Organizasyon Komisyonu'na çelme takacak düzeye düşüldü!!

* Bkz. "Uzlaşmacıların ya da Erdemlilerin Yeni Fraksiyonu Üzerine", elinizdeki cilt. —Alm. Red.

Evet, bir çıban, özellikle "olgunlaşma sürecinde" hoş olmayan

bir şeydir. Her türlü yurtdışı grupçuklarının paktı teorisyenleri için geriye neden entrikalar kurmaktan başka bir şey kalmadığı, Merkez Organın 24. sayısında gösterilmişti.* Ve şimdi Rusya'nın sosyal-demokrat işçileri, Rusya OK'yı ve Konferans'ı koruyacakları mı, yoksa Tyszka, Leder ve ortaklarının, Konferans'ı entrikalarla engellemelerine izin mi verecekleri konusunda seçimi kolaylıkla yapacaklardır. Entrikacılar kendilerini mahvettiler, bu bir gerçek –Tyszka ve Leder şimdiden RSDİP tarihine bir yüzkarası olarak geçtiler–, fakat Konferans'ı engelleyemeyecekler, Rusya Organizasyon Komisyonu'na halel getiremeyeceklerdir.

Ya Tasfiyeciler? Ocak 1910'dan Haziran 1911'e dek, tam bir buçuk yıl boyunca, Merkez Komitesi Yurtdışı Bürosu'nda çoğunluğu oluştururken ve MK Rus Bürosu'ndaki uzlaşmacılar şahsında sadık "dostlar"a sahipken, Rusya'daki çalışma için hiçbir şey, düpedüz hiçbir şey yapmadılar! Onlar çoğunluğa sahipken çalışma durdu. Fakat Bolşevikler Tasfiyeci MK Yurtdışı Bürosu'nu havaya uçurup, Konferansın toplanmasına doğru adım attıklarında, Tasfiyeciler hareketlenmeye başladılar. Bu "hareketlenme"nin neden ibaret olduğunu gözlemlemek son derece karakteristiktir. Bütün bu süre

boyunca en sadık hizmetleri sunmuş olan Bundcular, kısa süre önce şimdiki "kargaşa dönemi"nden yararlanmaya heveslendiler (Letonyalılarda örneğin iki akımın, Tasfiyecilerle Partiye sadıkların mücadelesinin sonucu henüz belirlenmemiştir), bir yerlerden bir Kafkasyalı buldular ve bütün topluluk, Troçki ve Dan'ın Café Bubenberg'de (Bern, Ağustos 1911) kaleme almış oldukları kararlar için bir imza koparmak amacıyla Z. kentine gitti.[67] Ancak Letonyalı yönetici organizasyonu bulamadılar bile, imza alamadılar ve tumturaklı, "üç güçlü örgütün böyledir.*

* Ümitsizliğe kapılmayan Bundcular dışında "Vperyod" yandaşları da kararlar devşirmek için koşuştular. Asla Otzovist olmayan –tanrı korusun!– bu gruptan ünlü bir Otzovist de Kiev'e, Moskova'ya ve Nijni-Novgorod'a "koştu", her yerde uzlaşmacılarla "uzlaştı" ve her yerden hiçbir şey elde etmeksizin ayrıldı. "Vperyod" grubunun başarısızlıktan, Lunaçarski'nin icadı olan kötü tanrıyı sorumlu tuttuğu ve daha iyi bir tanrı icat etme yönünde oybirliğiyle karar aldığı söyleniyor.

Rus işçileri, Bundcuların Rusya OK'sını hangi tarz ve surette sabote etmeye çabaladıklarını öğrenmelidir! Düşünün bir kez: Konferans'la uğraşan yoldaşların Ural, Volga Bölgesi, Petersburg, Moskova, Kiev, Yekaterinoslav, Rostov, Tiflis ve Bakû'yu dolaştıkları sırada, Bundcular "kendilerine" bir "Kafkasyalı ediniyorlar" (olasılıkla, Kafkasya Bölge Komitesi'nin "mühürü"ne sahip olan ve 1908 RSDİP Aralık Konferansı'na temsilci olarak Dan ve Akselrod'u gönderen üyelerden biri!) ve Letonyalılardan "bir imza koparabilmek" için yola düşüyorlar. Tasfiyecilere hizmet eden ve Rusya'daki her türlü çalışmaya kesinlikle yabancı olan bu entrikacı çetenin, aralarında "en güçlü" iki mühürdarın da bulunduğu "üç örgüt"ün "Organizasyon Komisyonu" olarak sahneye çıkmasına gerçekten de fazla bir şey kalmamıştı!! Yoksa sakın Bundcu baylar ve Kafkasyalı, hangi Rus örgütlerini ve ne zaman ziyaret ettiklerini, nerede çalışmayı yeniden inşa ettiklerini ve nerede raporlar

sunduklarını Parti'ye ifşa edecek olmasınlar? Denesenize, sevgili dostlar, anlatın!

Yurtdışında bulunan diplomasi uzmanları ise ciddi, işinin eri yüz ifadeleriyle oturmuş bilgiçlik taslıyorlar: "insan kendisini soyutlamamalıdır", "önce Bund'la ve Kafkasya Bölge Komitesi'yle konuşmak gerekir".

Ah bu komedyenler!

Şimdi yalpalayanlar ve Bolşeviklerin "soyutlanması"nı üzüntüyle karşılayanlar, son iki yıllık Parti tarihini iyice düşünsünler ve ders çıkarsınlar. Ah, yurtdışındaki entrikacı sıfırlar koleksiyonunu budadığımız ve Petersburg, Moskova, Ural, Volga Bölgesi, Kafkasya ve Güney'in Rus sosyal-demokrat işçilerinin birliğine katkıda bulunduğumuz bu soyutlanma içinde kendimizi her zamankinden iyi hissediyoruz!

Soyutlanmadan şikâyet eden, ne Plenum'un büyük ideolojik kazanımından ne de onun uzlaşmacı hatasından bir şey kavramıştır. Plenum'dan bir buçuk yıl sonra yurtdışında görünürde bir birlik ve Rusya'da sosyal-demokrat çalışmanın tümüyle durgunlaşması vardı. 1911'de yarım yıl, evet hatta üçte bir yıl içinde, Bolşeviklerin görünürdeki en büyük soyutlanması, Rusya'da sosyal-demokrat çalışmayı ilk kez harekete geçirdi, Rusya'da sosyal-demokrat merkezi ilk kez yeniden inşa etti.

Tasfiyecilik ve Otzovizm gibi "çıbanlar"ın ideolojik çürüklüğünü ve ölmüşlüğünü hâlâ görmemiş olanlar, şimdi yıkılırken, onları savunmaya çalışan herkesi birlikte sürükleyen "Golos" ve "Vperyod" grupçuklarının içine düştüğü aciz fesatçılık ve zavallı entrika oyununun öyküsüyle kesin olarak aydınlanacaktır.

O zaman görev başına, Partili sosyal-demokrat yoldaşlar! Sosyaldemokrat olmayan akımlarla ve Parti kararlarına rağmen onları

besleyen grupçuklarla ilişkilerin son kalıntılarını silkip atın! Rusya Organizasyon Komisyonu'nun etrafında toplanın, onun Konferansı toplamasına ve yerel örgütlerde çalışmayı sağlamlaştırmasına yardımcı olun! RSDİP ağır bir hastalığı atlattı: kriz sona ermek üzere.

Yaşasın birleşik, illegal, devrimci Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi!

Aralık 1911

Inter Yayınları

UZLAŞMACILARIN YA DA ERDEMLİLERİN YENİ FRAKSİYONU ÜZERİNE

Gericilik Yılları

Teknik Yurtdışı Komisyonu'nun "Enformasyon Bülteni" (No. 1, 11 Ağustos 1911) ve neredeyse aynı zamanda keza Paris'te yayınlanan "Bir Grup Parti Bolşeviği" imzalı "Tüm RSDİP Üyelerine" bildirisi, "resmi Bolşevizm"e karşı ya da başka bir ifadeye göre "Lenin Bolşevikleri"ne karşı içerik itibariyle aynı beyanı içermektedirler. Bu yayınlar çok öfkelidir – içerikten çok, öfkeli bağırış ve tumturaklı sözler içermektedirler–, fakat buna rağmen bunların üstünde durulmalıdır, çünkü burada Partimizin en önemli sorunlarına değiniliyor. Birincisi, aynı sorunlar üzerine tam da ben, hem de tüm Bolşevikler adına tam bir buçuk yıl önce yazdığım için (bkz. "Diskussionni Listok" No. 2)* ve ikincisi, "resmi Bolşevizm" adına sorumluluğumun tamamen bilincinde olduğum için, yeni fraksiyonla ilgilenmem bir o kadar doğaldır. "Leninistler" tabiri başarısız bir iğneleme çabasıdır sadece — bununla, burada sadece tek bir kişinin taraftarlarının söz konusu olduğu söylenmek isteniyor! Gerçekte hepimiz pekâlâ biliyoruz ki, bunlar kesinlikle, Bolşevizm'in şu ya da bu yanı üzerine benim şahsi görüşlerimi paylaşan kişiler değildir.

"Parti Bolşevikleri" diye imza atan bildiri yazarları, kendilerine bir de "fraksiyonsuz Bolşevikler" diyorlar ve kendilerine "burada" (yani Paris'te) "oldukça isabetsiz biçimde" uzlaşmacı dendiğini belirtiyorlar. Gerçekte ise, en az 15 aydır, ve hem de sadece Paris'te değil, sadece yurtdışında değil, aynı zamanda tüm Rusya'da da kabul görmüş olan bu tanım, okuyucunun ilerki anlatımlardan kanaat getirebileceği gibi, yeni fraksiyonun politik karakterini doğru yansıtan biricik tabirdir.

Uzlaşmacılık, RSDİP'in 1908'den 1911'e kadarki karşı-devrim yılları döneminde karşı karşıya kaldığı tarihsel görevin bütün özüyle kopmaz biçimde bağlı olan ruh hallerinin, çabaların ve görüşlerin bir

toplamıdır. Çeşitli öncüllerden hareketle, bir dizi sosyal-demokrat bu dönemde bu yüzden uzlaşmacılığa "düştü". Uzlaşmacılığı en tutarlı biçimde, bu akıma teorik bir temel kazandırmaya çalışan neredeyse tek kişi olan Troçki dile getirdi. Bu temel şöyledir: fraksiyonlar ve fraksiyonculuk, entelektüellerin "ham proletarya üzerinde nüfuz" mücadelesiymiş. Proletarya olgunlaşıyormuş ve fraksiyonculuk kendiliğinden yok oluyormuş. Fraksiyonların kaynaşması sürecinin temelinde yatan şey, sınıf ilişkilerindeki değişiklikler, iki ana fraksiyonun temel düşünce silsilesindeki evrim değil, bilakis tüm "entelektüel" fraksiyonları arasındaki anlaşmalara uyma ya da uymama meseleymiş. Zaten Troçki de ısrarla –uzun süredir, kâh Bolşeviklere, kâh Menşeviklere meylederek– tüm ve bütün fraksiyonlar arasında böyle bir anlaşma (ya da uzlaşma) vaaz ediyor.

Karşıt görüş (bkz. "Diskussionni Listok" No. 2 ve 3),* fraksiyonların Rus devriminde sınıflar arasındaki ilişkilerin eseri olduğundan ibarettir. Bolşevikler ve Menşevikler sadece, proletaryanın 1905–1907 yıllarının objektif gerçekliği dolayısıyla karşı karşıya kaldığı sorulara yanıtları formüle ettiler. Bu yüzden, ancak bu fraksiyonların iç evrimi, bu "güçlü", iyice kök salmalarından dolayı güçlü fraksiyonların, düşüncelerinin objektif gerçekliğin belirli yanlarıyla uyumundan dolayı güçlü fraksiyonların — işte ancak bu fraksiyonların iç evrimi, fraksiyonların gerçek kaynaşmasını, yani Rusya'da proleter, Marksist sosyalizmin gerçekten bütünüyle ortak partisinin yaratılmasını garantileyebilir. Buradan şu pratik sonuç çıkar: ancak bu iki güçlü fraksiyonun çalışma içindeki yakınlaşması –ve bu da ancak sosyal-demokrat olmayan Tasfiyecilik ve Otzovizm akımlarından temizlendikleri ölçüde –, gerçekten Parti'nin çıkarına olan bir politikadır, birliği gerçekten hayata geçiren, kolayca değil, pürüzsüzce değil, asla kaşla göz arasında değil, bilakis "tüm" fraksiyonların kolayca, pürüzsüz, derhal kaynaşması yönündeki yığınla sahtekârca vaatten farklı olarak gerçekten gerçekleştiren bir politikadır.

Bu iki anlayış daha Plenum'dan önce, ben sohbetlerde "fraksiyonların dağıtılması sızlanması değil, iki güçlü fraksiyonun yakınlaşması" şiarını ileri sürdüğümde, taslak halinde ortaya çıkmıştı, ve "Golos Sotsial-Demokrata" bu şiarı Plenum'dan hemen sonra kamuoyuna duyurdu. Bu iki anlayışı doğrudan, kesin ve sistemli olarak Mayıs1910'da, yani bir buçuk yıl önce, hem de "genel" bir Parti kürsüsünden, "Diskussionni Listok"ta (No. 2) ortaya koydum. Eğer kendileriyle bu konular üzerine Kasım 1909'dan beri tartıştığımız "uzlaşmacılar" bu makaleyi yanıtlamak için şimdiye dek bir kez bile olsun zaman bulamadılarsa, genelde bu sorunu bir ölçüde sistematik bir şekilde tahlil etmeyi ve görüşlerini bir ölçüde açık ve birlik içinde ortaya koymaya bir kez olsun çalışmadılarsa, bunun suçu yalnızca ve yalnızca onlara aittir. Özel bir grup adına bildirilerinde fraksiyonel beyanlarını "aleni yanıt" olarak tanımladılar: bir yıldan fazla bir süre kamuoyundan kaçmış olan insanların bu aleni yanıtı, soruna, çoktan ortaya atılmış, çoktan tartışılmış, çoktan ilkesel olarak farklı iki akımda karara bağlanmış olan yanıt gibi bir yanıt değildir, bilakis tam bir bulamaçtır, iki uzlaşmaz yanıtın korkunç bir karışımıdır. Bildiri yazarlarının derhal çürütmeden ortaya koydukları tek tez yoktur. Sözüm ona Bolşeviklerin (gerçekte tutarsız Troçkistlerin) Troçki'nin yanılgılarının yeni bir baskısını yapmadıkları tek tez yoktur.

Gerçekten de, bildirinin temel düşüncesine bakınız.

Yazarları kimdir? Kendileri, "resmi Bolşevizm'in örgütsel anlayışını paylaşmayan" Bolşevikler olduklarını iddia ediyorlar. Yani görünürde sadece örgütsel sorunlarda bir "muhalefet", öyle değil mi? Aşağıdaki cümleyi okuyun:

"… Şimdi tam da örgütsel sorunlar, Partinin inşası ve restorasyonu sorunları, tıpkı bir buçuk yıl önce olduğu gibi ön plana çıkıyor." Bu düpedüz yanlıştır ve benim bir buçuk yıl önce ortaya çıkardığım Troçki'nin ilkesel yanılgısının ta kendisidir. Plenum'da örgütlenme

sorunu ancak, tüm akımların Tasfiyeciliği reddi bir gerçeklik sayıldığı için ve bu ölçüde ana sorun olarak görülebilirdi, çünkü hem "Golos"çular hem de "Vperyod" yandaşları, Parti'yi "teselli etmek" için, Tasfiyeciliğe karşı ve Otzovizme karşı kararı "imzalamışlardı". Troçki'nin hatası tam da, "Naşa Zarya" Şubat 1910'da Tasfiyecilik bayrağını ve "Vperyod"cular kötü ünlü N. okullarında[58] Otzovizm savunusu bayrağını açtıktan sonra, bu görüntüyü bir gerçeklik gibi göstermesinden ibarettir. Plenum'da insan kendi kendini kandırıp görüntüyü gerçeklik sanabilirdi. Troçki, Plenum'dan sonra, 1910 ilkbaharından beri, birleşmenin önündeki engellerin esas olarak (eğer tek başına değilse) örgütsel karakterde olduğunu temin ederken, işçileri en ilkesiz ve en insafsız biçimde kandırıyordu. Parisli uzlaşmacılar 1911'de bu kandırmacayı sürdürdüler, çünkü şimdi örgütsel sorunların ön planda olduğunu iddia etmek, gerçekle alay etmek demektir. Gerçekte ön planda duran asla örgüt sorunu değil, aksine Parti'nin, ya da daha doğrusu iki partinin, Sosyal-Demokrat İşçi Partis'inin ve Bay Potresov, Smirnov, Larin, Levitski ve ortaklarının Stolipinci işçi partisinin tüm programı, tüm taktiği, tüm karakteri sorunudur.59 Tasfiyecilerle tüm mücadelenin gerek biz-de gerekse de Parti'ye sadık Menşeviklerde, örgüt sorunlarından, –liberal değil– sosyal-demokrat bir işçi partisinin varoluşu sorunlarına kaydığı Plenum'dan sonraki bir buçuk yıllık süreçte, Parisli uzlaşmacılar sanki uyumuş gibiler. Şimdi, örneğin "Naşa Zarya"dan beylerle örgütsel sorunlar üzerine, legal ve illegal örgüt arasındaki ilişki üzerine tartışmak bir komedi anlamına gelirdi, çünkü bu beyler, Tasfiyecilere hizmet eden "Golos" gibi bir "illegal" örgütü bütünüyle tanıma 0durumundadırlar!! Monarşist liberalizme hizmet edecek bir illegal örgütü Kadetlerimizin tanıdığı ve pratiğe geçirdiği çoktan söylendi. Uzlaşmacılar, Troçki'nin Bolşevikler tarafından açığa çıkarılmış (hem de bunun tüm Bolşevizm adına yapıldığı kesin kaydıyla açığa çıkarılmış!) hatalarını bir buçuk yıl sonra tekrarlıyor, sonra da kalkıp kendilerine Bolşevik diyorlar. Peki, bu, kesin parti kavramlarının

kötüye kullanımı değil midir? Buna göre, uzlaşmacıların asla Bolşevik olmadıklarını, Bolşevizm'le hiçbir ortak yanları bulunmadığını, tutarsız Troçkistler olduklarını herkese açıklamakla yükümlü değil miyiz?

Biraz daha okuyalım:

"Resmi Bolşevizm'in ve Merkez Organın yazı kurulu çoğunluğunun Tasfiyecilikle mücadele görevini nasıl kavradığıyla hemfikir olunamaz…"

"Tasfiyecilikle mücadele görevi"nin örgütsel bir görev olduğu ciddi ciddi iddia edilebilir mi? Uzlaşmacıların kendileri, Bolşeviklerle ayrılıklarının sadece örgütsel sorunlarda olmadığını açıklıyorlar! O halde nerede ayrılıyorlar? Susuyorlar. Onların "aleni yanıt"ı, önceden olduğu gibi, kamuoyu bulunmayan insanların yanıtıdır … yoksa kaygısız insanların mı? Bir buçuk yıl içinde bir kez bile olsun "resmi Bolşevizm"i düzeltmeye ya da Tasfiyeciliğe karşı mücadele görevi üzerine kendilerinin anlayışını ortaya koymaya zaman bulamadılar! Resmi Bolşevizm ise bu mücadeleyi tam üç yıldır, Ağustos 1908'den beri sürdürüyor. Herkesçe bilinen bu verileri birbiriyle karşılaştırdığımızda, ister istemez uzlaşmacıların bu garip "suskunluğu"na bir açıklama arıyoruz ve bu arayış bize ister istemez, hakeza Tasfiyecilere karşı olduklarını, fakat onlarla mücadele görevini farklı anladıklarını temin eden Troçki ve Yonov'u anımsatıyor. Bu düpedüz gülünçtür, yoldaşlar: mücadelenin başlamasından üç yıl sonra, onu farklı anladığını açıklamak. Böyle bir farklı anlama, tamamen anlamamaya ikiz kardeş gibi benzer.

Devam edelim. Şimdiki parti krizinde son tahlilde şu soru söz konusudur: Partimizin, RSDİP'in, Tasfiyecilerden (bunlar arasında "Golos"çulardan da) tümüyle soyutlanması mı yoksa onlarla bir anlaşma politikasının sürdürülmesi mi. Parti'nin şimdiki durumunun tüm özünün bu sorundan ibaret olduğunu yadsıyabilecek, meseleye bir

ölçüde vakıf tek Sosyal-Demokrat yoktur zannederim. Uzlaşmacılar buna nasıl bir yanıt veriyorlar?

"Bize – diye yazıyorlar bildiride –, bununla (Konferans'ı desteklemekle) Parti formlarını çiğnediğimiz ve bir bölünme yarattığımız söyleniyor. Buna inanmıyoruz (metinde aynen böyle!). Ama böyle olsaydı da, bundan korkup geri durmazdık."

(Bunu, Plenum'un MK Yurtdışı Bürosu tarafından engellendiği,[60] "MK'da çok tehlikeli bir oyun oynandığı", "Parti formlarının fraksiyonel içerikle doldurulmaya" başlandığı vs. üzerine işaretler izliyor.)

Bu yanıt hakikaten, ideolojik ve politik çaresizliğin "klasik" bir örneği olarak tanımlanabilir! Düşünün bir kez: bölünme suçlaması yapılıyor. Ve burada, Parti'ye yol gösterme iddiasında olan yeni fraksiyon, alenen ve basında şu açıklamayı yapıyor: "Buna inanmıyoruz" (yani bölünmenin olduğuna ve olacağına inanmıyorsunuz?), "fakat … fakat bundan korkup geri durmazdık".

Siyasi partilerin tarihinde böyle bir şaşkınlık örneği bulunamayacağına emin olabilirsiniz. Eğer bölünmenin olduğuna ya da olacağına "inanmıyorsanız", o zaman açıklayın! Tasfiyecilerle ne-den birlikte çalışılabileceğini açıklayın! Onlarla birlikte çalışılabileceğini — ve dolayısıyla çalışılması gerektiğini açıkça söyleyin.

Uzlaşmacılarımız bunu söylemiyor, hatta tersini söylüyorlar. "Enformasyon Bülteni"nin 1. sayısında yazı kurulunun bir makalesinde (bir dipnotta üstüne basa basa, bir Bolşeviğin, Bolşevik Platform =

II. Paris Grubu kararı yandaşının bu makaleye karşı olduğu belirtiliyor)[61] şunu okuyoruz:

“Rusya’da Tasfiyecilerle bir iş birliğinin olanaksız olduğu gerçektir”, ve biraz önden, “Golos”çularla Tasfiyeciler arasında “en ince sınır çizgisini çekmenin bile gittikçe zorlaştığı” kabul ediliyor.

Anlayan beri gelsin! Bir yandan (uzlaşmacıların, şimdi kendilerini destekleyen Polonyalılarla birlikte, biz Bolşevikler karşısında çoğunluğu oluşturdukları) Teknik Komisyon adına son derece resmi, birlikte çalışmanın olanaksız olduğu açıklaması. Basit bir dile çevrildiğinde, bu bölünme ilanı anlamına gelir. Bölünme sözcüğünün başka bir anlamı yoktur. Öte yandan aynı “Bülten”in 1. sayısı, Teknik

Komisyon’un “bölünme amacıyla değil, aksine bunu önleme amacıyla” yaratıldığını bildiriyor ve aynı uzlaşmacılar, “buna inanmadıkları”nı (bölünmenin olduğuna ve olacağına) yazıyorlar.

Bundan daha büyük bir şaşkınlık düşünülebilir mi?

Eğer birlikte çalışma olanaksız ise, bu bir sosyal-demokrat için, ya belirli bir kişiler grubu tarafından parti kararlarının ve yükümlülüklerin göze batıcı biçimde çiğnenmesiyle (ki o zaman bu kişiler grubuyla kopuş kaçınılmazdır), ya da belirli bir akımın tüm çalışmasını sosyal-demokrasiden uzaklaştıran tayin edici bir görüş ayrılığıyla (o zaman tüm akımla kopuş kaçınılmazdır) açıklanabilir olur, bir sosyaldemokratın nezdinde haklı görülebilir. Bilindiği gibi, bu iki durumla karşı karşıyayız: Tasfiyeci akımla iş birliğini 1910 Plenum'u olanaksız ilan etti ve tüm yükümlülüklerinden kopmuş ve kesin olarak Tasfiyecilere yönelmiş olan “Golos”çular grubuyla bölünme şimdi gerçekleşiyor.

Bilinçli bir biçimde: “bir iş birliği olanaksızdır” diyen, bu açıklamayı bir ölçüde iyice düşünmüş ve ilkesel temelini kavramış biri, bütün dikkatini ve bütün çabasını bu temelleri en geniş kitleler önünde açığa çıkarmaya ve kitleleri, bir iş birliğinin olanaksız olduğu kişilerle

herhangi bir ilişki sürdürme yönündeki anlamsız ve zararlı çabalardan olabildiğince hızlı ve eksiksiz uzak tutmaya yöneltmekten başka bir şey yapamazdı. Ama böyle bir açıklama yapan ve aynı zamanda, bir bölünme olacağına "inanmıyoruz", "ama bundan korkup geri durmayacağız" diye ekleyen biri, bu karmakarışık ve çekingen dille, kendi kendisinden korktuğunu, attığı adımdan korktuğunu, yarattığı durumdan korktuğunu gösterir! Herhangi bir nedenle kendilerini haklı göstermek, herhangi birileri önünde kendilerini "uslu çocuklar" olarak göstermek isteyen, birilerine göz kırpan uzlaşmacıların bildirisi tam da böyle bir izlenim uyandırmak zorundadır… Onların ve "Vperyod"un "Pravda" ile göz kırpışmasının ne anlama geldiğini he-men göreceğiz. İlkönce uzlaşmacıların, "Plenum'dan bu yana geçen dönemin sonucu"nu, MK üyeleri konferansının çıkardığı sonucu kavrayış tarzına son vermek zorundayız.

Bu sonucu gerçekten kavramak, neden kaçınılmaz hale geldiğini kavramak gereklidir, aksi taktirde olaylara katılımımız kendiliğinden, beceriksiz, tesadüfi olacaktır. Uzlaşmacıların bunu nasıl kavradığına bakalım. Öncelikle birleşmeye yönelik olan Plenum'un çalışmasının, onun kararlarının neden MK Yurtdışı Bürosu'yla (= Tasfiyeciler) anti-Tasfiyeciler arasında bir bölünmeye yol açtığı sorusunu nasıl yanıtlıyorlar? Bu soruya yanıtı, tutarsız Troçkistlerimiz, Troçki ve Yonov'dan basitçe kopya ettiler ve bu yüzden ben, bu tutarlı uzlaşmacılara karşı geçen yılın Mayıs'ında* söylenenleri yinelemek zorundayım.

Uzlaşmacıların yanıtı şöyle: suç fraksiyonculukta, Menşeviklerin, "Vperyod"cuların, "Pravda"nın –fraksiyonel grupları bildirideki sıraya göre sayıyoruz– ve nihayet, "fraksiyonel çabalarında bütün bu grupları geçmiş olması gereken" "Bolşevizmin resmi temsilcileri"nin fraksiyonculuğunda yatıyor. Bildiri yazarları, fraksiyonel olmayanolarak, doğrudan ve kesinlikle sadece kendilerini, Parisli uzlaşmacıları tanımlıyorlar. Herkes ahlaksız, sadece biz erdemliyiz.

Sözkonusu görünüyü ortaya çıkaran herhangi bir ilkesel nedene uzlaşmacılar değinmiyor. Grupların bu görüngüleri üreten herhangi bir örgütsel ya da başka bir özelliğinden söz etmiyorlar. Fraksiyonculuğun ahlaksızlık, fraksiyonsuzluğun erdem olduğu işareti dışında, açıklama için hiçbir, kesinlikle hiçbir katkıda bulunmuyorlar. Paris'teki uzlaşmacılarla Troçki arasındaki tek fark, onların Troçki'yi fraksiyoncu görüp kendilerini öyle görmemeleri, Troçki'nin ise bunun tam tersi görüşte olmasıdır.

Politik görüngülerin açıklanmasında, sorunun sadece, birilerinin ahlaksızlığı ve diğerlerinin erdemliliğinin öne sürülmesi şeklinde konuşunun, bana her zaman o iyi düzenlenmiş reklamımsı fizyonomileri anımsattığını itiraf etmeden geçemeyeceğim, bunlara bakıldığında ister istemez şöyle düşünülür: "Büyük ihtimalle bir dolandırıcı".

Şu karşılaştırmayı düşünelim: uzlaşmacılarımız gayri-fraksiyonel, erdemliymiş. Biz Bolşevikler, fraksiyonel çabalarda bütün grupları geçmişiz, yani biz içlerinde en ahlaksızlarıymışız. Bu yüzden erdemli fraksiyon, MK Yurtdışı Bürosu'na karşı mücadelede, en ahlaksız fraksiyonu, Bolşevik fraksiyonu desteklemiş!! Burada doğru olmayan bir şeyler var yoldaşlar! Yaptığınız açıklamayla ipin ucunu iyice kaçırıyorsunuz.

Troçki'yle, karşılıklı fraksiyonculuk suçlamalarıyla deyim yerindeyse top oyunu oynadığınızda kendinizi gülünç duruma sokuyorsunuz. Fraksiyonun ne olduğunu düşünme zahmetine katlanmıyorsunuz. Onun bir tanımını vermeye çalışın, o zaman ipin ucunu daha da kaçıracağınızı size peşinen söyleyebiliriz, çünkü siz Plenum'da ve Plenum'dan sonra ne olduğunu kavramamış olan, kararsız, ilkesiz bir fraksiyonsunuz.

Bir fraksiyon, çalışma yerinden dolayı değil, dilden dolayı ya da başka objektif koşullardan dolayı değil, aksine Parti sorunlarında

anlayışlarının özel bir platformundan dolayı bir arada kalan, Parti içinde bir örgüttür. Bildiri yazarları bir fraksiyondur, çünkü bildiri onların platformudur (çok kötü bir platform, ama yanlış platformlu fraksiyonlar vardır). Bir fraksiyondurlar, çünkü her örgüt gibi iç disiplinle bağlıdırlar: Teknik Komisyon'daki ve Örgütleme Komisyonu'ndaki temsilcileri grupları tarafından oy çoğunluğuyla belirleniyor, aynı grup platformlu bir bildiri kaleme alıp yayınlıyor ve saire. Fraksiyonculuğa karşı yaygarayı ikiyüzlülüğe mahkûm eden objektif olgular böyledir. Gerek Troçki gerekse de "tutarsız Troçkistler", fraksiyonları olmadığını temin ediyorlar, çünkü … (fraksiyon olarak) birleşmenin "biricik" hedefi fraksiyonları yok etmekmiş, onların kaynaşması propagandası vs. imiş. Ama bu türlü teminatların hepsi sadece kendine tapınma ve korkakça saklambaç oyunudur, nedeni çok basit, çünkü (ne kadar erdemli olursa olsun) fraksiyonun hedefi, fraksiyonun varlığı olgusunda bir şey değiştirmez. Herfraksiyon, kendi platformunun ve politikasının fraksiyonların yok edilmesi için en iyi yol olduğundan emindir, çünkü hiç kimse fraksiyonların varlığını bir ideal olarak görmez. Fark sadece, ilkesiz fraksiyonlar kendilerini erdemlilikleri ve fraksiyonsuzlukları üzerine ucuz yaygara ardına gizlerken, berrak, tutarlı, kapalı bir platforma sahip fraksiyonların kendi platformlarını açıkça savunmalarıdır.

RSDİP'te neden fraksiyonlar var? Çünkü bunlar 1903–1905 yıllarındaki bölünmenin[62] devamıdırlar. Bunlar, yeni akımların ve akımcıkların ifadesi olarak yazar gruplarının yeni "fraksiyonlar", yani iç disiplini ön plana çıkaran örgütler halinde birleşmelerini engelleyebilecek durumda olmayan yerel örgütlerin zayıflığının sonucudurlar. Fraksiyonların ortadan kaldırılmasının garantisi nerede yatar? Yalnızca, devrim döneminden kalma bölünmenin tamamen aşılmasında (ve buna sadece ve sadece, iki ana fraksiyonun Tasfiyecilikten ve Otzovizmden temizlenmesi yol açar), azınlığı çoğunluğa uymaya zorlayabilecek türde güçlü bir proleter örgütün

yaratılmasında yatar. Böyle bir örgüt var olmadığı sürece, yalnızca tüm fraksiyonların anlaşması, onların yok oluş sürecini hızlandırabilirdi. Buradan Plenum'un hem ideolojik kazanımı, hem de uzlaşmacı hatası açıkça ortaya çıkıyor: kazanım, Tasfiyeciliğin ve Otzovizmin düşüncelerinin reddedilmesinden; hata – kişi ve gruplarla ayrım yapmaksızın, verdikleri sözlerin ("kararı imzaladı") eylemleriyle uyumuna bakmaksızın anlaşmasından ibarettir. Tasfiyeciliğe ve Otzovizme karşı mücadele zemininde ideolojik yakınlaşma, tüm engellere ve zorluklara rağmen ilerliyor. Plenum'un uzlaşmacı hatası,* gayet kaçınılmaz bir şekilde onun uzlaşmacı kararlarının fiyaskosuna, yani "Golos"çularla ittifakın fiyaskosuna yol açtı. Bolşeviklerin (ve onların ardından MK Üyeleri Konferansının da) MK Yurtdışı Bürosu'yla kopuşu, Plenum'un uzlaşmacı hatasına getirilen bir düzeltmedir: Tasfiyeciliğe ve Otzovizme karşı mücadele eden fraksiyonların yakınlaşması şimdi, Plenum'da saptanmış olan biçimlere rağmen gerçekleşecektir, çünkü bu biçimler içeriğe uygun değildi. Genelde tüm uzlaşmacılık ve Plenum'un uzlaşmacılığı da fiyaskoya uğradı, çünkü çalışmanın içeriği Tasfiyecilerle sosyal-demokratları ayırdı ve hiçbir biçim, hiçbir diplomasi ve uzlaşmacıların hiçbir tiyatrosu, bu ayrılma sürecinin üstesinden gelemedi.

Plenum'dan sonra olup biten her şey bu bakış açısından, ve – benim Mayıs 1910'da geliştirmiş olduğum – yalnızca bu bakış açısından hareketle kavranabilir hale gelir, bir zorunluluk haline gelir ve birilerinin "ahlaksızlığı" ve diğerlerinin "erdemliliği"nden değil, aksine Tasfiyeci akımı soyutlayan ve ara grupları ve grupçukları süpürüp atan olayların objektif seyrinden kaynaklanır.

Uzlaşmacılar, uzlaşmacılığın bu yadsınamaz tam iflası politik olgusunu örtbas etmek için, gerçekleri doğrudan doğruya çarpıtmaya başvurmak zorundadırlar. Dinleyin:

“Lenin Bolşeviklerinin fraksiyon politikası, en önemli Parti kurumlarında çoğunluğa sahip olduklarından, bir o kadar daha büyük zarar vermiştir, böylece onların fraksiyon politikası diğer akımlara kendi örgütsel ayrılıkları için bir mazeret nedeni sunmuş ve resmi Parti kurumları karşısında konumlarını pekiştirmiştir.”

Bu tirad, Tasfiyeciliğin korkak ve gecikmiş bir … “savunusu”ndan başka bir şey değildir, çünkü tam da bu akımın temsilcileri daima Bolşeviklerin “fraksiyonel faaliyeti”ne dayanmışlardır. Bu savunma gecikmiştir, çünkü (Parti üyeliği şiarını reklam olarak kullanan kişilerden farklı olarak) her gerçekten Partili yoldaşın görevi, bir buçuk yıl sonra değil, bu “fraksiyonel faaliyet” başladığında ortaya çıkmaktı! Uzlaşmacılar, Tasfiyeciliğin savunucuları, daha önce ortaya çıkamazlardı, çıkmadılar da, çünkü ellerinde olgular yok. Tasfiyecilerin asılsız safsatalarını piyasaya sürmek için şimdiki “karışıklık” döneminden yararlanıyorlar. Ama olgular açık ve kuşkuya yer vermeyecek biçimde şunu gösteriyor: Plenum'dan hemen sonra, Şubat 1910’da, Bay Potresov Tasfiyecilik bayrağını açtı. Hemen, Şubat ya da Martta, Bay Mihail, Roman ve Yuri Parti'yi terkedip gitti. “Golos”çular hemen “Golos” için ajitasyona başladılar (bu konuyla ilgili olarak bkz. Plehanov’un Plenum'un ertesi günkü “Dnevnik”i) ve “Golos”u yeniden yayınladılar. “Vperyod” yandaşları hemen kendi “okulları”nı kurmaya başladılar. Buna karşılık Bolşeviklerin ilk fraksiyonel adımı, Eylül 1910’da, Troçki’nin MK temsilcileriyle bozuşmasından sonra, “Raboçaya Gazeta”nın kurulmasıdır.[63]

Uzlaşmacılar, herkesçe bilinen bu olguların tahrifine neden gerek duyuyorlar? Tasfiyecilere göz kırpmak için, onların gözünde uslu çocuklar olmak için. Bir yandan “Tasfiyecilerle bir iş birliği olanaksız”dır. Öte yandan onlar, Bolşeviklerin fraksiyon faaliyeti dolayısıyla “haklıdırlar”!! Yurtdışı diplomasisine bulaşmamış herhangi bir sosyal-demokrata soruyoruz: Bu tür çelişkilere düşen kişiler nasıl

bir politik güven hakkediyorlar? "Golos"un onları alenen ödüllendirirken verdiği öpücükleri pekâlâ hakkettiler, o kadar.

Uzlaşmacılar, polemiğimizin acımasızlığını (bu yüzden Paris'teki ortak toplantılarda bizi binlerce kez çekiştirdiler) ve Tasfiyecileri teşhir etmemizdeki acımasızlığı (Mihail, Yuri ve Roman'ın teşhir edilmesine karşıydılar) bizim "fraksiyonculuğumuz" olarak niteliyorlar. Uzlaşmacılar bütün bu süre boyunca, savunmalarını bir kez bile olsun açıkça "Diskussionni Listok"ta ya da basılı, aleni bir çağrıda ifade etme cesareti göstermeksizin,Tasfiyecileri savundular ve onlara siper oldular. Şimdi de güçsüzlük ve korkaklıklarıyla, Tasfiyecilerden kararlılıkla ayrılmaya başlamış olan Parti'yi engellemek istiyorlar. Tasfiyeciler şöyle diyor: Tasfiyecilik yoktur, bu Bolşevikler tarafından "şişirilmiştir" (bkz. Kafkasyalı Tasfiyecilerin kararı ve Troçki'nin konuşmaları). Uzlaşmacılar şöyle diyor: Tasfiyecilerle çalışmak olanaksızdır, fakat … fakat Bolşeviklerin fraksiyonel tavrı onları "haklı çıkarıyor". Onların sübjektif yargılarının bu gülünç çelişkisinin gerçek anlamının, yalnızca ve yalnızca, Tasfiyeciliğin korkakça savunusu ve aynı zamanda Bolşeviklere kalleşçe bir çelme takmak ve Tasfiyecilere koltuk çıkmak olduğu açık değil midir?

Fakat hepsi bu değil. Gerçeklerin en kötü ve kötü niyetli tahrifi, "en önemli Parti kurumlarında" "çoğunluk"a sahip olduğumuz iddiasıdır. Bu bas bas bağıran yalanın hedefi sadece şudur:

Uzlaşmacılığın politik iflasını gizlemek. Çünkü gerçekte Plenum'dan sonra Bolşevikler "en önemli Parti kurumları"ndan hiçbirinde çoğunlukta değildi, çoğunluk bilakis uzlaşmacılardaydı. Şu olguyu reddetmeye kalkacak biri çıksın bakalım. Plenum'dan sonra sadece üç tane "en önemli Parti kurumu" vardı: 1. MK Rusya Bürosu – ağırlıkla uzlaşmacılar;* 2. MK Yurtdışı Bürosu —Ocak 1910'dan Kasım 1910'a dek Bolşevikler orada bir uzlaşmacı tarafından temsil ediliyordu; hem

Bundcu hem de Letonyalı, uzlaşmacı bakış açısını resmen benimsedikleri için, demek ki Plenum'dan on bir ay sonra çoğunluk uzlaşmacıydı; 3. Merkez Organ yazı kurulu — burada iki "fraksiyon Bolşeviki" iki "Golos"çuyla karşı karşıyaydı; Polonyalılar olmaksızın bir çoğunluk sağlanamıyordu.

Uzlaşmacılar düpedüz bir yalana neden gerek duydular? Devekuşu politikası gütmek, uzlaşmacılığın politik iflasını gizlemek için. Uzlaşmacılık Plenum'da egemendi, Plenum'dan sonra Parti'nin bütün pratik ana merkezlerinde çoğunluktaydı ve bir buçuk yıl içinde tam bir iflasa uğradı: hiç kimseyi uzlaştırmadı, hiçbir yerde hiçbir şey başaramadı, acz içinde pandül gibi ileri geri sallandı ve karşılığında "Golos"çuların öpücüklerini pekâlâ hakketti.

Uzlaşmacıların Rusya'da uğradıkları iflas özellikle tamdır — Parisli uzlaşmacılar demagojik bir biçimde gayretle Rusya'ya dayandıkları ölçüde, bunu vurgulamak o kadar önemlidir. Yurtdışının aksine, Rusya uzlaşmacıdır — uzlaşmacıların laytmotifi budur. Bu sözleri gerçeklerle karşılaştırın, o zaman bunun en boş ve en ucuz demagoji olduğunu kavrarsınız. Olgular, MK Rusya Bürosu'nda, Plenum'dan sonra bir yılı aşkın süre yalnızca uzlaşmacıların oturduğunu gösteriyor, Plenum üzerine resmi raporları yalnızca onlar veriyordu, legalistlerle resmen onlar görüşüyordu, ajanları yalnızca onlar atıyor ve çeşitli kurumlara onlar gönderiyordu, MK Yurtdışı Bürosu'nun itirazsız postaladığı paralar üzerinde yalnızca onlar tasarrufta bulunuyordu, "Rusya'da", karışıklık noktasında (yani Tasfiyecilik noktasında) umut veren yazarlarla pazarlıkları yalnızca onlar yürütüyordu vs.

* Tabii uzlaşmacı var, uzlaşmacı var. Rus Bürosu'nun eski üyelerinin tümü, Parisli uzlaşmacıların, Troçki'nin bu basit taklitçilerinin bütün budalalıklarının sorumluluğunu elbette üstlenemez (ve üstlenmek istemez).

Ya sonuç?

Sonuç sıfırdır. Ne bir bildiri, ne bir eylem, ne bir organ, ne bir "uzlaşma". Buna karşılık Bolşevik "fraksiyoncular" (Ohrana'ya* yardımda bulunan Bay Martov'un alenen konuştuklarını bir yana bırakırsak), yurtdışında iki sayıdan sonra derin kökler salan "Raboçaya Gazeta"ya sahiptir. Uzlaşmacılık = sıfır, laflar, yerine getirilemez istekler (ve bu "uzlaşmacı" isteklere dayanarak, Bolşevizmin önünde engel); "resmi" Bolşevizm yaptıklarıyla, tam da Rusya'da bütünüyle egemenliğini kanıtladı.

Nedir bu — bir tesadüf mü? Tutuklamaların bir sonucu mu? Fakat tutuklamalar Partide çalışmayan Tasfiyecileri "bağışlayabilirdi", Bolşevikler ve uzlaşmacılar aynı ölçüde tırpanlandılar.

Hayır, bu bir tesadüf değildir ve şansın ya da kişilerin başarısının sonucu değildir. Bu, çıkış noktalarında yanlış olan bir politik akımın iflasının bir sonucudur. Uzlaşmacılıkta yanlış olan, onun temelidir — proletarya partisinin birliğini tüm, bu arada anti-sosyal-demokrat, proleter olmayan fraksiyonların da ittifakı üzerine inşa etme çabasıdır; yanlış olan, onun farfaralığa yol açan "birleşme" projelerinin ilkesizliğidir; yanlış olan, (gerçekte yeni bir fraksiyon oluştururken) fraksiyonlara karşı boş laflardır — Parti düşmanı fraksiyonların dağılmasına yol açmayan, fakat Bolşevik fraksiyonu, Tasfiyeciliğe ve Otzovizme karşı mücadelenin onda dokuzunu sonlandırmış olan fraksiyonu zayıflatan boş laflar.

İlkesiz "birleşme" projeleri örneklerini Troçki bol bol sunuyor. (En yeni örneklerden birini alıyorum), Parisli uzlaşmacılar ve "Golos"çular tarafından eşitlik içinde yönetilen Paris'teki "Raboçaya Jizn"i nasıl övdüğü anımsansın. Ne zevk! — diye yazdı Troçki, "ne Bolşevik ne Menşevik, aksine devrimci sosyal-demokrat". Zavallı safsatacının gözünden ufak bir şey kaçmış: devrimci olan sadece, anti devrimci sahte sosyal-demokratizmin zararlılığını ilgili ülkede, ilgili zamanda, yani 1908–1911 yılları Rusya'sında Tasfiyeciliğin ve Otzovizmin

zararlılığını kavramış olan, sosyal-demokrat olmayan bu tür akımlarla mücadele etmeyi bilen sosyal-demokrattır. Troçki, Rusya'da devrimci olmayan sosyal-demokratlara karşı mücadele yürütmeyen "Raboçaya Jizn"i okşamakla sadece, namus ve vicdan üzerine hizmet ettiği Tasfiyecilerin planını açığa çıkardı: Merkez Organda eşitlik, Tasfiyecilere karşı mücadeleyi durdurma anlamına geliyor; Tasfiyeciler gerçekte Partiye karşı tam mücadele özgürlüğüne sahipler, Partinin ise Merkez Organda (ve MK'da) "Golos"çuların ve Parti yandaşlarının "eşitliği" sayesinde eli kolu bağlansın. Ve o zaman Tasfiyecilerin zaferi tamamen garanti olurdu, ve yalnızca Tasfiyecilerin uşakları böyle bir planı ileri sürebilir, daha doğrusu savunabilirdi.

Tasfiyecilere karşı uzun, ısrarlı, çılgınca bir mücadele olmaksızın barış ve refah vaat eden ilkesiz "birleşme" projeleri örneklerini Plenum'da Yonov, İnnokentyev ve diğer uzlaşmacılar sundular. Benzer bir örneği, Tasfiyeciliği Bolşevizm'in "fraksiyonculuğu" ile haklı gösteren uzlaşmacılarımızın bildirisinde gördük. Bir örnek daha: Bolşeviklerin, "illegal Sosyal-Demokrat Partinin zemininde duran diğer akımlardan ('Vperyod', 'Pravda') soyutlanması" üzerine konuşmaları.

Bu harika tiradın altını biz çizdik. Burada, güneşin bir su damlasında yansıması gibi, uzlaşmacılığın bütün ilkesizliği, onun politik güçsüzlüğünün temeli yansıyor.

Birincisi, "Pravda" ve "Vperyod", sosyal-demokrat akımları mı temsil ediyorlar? Hayır, etmiyorlar, çünkü "Vperyod" sosyal-demokrat olmayan bir akımı temsil ediyor (Otzovizm ve Machizm), "Pravda" ise devrimin ve karşı-devrimin tek bir önemli ilkesel sorununda bile bağımsız ve bütünlüklü bir yanıt vermemiş olan bir grupçuğu temsil ediyor. Oysa akım olarak ancak, hem devrimin (çünkü ondan çok az uzaklaştık ve her bakımdan ona bağımlıyız), hem de karşıdevrimin tüm önemli sorunlarında ortaya çıkmış olan ve ayrıca akım olarak varoluş hakkını, işçi sınıfının geniş tabakaları içinde yaygınlığı ile kanıtlamış

olan bir politik düşünceler toplamına denebilir. Gerek Menşevizm gerekse de Bolşevizm, sosyal-demokrat akımlardır, bu, devrimin deneyimiyle, sekiz yıllık bir işçi hareketinin tarihiyle tanıtlanmıştır. Herhangi bir akım oluşturmayan grupçuklar, önceden olduğu gibi bu dönemde de yığınla vardı. Bir akımı grupçukla karıştırmak, parti politikasında kendini entrikacılığa mahkûm etmek demektir. Çünkü ilkesiz grupçukların ortaya çıkışı, bunların bir günlük varlıkları, bunların "kendiliklerinden" bir şey söyleme yönünde şiddetli çabaları, bunların kendi aralarında büyük güçler arasındaki gibi "ilişkileri" — işte yurtdışı entrikacılığının temeli budur, bundan sıkı, sınanmış, işçi hareketinin uzun tarihsel deneyimiyle sınanmış ilkelere bağlılıktan başka bir kurtuluş yoktur ve olamaz.

İkincisi – ve burada hemen uzlaşmacıların ilkesizliğinin pratikte nasıl entrikacılığa dönüştüğünü görüyoruz –, Parislilerin bildirisi "Otzovizm artık Partimizde açık yandaş ve savunucu bulamıyor" açıklamasını yaparken, düpedüz ve açıkça yalan söylüyor. Herkesin bildiği gibi bu yalandır. Bu yalan "Vperyod" No. 3'te (Mayıs 1911) belgeli olarak çürütülür: orada açıkça, Otzovizmin "Partimizde kesinlikle haklı bir akım" olduğundan söz edilir (s. 78). Yoksa pek bilgiç uzlaşmacılarımız, böyle bir açıklamanın Otzovizm savunusu olmadığını mı iddia etmeye kalkacaklar?

İşte, insanlar şu ya da bu grupçuğa yakınlıklarını ilkesel olarak savunamayınca, kendilerine küçük yalanlar, dar kafalı dalkavukluk, imalar ve göz kırpmalar politikasından, yani toplamı tam da entrikacılık kavramını oluşturan şeylerden başka bir şey kalmaz. "Vperyod" uzlaşmacıları övüyor, uzlaşmacılar "Vperyod"u övüyorlar ve Parti'yi Otzovizm yüzünden yalancıktan sakinleştirmeye çalışıyorlar. Sonuç, Otzovizmi savunan, Plenum'un tümkararlarını çiğneyen kişilerle fonksiyonlar ve fonksiyoncuklar uğruna kötü bir pazarlıktır. Gizlice Tasfiyecilere yardım etmek, gizlice Otzovistlere

yardım etmek — uzlaşmacılığın kaderi budur, bu aciz ve zavallı entrikacılıktır.

Üçüncüsü. "Rusya'da Tasfiyecilerle bir iş birliği olanaksızdır."

Bu gerçeği uzlaşmacılar da kabul etmek zorunda kaldı. Şu soru ortaya çıkıyor: "Vperyod" ve "Pravda" çevresindeki grupçuklar bu gerçeği kabul ediyorlar mı? Sadece kabul etmemekle kalmıyorlar, tam tersini açıklıyorlar, Tasfiyecilerle doğrudan "iş birliği" talep ediyorlar ve bunu uyguluyorlar da (örneğin bkz. İkinci "Vperyod" Okulu Raporu). Şu soruyu sormak gerekiyor: temel sorunlara doğrudan zıt yanıtlar veren gruplara bir yakınlaşma politikası ilanında, ilkelere bağlılık ve dürüstlüğün izini dahi olsa bulmak mümkün müdür? — çünkü Tasfiyecilik sorunu, Plenum'un doğrudan ve oybirliğiyle çıkan kararıyla, temel sorunlardan biri olarak kabul edilmiştir. Elbette mümkün değildir, elbette burada ideolojik bir uçurumla karşı karşıyayız, ve sözlerle uçurumun üzerine diplomatik bir köprü kurma çabaları, İvan İvanoviç ve İvan Nikiforoviç'i* kaçınılmaz olarak, bütün iyi niyetlerinden bağımsız olarak entrikacılığa mahkûm ediyor.

Tartışma götürmez olgular ve en önemli sorunların bir özeti temelinde, "Vperyod" ve "Pravda"nın sosyal-demokrat akımlar oldukları bize gösterilmediği ve kanıtlanmadığı sürece (ve Plenum'dan sonraki bir buçuk yıl içinde hiç kimse bunu kanıtlamayı bile denemedi ve kanıtlayamazdı da), uzlaşmacıların propagandasını yaptıkları "Vperyod" ve "Pravda"ya yakınlaşmaya çıkan o ilkesiz hilelerin, o entrikacı oyunların bütün zararlılığını işçilere anlatmaktan yorulmayacağız. Kendini bu sosyal-demokrat olmayan ve Tasfiyecileri destekleyen ilkesiz grupçuklardan soyutlamak devrimci sosyal-demokratların en öncelikli görevidir. Bu grupçuklara rağmen ve bu grupçuklara karşı, "Vperyod" ve "Pravda"ya bağlı olan Rus işçilerine yönelmek — Bolşevizm'in yürütmüş olduğu, yürüttüğü ve her türlü engeli aşarak yürüteceği politika budur.

Uzlaşmacılığın, daha Parti merkezlerindeki bir buçuk yıllık egemenliği sırasında tam bir politik iflasa uğradığını söyledim. Buna verilen mutat yanıt şudur: evet, öyle oldu, çünkü siz fraksiyoncular bizi rahat bırakmadınız (bkz. uzlaşmacı – fakat Bolşevik olmayan –üzüntüyü ve sahte ağlayışları kendi temeli haline getirmiştir.

Bize ise, sayın baylar, bütün dünya yardım etti, ve başarımızın garantisi burada yatıyor. Potresov, Larin ve Levitski baylar bize yardım ettiler, çünkü Tasfiyecilik üzerine yargımızı doğrulamaksızın ağızlarını açamazlardı.Martov ve Dan baylar bize yardım ettiler, çünkü herkesi, Tasfiyeciliğin ve "Golos"çuların bir ve aynı olduğu iddiamızı onaylamaya zorladılar. Tasfiyecileri teşhir ettiği, Plenum kararlarında (uzlaşmacılar tarafından)"Tasfiyeciler için" açık bırakılan "arka kapıcık"a dikkat çektiği ve bu kararlarda (uzlaşmacılar tarafından bize karşı kabul ettirilmiş olan) "şişkin" ve "bütünleştirici" pasajları gülünç bulduğu ölçüde Plehanov bize yardım etti. Lenin'e karşı hakaret nöbetleriyle (bkz. "Golos") Mihail, Yuri ve Roman'ı "davet eden" ve böylelikle Tasfiyecileri reddetmenin "fraksiyoncular"ın kötü niyetine bağlı olmadığını doğrulayan Rusya'daki uzlaşmacılar bize yardım ettiler. Nasıl oldu da, sevgili uzlaşmacılar, erdemliliğinize rağmen herkes sizi sadece rahatsız etti, buna karşılık fraksiyonel ahlaksızlığımıza rağmen bize yardım etti?

Böyle oldu, çünkü grupçuğunuzun politikası sadece lakırdıya, bazen çok iyiniyetli ve lütufkâr, fakat yine de boş lafa dayanıyordu. Gerçekten de birliğe ancak, güçlü fraksiyonların, ideolojik birliği sayesi de güçlü ve kitleler üzerindeki etkisinin devrim deneyimiyle sınanmış olması sayesinde güçlü olan fraksiyonların birbirine yakınlaşması halinde yakınlaşılabilir.

Fraksiyonculuğa karşı haykırışlarınız da bugüne kadar boş bir laf olarak kalıyor, çünkü siz kendiniz bir fraksiyonsunuz, hem de en kötü, en güvenilmez, en ilkesiz fraksiyonlardan biri. ("Enformasyon

Bülteni"ndeki) tantanalı, tumturaklı, "Fraksiyonlara Tek kuruş Yok" açıklamanız boş bir laftır. Eğer bunda ciddi olsaydınız, bir bildiri için, yeni bir grupçuğun platformu için "kuruşları" nasıl harcayabilirdiniz? Eğer bunda ciddi olsaydınız, o zaman fraksiyonel organlar "Raboçaya Gazeta" ve "Dnevnik Sotsial-Demokrata"yı görünce nasıl susabilirdiniz? O zaman alenen bu organların yayınının durdurulmasını talep etmek zorunda olmaz mıydınız?* Bunu talep etseydiniz, ciddi ciddi böyle bir koşul getirseydiniz, herkes size gülerdi. Ama bunu çok iyi hisseden sizlerin, sadece süzgün iç çekişleriyle sınırlı kalmanız — sizin uzlaşmacılığınızın yine havada kaldığını kanıtlamıyor mu?

Fraksiyonların silahsızlandırılması ancak karşılıklılık ilkesine göre mümkündür — aksi takdirde, proletarya davasına çok zararlı olan gerici bir şiardır, demagojik bir şiardır, çünkü Tasfiyecilerin Partiye karşı uzlaşmaz mücadelesini sadece kolaylaştırır. Plenum tarafından başarısız kullanımının ardından, (fraksiyonların) kaynaşmasının "Golos"çular ve "Vperyod" yandaşları fraksiyonları tarafından engellenmesinin ardından, şimdi bu şiarı ileri süren, karşılıklılık koşulunu tekrarlamaya, netleştirmeye ve gerçekten uygulanması üzerinde denetim araçlarını belirlemeye cesaret etmeksizin, en azından denemeksizin bunu yapan, tatlı sözlerin tınısında sadece kendi kendisini sarhoş eder.

Bolşevikler, birleşin, Tasfiyeciliğe ve Otzovizme karşı tutarlı ve kararlı mücadelenin biricik dayanağı sizlersiniz.

Pratikte sınanmış, deneyimle doğrulanmış bir anti-Tasfiyeci Menşevizme yakınlaşma politikası yürüt — şiarımız budur. Bu, zenginlik diyarı vaat etmeyen, çöküş ve parçalanma döneminde gerçekleştirilemeyecek bir "genel barış" sözü vermeyen, fakat fiilen akımların, proleter hareket içinde tüm güçlü, sağlıklı ve hayatiyet

sahibi unsurları temsil eden akımların çalışma içindeki yakınlaşmasını ilerleten politikadır.

Karşı-devrim döneminde uzlaşmacıların rolü şu tabloyla karakterize edilebilir. Bolşevikler parti arabamızı sarp dağda zahmetle yokuş yukarı itiyorlar.

Hakkaniyetli olmak için, şimdi bildirilerini çıkarmış olan Parisli uzlaşmacıların, "Raboçaya Gazeta"nın oluşturulmasına karşı olduklarını ve yazı kurulunun onları davet ettiği birinci toplantıyı terkettiklerini söylemek gerekiyor. "Raboçaya Gazeta"ya karşı açık bir çıkışla bize yardım etmemiş olmalarından (uzlaşmacılığın bütün kofluğunun teşhirinde yardım etmemiş olmalarından) üzüntü duyuyoruz.

Tasfiyeciler, "Golos" yandaşları ise onu var güçleriyle geriye, yokuş aşağı çekiyorlar. Arabada uzlaşmacı oturuyor. Görünüşü dokunaklı, yüzü tatlıdır, İsa'nın yüzü kadar tatlı. Kişiliği sanki erdemin cisimleşmesidir. Ve gözlerini terbiyeli bir biçimde yere indirmiş, kollarını dağa doğru havaya kaldırmış vaziyette uzlaşmacı şöyle bağırıyor: "Oh tanrım, ileriye doğru her türlü hareketi rahatsız eden bu – Bolşeviklere ve Menşeviklere doğru başıyla bir işaret yapar – kötü niyetli fraksiyonculara benzemediğim için sana şükürler olsun." Fakat araba yavaş yavaş ileriye doğru hareket etmekte ve içinde uzlaşmacı oturmaktadır. Fraksiyon Bolşevikleri Tasfiyeci MK Yurtdışı Bürosu'nuparçalayıp, böylelikle yeni evin inşası için, Par-ti'ye sadık fraksiyonların bloku (ya da en azından geçici ittifakı) için zemin açtıklarında, bu eve (fraksiyon Bolşeviklerine küfrede küfrede) uzlaşmacılar geldi ve … fraksiyonculuğa karşı yapmacık konuşmaların vaftiz suyuyla kutsadılar!

Ekonomizme ve "Struvizm"e karşı tutarlı, uzlaşmaz, ilkelere sadık kampanya yerine, o zaman yurtdışında şimdikinden az olmayan tüm grup ve grupçuklarla herhangi bir bloka, bir ittifaka ya da

"kaynaşma"ya yanaşsaydı, eski "Iskra"nın anmaya değer tarihi eseri ne hale gelirdi?

Ancak bizim dönemimizle eski "Iskra" dönemi arasındaki farklar, ilkesiz ve lakırdıcı uzlaşmacılığın zararlılığını kat kat artırıyor.

Birinci fark, Rusya'da kapitalizmin ve burjuvazinin gelişmesinde, sınıf mücadelesinin berraklığında şimdi çok daha ileride olmamızdır. Baylar Potresov, Levitski, Larin ve ortaklarının liberal işçi politikası için artık (hem de Rusya'da ilk kez) belirli bir nesnel zemin var. Kadetlerin Stolipinci liberalizmi ve Stolypinci işçi partisi artık oluşmak üzere. Bu yüzden, uzlaşmacı lakırdılar ve Tasfiyecileri destekleyen yurtdışı grupçuklarıyla cilveleşmeler, pratikte daha da zararlıdır.

İkinci fark, proletaryanın, onun sınıf bilincinin, sınıfsal birliğinin gelişmesinin kıyaslanamayacak yükseklikteki düzeyidir. Bu yüzden, uzlaşmacıların yurtdışındaki, sosyal-demokrasi içinde herhangi bir akım oluşturmamış ve oluşturamayacak olan o günübirlik grupçuklara ("Vperyod", "Pravda" vs.) verdiği yapay destek daha da zararlıdır.

Üçüncü fark: "Iskra" döneminde Rusya'da Ekonomistlerin, devrimci sosyal-demokratların onlara karşı birleştirilebilmesi için parçalanması, bölünmesi gereken illegal örgütleri vardı. Şimdi paralel illegal örgütler yoktur, sadece kendilerini soyutlamış olan legal gruplara karşı mücadele söz konusudur. Ve bunlar bu soyutlanma sürecini (bunu uzlaşmacılar bile kabul etmek zorunda kalıyor), böyle bir ayrım çizgisi içinde çalışmaya gönüllü ve yetenekliolmayan yurtdışı fraksiyonlarıyla oynadıkları politik oyunla köstekliyorlar.

Bolşevizm, Otzovizm hastalığını, devrimci lafazanlık, "radikal" gösteriş, sosyal-demokrasiden sola çark edişi "altetti". Otzovistler, sosyal-demokratları Duma'dan "geri çağırma"nın artık olanaksız olduğu bir anda fraksiyon olarak ortaya çıktılar.

Bolşevizm, “uzlaşmacı” hastalığı, Tasfiyecilik yönüne çark etmeyi de (çünkü uzlaşmacılar pratikte Tasfiyecilerin elinde daima bir oyuncaktılar) alt edecektir. Uzlaşmacılar da ümitsizce geciktiler, çünkü fraksiyon olarak, artık uzlaşmacılığın Plenum'dan sonraki bir buçuk yıllık egemenliği geçtikten ve artık uzlaştırılacak hiç kimse kalmadıktan sonra ortaya çıktılar.

P.S.: Önünüzdeki makale bir aydan uzun süre önce yazıldı. Uzlaşmacıların “teori”sini eleştirmektedir. İfadesini, uzlaşmacıların ve Polonyalıların 2 No.lu “Enformasyon Bülteni”ndeki cansıkıcı, saçma, gereksiz ve utandırıcı nifakçılıkta bulan uzlaşmacıların “pratiği”ne gelince — bu konuda tek bir sözcük yitirmeye bile değmez.

Ekim 1911

Inter Yayınları

ÜÇÜNCÜ DUMA'NIN SOSYAL-DEMOKRAT FRAKSİYONU - 1912

Lenin

Yükseliş Yılları

Başkanlık, örgüt merkezleri arasına yurtdışı grupçuklarını soktu, buna karşılık ama Sosyal-Demokrat Duma Fraksiyonunu davet etmedi. İnanılmaz, ama gerçek. Troçki ve ortaklarının, yabancı yoldaşlarımızı nasıl yanılttıklarını öğrenmek Rus işçileri için yararlı olacaktır. Letonyalılar, Başkanlığa yolladıkları 24 Haziran tarihli mektupta şöyle yazıyorlar:

Sosyal-Demokrat Duma Fraksiyonu'na gelince, Duma'nın toplantı devresi artık sona ermekte olduğundan ve böylece Sosyal-Demokrat Fraksiyon da dağıldığından, seçim destekleme kampanyasında bir aracı olarak ondan artık söz edilemez." (Birçok kez adı geçen mektubun 2. sayfası.)

Bu ya bilinçli bir aldatmacadır ya da Brükselli Letonyalıların Rusya'daki seçimler üzerine bilgisini yeterince açık karakterize eden sınırsız bir politik cehalettir.

Mektup 24 Haziran tarihlidir. 9 Haziran'da, bu yeni takvimle 22 Haziran'dır, Üçüncü Duma belirsiz bir zaman için resmen dağıtıldı, fakat bütün temsilciler, dolayısıyla sosyal-demokrat temsilciler de yetkilerini korudular. Bu yüzden sosyal-demokrat temsilciler, Rusya'da okuma-yazma bilen her işçinin bildiği gibi, bugüne dek Duma temsilcileridir. Yurtdışındaki Parti iftiracıları ise bunu bilmiyorlar.

Ülkede nerede bulunurlarsa bulunsunlar, şimdiye dek biricik res-mi örgütü oluşturan Rusya'daki biricik legal sosyal-demokratlar, Üçüncü Duma Sosyal-Demokrat Fraksiyonu'nun üyeleridir.

Bütün Tasfiyeciler bu fraksiyondan nefret ediyorlar. Tasfiyecilerin gazeteleri ("Naşa Zarya") onlara hakaret ve suçlama yağdırıyor, yurtdışındaki bütün dezorganizatörler onlar hakkında dedikodu

yapıyor. Neden? Parti'ye sadık Menşeviklerin daima üstünlüğe sahip olduğu fraksiyon çoğunluğu, Tasfiyecilere karşı daima kararlılıkla mücadele ettiği ve bunları Petersburg'da tamamen zararsız hale getirmeye yardımcı olduğu için.

"İsimsiz vs." broşüründe önemli bir gerçeği yayınladık. Hiç kim-se buna karşı tek bir sözcük söyleyemedi. Fraksiyonun yalnızca iki üyesi Tasfiyeci gazetelerin sürekli çalışanıdır. Fraksiyonun sekiz üyesi ise anti-Tasfiyeci gazetelerin sürekli çalışanlarıdır.

Ve Letonyalılar ve hakeza Troçki, Başkanlığa, birliği koruyan bu biricik Tüm-Rusya heyetini görüşmelerden dışlamayı öneriyorlar! Letonyalılar, Rusya'da her işçinin bildiği şeyi 24 Haziran'da bilmedikleri için sadece yanılmış da olsalar, 22 Temmuz'a kadar, yani bü-tün bir ay geçtikten sonra yanılgılarını düzeltebilecek durumda değiller miydi? Yanılanlar için çok yararlı olan yanılgılar vardır işte. Başkanlığı yanıltmış olan Letonyalıların ve Tasfiyecilerin niyeti, Rusya'daki Parti'nin çoğunluğuna karşı, Sosyal-Demokrat Duma Fraksi-yonunun çoğunluğuna karşı, yurtdışındaki hayali grupçukların birleşmesiyle Tasfiyeci adayları zorla kabul ettirmeye ve hile yoluyla Alman işçilerinden para elde etmeye yöneliktir. — (Letonyalıların, Bundcuların, Troçki ve ortaklarının) uzun laflarının kısası budur.

Fakat bu hile cezasız kalmayacaktır.

Lenin

Yükseliş Yılları, Haziran 1912

Inter yayınları

DEVRİMCİ YÜKSELİŞ

RSDİP PRAG ULUSAL KONFERANSI'NIN KARARLARINDAN

LENİN

Rus proletaryasının şanlı Mayıs grevi ve onunla bağıntılı sokak gösterileri, işçi kalabalıkları önündeki devrimci beyannameler ve devrimci konuşmalar, Rusya'nın devrimci bir yükseliş dönemine girdiğini açıkça gösterdi.

Bu yükseliş asla gökten zembille inmedi. Hayır, Rusya'nın bütün yaşam koşulları tarafından uzun süredir hazırlanıyordu ve Lena'daki kurşuna dizmelerle ve 1 Mayıs'la bağıntılı kitle grevleri bunun başlangıcını sadece kesin olarak belirledi. Karşı-devrimin geçici zaferi, işçilerin kitle mücadelesinin gerilemesiyle kopmaz bir bağ içindeydi. Grevcilerin sayısı, bu mücadelenin yaygınlığı hakkında, sadece yaklaşık olarak da olsa, yine de kesinlikle objektif ve tam bir fikir veriyor.

Devrimden önceki on yılda, 1895–1904 yıllarında, grevcilerin ortalama sayısı (yuvarlak hesap) yılda 43000'di. 1905 yılında bu rakam 23/4 milyon, 1906'da 1 milyon, 1907'de 3/4 milyondu. Devrimin üç yılı, proletaryanın grev mücadelesinin dünyada daha önce hiçbir yerde görülmemiş yükselişiyle karakterizedir. 1906 ve 1907 yıllarında başlayan tavsayışı 1908'de kesin olarak ortaya çıktı: 175.000 grevci. Koyu gerici toprak sahiplerinin ve ticaret ve sanayi kodamanlarının Duması'yla ittifak içinde Çar'ın otokrasisini yeniden kuran 3 Haziran 1907 hükümet darbesi, kitlelerin devrimci enerjisinin tavsamasının kaçınılmaz sonucuydu.

1908–1910 arası üç yıl, en gerici karşı-devrimin dizginsizce tahribat, liberal-burjuva döneklik ve proleter bunalım ve şaşkınlık dönemiydi. Grevcilerin sayısı sürekli geriliyordu, 1909 yılında 60.000'e ve 1910 yılında hatta 50.000'e düştü.

Fakat 1910 sonundan beri hissedilir bir değişim başlıyor. Liberal Muromtsev'in ve Leo Tolstoy'un ölümü nedeniyle yapılan gösteriler ve aynı şekilde öğrenci hareketi,[79] rüzgârın yönünün değiştiğine, demokratik kitlelerin ruh halinde belli bir dönemecin başlamış olduğuna açıkça işaret ediyor. 1911 yılı bize işçi kitlelerinin yavaş yavaş bir saldırıya geçişini gösteriyor: grevcilerin sayısı 10.000'e çıkıyor. Çeşitli yönlerden, karşı-devrimin zaferinin yol açtığı yorgunluğun ve hareketsizliğin geçmekte olduğunu, gelişmenin yeniden devrim yolunu tuttuğunu gösteren işaretler geliyor. RSDİP Ulusal Konferansı Ocak 1912'de durum değerlendirmesinin özetinde şunu saptadı:

"Geniş demokrasi çevrelerinde ve ilk planda proletarya arasında politik bir canlanmanın başlangıcı algılanabiliyor. 1910–1911 yıllarının işçi grevleri, gösterilerin ve proleter mitinglerin başlaması, kentli burjuva demokrasisi içinde başlayan hareket (öğrenci grevleri vs.) — bütün bunlar, kitlelerin 3 Haziran rejimine karşı artan devrimci ruh halinin semptomlarıdır" (bkz. Konferans Üzerine "Rapor", s. 18).

Bu ruh hali bu yılın ikinci çeyreğinin başında artık o kadar gelişmişti ki, kitlelerin bir eyleminde ifadesini buldu ve bir devrimci yükseliş yarattı. Son bir buçuk yılın olaylarının seyri, bu yükselişte herhangi bir tesadüf olmadığını, başlamasının tamamen yasaya uygun ve Rusya'nın tüm önceki gelişimiyle zorunlu olarak koşullanmış olduğunu tartışmasız biçimde gösteriyor.

Lena'daki kurşuna dizmeler, kitlelerin devrimci ruh halinin kitlelerin devrimci bir yükselişine dönüşmesinin vesilesi oldu. Troçki'nin Viyana "Pravda"sında Tasfiyecilerin ardından tekrarladığı, "koalisyon özgürlüğü [mesleki birlikler halinde birleşme özgürlüğü —ÇN] için mücadelenin gerek Lena'daki trajedinin gerekse de bunun ülkedeki güçlü yankısının temelini oluşturduğu" liberal buluşundan daha yalancı bir şey yoktur. Lena'daki grevde koalisyon özgürlüğü ne özgül ne de ana talep olarak konmadı. Lena'daki kurşuna dizmeler asla

koalisyon özgürlüğünün yokluğunu değil, aksine özgürlük yokluğunu açığa çıkardı… provokasyonları, genel haklardan yoksunluğu ve sınırsız keyfiyeti gösterdi.

"Sosyal-Demokrat" No. 26'da saptadığımız gibi, Lena'daki kurşuna dizmeler, tüm 3 Haziran monarşisi rejiminin en tam ifadesi idi. Bu olaylar için karakteristik olan, haklardan biri için, en temel, proletarya açısından en önemli hak için mücadele hiç de değildir. Bunlar için karakteristik olan, her bakımdan en temel yasallığın yokluğudur. Karakteristik olan, provokatörün, ajanın, gizli polisin, Çarlık hafiyesinin herhangi bir politik vesile olmaksızın kitlesel kurşuna dizme yolunu tutmuş olmasından ibarettir. Tam da Rus yaşamındaki bu genel haklardan yoksunluk, tam da tek tek haklar için mücadelenin umutsuzluğu ve olanaksızlığı, tam da Çarlık monarşisinin ve onun tüm rejiminin bu ıslah olmazlığı Lena olaylarında öylesine göze batıcı biçimde ortaya çıktı ki, bu olaylar kitleler içinde devrimci bir ateş yaktı.

Her ne kadar liberaller Lena olaylarına ve Mayıs grevlerine bir sendikal hareket ve bir "haklar" için mücadele karakteri vermeye en büyük gayreti gösterdilerse ve hâlâ da gösteriyorlarsa da, liberal (ve Tasfiyeci) anlaşmazlıklarla gözü kamaşmamış olan herkes için bir başka şey açıktır. Açık olan, 1 Mayıs'tan kısa süre önce çeşitli sosyaldemokrat grupların (ve hatta Sosyal-Devrimci bir işçi grubunun!) Petersburg beyannamesinde özellikle vurgulanan, kitlesel grevin devrimci karakteridir. "Kronik" bölümünde bu beyannamenin tamamını basıyoruz; Ocak 1912 RSDİP Ulusal Konferansı'nın attığı şiarları tekrarlıyor.[80]

Ayrıca, Lena ve Mayıs grevlerinin devrimci karakterinin en önemli onayı şiarlarda yatmaz. Şiarlar olguların ifade ettiklerini formüle etmiştir. Bir bölgeden diğerine sıçrayan kitlesel grev olgusu, bunların muazzam artışı, yayılmalarındaki hız, işçilerin ataklığı, gittikçe sıklaşan mitingler ve devrimci konuşmalar, Mayıs kutlamasına katılım

nedeniyle verilen cezaların ortadan kaldırılması talebi, Birinci Rus Devrimi'nden tanıdığımız politik ve ekonomik grevlerin birleştirilmesi — bütün bunlar, kitlelerin devrimci yükselişinden ibaret olan hareketin gerçek karakterine kusursuz bir berraklıkla işaret eder.

1905 yılının deneyimlerini anımsayalım. Olaylar bize, devrimci kitle grevi geleneğinin işçiler arasında canlı olduğunu ve işçilerin bu geleneği derhal kavrayıp canlandırdığını gösteriyor. 1905 yılında grev hareketinin beklenmedik yükselişi, ilk çeyrek yılda 810.000 grevci ve son çeyrekte 1.277.000 grevci ortaya çıkardı, ve ekonomik grev politik grevle birleştirildi. Lena grevleri yaklaşık hesaplara göre 300.000 işçiyi, Mayıs grevleri 400.000'e varan işçiyi kapsadı ve grevler hâlâ büyümeye devam ediyor. Gazetelerin –hatta liberal basınınkilerin bile– her sayısı, grev alevinin çevresine nasıl yayıldığı hakkında haberler veriyor. 1912 yılının ikinci çeyreği henüz tamamen dolmadı, fakat daha şimdiden, 1912 yılının devrimci yükselişinin başlangıcının, grev hareketinin boyutu açısından, 1905 yılı başlangıcından geri kalmadığı, bilakis onu fazlasıyla aştığı gerçeği kesinlikle ortaya çıkıyor!

Ajitasyonun, sarsıp uyandırmanın, kitleleri birleştirip mücadele içine çekmenin bu proleter yöntemini ilk kez Rus devrimi geniş boyutlarda geliştirdi. Proletarya şimdi de bu yöntemi tekrar uyguluyor, hem de daha sıkı bir biçimde. Proletaryanın devrimci öncüsünün bu yöntemle gerçekleştirdiğini dünyanın hiçbir gücü gerçekleştiremez. Dev bir alana yayılmış, parçalanmış, ezilmiş, haklardan yoksun, bilisiz olan ve bir resmi makamlar, polis, casus sürüsü tarafından "kötü etkiler"den korunan 150 milyon nüfuslu muazzam bir ülke — tüm bu ülke kaynıyor. İşçilerin ve köylülerin en geri tabakaları grevcilerle dolaylı ya da dolaysız temasa geliyorlar. Yüzbinlerle devrimci ajitatör birden ortaya çıkıyor, bunların etkisi, alt tabakalarla, kitleyle kopmaz biçimde bağlı oluşlarıyla ve onların saflarında kalmalarıyla, her işçi ailesinin en acil gereksinimleri için mücadele etmeleriyle ve bu günlük ekonomik sıkıntılar için dolaysız mücadeleyi politik protesto ve monarşiye karşı

mücadeleyle birleştirmeleriyle sonsuz derecede artıyor. Çünkü karşı-devrim milyonların ve on milyonların içine tohumlarını taşıdı ve şimdi başkentlerin ileri işçilerinin mevcut şiarı: Yaşasın Demokratik Cumhuriyet! aralıksız binlerce kanaldan, her grevin peşi sıra, geri kalmış tabakalara, uzak taşraya, "halk"a, "Rusya'nın derinliklerine" nüfuz ediyor.

"Ruskiye Vyedomosti" tarafından konukseverce kabul edilen ve "Reç" tarafından sempatiyle yeniden basılan liberal Severyanin'in grev üzerine gözlemi olağanüstü karakteristiktir:

"İşçilerin Mayıs grevine ekonomik ya da herhangi başka (!) talepler katmaları için herhangi bir neden var mı?" – diye soruyor Bay Severyanin ve yanıtlıyor: "Olmadığını iddia ediyorum. Her ekonomik greve şansların ciddiyetle düşünülüp taşınılmasından sonra başlanabilir ve başlanmalıdır… Bu yüzden, bu tür grevleri tam da 1 Mayıs anıyla ilişkilendirmek her şeyden önce temelsizdir… Garip de geliyor: uluslararası işçi bayramı kutlanıyor ve bu vesileyle şu ya da bu cins basma için yüzde onluk bir ücret artışı talep ediliyor."

Bir liberal böyle argüman yürütüyor! Ve bu sınırsız banalite, alçaklık ve adilik, demokrat sayılmak istenen "en iyi" liberal gazeteler tarafından onaylanarak yeniden basılıyor!

Bir burjuvanın en kaba kişisel çıkarı, bir karşı-devrimcinin en adi korkaklığı — liberalin gösterişli gevezelikleri ardında işte bu vardır. O, işverenlerin ceplerini korumak istiyor. "Koalisyon özgürlüğü" için "onurlu" ve "zararsız" bir gösteri istiyor! Proletarya ise bunun yerine, kitleleri, politika ve ekonomiyi ayrılmaz biçimde birleştiren devrimci greve çekiyor, işçi yaşamının derhal düzeltilmesi mücadelesindeki başarı dolayısıyla en geri tabakaları cepheye yaklaştıran ve aynı zamanda halkı Çarlık monarşisine karşı çıkaran greve çekiyor.

Evet, 1905 yılının deneyimi, derin ve büyük bir kitle grevleri geleneği yaratmıştır. Ve Rusya'daki bu grevlerin neye yol açtığı

unutulmamalıdır. Israrlı kitle grevleri bizde ayrılmaz biçimde silahlı ayaklanmayla bağlıdır.

Sakın bu sözler yanlış yorumlanmasın. Bu asla bir ayaklanma çağrısı değildir. Böyle bir çağrı şu anda son derece akılsızca olurdu. Burada söz konusu olan, Rusya'da grev ve ayaklanma arasında bir bağ kurulmasıdır.

1905 ayaklanması nasıl gelişti? İlkin, kitle grevleri, gösteriler ve mitingler yoluyla kalabalıkların polis ve askeriyeyle çatışmaları sıklaştı. İkinci olarak, kitle grevleri köylülüğü bir dizi tekil, dağınık, yarı kendiliğinden ayaklanmalara sevk etti. Üçüncü olarak, kitle grevleri çabucak ordu ve donanmaya sıçradı, ekonomik zeminde çatışmalara ("bezelye isyanları" vs.) ve sonra ayaklanmalara yol açtı. Dördüncü olarak, bizzat karşı-devrim, pogromlarla, demokratlara kötü muamelelerle vs., iç savaşı başlattı.

1905 Devrimi asla, liberaller vs. arasındaki döneklerin zannettikleri gibi, "fazla ileriye gittiği" için, Aralık ayaklanması "yapay" olduğu için yenilgiyle sonuçlanmadı. Tersine, yenilginin nedeni, ayaklanmanın yeterince ileriye gitmemiş, zorunluluğunun bilinci yeterince yayılmamış ve devrimci sınıflar tarafından yeterince köklü kavranmamış olması ve ayaklanmanın tek kişiymişçesine, kararlı, örgütlü, eşzamanlı, saldırgan olmamasıydı.

Şimdi, şu anda ayaklanmanın gelişmesi için algılanabilecek işaretlerin olup olmadığına bakalım. Devrimci coşkuya kapılmamak için, tanık olarak Oktobristleri alıyoruz. Petersburg'daki Alman Oktobristler Birliği'nin büyük bölümü, Kadetlerin özel bir teveccüh gösterdiği ve olayları "objektif" olarak gözlemleme konusunda diğer Oktobristlerden ve Kadetlerden daha yetenekli olan, hükümeti bir devrimle korkutma hedefini önüne koymayan sözüm ona "solcu" ve "anayasal" Oktobristlere dahildir.

Bu Oktobristlerin organı, "St. Petersburg Gazetesi", 6 [19] Mayıs tarihli haftalık politik aktüalitede şunları yazıyor:

"Mayıs geldi. Mayıs'ın gelişi, havalar bir yana, genellikle saray sakinlerinin pek hoşuna gitmez, çünkü bir proleter 'bayram'ıyla başlar. Bu yıl, işçiler daha Lena gösterilerinin etkisi altında oldukları için, 1 Mayıs özellikle tehlikeliydi. Çeşitli grev ve gösteri söylentileriyle dolu büyük kent havasında yangın kokusu vardı. Güvenilir polisimiz hissedilir derecede sinirliydi, ev aramaları yaptı, kimi kişileri tutukladı, sokak gösterilerini önlemek için büyük devriye birlikleri örgütledi. Polisin, işçi gazetelerinin redaksiyonlarını aramaktan ve redaktörlerini alıp götürmekten daha akıllıca bir şey düşünememesi, işçilerin kukla alaylarını yönetmekte kullanılan ipler hakkında özellikle derin bir bilgiye sahip olunmadığını kanıtlıyor. Bu ipler mevcuttur. Grevlerin disiplinliliği ve daha birçok husus bunu gösteriyor. Bu Mayıs grevi bu nedenle bu kadar ürkütücüdür, bugüne kadarkilerin en büyüğüydü — büyük ve küçük atölyelerin 100, hatta 150 bin işçisi grev yaptı. Bu barışçıl bir resmigeçitti sadece, fakat bu ordunun birlik beraberliği dikkat çekti. Ve işçilerin yapay heyecanıyla el ele, daha başka huzursuz edici olaylar gündeme geldiği için, bu daha da çok dikkat çekti. Donanmamızın çeşitli gemilerinde, devrimci propaganda nedeniyle bahriyeliler tutuklandı. Basına sızan tüm haberlere bakılırsa, zaten az sayıda olan savaş gemilerimizde durum pek iyi değildir. Demiryolcular da akılları rahatsız ediyor. Gerçi hiçbir yerde grev olmadı, hatta bir grev örgütleme çabası bile olmadı, ama tutuklamalar – özellikle Nikolai Demiryolu İstasyon Şefinin yardımcısı A. A. Uşakov'unki gibi göze batıcı tutuklamalar – burada da belli bir tehlikenin varlığına işaret ediyor.

Olgunlaşmamış işçi kitlelerinin devrimci girişimleri elbette ki Duma seçimlerinin sonucunu ancak olumsuz etkileyebilir. Bu girişimler … Çar'ın Manuhin'i[81] ataması ve Devlet Şurası'nın işçi sigortasını kabul etmesi karşısında daha da anlamsızlaşıyor…!!"

Bir Alman Oktobristi böyle yargıda bulunuyor. Biz ise kendi cephemizden, bahriyeliler hakkında, "Novoye Vremya"nın meseleyi abarttığını ve şişirdiğini kanıtlayan eksiksiz yerel raporlar aldığımızı belirtiyoruz. Ohrana'nın provokatörce "çalıştığı" açıktır. Zamansız ayaklanma girişimleri akılsızlığın daniskası olur. İşçilerin öncü müfrezesi, Rusya'da zamanlı –yani muzaffer– bir silahlı ayaklanmanın temel önkoşullarının, işçi sınıfının demokratik köylülük tarafından desteklenmesi ve ordunun aktif katılımı olduğunu kavramak zorundadır.

Devrimci dönemlerde kitle grevlerinin kendi objektif mantığı vardır. Her yöne doğru yüzbinlerce ve milyonlarca kıvılcım saçarlar— ve en uç noktaya vardırılmış kin, duyulmadık açlık ıstırabı, sınırsız keyfiyet, "dilenci"nin, "mujik"in, sıradan askerin utanmazca ve sinik aşağılanması kolayca ateş alan bir malzeme olarak çepeçevre yatmaktadır. Darkafalı ve kana susamış Nikola Romanov'un saray çevresi tarafından gizlice beslenen ve yönetilen Kara Yüzler'in dizginsiz anti-Semitik pogrom kışkırtmaları da buna eklenmelidir… "Böyleydi ve böyle kalacaktır", diyordu Bakan Makarov ve bu kâhince sözler kendi tepesine, sınıfının ve toprak beyi Çar'ın tepesine geri düşüyor!

Kitlelerin devrimci yükselişi, her sosyal-demokrat işçiye, her dürüst demokrata büyük ve sorumlulukla dolu görevler yüklüyor. "Kitlelerin başlayan hareketinin" (şimdi artık şöyle denmek zorunda: kitlelerin başlamış olan devrimci hareketinin) "çok yönlü desteklenmesi ve Parti'nin eksiksiz gerçekleştirilecek şiarlarının bayrağı altında genişletilmesi" — RSDİP Ulusal Konferansı bu görevleri böyle tanımladı. Parti'nin şiarları – demokratik cumhuriyet, sekiz saatlik işgünü, tüm büyük toprak mülkiyetine elkonması –, tüm demokrasinin şiarları, halk devriminin sloganları haline gelmek zorundadır.

Kitlelerin hareketini desteklemek ve genişletmek için, örgüte ve bir kez daha örgüte ihtiyaç vardır. İllegal bir parti olmadan bu çalışma gerçekleştirilemez ve bunun üzerine konuşmanın hiçbir anlamı yoktur. Kitlelerin saldırısını destekleyip genişletmede, 1905 yılının deneyimi dikkatle göz önüne alınmalıdır; ayaklanmanın zorunluluğu ve kaçınılmazlığı açıklanmalı ve bu tür zamansız girişimlere karşı uyarılmalı ve engellenmelidir. Kitle grevlerinin büyümesi, başka sınıfların mücadeleye çekilmesi, örgütlerin durumu, kitlelerin ruh hali — tüm bunlar, kendiliğinden, Çarlık monarşisine karşı devrimin ortak, kararlı, saldırgan, kayıtsız şartsız atak hücumunda tüm güçlerin birleşmesi gerektiği anı işaret edecektir.

Muzaffer devrim olmadan Rusya'da özgürlük olmayacaktır.

Çarlık monarşisi, proleter-köylü ayaklanmasıyla devrilmeden Rusya'da muzaffer devrim olmayacaktır.

Haziran 1912

Inter Yayınları

Partiye Karşı Tasfiyeciler

Lenin

Nisan (Mayıs) 1912

Troçki, Organizasyon Komitesinin ve yaklaşmakta olan tasfiyeci konferansının tüm erdemlerini (Lenin'in sözleriyle şakıma-şarkı söyleme) söylemekle görevlendirildi; bu işi "profesyonel bileştirici " den daha uygun hiç kimseye veremezlerdi. Ve söyledi. . . onun Viyana yazıcısının bulabileceği her daldan: "Vperyod ve Golos un, Parti yanlısı Bolşevikler in, Parti yanlısı Menşeviklerin destekçileri, sözde tasfiyecilerin ve fraksiyoncu olmayanların -Rusya ve dışarda - Organizasyon Komitesinin çalışmalarını kararlı bir şekilde destekliyorlar . . " (Pravda No. 24).

Zavallı adam, yine yalan söyledi, ve yine yanlış hesapladı. 1912 Konferansı'na karşı yaygarayla hazırlanan Tasfiyecilerin hegemonyası altındaki blok, şimdi patlarcasına dolu ve bunun nedeni tasfiyecilerin ellerini çok açık bir şekilde göstermiş olmaları. Polonyalılar, Düzenleme Komitesinde yer almayı reddettiler. Plekhanov, bir Komite temsilcisiyle yazışma yoluyla, birkaç ilginç ayrıntı belirledi, buna göre:

(1) planlanan şey "kurucu" bir konferanstır, yani RSDLP'nin bir konferansı değil, ama yeni bir partinin konferansı olduğu;

(2) "anarşik "çizgilerde toplanmış olduğunu;

(3) "konferansın tasfiyeciler tarafından toplandığını".

Bu koşullar Yoldaş Plehanov tarafından ortaya konulduktan sonra, Bolşevik (?!) uzlaşmacılarının cesaret toplayıp Troçki'yi - onları Organizasyon Komitesi destekçileri arasında listeleyerek yalan söylemekle suçlu bulmaya karar vermelerinde bize şaşırtıcı olan hiçbir şey yoktu.

" Bütün tasfiyecilere kendi tutumunu empoze etme eğiliminde olan ve örgütsel anarşi ilkeleriyle üyeliği arttırma temelini oluşturan, şimdi oluşturulan, bu Düzenleme Komitesi, genel bir Parti konferansının toplanacağını en ufak bir şekilde garanti etmiyor."

İşte " bizim cesaretlendirilmiş parti yanlısı "insanlarımızın bugün Örgütlenme Komitesi hakkında yaptığı yorum bu. Bizim Solumuzun en solunun (bir keresinde Organizasyon Komitesi ne olan sempatisini vurgulamak için can atan Vperyod grubu) nerede durduğunu bilmiyoruz . Bu da önemli değil. Önemli olan, Organizasyon Komitesi tarafından düzenlenecek olan konferansın tasfiyeci karakterinin Plekhanov tarafından reddedilemez bir açıklıkla oluşturulmuş olması ve "uzlaştırıcıların" devlet adamları zihinlerindekilerin bu gerçeğe boyun eğme zorunda kalmış olmalarıdır. O zaman geriye kim kalıyor? Açık tasfiyeciler ve Troçki.

Bu bloğun temeli açıktır: tasfiyeciler "daha önce olduğu gibi", Zhivoye'Dyelo ve Nasha Zarya da kendi çizgilerini takip etme özgürlüğüne sahipler, bu arada Troçki', yurtdışında faaliyet gösterdiği sırada, onları, ona hiçbir şeye mal olmayan ve hiçbir şekilde bağlamayan devrimci lafazanlıklarla gizliyor.

Bu ilişkiden, yurtdışında, birlik için içini çeken ve yakın zamanda Paris'teki Za Partiyu gazetesini alanlardan tarafından çıkartılması gereken küçük bir ders var.

Bir parti kurmak için "birlik" diye bağırabilmek yeterli değil; aynı zamanda bir politik programa, bir politik eylem programına sahip olmak gereklidir. Tasfiyecilerden, Troçki', Vperyod grubu, Polonyalılar, parti yanlısı Bolşevikler (!), Paris Menshevik'leri ve benzerlerinden oluşan bu blok, ilkesiz bir yaklaşım temeline, ikiyüzlülüğe ve içi boş laflara dayandığı için, rezil edici bir başarısızlığa mahkumdur. .

İç çekenlere gelince, eğer bu son derece karmaşık ve zorlu bir soru üzerine nihai bir karar verirlerse yanlış olmaz: Kiminle birlik olmak istiyorlar? Eğer Tasfiyecilerle ise, neden kırıtmadan söylemiyorsunuz? Fakat tasfiyecilerle birliğe karşılarsa, o zaman ne tür bir birlik için iç çekiyorlar?

Ocak Konferansı ve seçtiği organlar, bugün Rusya'daki tüm RSDLP fraksiyonlarını gerçekten birleştiren tek şey. Konferanstan farklı olarak, sadece Düzenleyici Komite'nin tasfiyeci konferansını ve tasfiyeci baş ağrısı çeken "uzlaştırıcıları" toplantıya davet etmek için sadece Bundistler ve Troçki'nin vaadi vardır .

VI Lenin, Collective Works

Vol. 18, sayfa 22-24

Çeviri E. A

PRAVDA'NIN EDİTÖRÜNE MEKTUP

19 Temmuz 1912

Troçki'ye posta yoluyla şu yazı ile cevap vermenizi tavsiye ederim: "Troçki'ye (Viyana). Yıkıcı ve iftira dolu mektuplarınıza cevap vermeyeceğiz."

"Troçki'nin Pravda'ya karşı yaptığı kirli kampanya, yalan ve iftira yığınıdır. Tanınmış Marksist ve Plekhanov'un takipçisi Rothstein (Londra) bize Troçki'nin iftiralarını aldığını ve ona cevap verdiğini yazdı: Petersburg Pravda'dan herhangi bir şekilde şikayetçi olamam. Ama bu tasfiyeci ve entrikacı, durmadan yalan söylemeye devam ediyor.

Saygılarımla,

V. Ulyanov

Not; Troçki'ye posta yoluyla bu şekilde cevap vermek daha iyi olur: "Troçki'ye (Viyana). Bize yıkıcı ve iftira dolu mektuplar göndererek zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Bunlara cevap verilmeyecek. "

V. I. Lenin, Collected Works,

Vol. 35, pp. 40-41

Reformistlerin Platformu ve Devrimci Sosyal-Demokratların Platformu

Lenin

Sotsial-Demokrat No. 28–29, November 5 (18), 1912.

Collected Works, Volume 18, pages 378-386.

Rusya'da devrimci yükseliş 1912 yılının ilk yarısında kendisini açıkça hissettirdi. Siyasi grevlere katılanların sayısı fabrika sahiplerinin hesaplamasına göre beş ayda 515.000'e ulaştı. Merkez Organın 27. sayısında yani, Petersburg işçilerinin 1 Mayıs çağrısında yeniden basılan, özellikle önemli bir belge, bu grevcilerin sloganlarının özü, taleplerin, gösterilerinin, mitinglerinin siyasi içeriği üzerine, kanıt sağlıyor.

Petersburglu işçilerin bu unutulmaz günlerde öne çıktığı sloganlar reformist değil, devrimci sosyal-demokrasinin sloganlarıydı: Kurucu Meclis, sekiz saatlik işgünü, arazi ve topraklara el konulması, Çarlık Hükümetinin devrilmesi, ve Demokratik bir Cumhuriyet.

Türkistan'da, Baltık Filosunda ve Karadeniz'de askerlerin ve bahriyelilerin ayaklanmaları ve ayaklanma girişimleri, azgın karşı-devrimden ve işçi hareketinin durgunluğunun uzun yıllarından sonra yeni bir devrimci yükselişin başladığına nesnel kanıtlar sağladı.

Bu yükseliş, bütün politik partilerin, bütün politik akımların şu ya da bu biçimde, politik durumun bir genel değerlendirmesiyle ortaya çıkmak zorunda kaldıkları Dördüncü Duması seçimleri dönemine rasgeldi. Şimdi, eğer siyasi görevlerimizi, küçük grupların dindar istekleri olarak değil de, işçi sınıfının görevleri olarak ciddi bir şekilde tahlil edeceksek, ve eğer programları ve platformları kitle mücadelesinin gerçekleriyle ve toplumun tüm sınıflarının eylemleriyle karşılaştırarak Marksist bir şekilde sınayacaksak, o zaman kitlelerin bu devrimci yükselişinin mihenk taşında, çeşitli seçim platformlarını da

denemeli ve sınamalıyız. Çünkü sosyal-demokratlar için seçimler, özel bir siyasi operasyon, kimi vaatler ya da açıklamalar pahasına bir koltuk avı değil, ama sadece sınıf bilinçli proletaryanın temel taleplerinin ve politik dünya görüşünün ilkelerinin ajitasyonu için özel bir vesiledir.

Kara Yüzler'den Guçkov'a kadar tüm hükümet partilerinin program ve platformları kuşku için hiçbir yer bırakmıyor. Bunlar açıkça ve açıkça sına karşı-devrimciler. Bu partilerin, sadece işçi sınıfı ve köylülük içinde değil, aynı zamanda, hatta burjuvazinin geniş kesimleri içinde bile ciddi bir varlıktan yoksun oldukları genel olarak biliniyor. Bu kesimler hemen hemen tamamen Oktobristlerden uzaklaştılar.

Liberal-burjuva partilerin program ve platformları kısmen neredeyse resmi olarak yayınlandı (Müslüman grubun platformu), "büyük" basın dolayısıyla kısmen oldukça doğru olarak biliniyor ("İlerlemeciler"in ve Kadetlerin platformu). Bütün bu program ve platformların özü Kadet Gredescul, "Reç"te yeniden basılan ve buradan Marksist basına ulaşan açıklamalarda benzersiz bir şekilde açıklandı.

"Rusya'da yeni bir devrimin gerekliliğinin açık bir şekilde reddedilmesi" Gredeskul un görüşlerini ifade edişidir (Sosyal Demokrat No 27, Sayfa 3). "İhtiyacımız olan sadece sakin, kararlı ve inançlı bir anayasal çalışma dır".ve devrimcilere karşı (Kadetler başlarında olarak) liberallerin gerçek platformunu karşılaştıran da oydu.

Bütün burjuva ülkelerde olduğu gibi, Rusya'da çoğu platformlar yalnızca göstermelik olduğu için, gerçek platform sözlerinin üzerine baskı yapıyoruz.

Meselenin özü, Bay Gredescul'un (ender bir doğrulukla) kabul ettiği şeyde yatıyor. Liberal-monarşist burjuvazi yeni bir devrime karşıdır ve sadece anayasal reformları savunuyor.

Sosyal-demokratlar tutarlılıkla, burjuva demokratlar (Narodnikler) tereddütle, yeni bir devrimin "gerekliliği"ni savunuyor ve böyle bir devrimin propagandasını yapıyorlar. Kitle mücadelesinin yükselişi başladı. Devrimci sosyal-demokratlar onu daha yüksek bir alana, devrim aşamasına kadar yükseltilmesine yardım ederek yaymaya ve güçlendirmeye çalışıyorlar.

Buna karşılık reformistler yükselişi yalnızca "bir canlanma olarak" görüyorlar, politikaları anayasal tavizler, anayasal reformlar elde etmek. Bunun sonucu olarak burjuvazi ve proletarya, Rus tarihinin bu "aşaması"nda da "halk" üzerinde, kitleler üzerinde nüfuz sağlama mücadelesine girdiler. Mücadelenin sonucunu hiç kimse önceden söyleyemez, fakat RSDLP'nin bu mücadelede hangi yeri alması gerektiği hakkında da hiç kimseni bir kuşkusu olamaz.

Parti'nin seçim platformunun ve Tasfiyeciler Konferansının seçtiği Organizasyon Komitesi'nin geçen gün yayınladığı seçim platformunun değerlendirilmesine bu şekilde ve sadece bu şekilde başlanabilir.

Merkez Komitesi tarafından Ocak Konferansı'ndan sonra yayınlanan Parti'nin seçim platformu, Nisan ve Mayıs olaylarından önce yazılmıştı. Bu olaylar onun doğruluğunu kanıtladı. Tüm platform boyunca tek bir tema vardır: bugünün Rusyası'nda anayasal reformların umutsuz, ve ütopikliğinin eleştirisi ve devrimin propagandası.

Platformun sloganları, devrimci görevleri tam bir açıklıkla ifade edecek ve onları anayasal reformlar üzerine vaatlerle karıştırmayı kesinlikle olanaksız hale getirecek bir şekilde çerçevelendi.

Parti'nin platformu, ayaklanmanın görevlerinin kendilerine açıklandığı yüzbinlerce siyasi grevciye, köylülüğün milyonlarca ordusunun önde gelenlerine ayaklanmanın görevlerini açıklayan devrimci sosyal-demokratların doğrudan bir çağrısını temsil eder. Devrimci bir parti, kendi platformu için, Mayıs grevleri ve Haziran-Temmuz askeri

ayaklanma girişimleri- bu dolaysız yankıdan, bundan daha iyi bir sınavını, onun bizzat deneyimle onayını hayal bile edemezdi.

Tasfiyecilerin platformuna bakın. Onun Tasfiyeci özü Troçki'nin devrimci lafazanlıklarıyla ustaca gizleniyor. Bu maske, saf ve tamamıyla deneyimsiz kişileri bazen yanıltabilir ve hatta onlara Tasfiyeciler le Parti' nin "uzlaşma"sı olarak bile görünebilir. Ama en üstün körü bir dikkat, bu kendi kendini kandırmayı hemen yok edecektir.

Tasfiyecilerin platformu Mayıs grevlerinden ve yazın olan ayaklanma girişimlerinden sonra kaleme alınmıştır. Ve bu platformun karakteri sorununa objektif yanıt ararken, soracağımız ilk şey onların platformu bu grevleri ve ayaklanma girişimlerini nasıl değerlendirmiştir?

"Ekonomik yükseliş" … "Grev hareketindeki artışıyla proletarya, yaklaşan yeni toplumsal yükselişe işaret verdi"… "Proletaryanın örgütlenme özgürlüğü talebini içeren güçlü Nisan hareketi" — Tasfiyecilerin Nisan ve Mayıs grevleri üzerine platformda söylediklerinin hepsi budur.

Fakat bu, gerçekte yalandır! Bu, konunun iğrenç çarpıtılmasıdır! Burada esas olan atlanmıştır, herhangi bir anayasa reformunun elde edilmesini hedef alan değil, hükümetin devrilmesini, devrime yönelik olan siyasi grevin karakteri, yani devrimci karakteri atlanmıştır.

Böylesine bir yalan, nasıl olurda da, "kızıl" laflarla dolu illegal, devrimci bir bildiride yazılabilinir? Böyle olmak zorundaydı, çünkü liberaller ve tasfiyecilerin görüşü buydu. Onlar grevlerde, görmek istedikleri şeyi görürler: anayasal reformlar için bir mücadele. Görmek istemedikleri şeyi görmezler: yani, devrimci yükseliş. "Biz liberaller reformlar için mücadele etmek istiyoruz, devrim için değil" — işte size tasfiyecilerin yalanında bulunan sınıfsal konumun gerçeği .

Ayaklanma girişimleri üzerine şunu okuyoruz: "… Kışladaki askerler şiddet, aşağılama ve açlıkla umutsuz protesto patlamalarına itiliyorlar, devamında mermiyle, ipe çekilmeyle vs. yeniden bastırılıyorlar"…

Bu bir Liberal değerlendirmesidir. Biz devrimci sosyal-demokratlar, ayaklanma girişimlerine, kitle ayaklanmasının başlangıcı olarak bakarız, hatta başarısızlığa uğramış, zamansız, yanlış başlangıç olsa bile. Ve biz biliyoruz ki, kitle, başarılı ayaklanmayı ancak, tıpkı Rus işçilerinin 1901–1904 yıllarında bir dizi başarısız ve hatta bazen özellikle talihsiz siyasi grevler yoluyla 1905 Ekim'inin başarılı grevini yönetmeyi öğrendiği gibi, başarısız ayaklanmaların deneyimine dayanarak öğrenir. Biz diyoruz ki kışla tarafından en fazla ayaklar altında çiğnenen işçiler ve köylüler isyana başladılar. Bu nedenle ortaya çıkan açık ve aşikâr sonuç: onlara, başarılı bir ayaklanma için nasıl ve hangi hedefler uğruna hazırlanmaları gerektiğini açıklamamız gerekir.

Liberaller farklı açıdan bakıyorlar. Askerler "umutsuz protesto patlamalarına itiliyor" diyorlar. Liberaller için ayaklanan asker devrimin bir öznesi değil, isyana kalkan kitlenin ilk habercisi değil, ama ("umutsuzluğa itilen") hükümetin şeytanlığının bir nesnesi, bu şeytanlığı göstermeye hizmet eden bir nesne.

Gördünüz mü Hükümetimiz ne kadar kötü - askerleri umutsuzluğa itiyor ve sonra da onları 'mermilerle' bastırıyor — diyor liberal (buradan çıkan sonuç: gördünüz mü, eğer biz liberaller iktidarda olsaydık, o zaman bizde asker ayaklanmaları olmazdı).

Gördünüz mü, kitlelerde derin ve geniş devrimci enerji nasıl olgunlaşıyor – diyor sosyal-demokratlar–, kışla talimleriyle ezilen askerler ve bahriyeliler bile başkaldırmaya başlıyor, ve başarısız ayaklanma ile, başarılı ayaklanmayı öğretiyorlar.

Gördüğünüz gibi: Tasfiyeciler, ilkbahar ve yaz sürecinde Rusya'daki devrimci yükselişi (yorum sözcüğün senatoya ait olduğu anlamda) "yorumladılar".

Ardından Partimizin programını “yorumladılar”.

RSDİP programında şöyle diyor:

“… RSDİP önüne acil siyasi görev olarak çarlık otokrasisinin devrilmesini, ve yerine demokratik cumhuriyetin getirilmesini koyar, onun demokratik cumhuriyetin anayasası: 1) halkın egemenliği” … vs. — ve ardından “özgürlükler”in ve “haklar”ın bir listesi gelir.

İnsan bunun yanlış anlaşılmasının imkânsız olduğunu düşünür; “acil” görev otokrasinin devrilmesi, ve onun yerine, özgürlükleri güvence altına alan cumhuriyetin getirilmesidir.

Tasfiyeciler bütün bunları değiştirdiler:

Platformlarında şunu okuyoruz; “Sosyal-demokratlar halkı demokratik cumhuriyet için mücadeleye çağırıyor…

… Halkın ancak devrim sonucu gerçekleştirebileceği bu amaç için çabalayan, sosyal-demokratlar, şu anki seçim kampanyasında” (bunu iyi dinleyin!) “emekçi kitleleri, şu günlük talepler etrafında toplanmaya çağırıyor: . Devlet Duması seçimlerinde...genel. oy hakkı vs ”.

Sosyalist-Devrimci tasfiyeci Peşekhonov, 1906 sonbaharında, “legal” parti kurarken (ve nerdeyse kurmayı başarmıştı… ama polis geldi ve onu kodese tıktı!), cumhuriyetin “uzak bir umut” olduğunu, “cumhuriyet sorununun çok büyük dikkat gerektirdiğini”, şimdiki acil taleplerin reformlar olduğunu yazdı.

Fakat Sosyal-Devrimci tasfiyeci saf, basit, beceriksiz ve patavatsızdı. “Avrupalı” oportünistler hiç böyle davranır mı? Hayır, onlar daha kurnaz, daha zeki, daha diplomatiktirler…

"Cumhuriyet sloganından vazgeçmiyorlar" — nasıl bir iftira! Onu sadece, her dar kafalıya aşikâr olan düşüncelerden hareket ederek, buna uygun bir şekilde “yorumluyorlar”.

Devrimin olup olmayacağı bir tartışma konusu - der sokaktaki adam, ve Troçki bilgiç şekilde tekrarlar bunu"Naşa Zarya"da (No. 5, s. 21). Cumhuriyet "sadece devrimin bir sonucu olarak", ama "şu anki seçim kampanyasında" "gündemde olan konu" anayasal reformlardır!

Her şey çok düzgün gitti! cumhuriyet hem kabul edildi hem de uzak geleceğe itildi. Devrimci laflar konuşuldu, fakat gerçekte "şu anki seçim kampanyasında" (bütün platform sadece şu anki kampanya için yazıldı!) "gündemde olarak "öne sürülen talepler reform talepleri olarak öne sürüldü.

Evet, Tasfiyeci Konferansı'nda bulunanlar gerçekten "diplomasi sanatı"nın büyük "ustaları" idi. Ama ne kadar acınası ustalar bunlar! Fakat bunlar diplomatcı grupları sevindirselerde, saf uzlaşmacıları yanlışa yönlendirselerde, Marksist onlara başka türden konuşacaktır.

Cahil ve zekasız, devrimin olup olmayacağını önceden söylemenin imkânsız olduğu şüphesiz, kutsal ve boş gerçekle yetinir. Marksist bununla yetinmez; o propagandamız ve tüm sosyal-demokrat işçilerin propagandası, devrim olup olmayacağını belirleyen faktörlerden biridir, der. Yüzbinlerce siyasi grevci, bir sürü askeri birliklerin ileri unsurları bize, Partimize, ne için mücadele etmeleri , neyim uğruna başkaldırmaları gerektiğini, neyi başarmayı hedeflemeleri gerektiğini, başlayan yükselişin devrime kadar yükseltilmesi mi yoksa reformlar için mücadeleye mi yöneltilmesi gerektiğini soruyorlar.

Devrimci sosyal-demokrasi bu sorulara,"devrimin olup olmayacağını kim söyleyebilir" dar kafalı-Troçkist belirsizlik tutumundan çok daha ilginç ve önemli yanıtlar verdi.

Bizim cevabımız: anayasal reformları yanılsamasının eleştirisi, onlara bağlanan umutların boşluğunun açıklanması, devrimci yükselişin en üst düzeyde tanıtımı, seçim kampanyasının bu amaç uğruna kullanılması. Devrimin olup olmayacağı sadece bize bağlı değildir. Fakat biz çalışmamızı yapacağız ve bu çalışma boşuna olmayacaktır.

Bu, kitlelerin derin içine demokrasinin ve proleter bağımsızlığın tohumlarını ekecektir, ve bu tohumlar, mutlaka ya yarın bir demokratik devrim ya da , öbür gün, sosyalist devrim yaratacaktır.

Kitlelere kendi kaba, entellektüel, Bundcu-Troçkist kuşkuculuk vaaz edenler: "devrimin olup olmayacağı bilmiyoruz, ama 'gündemde' reformlar var" diyenler - bunlar zaten kitleleri yozlaştırıyor ve kitlelere liberal ütopyalar vaaz ediyorlar.

Seçim kampanyasına yarım milyon işçinin devrimci greve girdiği, ve köylü silahlı kuvvetlerinin ileri unsurlarının soylu subaylarına ateş açtığı yaşanan, "gerçek" politik durumun ruhuyla yayılmak yerine — bunun yerine, kendilerinin Avrupalı-olma "parlamenter" düşüncelerini (bunlar çok "Avrupalı", acayip Avrupalıdırlar bizim tasfiyecilerimiz!) bu (çok az Avrupalı, ama çok fazla "Çinli", yani demokratik-devrimci olan) durumu bir kenara itiyorlar ,ve bu durumu, hiçbir kararlılık olmayan bazı lafazanlıklarla bir kenara iterek, reformist seçim kampanyasını gerçek şey olarak ilan ediyorlar!

Sosyal-Demokrat Partisinin, Dördüncü Duma seçimi için, - seçimlerle bağlantılı olarak, seçim olayı nedeniyle, ve seçimler üzerine tartışmalarda- devrime ihtiyacı, devrimin acilliğini ve kaçınılmazlığını kitlelere bir defa daha açıklayabilmek için bir platforma ihtiyacı vardır.

Onların, tasfiyecilerin ise , seçimler "için "bir platforma ihtiyacı var, yani devrim üzerine düşünceleri belirsiz olasılıklar olarak kibarca bir kenara itmek, buna karşılık seçim kampanyasını, bir anayasa reformları listesini "gerçek" olan şey olarak ilan etmek için gerek duyuyorlar.

Sosyal-Demokrat Parti, seçimleri, kitleleri tekrar devrime gereksinim düşüncesine, ve artık devrimci yükselişin başladığı gerçeğine getirmek için yararlanmak istiyor. Bu nedenle Sosyal-Demokrat Parti, platformunda Dördüncü Duma seçimlerinde oy kullananlara sade ve öz olarak şunu söylüyor: anayasal reformlar değil, ama cumhuriyet, reformizm değil, ama devrim.

Tasfiyeciler Dördüncü Duma seçimlerini, anayasal reformların vaazini vermek ve devrim düşüncesini zayıflatmak için kullanıyorlar. Bu amaçla ve bu nedenle onlar asker ayaklanmalarını, askerlerin "itildiği" "umutsuz protesto patlamaları" olarak tasvir ediyorlar, ve yükselecek ya da uygun olarak alçalacak olan kitle ayaklanmasının başlangıcı olarak değil, bir sürü şeyin yanında, Rusya'nın tüm sosyal-demokrat işçilerinin onu tüm gücüyle, tüm enerjileriyle, tüm coşkularıyla destekleyip desteklemeyeceğine bağlı olarak.

İşte bu amaçla Mayıs grevleri, devrimci olmaktan reformist olmaya yorumlandı.

İşte bu amaçladır ki parti programı (tasfiyeciler tarafından) "yorumlandı", ve (tasfiyeciler) acil görevin özgürlükleri garantiye alacak bir cumhuriyet kurma olduğu yerine, bu "mevcut seçim kampanyası" nda - gülmeyin! Dördüncü Duma için - değişik özgürlüklerin talebinin güncel olarak kabul edildiğine karar verildiği şeklinde "yorumlandı".

Rus yaşamında ne kadar çok eski Çin olan var! Bizim Çarlığımızda ne kadar çok eski Çin pratiği var, ve aynı zamanda, , parlamenter mücadele "seremonisi" ne uymak isteyen ve tepede Purişkyeviç ve Treşçenkov'un, tabanda ise kitlelerin devrimci girişimlerinin egemen olduğu reformizm düzenlemesi arzu eden Tasfiyecilerimizde ne kadar çok eski Çin pratiği var! Entelektüellerin, MacDonald ve Jaurès'nin, Bissolati ve Bernstein'ın, Kolb ve Frank'ın tavsiye mektubunu göstererek, kendilerini Kvostov ve Makrov'lara karşı bu boşuna koruma çabalarında ne kadar çok eski Çin var!…

Troçki'nin tasfiyeciler Konferansı'nda sahneye koyduğu, Parti görüşleriyle diplomatik "uzlaşma" tasfiyeci görüşleri, gerçekte hiçbir şeyi "uzlaştırmaz". O, günümüz Rusya'sının bütün sosyal ve siyasi durumunu belirleyen büyük siyasi gerçeği ortadan kaldırmaz. Reformist ve devrimci sosyal-demokrat platform arasındaki mücadele

gerçektir; liberal parti önderlerinin şahsında temsil edilen burjuvazinin, Rusya'da yeni bir devrimin gerekliliğine karşı, ve kitleleri özgürlük için gerçek mücadeleye başlamaya çağıran yüzbinlerce proletaryanın devrimci grevine karşı, salt anayasal "çalışma" çağrısıdır.

Bir reformistlere (baş eğmek) selam vermek, sonra devrimci sosyal-demokratlara selam vermek bu objektif siyasi gerçeği ortadan kaldırmaz, onun gücünü ve ağırlığını en ufak bir şekilde bile zayıflatmaz. Bu gerçeklerden ortaya çıkan ayrılıkları yumuşatmaya yönelik iyi niyetler – bu niyetlerin gerçekten tamamen "iyi" ve dürüst olduğunu farz etsek bile – bütün karşı-devrimci durumdan ortaya çıkan uzlaşmaz şekilde düşman siyasi eğilimleri değiştirmeye gücü yetmeyecektir.

Proletarya, devrimci sosyal-demokrat bayrağı ile yükseldi, ve dördüncü, Kara Yüz (100) Duma'nın arifesinde, bayrağını liberallerin önünde alçaltmıyacaktır, onu reformistleri memnun etmek için dürmeyecektir, grup diplomasisi nedenlemeleriyle platformunu körleştirmeye ya da tonunu yumuşatmaya razı olmayacaktır.

Devrimci sosyal-demokrasinin platformu, reformizmin platformuna karşı — Mayıs grevleri bu parola altında yer aldı. Gene bu parola altında RSDİP, toprak ağalarının ve papazların Duma'sına seçimlere giriyor, ve onun altında Partin Duma'daki ve kitleleri arasında tüm çalışmasını yürütecektir.

Lenin

Sotsial-Demokrat No. 28–29, November 5 (18), 1912.

Collected Works, Volume 18, pages 378-386.
Çeviri E. A

G.K. ORJONİKİDZE, S. S. SPANDARYAN VE ELENA STASOVA'YA mektup

Lenin'den mektup

Tasfiyecilerin dışarda yürüttükleri kampanyayı hafife almayın. İnsanların dışar-da olup bitenlere kulak asmamaları, bir el hareketiyle, "cehenneme kadar" de-yip geçmeleri büyük bir hatadır.

Eğer tasfiyeciler, Bund ve Kafkas Bölge Komitesi ve Letonyalı tasfiyeci entelektüeller ile konferanslarının çağrısını yaparlarsa, bir sürü kafa karışıklığına neden olacaklar. Ve bu çağrıyı yapacaklar. Biz inatla, ciddi ve sistema-tik olarak mücadele etmeliyiz. Tasfiyecilerin aldatmacalarının olduğu her yerde açıklamalı ve tekrar tekrar oralara uğramalıyız. Raboçheya Gazeta' nın son sayısındaki uzun makaleyi bildiri olarak yeniden basın. Hemen bir sürü bildiriler basmanızı tavsiye ederim (konferansın bütün önemli kararlarının basılması zorunlu). Bildirilerle her şeyi kazanacaksınız. İzvestiya'nın hazırlanmasında istisnai bir şekilde dikkatli olun. Gazete, polis için iyi bir bahane olacak. Ve seçime kadar dayan-mak her şeyden daha önemli. Yerinizi alabileceklerin olmadığı nı aklınızdan çıkarmayın.

1912 Nisanın başında yazıldı,

Paris'den Tiflis 'e gönderildi.

R.S.D.İ.P.'nin Altıncı Konferansında, Orjonikitze, Spandaryan, Merkez Komitesine ve Partinin Rusya'daki M.K.Bürosuna seçildiler. E. Stasova'da M.K. adayları arasındaydı.

Bu mektup, N.K. Krupskaya'nın yazdığı bir mektuba ek olarak yazılmıştır.

Kafkas Bölge Komitesi, Kafkasyalı Menşevik tasfiyecilerin merkezi. Troçki'nin kurduğu, anti-Parti Ağustos Blokuna katıldılar.

Raboçhaya Gazeta (İşçi Gazetesi) - 1910 - 12 yılları arasında Paris'te düzensiz bir şekilde yayınlanan Bolşeviklerin illegal yayın organı. Burada, gazetenin 17 Mart 1912 günlü sayısında çıkan 'Halka Seçim Kampanyası Konusunda Neler öğretilmeli?" adlı yazıya değiniliyor.

İzvestiya (Haber) - Planlanan yayın yayınlanamadı.

Lenin Collected Works, Volume 35, page 33.

Çeviri E. A

1913

Birlik Sorunu

Lenin

Şubat (Mart) 1913

Kostroma işçi vekili Shagov un, Pravda (No. 22/226) ya yazdığı mektup çok açık bir şekilde işçilerin Sosyal Demokratik birliğinin olasılığının dayandığı koşulların neler olduğunu belirtiyor. İşçilerden gelen (Pravda No. 21-28) bir dizi başka mektuplar bu görüşü doğruladı. İşçilerin kendileri "aşağıdan" birliği sağlamalıdır. Tasfiyeciler yeraltıyla savaşmamalı, bunun bir parçasını oluşturmalıdırlar.

Sorunun açık ve net bir şekilde ortaya konmasından sonra Luch 51 No. 27 de Troçki'nin, eski kendini öven ama tamamen anlamsız laflarına rastlamak akıl almıyor. Sorunun özü hakkında bir kelime bile yok ! Gerçekleri vurgulamak ve iyice analiz etmek için en ufak bir girişim yok ! Birliğin şartlarından bir iz yok! İçi boş deyimler, ayağı havada sözler ve ismini vermediği rakiplere karşı kibirli suçlamaları ve etkileyici derecede önemli güvenceleri - bu, Troçki'nin bütün karakteristik tavrı.

Bu işe yaramaz beyler. "İşçilerle" sanki onlar çocuklarmış gibi konuşuyorsunuz, bir gün onları korkunç laflarla korkutmaya çalışıyorsunuz ("çember yönteminin prangaları", "canavarca polemikler", "Parti tarihimizin feodal, serf sahibi olma dönemi"), bir başka gün onları ikna etmeden ya da onlara sorunları açıklamadan, küçük çocukları kafaya alır gibi, kafaya almaya çalışıyorsun".

İşçiler korkutulmayacak veya kafaya alınmayacak. Onlar kendileri Luch ve Pravda'yı karşılaştıracaklar ; mesela 101 no'lu Luch'un ("İşçilerin ve Yeraltı'nın Kitlesi") ana makalesini okuyacaklar ve basitçe Troçki'nin lafızlarını silkeleyecekler.

“Uygulamada, prensiplerden biri olduğu iddia edilen yeraltı meselesi, kesinlikle aynı şekilde, tüm Sosyal-Demokrat gruplar tarafından karar verildi. . . ” diye italik olarak yazmış Troçki, Petersburg işçileri bunun böyle olmadığını tecrübelerinden biliyor. Rusya’nın, herhangi bir köşesindeki İşçi yukarıda belirtilen Luch'un önde gelen makalesini okuyunca, kısa sürede de Troçki'nin gerçeklerden koptuğunu görecektir.

"Luch ve Pravda’nın siyasi eğilimleri arasında uzlaşmaz bir çelişki olduğunu “, “ Bu gülünç ve saçma ”diye okuyoruz makalesinde. “İnan bana, sayın yazar, ne“ gülünç ”ne de“ saçma ”kelimesi işçileri korkutmaz, onlar sizin sorunun özü ile ilgili olarak, yetişkin insanlar olarak konuşmanızı isteyecek: sadece bu eğilimler üzerine değinin ve 101 sayılı Luch’un önde gelen makalesinin Sosyal-Demokrasiyle “uzlaştırılabileceğini” kanıtlayın!

Ne kadar “uzlaşmacı” veya "ballandırılmış" olursa olsun, sadece lafızlar la işçileri tatmin edemezsin. “Bizim tarihsel hiziplerimiz, Bolşevizm ve Menşevizm, kökeni tamamen entellektüelist olan oluşumlardır ”diyor Troçki.

Bu liberal bir masalın tekrarı . Aslında, buna rağmen, Rus gerçekliğinin tamamı İşçilerin liberallere ve köylülüğe karşı tutumu konusuyla yüzleşti. Aydınlar olmamış olsa bile, işçiler liberalleri mi takip edip etmeleri yoksa liberallere karşı köylülüğü mü yönlendirmeleri gerekip gerekmediği konusundan kaçamazlardı.

Farklılıkların bu temelinin “entelektüeller” tarafından getirildiğini iddia etmek, liberallerin çıkarınadır. Ancak Troçki, liberal bir masalın yankısını yaparak sadece kendisini rezil ediyor.

VI Lenin, Collected Works, Vol. 18, sayfa 553-54

Çeviri E.A

1910 YILI KARARI

TARTIŞMALI SORUNLAR- Legal Parti ve Marksistler

II– 1910 YILI KARARI

Birinci makalede ("Pravda" No. 289*), mevcut kavgada gerçeği bulmak isteyen işçilerin mutlaka tanımak zorunda olduğu ilk ve temel belgeyi, yani Tasfiyecilik sorunu üzerine Aralık 1908 tarihli Parti kararını sunduk.

Şimdi aynı soruna ilişkin, daha az önemli olmayan, Ocak 1910'da kabul edilmiş bir başka Parti kararını sunmak ve incelemek istiyoruz.** Bu karar, oybirliğiyle kabul edilmiş olmasından dolayı özel bir öneme sahiptir: istisnasız tüm Bolşevikler, sonra tüm "Vperyod"cu denilen kişiler ve son olarak (en önemlisi budur) istisnasız tüm Menşevikler ve şimdiki Tasfiyeciler, aynı şekilde tüm "ulusal" (yani Yahudi, Polonyalı ve Letonyalı) Marksistler bu kararı kabul ettiler.

Bu kararın en önemli pasajını tam haliyle aktarıyoruz:

"Burjuva karşı-devrim döneminde sosyal-demokrat hareketin tarihi durumu, kaçınılmaz bir biçimde, proletarya üzerinde burjuva etkinin görünümü olarak, bir yandan illegal Sosyal-Demokrat Parti'nin reddini, onun rolünün ve öneminin küçümsenmesini, tutarlı sosyal-demokrasinin programatik ve taktik görev ve şiarlarını kırpma çabaları vs.; öte yandan sosyal-demokrasinin Duma faaliyetinin ve legal olanaklardan yararlanmanın reddini, ne birinin ne diğerinin öneminin anlaşılmamasını, tutarlı sosyal-demokrat taktiği, mevcut anın özgül tarihsel koşullarına uyarlama yeteneksizliğini vs. üretir.

Bu koşullar altında, sosyal-demokrat taktiğin vazgeçilmez bir unsuru, proletaryanın sınıf mücadelesinin bütün alanlarında sosyal-demokrat çalışmayı genişletme ve derinleştirme yoluyla bu iki sapmanın üstesinden gelmek ve bu sapmaların tehlikesini aydınlatmaktır."

Bu karardan açıkça görülmektedir ki, üç buçuk yıl önce, istisnasız tüm akımların şahsında tüm Marksistler, Marksist taktikten iki sapmayı oybirliğiyle kabul etmek zorunda kalmışlardır. İki sapma da tehlikeli sayılmıştır. İki sapma da, tesadüfi bir şey olarak, tek tek kişilerin kötü niyetiyle değil, bilakis işçi hareketinin şimdiki dönemdeki "tarihsel durumu" ile açıklanmıştır.

Sadece bu değil. Oybirliğiyle alınan parti kararında, bu sapmaların sınıf ilişkileriyle bağıntı içinde kökenine ve önemine işaret edilmiştir. Çünkü Marksistler, yıkım ve çöküşe yapılan boş ve içeriksiz işaretle yetinmezler: demokrasi ve sosyalizmin birçok yandaşının kafasında yıkım, inançsızlık, cesaretsizlik ve kuşkunun egemen olduğunu herkes görüyor. Bunu kabul etmek yetmez. Bu dağılmanın ve bu yıkımın sınıfsal kökeninin ne olduğunu, proletaryanın dostları arasındaki proleter olmayan çevreden hangi sınıf çıkarlarının "karışıklık" yarattığını anlamak gerekir.

Ve parti kararı, üç buçuk yıl önce bu önemli soruyu yanıtladı: Marksizm'den sapmaları "karşı-devrim", "proletarya üzerinde burjuva etki" ortaya çıkarır.

Peki, proletaryayı burjuvazinin etkisine teslim etmekle tehdit eden bu sapmalar hangileridir? Bu sapmalardan "Vperyod" akımıyla bağlı ve sosyal-demokratların Duma'da çalışmasının ve keza legal olanaklardan yararlanmanın reddinden ibaret olanı, neredeyse tamamen ortadan kaybolmuştur. Rusya'da artık hiçbir sosyal-demokrat, bu hatalı, Marksist olmayan görüşleri savunmuyor. "Vperyod"cular (Aleksinski vb. dahil olmak üzere), Parti'ye sadık Menşeviklerle birlikte "Pravda"da çalışmaya başladılar.

Parti kararında işaret edilen diğer sapma ise Tasfiyeciliktir. Gizli örgütün reddine ve onun rol ve öneminin "küçümsenmesi"ne işaret edilmesinden bu açıkça anlaşılmaktadır. Son olarak, üç yıl önce yayınlanmış ve hiç kimse tarafından çürütülmemiş en berrak belgeye,

tüm "ulusal" Marksistler ve Troçki'den (yani Tasfiyecilerin daha iyisini gösteremeyecekleri tanıklardan) kaynaklanan bir belgeye sahibiz; bu belge doğrudan şunu açıklıyor: "aslında kararda adı geçen, mücadele edilmesi gereken bu akımı Tasfiyecilik olarak adlandırmak gerekirdi…"

Böylece, mevcut kavgada yolunu bulmak isteyen herkesin bilmek zorunda olduğu temel ve en önemli olguya geliyoruz: üç buçuk yıl önce Parti, oybirliğiyle, Tasfiyeciliği, Marksizm'den "tehlikeli" bir sapma olarak, "proletarya üzerinde burjuva etki"yi ifade eden, karşısında mücadele edilmesi gereken bir sapma olarak tanıdı.

Demokrasiye düşman, esasen karşı-devrimci olan burjuvazinin çıkarları, proletaryanın eski partisinin tasfiye edilmesini, dağıtılmasını gerektirir. Burjuvazi, işçi sınıfı partisinin tasfiye edilmesine yönelik tüm fikirleri her biçimde yayıp destekler. Burjuvazi eski görevlerden vazgeçme fikrinin tohumlarını ekmeye çalışır ki, böylelikle bu görevler "kırpılsın", budansın, hadım edilsin ve Purişkyeviç'le ortaklarının iktidarının temellerini kararlılıkla ortadan kaldırmanın yerine, onlarla uzlaşma ya da anlaşma geçsin.

Ve Tasfiyecilik de işte bu burjuva vazgeçme ve döneklik fikirlerinin proletarya içine sızmasıdır.

Üç buçuk yıl önce oy birliğiyle alınan Parti kararında ortaya konduğu haliyle Tasfiyeciliğin sınıfsal anlamı budur. Tüm Parti, Tasfiyeciliğin işçi hareketi üzerindeki, işçi sınıfının bağımsız (sadece sözde değil, gerçekten bağımsız) partisinin birliği üzerindeki en büyük zararını, tehlikesini ve bozucu etkisini burada görüyor.

Tasfiyecilik yalnızca, işçi sınıfının eski Partis'inin tasfiye edilmesi (yani dağıtılması, yok edilmesi) değil, aynı zamanda sınıf olarak proletaryanın bağımsızlığının yok edilmesi, onun sınıf bilincinin burjuva fikirlerle bozulmasıdır da.

Tasfiyeciliğin bu değerlendirilmesini, Tasfiyeci "Luç"un en önemli görüşlerini tam olarak aktaracağımız bir sonraki makalede açıklayacağız. Ama şimdi söylenenlerden kısaca sonuç çıkarmak istiyoruz. Genelde "Luç"tan kişilerin ve özelde Bay F. Dan ve Potresov'un, meseleyi sanki tüm "Tasfiyecilik" bir uydurmaymış gibi gösterme çabaları, "Luç" okurlarının bütünüyle bilgisizliğini hedefleyen sahtekârlığıyla şaşırtıcı bir düzenbazlık oluşturur. Gerçekte 1908 yılındaki Parti kararı dışında, Tasfiyeciliğin tam değerlendirmesini, tehlikeli ve işçi sınıfı için zararlı, proleter yoldan burjuva bir sapma olarak yapan, 1910 yılında oybirliğiyle alınan bir parti kararı vardır. Partinin bu değerlendirmesini, yalnızca işçi sınıfının düşmanları gizleyebilir ya da atlayabilir.

Nisan–Haziran 1913

Inter Yayınları

İyi bir karar Kötü bir Konuşma dan

Lenin , Seçme Eserler 4 sayfa 220

Rusya'nın bütün sınıf bilinçli işçileri, Uluslararası Büro'nun Rus meseleleri üzerine kararını hiç kuşkusuz ilgi ve dikkatle karşıladılar. Bu kararın özü, bilindiği gibi, gerek sosyal-demokrat programı tanıyan, gerekse de programları sosyal-demokrat programla "uyum içinde olan" Rusya "işçi hareketinin tüm fraksiyonları"nın bir "genel görüş alışverişi" toplantısını örgütleme kararıdır.

Bu ikinci saptama, sadece Yagiello taraftarlarını değil, programlarının sosyal-demokrasinin programına "uyduğu"nu ya da onunla "uyum içinde bulunduğu"nu açıklamaya hazır her grubu kapsadığı için olağanüstü geniş kapsamlıdır. Yine de bu lastikli saptamanın hiçbir zararı yok, çünkü bir "görüş alışverişi" için, sosyal-demokrasinin tek tek gruplarının birleşmek istedikleri grupları bile dışarıda bırakmaksızın, katılımcıların bileşimini geniş kapsamlı tutmak arzu edilir bir şeydir. Uluslararası Sosyalist Büro'nun toplantısında iki planın sunulduğunu unutmamak gerekir:

1) Kautsky'nin , "bir genel görüş alışverişi düzenleme" planı, ve sadece bu. Tarafsız bir heyet önünde, yani Uluslararası Sosyalist Büro (USB) Yürütme Komitesi önünde yapılacak bir görüş alışverişi, durumun ne olduğunu ve farklılıkların ne kadar derin olduğunu gösterecektir.

2) Diğer plan, Rosa Luxemburg tarafından önerildi, fakat Kautsky'nin itirazlarından sonra onun tarafından yeniden geri çekildi; bu plan, "birleşik partinin yeniden tesisi amacıyla bir birleşme konferansı" öngörmekteydi.

Bu planın daha kötü olduğu kendiliğinden anlaşılır, çünkü –Rosa Luxemburg'un burada sadece, acıklı bir ünü olan "Tyszka çevresi"nin "yeniden tesisini" gizliden gizliye işin içine sokmaya çabaladığını tamamen bir yana bırakırsak – ilkönce tam veriler toplanmak zorunda.

Daha ihtiyatlı tutulan ve birlik sorununa, önceden bir "görüş alışverişi" yapılması ve eksiksiz belgelerin incelenmesi yoluyla daha sistematik yaklaşan Kautsky'nin planı kabul edildi. (..)

Bizim için iki yorum da eşanlamlıdır, çünkü birlik üzerine bir "görüş alışverişi"nden Tasfiyecileri dışlamak gerçekten de gülünçtür (aslında bütün mesele onlardan kaynaklanıyor), aynı şekilde PPS'in sol kanadını dışlamak da gülünç olurdu (soyut konuşulduğunda, Tasfiyecilerin – onlardan her şey beklenir! – sosyal-demokrat bir parti olmayan PPS ile kurdukları bölücü Blok'u kesin olarak savunması mümkündür). Her halükârda sadece Tasfiyeci bayların değil, onların müttefiklerinin de Parti'den ne istediklerini anlamak zorunludur.

Fakat Kautsky'nin, işi Büro önünde Rus Partisi'nin var olmadığını açıklamaya kadar vardırdığı tartışma götürmez bir gerçek- tir.

Kautsky işi nasıl bu korkunç şeylere kadar vardırabildi? Bunu anlamak için, Rus işçilerinin, Alman sosyal-demokrat basınını Rus meseleleri üzerine kimin bilgilendirdiğini bilmeleri gerekir. Almanlar yazdıklarında, görüş ayrılıkları sorununu genellikle geçiştiriyorlar. Alman sosyal-demokrat gazetelerinde Ruslar yazı yazdıklarında ise, ya "Leninistler"e karşı rezilce küfretmek amacıyla bütün yurtdışı grupçuklarının Tasfiyecilerle kurdukları bir ittifakı görüyoruz (1912 ilkbaharında "Vorwärts"de olduğu gibi), ya da herhangi bir Tyszkacının, Troçkistin ya da sorunu bilerek belirsizleştiren herhangi bir yurtdışı çevresi üyesinin yazı alıştırmasını. Yıllar boyunca tek bir belge, tek bir kararlar derlemesi, fikirlerin tek bir tahlili, gerçeklere ilişkin belge toplama yönünde tek girişim yok!

Seçme Eserler 4 sayfa 220

Lenin

Inter yayınları

1914

Yükseliş Yılları

BİRLİK YAYGARASIYLA BİRLİĞİN ÇİĞNENMESİ ÜZERİNE

Modern işçi hareketinin sorunları, birçok bakımdan yaralı sorunlardır — özellikle de dünkü hareketin (yani tarihsel olarak yeni kapanmış dönemin) temsilcileri için böyledir. Her şeyden önce, fraksiyonculuk, bölünme vs. gibi sorunlar bunlar arasındadır. İşçi hareketine katılan aydınlardan, sık sık, bu yaralı sorunlara değinmeme yönünde heyecanlı, asabi, neredeyse histerik ricalar duymak mümkün. Marksistler arasında örneğin 1900–1901'den bu yana çeşitli eğilimlerin uzun yıllar süren mücadelesini yaşayanlar için, bu yaralı sorunlara ilişkin bazı değerlendirmeler gereksiz tekrarlar gibi görünebilir elbette.

Fakat bugün artık Marksistler arasındaki on dört yıllık mücadeleye katılmış olanların sayısı çok değil ("Ekonomizm"in ilk ortaya çıkış belirtilerinden başlayarak hesaplandığında on sekiz, on dokuz yıllık mücadeleye katılanlar ise daha da azdır). Günümüzde Marksist safları dolduran işçilerin muazzam çoğunluğu, ya eski mücadeleyi anımsamıyor, ya da bu mücadeleden bihaber. Bu muazzam çoğunluk (dergimizin araştırmasının da gösterdiği gibi) bu sorunlara özellikle büyük ilgi duyuyor. Troçki'nin "gayri-fraksiyonel işçi dergisi" "Borba" tarafından görünürde yeni bir şey olarak (ve yeni işçi kuşağı için gerçekten yeni bir şey olarak) ortaya atılan bu sorunlar üzerinde durmak istiyoruz.

I– "FRAKSİYONCULUGA" DAİR

Troçki yeni dergisini "gayri-fraksiyonel" olarak niteliyor. Bütün ilanlarda bu sözcüğü öne çıkarıyor, gerek "Borba"nın başyazılarında, gerekse "Borba" çıkmadan önce Troçki'nin bunun üzerine bir makalesinin yayınlandığı Tasfiyeci "Severnaya Raboçaya Gazeta"da bunun altını her biçimde çiziyor.

Troçki'nin "işçi dergisi", Troçki'nin işçiler için bir dergisidir, zira dergide ne bir proleter inisiyatif, ne de işçi örgütleriyle herhangi bir bağın izini bulmak mümkün. Popüler olma isteğiyle Troçki, işçiler için çıkardığı dergide okurlara "teritoryum", "faktör" vs. gibi sözcükleri açıklıyor.

Çok iyi. Öyleyse neden işçilere "fraksiyonsuzluk" sözcüğü de açıklanmasın? Yoksa bu sözcük teritoryum ve faktör sözcüklerinden daha mı anlaşılır?

Hayır. Mesele bu değil. Mesele, fraksiyonculuğun en kötü kalıntılarının en kötü temsilcilerinin, genç işçi kuşağını "fraksiyonsuzluk" etiketiyle aldatmasıdır. Bunu açıklamaya değer.

Fraksiyonculuk, belli bir tarihsel zaman diliminde Sosyal-Demokrat Parti tarihinin en önemli özelliğidir. Hangi zaman dilimidir bu? 1903'ten 1911'e kadarki zaman dilimi.

Fraksiyonculuğun özünün ne olduğunu en anlaşılır biçimde açıklamak için, örneğin 1906 ve 1907 yıllarının somut koşullarını anımsamak zorunludur. O zamanlar Parti bütündü, bölünme yoktu, fakat fraksiyonculuk vardı, yani yekpare Parti'nin içinde fiilen iki fraksiyon, fiilen ayrı iki örgüt vardı. Tabandaki işçi örgütleri birlik halindeydiler, fakat iki fraksiyon her ciddi sorunda iki taktik geliştiriyordu; bu farklı taktiklerin savunucuları birlik halindeki işçi örgütlerinde birbiriyle çatışıyordu (örneğin 1906 yılında Duma mı yoksa Kadet hükümeti mi şiarı üzerine, ya da 1907 Londra Parti Kongresi'ne seçimler sırasında) ve sorunlar çoğunluk kararıyla çözülüyordu: fraksiyonlardan biri ortak Stockholm Kongresinde (1906), diğeri ortak Londra Parti Kongresi'nde (1907) yenilgiye uğradı.

Bunlar, Rusya'da örgütlü Marksizm'in tarihine ait, herkesçe bilinen olgulardır.

Troçki tarafından yayılan korkunç yalanı görmek için bu herkesçe bilinen olguları anımsamak yeter.

1912 yılından beri, iki yıldan fazla bir zamandır, Rusya'da örgütlü Marksistler arasında hiçbir fraksiyonculuk, birleşik örgütler içinde, birleşik konferanslarda ve kongrelerde taktik üzerine hiçbir anlaşmazlık yoktur. Ocak 1912'de Tasfiyecilerin kendisine mensup olmadığını resmen açıklayan Parti ile Tasfiyeciler arasında tam bir kopma durumu vardır. Troçki bu durumu "bölünme" olarak niteliyor. Bu niteleme üzerinde ileride özel olarak duracağız. Fakat "fraksiyonculuk" sözcüğünün gerçeğe uygun olmadığı kuşku götürmez bir olgudur.

Bu sözcük, daha önce de söylendiği gibi, dün, yani artık geçmiş bir zaman diliminde doğru olan bir şeyin tekrarıdır, eleştirel olmayan, anlaşılmaz ve anlamsız bir tekrarıdır. Ve Troçki bize "fraksiyon mücadelesi kaosu"ndan söz ettiğinde (bkz. No. 1, s. 5, 6 vs. vs.), ağzından hangi eski geçmişin konuştuğu hemen anlaşılmaktadır.

Bugünkü duruma, Rusya'nın örgütlü Marksistlerinin onda dokuzunu oluşturan genç Rus işçisi açısından bakalım. Bu genç işçi, önünde, işçi hareketi içinde çeşitli görüş ve akımların üç kitlesel tezahürünü görüyor: 40.000 tirajlı bir gazete etrafında toplanmış "Pravda" taraftarları, "Tasfiyeciler" (tiraj 15.000) ve Sol Narodnikler* (tiraj 10.000). Tiraj üzerine veriler okura söz konusu eğilimin kitlesel karakterini göstermektedir.

Bunun "kaos"la ne ilgisi var? diye sormak gerekiyor. Troçki hoş fakat boş lafları seviyor — bu biliniyor, ama "kaos" sözcüğü sadece boş laf değil, bunun dışında dünkü dönemin yurtdışı koşullarını bugünkü dönemin Rusya zeminine aktarmaktır (daha doğrusu başarısız bir aktarma girişimidir). Meselenin özü budur.

Marksistlerin Narodniklere karşı mücadelesinde "kaos" yoktur. Bunu Troçki'nin dahi iddia etmeye cüret edemeyeceğini umuyoruz.

Marksistlerin Narodniklere karşı mücadelesi 30 yıldan fazla bir zamandır, Marksizm'in ortaya çıkışından beri sürüyor. Bu mücadelenin nedeni, iki farklı sınıfın, proletaryanın ve köylülüğün çıkarları ve bakış açısı arasındaki temel farktır. Eğer herhangi bir yerde "kaos" varsa, bu sadece, bunu anlamayan şaşkın kukumavların kafasındadır.

Geriye ne kalıyor? Marksistlerin Tasfiyecilere karşı mücadelesi "kaos"u mu? Bu da bir yalandır, çünkü tüm Parti tarafından Tasfiyeci olarak kabul edilen ve 1908'den beri mahkûm edilen bir akıma karşı mücadele kaos olarak nitelenemez. Fakat Rusya'da Marksizm'in tarihiyle ilgilenen herkes, önderliğin ve taraftarların bileşimi hususunda bile Tasfiyeciliğin "Menşevizm"le (1903–1908) ve "Ekonomizm"le (1894–1903) kopmaz biçimde ve sımsıkı bağlı olduğunu bilir. Dolayısıyla burada da neredeyse yirmi yıllık bir tarihle karşı karşıyayız. Kendi Partisinin tarihini "kaos" olarak değerlendirmek, kafasında affedilmez bir boşluk olmak demektir.

Fakat bugünkü duruma bir de Paris ya da Viyana açısından bakalım. Her şey derhal değişecektir. "Pravdacılar"ın ve "Tasfiyeciler"in dışında, kendilerini bir ve aynı Sosyal-Demokrat Parti'ye saymak isteyen en az beş Rus "fraksiyonu", yani tekil grubu vardır: Troçki'nin grubu, iki "Vperyod" grubu, "Parti Bolşevikleri" ve "Parti Menşevikleri".[93]Paris'te ve Viyana'da (örnek olarak bu iki büyük merkezi alıyorum) bunu bütün Marksistler çok iyi bilirler.

Ve bu noktada Troçki belli bir anlamda haklı: bu gerçekten de bir fraksiyonculuktur, gerçekten de bir kaostur!

"Fraksiyonculuk", yani ismen birlik (lafta hepsi aynı partidendir) ve gerçekte parçalanmışlık (gerçekte bütün gruplar bağımsızdır, birbirleriyle görüşmeler yapıyor ve egemen güçler gibi anlaşmalara varıyorlar).

"Kaos"; 1) bu fraksiyonların Rusya işçi hareketiyle bağıntısı üzerine nesnel, inceleme yapmayı olanaklı kılan verilerin olmaması ve 2) bu fraksiyonların gerçek ideolojik ve politik fizyonomisini değerlendirebilmek için materyalin olmaması demektir. Tamı tamına iki yıllık bir zaman dilimini alalım: 1912 ve 1913. Bilindiği gibi bu yıllar, işçi hareketinin canlanma ve yükselme yıllarıydı, ve kitlesel akıma benzer (ki politikada sadece kitlesel akımlar dikkate alınır) her akım ve eğilim, IV. Duma seçimlerinde, grev hareketinde, legal gazetelerde, sendikalarda, sosyal güvenlik kampanyasında vs. etkisini göstermek zorundaydı. Fakat bu beş yurtdışı fraksiyonundan hiçbirinin, bir tekinin bile, tüm bu iki yıllık dönemde Rusya'daki proleter kitle hareketinin yukarıda sözünü ettiğimiz tezahürlerinden bir tekinde bile olsa hissedilir bir etkisi olmamıştır!

Bu herkesin kolayca kontrol edebileceği bir olgudur.

Ve bu olgu, Troçki'den "fraksiyonculuğun en kötü kalıntıları"nın bir temsilcisi olarak söz ederken haklı olduğumuzu gösterir.

Lafta fraksiyoncu olmayan Troçki, – Rusya'daki işçi hareketini biraz yakından bilen herkes için bu apaşikârdır – "Troçki fraksiyonu"nun temsilcisidir; burada fraksiyonculuk mevcuttur, çünkü bunun iki özsel belirtisinin ikisi de vardır: 1. lafta birliğin tanınması ve 2. gerçekte grupsal ayrılık. Burada fraksiyonculuk kalıntısı mevcuttur, çünkü burada Rusya proleter kitle hareketiyle bağ anlamında ciddiye alınabilecek hiçbir şey yoktur.

Nihayet burada en kötü türden fraksiyonculuk mevcuttur, çünkü hiçbir ideolojik-politik belirlilik yoktur. Ne "Pravda" taraftarlarının bu belirliliğe sahip olmadıkları söylenebilir (kararlı hasmımız L. Martov bile bütün sorunlarda herkesçe bilinen resmi kararlar karşısındaki "birlik ve disiplin"imizi kabul ediyor), ne de Tasfiyecilerin belirli olmadıkları iddia edilebilir (en azından en önde gelenleri gayet belirli bir fizyonomiye sahiptir, Marksist değil, liberal bir fizyonomi).

Troçki'nin fraksiyonuna benzer bir şekilde, asla Rusya bakış açısından değil, sadece Viyana ve Paris bakış açısından gerçeklikleri olan bu fraksiyonların bir bölümü için, belli bir belirliliğe sahip olmadıkları söylenemez. Örneğin Machçı grup "Vperyod"un Machçı teorileri belirlidir; "Parti Menşevikleri"nde bu teorilerin kesin reddi ve Tasfiyecilerin teorik olarak mahkûm edilmesinin yanı sıra Marksizm'in savunulması belirlidir.

Buna karşılık Troçki'de hiçbir ideolojik-politik belirlilik yoktur, çünkü "fraksiyonsuzluk" patenti, sadece, (bunu daha ayrıntılı değerlendireceğiz) bir fraksiyondan diğerine geçme ve dönme tam özgürlüğü patenti anlamına gelmektedir.

Sonuç:

1) Troçki, Marksizm'in eğilimleri ve fraksiyonları arasındaki düşünsel farklılıkları, bu farklılıklar sosyal-demokrasi tarihinin yirmi yılını kapsıyor ve bugünün temel sorunlarına değiniyor olmasına rağmen, (bunu daha sonra göstereceğiz) açıklamıyor ve anlamıyor;

2) Troçki, lafta birliğin tanınması, gerçekte ise parçalanma olarak fraksiyonculuğun baş belirtilerini anlamamıştır;

3) "fraksiyonsuzluk" bayrağı altında Troçki, Rusya'daki işçi hareketi zemininden yoksun olan özellikle düşünce yoksunu bir yurtdışı fraksiyonunu temsil etmektedir.

Parlayan her şey altın değildir. Troçki'nin laflarında çok parlaklık ve gösteriş var, fakat içerik yok.

Lenin
BİRLİK YAYGARASIYLA BİRLİĞİN ÇİĞNENMESİ ÜZERİNE

BÖLÜNME ÜZERİNE

Lenin

Yükseliş yılları

Birlik Yaygarasıyla Birliğin Çiğnenmesi Üzerine

II– BÖLÜNME ÜZERİNE

Bize yanıt olarak, "Siz 'Pravda' taraftarlarında fraksiyonculuk, yani gerçekte parçalanmışken lafta birliğin kabul edilmesi yoksa da, daha kötüsü, yani bölücülük var" deniyor. Kendi düşünceleri üzerine kafa yoracak ve kendi laflarını birbiriyle uyumlu hale getirecek durumda olmayan Troçki, kâh fraksiyonculuk üzerine sızlanıp, kâh: "Bölünme birbiri ardından intiharvari fetihler yapıyor" (No. 1, s. 6) diye haykıran Troçki böyle konuşuyor örneğin.

Bu açıklamanın anlamı sadece şu olabilir: "'Pravda' yandaşları birbiri ardından fetihler yapıyor" (bu, Rusya'da proleter kitle hareketinin, diyelim ki 1912 ve 1913 yıllarında incelenmesiyle saptanabilecek, nesnel, kontrol edilebilir bir olgudur), fakat ben, Troçki, "Pravda" taraftarlarını, 1. bölücüler olarak, 2. intihar politikacıları olarak mahkûm ediyorum.

Bunu inceleyelim.

Her şeyden önce Troçki'ye teşekkür ederiz: Kısa süre önce (Ağustos 1912'den şubat 1914'e dek), bilindiği gibi anti-Tasfiyeciliği "yok etme" tehdidinde bulunan ve buna çağıran F. Dan'ı izlemekteydi. Şimdi artık Troçki, eğilimimizi (ve Partimizi — kızmayın yurttaş Troçki, gerçek bu!) "yok etme" tehdidini savurmuyor, bilakis sadece, onun kendi kendisini öldüreceği kehanetinde bulunuyor!

Bu çok daha yumuşak, öyle değil mi? Bu neredeyse "fraksiyonsuz", öyle değil mi?

Fakat şaka bir yana (Troçki'nin yaptığı dayanılmaz lafazanlığa yumuşak tepki göstermenin biricik yolu şaka olmasına rağmen).

"İntihar"la ilgili sözler düpedüz bir laftır, boş laftır, salt "Troçkizm"dir.

Bölücülük ciddi bir politik suçlamadır. Gerek Tasfiyeciler, gerekse de Paris ve Viyana'dan bakıldığında hiç kuşkusuz var olan yukarıda saydığımız gruplar, bu suçlamayı bize karşı bin türlü tekrarlıyorlar.

Ve bunların hepsi de bu ciddi politik suçlamayı şaşılacak derecede gayri-ciddi biçimde tekrarlıyorlar. Troçki'yi alalım. Troçki "bölünme"nin (bunu "Pravda" taraftarları diye okuyun) birbiri ardından intiharvari fetihler" yaptığını kabul etti. Bir de şunları ekliyor:

"Çok sayıda ileri işçi, politik olarak tam bir kafasızlık durumunda, sık sık bölünmenin gayretli ajanları haline geliyorlar" (No. 1, s. 6).

Bir soruna ilişkin, kendini bu sözcüklerle açığa vuran, bundan daha gayri-ciddi bir tutum bulunabilir mi?

Biz Rusya işçi hareketi alanında Tasfiyecilikten başka doğrusu hiçbir şey görmezken, sizler bizi bölücülükle suçluyorsunuz. Demek Tasfiyeciliğe karşı tutumumuzu yanlış buluyorsunuz? Gerçekten de yukarıda saydığımız yurtdışı gruplarının tümü, birbirlerinden ne kadar çok ayrılsa da, tam da Tasfiyeciliğe karşı tavrımızı yanlış, "bölücü" olarak açıklamakta birleşiyorlar. Tüm bu grupların Tasfiyecilikle benzerliği (ve özsel politik yakınlıkları) da bundan ibarettir.

Eğer Tasfiyeciliğe karşı tavrımız teorik olarak, ilkesel olarak yanlışsa, Troçki bunu doğrudan söylemek, bu yanlışı nerede gördüğünü kesin biçimde, dolandırmadan açıklamak zorundaydı. Ne var ki Troçki bu önemli soruna yıllardan beri yan çizmektedir.

Tasfiyeciliğe karşı tavrımız pratikte, hareketin deneyimiyle çürütülüyorsa, o zaman bu deneyim incelenmelidir, ki Troçki bunu da

yapmıyor. "Çok sayıda ileri işçi – diye itiraf ediyor – bölünmenin gayretli ajanları (bunu "Pravda" akımı çizgisinin, taktiğinin, sisteminin ve örgütlenmesinin gayretli ajanları diye okuyun) haline geliyorlar."

Neden böyle üzüntü duyulacak ve Troçki'nin itirafına göre deneyimle doğrulanan, ileri, hem de çok sayıda ileri işçinin "Pravda"dan yana tavır alması gibi bir olgu görülüyor?

Bu ileri işçilerin "politik olarak tam bir kafasızlığı" sonucunda, diye yanıt veriyor Troçki.

Troçki için, beş yurtdışı fraksiyonunun tümü için ve Tasfiyeciler için olağanüstü gönül okşayıcı bir açıklama, söylenecek bir şey yok. Troçki, tarihsel olayları "bir uzmanın bilge ifadesiyle", kulağa hoş gelen dolgun ve tınlayan sözlerle, kendisi için gönül okşayıcı biçimde açıklamayı pek sever. Eğer "çok sayıda ileri işçi" Troçki'nin çizgisiyle uyum içinde olmayan bir politik çizginin ve Parti çizgisinin "gayretli ajanları" haline geliyorsa, Troçki bu sorunu hiç utanmadan bir çırpıda ve anında hallediyor: Bu ileri işçiler "politik olarak tam bir kafasızlık durumunda" bulunuyorlar, o, yani Troçki ise, politik olarak sağlam, berrak ve doğru bir çizgi "durumunda" bulunuyor herhalde!… Ve Troçki göğsünü gururla gererek, fraksiyonculuğa karşı, çevreciliğe karşı, aydınların işçilere kendi iradelerini dayatmak istemelerine karşı gürlüyor!…

Gerçekten de insan, bu tür şeyleri okuduğunda, ister istemez, bu sözler herhangi bir tımarhaneden gelmiyor mu acaba diye soruyor.

"İleri işçiler" nezdinde Tasfiyecilik ve onun Parti tarafından mahkûm edilmesi sorunu 1908 yılından beri* ortaya atılmıştır; tamamen belli bir Tasfiyeciler grubuyla (yani "Naşa Zarya" grubuyla) ilgili "bölünme" sorunu, yani Partiyi bu grup olmadan ve bu gruba rağmen inşa etmekten başka bir şeyin olanaksızlığı sorunu ise 1912 yılında, iki yıldan fazla süre önce ortaya atılmıştır… İleri işçilerin muazzam çoğunluğu tam da "Ocak çizgisi"nin (1912) desteklenmesinden yana

tavır almışlardır.* "Fetihler" ve "çok sayıda ileri işçi" sözleriyle Troçki bu olguyu bizzat kabul ediyor. Ve Troçki bunu, bu ileri işçilere "bölücü" diye, "politik olarak kafasız" diye küfrederek hallediyor!

Aklını yitirmemiş insanlar ise bu olgulardan başka bir sonuç çıkarıyorlar. Sınıf bilinçli işçilerin çoğunluğunun tam ve kesin kararlar temelinde birleştiği yerde, görüş ve davranış birliği vardır, parti ruhu ve Parti vardır.

İşçiler tarafından "görevden alınmış" Tasfiyecileri ya da iki yıl boyunca Rusya proleter kitle hareketiyle bağlarını hiçbir biçimde kanıtlamamış olan yarım düzine yurtdışı grubunu gördüğümüz yerde, tam da orada kafasızlık ve bölücülük egemendir. Troçki bugün işçileri, bütün Marksistler ve "Pravda" taraftarlarınca kabul edilen "bütün"ün kararlarını uygulamamaya ikna etmeye çalıştığında, hareketi dezorganize etmeye ve bir bölünme yaratmaya çabalamaktadır.

Bu çabalar âcizdir, fakat bölünmeyi gerçekleştirirken bölünme üzerine yaygara koparan, iki yıldan fazla zaman içinde "ileri işçiler" nezdinde tam bir yenilgiye uğradıktan sonra ise inanılmaz bir küstahlıkla, kararları ve bu ileri işçilerin iradesini, bu işçileri "politik olarak kafasız" diye niteleyerek hiçe sayan küçük aydın gruplarının kendini tamamen kibre kaptırmış önderlerini teşhir etmek gerekir. Çünkü bunlar tam da Nosdrev'in ya da Yuduşka Golovlyev'in yöntemleridir.

Ve biz yazar olarak görevimiz gereği, bölünme üzerine tekrar tekrar yapılan bu yaygaraya yanıt olarak, çürütülmemiş ve çürütülemez olan tam verileri yinelemekten yorulmayacağız. II. Duma'da işçi kuryesinde Bolşevik temsilcilerin oranı yüzde 47, III. Duma'da yüzde 50, IV. Duma'da yüzde 67 idi.

"İleri işçiler"in çoğunluğu buradadır, Parti buradadır, sınıf bilinçli işçilerin çoğunluğunun görüş ve davranış birliği buradadır.

Tasfiyeciler, bizim Stolipinci kuryelerin argümanlarını kullandığımızı söyleyerek itiraz ediyorlar (bkz. Bulkin, L. M., "Naşa Zarya" No. 3). Bu akılsızca ve dürüst olmayan bir itirazdır. Almanlar seçimlerdeki başarılarını, kadınları dışlayan Bismarck'ın seçim yasasına göre ölçüyorlar. Alman Marksistlerini, başarılarını mevcut seçim yasasına göre –bu yasanın gerici kısıtlamalarını herhangi bir biçimde savunmadan– ölçüyorlar diye ancak deliler suçlayabilir.

Biz de kuryeler ya da kuryeler sistemini savunmadan, başarılarımızı mevcut seçim yasasına göre ölçtük. Her üç Duma'da da (II, III, IV) kuryeler vardı ve bir ve aynı işçi kuryesi içinde, sosyal-demokrasi içinde Tasfiyeciler aleyhine tam bir kayma olmuştur. Kendini ve başkalarını aldatmak istemeyen, Tasfiyecilere karşı işçilerin birliğinin zaferi nesnel gerçeğini kabul etmek zorundadır.

Diğer itiraz da daha az "akıllıca" değil: "şu ya da bu Bolşevik için Menşevikler ve Tasfiyeciler de oy verdiler" (ya da seçimlere katıldılar). Çok iyi! Fakat bu, II. Duma'nın yüzde 53 oranındaki Bolşevik olmayan temsilcileri, III. Duma'nın yüzde 50, IV. Duma'nın yüzde 33 oranındaki temsilcisi için de geçerli değil mi?

Temsilcilere ilişkin veriler yerine işçi vekilleri ve ikinci seçmenler vs. üzerine veriler olsaydı, bunları seve seve kullanırdık. Fakat bu tür daha ayrıntılı veriler yok ve dolayısıyla "itirazcılar" izleyenlerin gözüne düpedüz kül serpiyor.

Peki, ya çeşitli eğilimlerin gazetelerini desteklemiş olan işçi grupları üzerine veriler? İki yılda (1912 ve 1913) 2801 grup "Pravda"dan, 704 grup "Luç"tan yana olmuştur.* Herkes bu rakamları kontrol edebilir, ve hiç kimse bunları çürütmeye çalışmamıştır.

Burada "ileri işçiler"in çoğunluğunun davranış ve irade birliği nerededir, ve nerededir çoğunluk iradesinin ihlali?

Troçki'nin "fraksiyonsuzluğu", işçilerin çoğunluğunun iradesinin en utanmazca ihlal edilmesi anlamında bölücülük demektir.

Lenin

Yükseliş yılları

AĞUSTOS BLOKUNUN DAĞILMASI ÜZERİNE

Lenin

Yükseliş yılları

Birlik Yaygarasıyla Birliğin Çiğnenmesi Üzerine

Fakat, Troçki'nin yüzümüze fırlattığı bölücülük suçlamalarının doğruluğunu ve gerçekliğini kontrol etmek için çok önemli bir araç daha var.

Asıl "Leninistler"in bölücü olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi? İyi. Haklı olduğunuzu varsayalım.

Fakat eğer haklıysanız, neden tüm diğer fraksiyonlar ve gruplar "Leninistler" olmadan ve "bölücüler"e karşı Tasfiyecilerle birlik olamadılar?… Eğer biz bölücüysek, birleştirici olan sizler neden kendi aranızda ve Tasfiyecilerle birleşemediniz? Bununla işçilere birliğin olanaklı olduğunu ve yararlarını eylemle göstermiş olurdunuz!…

Tarih sırasına göre anımsayalım!

Ocak 1912'de "bölücüler" ve "Leninistler", Tasfiyeciler olmadan ve onlara rağmen Parti olduklarını açıklar.

Mart 1912'de bütün gruplar ve "fraksiyonlar", Rus gazeteciklerinde ve Alman sosyal-demokrat gazetesi "Vorwärts"in sayfalarında bu "bölücüler"e karşı birleşirler: Tasfiyeciler, Troçkistler, "Vperyod"cular, "Parti Bolşevikleri", "Parti Menşevikleri". Hepsi birden bize, dayanışma, birlik ve uyum içinde "gaspçılar", "aldatıcılar" diye küfreder ve en az bunlar kadar yumuşak ve okşayıcı daha başka lakaplar takar.

Pekâlâ, baylar! Fakat sizler için "gaspçılar"a karşı birleşmekten ve "ileri işçiler"e bir birlik örneği sunmaktan daha kolay ne olabilirdi? İleri işçiler, bir yanda gaspçılara karşı herkesin, gerek Tasfiyecilerin gerekse de Tasfiyeci olmayanların birliğini, öte yanda ise sadece ve tek başına

"gaspçılar"ı, "bölücüler"i vs. gördüklerinde, birincileri desteklemezler miydi?

Farklılıklar sadece "Leninistler" tarafından uydurulmuş ya da şişirilmişse vs., fakat gerçekte Tasfiyecilerin, Plehanov yanlılarının, "Vperyod"cuların, Troçkistlerin vs. birliği olanaklıysa, neden iki yıl içinde bunu kendi örneğinizle kanıtlamadınız?

Ağustos 1912'de "birleştiriciler" konferansı toplandı. Ve toplanır toplanmaz da ayrılık başladı: Plehanov yandaşları konferansa gelmeyi bir bütün olarak reddettiler, "Vperyod"cular geldiler, fakat tüm girişimin hayali niteliğini protesto ve teşhir ederek Konferanstan çekildiler.

Tasfiyeciler, Letonyalılar, Troçkistler (Troçki ve Zemkovski), Kafkasyalılar ve Yediler* "birleşti". Bunlar birleşti mi? Bunun böyle olmadığını, bunun sadece Tasfiyeciliği maskeleme olduğunu daha o zaman açıklamıştık. Olaylar bizi yalanladı mı?

Tam bir buçuk yıl sonra, Şubat 1914'te anlaşılıyor ki:

1) Yediler parçalanıyor — Buryanov onlardan ayrılıyor.

2) Geriye kalan yeni "Altılar" içinde Çaydze ve Tulyakov ya da herhangi biri Plehanov'a verilecek yanıt üzerinde anlaşamıyorlar. Basında Plehanov'u yanıtlayacakları açıklamasını yapıyorlar, fakat yanıtlayamıyorlar.

3) Aylardan beri fiilen "Luç"tan kaybolmuş olan Troçki, ayrılıp, "kendi öz" dergisi "Borba"yı çıkarıyor. Troçki bu dergiyi "fraksiyonsuz" olarak nitelediğinde, o bununla berrak bir şekilde (meseleyle bir ölçüde bilen herkes için berrak bir şekilde) "Naşa Zarya" ve "Luç"un, onun, yani Troçki'nin düşüncesine göre "fraksiyoncu", yani kötü "birleştiriciler" olarak kendilerini kanıtladıklarını söylemektedir.

Eğer siz, sevgili Troçki, birleştiriciyseniz, Tasfiyecilerle birliğin olanaklı olduğunu açıklıyorsanız, onlarla birlikte "Ağustos 1912'de formüle

edilen temel düşünceler"in bakış açısında duruyorsanız ("Borba" No. 1, s. 6, "Yazı Kurulu'ndan"), neden bizzat kendiniz "Naşa Zarya" ve "Luç" Tasfiyecileriyle birleşmediniz?

"Severnaya Raboçaya Gazeta"da, Troçki'nin dergisi çıkmadan önce, derginin "bulanık" fizyonomisi ve bu dergi hakkında "Marksist çevrelerde oldukça fazla konuşulması" üzerine kötü bir haber çıkınca, "Put Pravdi" (No. 37) doğal olarak bu iddianın yanlışlığını açığa çıkarmak zorunda kalmıştı: "Marksist çevrelerde" Troçki'nin "Luç" yandaşlarına karşı gizli mektuplaşmalarından "söz ediliyor"; Troçki'nin fizyonomisi ve Ağustos Bloku'ndan ayrılması tamamen "berraklaşmıştır".

4) L. Syedov'a karşı çıkan (ve bunun için F. Dan ve şürekası tarafından alenen fırçalanan) Kafkasyalı Tasfiyecilerin ünlü lideri An* şimdi "Borba"da ortaya çıkıyor. fiu henüz "açık" değil: Kafkasyalılar Troçki'yle mi olmak istiyorlar, yoksa Dan'la mı?

5) "Ağustos Bloku" içinde hiç kuşkusuz biricik gerçek örgüt olan Letonyalı Marksistler, en son kongrelerinde (1914) bir kararla şu açıklamayı yaptıktan sonra resmen Blok'tan ayrıldılar:

"Uzlaşmacıların ne pahasına olursa olsun Tasfiyecilerle birleşme çabasının (Ağustos Konferansı 1912) yararsız olduğu ortaya çıkmış ve bizzat birleştiriciler Tasfiyecilere ideolojik-politik bağımlılık içine düşmüşlerdir."

Bunu, bir buçuk yıllık deneyimin ardından, iki merkezden hiçbiriyle bağ kurmak istemediği için tarafsız bir tavır takınan bir örgüt açıklamıştır. Tarafsız insanların bu kararı Troçki için daha vahim olmak zorundadır!

Sanırım bu kadar yeter, öyle değil mi?

Bizi bölücülükle, Tasfiyecilerle geçinmek istememek ya da bu beceriyi gösterememekle suçlayanlar, kendileri de Tasfiyecilerle

geçinememişlerdir. Ağustos Bloku'nun bir hayal olduğu görülmüş ve Blok dağılmıştır.

Troçki bu dağılmayı okurlarından gizlemek için onlara yalan söylüyor.

Hasımlarımızın deneyimi bizim haklı olduğumuzu, Tasfiyecilerle bir iş birliğinin olanaksız olduğunu kanıtlamıştır.
Inter yayınları

"BİR UZLAŞMACININ "YEDİLER"E ÖĞÜTLERİ"

Lenin

Yükseliş yılları

Birlik Yaygarasıyla Birliğin Çiğnenmesi Üzerine

"Borba" No. 1'deki yazı kurulu makalesi: "Duma Fraksiyonu'nun Bölünmesi", bir uzlaşmacının Devlet Duması'nın yedi Tasfiyeci (ya da Tasfiyecilere doğru yalpalayan) temsilcisine öğütlerini içeriyor. Bu öğütlerin özü şu cümlede yatmaktadır:

"Diğer fraksiyonlarla bir anlaşmanın gerekli olduğu tüm durumlarda, ilk planda Altılar'a* başvurulmalı…" (s. 29). Bu akla uygun bir öğüt ve Troçki başka şeylerin yanı sıra bu öğüt nedeniyle "Luç" Tasfiyecilerinden ayrılıyor gibi görünüyor. Duma'da iki fraksiyonun mücadelesi başladığından beri, Yaz Konferansı kararından (1913)[95] bu yana, "Pravda" taraftarları işte tam da bu görüşü savundular. Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi fraksiyonu, ayrılıktan sonra da basında defalarca, "Yediler"in tekrar tekrar reddetmesine rağmen, bu görüşü savunduğunu açıklamıştır. En başından beri, Yaz Konferansı kararından bu yana, Duma'daki faaliyetin sorunları üzerine anlaşmaların arzu edilir ve mümkün olduğuna inanıyorduk ve hâlâ da bu inançtayız: bu tür anlaşmalar defalarca küçük-burjuva köylü demokratları (Trudovikler) ile yapılabildiyse, benzer anlaşmaların küçük-burjuva, liberal işçi politikacılarıyla yapılabilmesi daha olanaklıdır ve gereklidir. Farklılıkları abartmamak ve gerçekliği

görmek gerekir: Yediler dün tamamen Dan'ın peşinden giden, bugün ise sıkıntı içinde gözlerini bir Troçki'ye, bir Dan'a çeviren Tasfiyecilerin safına doğru yalpalayan insanlardır. Tasfiyeciler, Parti'den ayrılan legalite yanlılarından oluşan, liberal işçi politikası güden bir gruptur. Bu grubun illegaliteye karşı oluşu göz önüne alındığında, bu grupla parti inşası ve işçi hareketi meselelerinde herhangi bir birliğin sözü bile edilemez. Farklı düşünenler fena halde yanılıyorlar ve 1908'den beri meydana gelen değişiklikleri görmüyorlar. Fakat Parti'nin dışında bulunan ya da Parti'ye yakın duran bu grupla tek tek sorunlarda anlaşmalar yapmak elbette caizdir: Trudovikleri olduğu gibi bu grubu da daima proleter eğilimle ("Pravda" eğilimiyle), liberal politika arasında seçim yapmaya zorlamak zorundayız. Örneğin basın özgürlüğü için mücadele sorununda, Tasfiyeciler içinde, sansüre tabi olmayan basın sorununu reddeden ya da görmezden gelen sorunun liberal konuşuyla, sorunun bu konuluşuna tamamen karşıt proleter politika arasında açıkça yalpalamalar görülmüştür.

Duma dışında karara bağlanacak olan en önemli sorunların doğrudan ortaya atılmadığı Duma'daki politikanın sınırları içinde, ye-di liberal işçi temsilcisiyle anlaşmalar yapmak mümkündür ve arzu edilir. Bu noktada Troçki, Tasfiyecilerin pozisyonundan Parti'nin (1913) Yaz Konferansı'nın görüşüne geçmiştir.

Fakat şunu unutmamak gerekir ki, Parti dışındaki bir grubun bakış açısından, anlaşmadan anlaşılan, kesinlikle, Partililerin genellikle bundan anladıkları şey değildir. Parti üyesi olmayan insanlar için Duma'da bir "anlaşma" sağlanması, "taktik bir kararın ya da çizginin hazırlanması"dır. Partililer için ise anlaşma, başkalarını Parti çizgisinin uygulanmasına çekme girişimidir.

Örneğin: Trudoviklerin partisi yok. Onların anlaşmadan anladıkları, bugün Kadetlerle, yarın Sosyal-Demokratlarla bir çizginin "özgürce hazırlanması"dır. Oysa biz, Trudoviklerle anlaşmadan kesinlikle bunu

anlamıyoruz: bütün önemli taktik sorunlarda Partimizin kararları var ve biz bu kararlardan hiçbir zaman ayrılmayacağız; yani bizim için Trudoviklerle bir anlaşma yapmak, onları bizim yanımıza çekmek, onları Kara Yüzlere ve liberallere karşı ortak eylemlerden vazgeçmemekte haklı olduğumuza ikna etmek anlamına gelmektedir.

Troçki'nin, Partili bakış açısından anlaşmalarla partisiz bakış açısından anlaşmalar arasındaki bu en temel farkı ne ölçüde unuttuğunu (boşuna Tasfiyecilerden yana olmadı), şu mülahazası göstermektedir:

"Enternasyonal'in yetkili kıldığı kişilerin, bölünmüş parlamento temsilciliğimizin iki kısmını da bir araya getirip, onlarla birlikte, onları neyin birleştirdiğini ve neyin ayırdığını incelemesi zorunludur… Parlamento taktiğinin esaslarını formüle eden ayrıntılı bir taktik karar hazırlanabilir…" (No. 1, s. 29/30).

Bu, sorunun Tasfiyeci tarzda konuluşunun karakteristik ve son derece tipik bir örneğidir! Troçki'nin dergisi Parti'yi düşünmüyor: Gerçekten de böyle bir ayrıntıyı düşünmeye değer mi?

Avrupa'da (Troçki uygunsuz yerde Avrupalılıktan söz etmeyi pek sever) çeşitli partiler anlaştığında ya da birleştiğinde, bu genellikle şöyle olur: temsilciler bir araya gelir ve her şeyden önce ayrılık noktalarını açıklığa kavuştururlar (bu, Enternasyonal'in Rusya için de gündeme aldığı şeydir, fakat Kautsky'nin "eski Parti artık yok"* yönündeki düşüncesizce iddiasına kararda kesinlikle yer vermemiştir). Ayrılık noktalarının açıklığa kavuşturulmasından sonra temsilciler, taktik, örgüt vs. sorunlarında her iki Partinin kongrelerine hangi kararların (kararlar, koşullar vs.) sunulacağını saptarlar. Bir birleşik kararlar tasarısı sunabilirlerse, bu kararların kabul edilip edilmemesine parti kongreleri karar verir; çeşitli öneriler varsa, bunlar da aynı şekilde iki partinin kongreleri tarafından nihai olarak oylanırlar.

Tasfiyecilere ve Troçki'ye sadece oportünizmin Avrupaî örnekleri "sempatik" geliyor, asla Avrupaî parti ruhunun örnekleri değil.

Duma temsilcileri "ayrıntılı bir taktik karar" hazırlayacaklar!!! Troçki'nin boşuna böylesine hoşnutsuz olmadığı Rusya'nın "ileri işçiler"i, Kautsky'ye bile Rusya'da "Parti'nin olmadığı" güvencesini veren yurtdışı grupçuklarının Viyana ve Paris'teki gülünç plancılıklarının ne boyutta olduğunu bu örnekte görebilirler. Zaman zaman yabancıları bu sorunda aldatmak başarılsa da, Rusya'nın "ileri işçiler"i (korkunç Troçki'nin yine hiddetini üstlerine çekme tehlikesine rağmen) bu plancıların yüzüne karşı kahkahayla güleceklerdir.

"Ayrıntılı taktik kararlar – diyeceklerdir onlara– bizde Parti Kongreleri ve Konferansları tarafından hazırlanır (siz partisizlerde nasıl olduğunu biz bilemeyiz), örneğin 1907, 1908, 1910, 1912 ve 1913 yıllarında olduğu gibi. Konuyu bilmeyen yabancılara ve unutkan Ruslara da parti kararlarımızı memnuniyetle tanıtırız ve daha büyük bir memnuniyetle, 'Yediler'in ya da 'Ağustosçular'ın ya da 'Solcular'ın ya da her kimse onların temsilcilerinden, bize kongrelerinin ya da konferanslarının kararlarını tanıtmalarını ve bundan sonraki kongrelerinde bizim kararlarımıza ya da Letonyalıların 1914 yılında yaptıkları tarafsız kongre kararına vs. karşı tutum kesin sorununu ortaya atmalarını isteriz."

Rusya'nın "ileri işçileri" çeşitli plancılara bunu söyleyeceklerdir, örneğin Petersburg'un örgütlü Marksistleri, Marksist basında bunu şimdiden söylemişlerdir. Tasfiyecilerin önüne konan ve yayınlanan bu şartları Troçki görmezden gelmeyi mi yeğlecek? Bunu yapması Troçki için daha kötü olur. Okuru, Rusya'nın sınıf bilinçli işçilerinin çoğunluğunun iradesini hesaba katmak istemeyen Ağustos "Birliği" tipinde "birleşme" planları tasarlamanın ne kadar gülünç olduğu konusunda önceden uyarmak görevimizdir.

Lenin

Yükseliş yılları

TROÇKİ'NİN TASFİYECİ GÖRÜSLERİ

Lenin

Yükseliş yılları

Birlik Yaygarasıyla Birliğin Çiğnenmesi Üzerine

Troçki, konuyla ilgili görüşleri hakkında yeni dergisinde mümkün olduğunca az şey söylemeyi yeğledi. "Put Pravdi" (No. 37) Troçki'nin ne illegalite sorunu, ne de legal bir parti için mücadele şiarı vs. üzerine tek bir sözcük bile etmediğini daha önce belirtmişti. İşte bu nedenle biz, herhangi bir ideolojik-politik fizyonomiden yoksun ayrı bir örgütlenmenin ortaya çıkmak istemesi durumununda, başka şeylerin yanı sıra, en kötü fraksiyonculuktan söz ettik.

Troçki görüşlerini açıkça ortaya sermek istemese de, dergisinin tam bir dizi pasajı, onun gizliden gizliye ve üstü örtülü olarak hangi görüşleri savunduğunu gösteriyor.

İlk sayının daha ilk yazı kurulu makalesinde şunları okuyoruz:

"Devrim öncesi sosyal-demokrasi bizde sadece fikirleri, hedefleri itibariyle bir işçi partisi idi. Gerçekte ise, o zamanlar uyanmaya başlayan işçi sınıfını peşinden sürükleyen Marksist aydınların bir örgütüydü…" (s. 5).

Bu, gerçekte Parti'nin yadsınmasına başlangıç olan, herkesin bildiği liberal ve tasfiyeci nakarattır. Bu nakarat, tarihsel olguların çarpıtılmasına dayanır. Daha 1895/96 yıllarının grevleri, hem ideolojik, hem de örgütsel olarak sosyal-demokrasiyle bağlı proleter bir kitle hareketi yaratmıştı. Bu grevlerde, ekonomik ve ekonomik olmayan ajitasyonda "aydınlar işçi sınıfını peşinden mi sürüklemiştir"!!?

Ya da önceki döneme kıyasla 1901–1903 yıllarında devlete karşı işlenen suçlar üzerine verileri alalım. Kurtuluş hareketine katılan (devlete karşı

suç işlemek yüzünden kendilerinden hesap sorulan) her 100 kişinin meslekleri şöyleydi:

Dönem Tarım Sanayi ve Serbest Mes. Belirsiz mesl.

Ticaret ve Öğrenci ve Mesleksiz

1884–1890 7,1 15,1 53,3 19,9

1901–1903 9,0 46,1 28,7 8,0

Rusya'da henüz Sosyal-Demokrat Parti'nin olmadığı, hareketin henüz "Narodnik" olduğu seksenli yıllarda, aydınların ağırlıkta olduğu görülüyor: katılanların yarısından çoğunu oluşturuyorlardı.

Fakat bu tablo artık bir Sosyal-Demokrat Parti'nin var olduğu, eski "Iskra"nın faaliyetini sürdürdüğü 1901–1903 yıllarında tamamen değişti. Artık aydınlar harekete katılanlar arasında azınlığı oluşturuyorlar, artık işçilerin sayısı (sanayi ve ticaret) aydınlardan fazla, işçilerle köylüler ise birlikte toplam sayının yarısından fazlasını oluşturuyorlar.

Tam da Marksizm içindeki eğilimlerin mücadelesi içinde, sosyal demokrasinin küçük-burjuva aydın kanadı, önce "Ekonomizm" (1895–1903), sonra "Menşevizm" (1903–1908), daha sonra da "Tasfiyecilik" (1908–1914) kendisini gösterdi. Troçki, Parti'ye karşı Tasfiyecilerin ileri sürdükleri iftiraları tekrarlıyor ve bunu yaparken de yirmi yıllık eğilimler arası Parti-içi mücadeleye değinmekten korkuyor.

İşte bir başka örnek:

"Rus sosyal-demokrasisi parlamentarizme karşı tutumunda" (öteki ülkelerde olduğu gibi) "aynı üç safhadan geçmiştir…" "… ilkönce 'boykotçuluk' … sonra parlamenter taktiğin ilkesel olarak kabulü, ancak …" (mükemmel bir "ancak", fiçedrin'in şu cümleyle anlattığı "ancak"ın aynısı: Kulaklar alın hizasını geçmez, hayır, geçmez!) "… salt

ajitatif amaçlarla … ve son olarak … Duma kürsüsünden güncel taleplerin öne sürülmesi…" (No. 1, s. 34).

Tarihin yine Tasfiyeci tarzda çarpıtılması. İkinci ile üçüncü aşama arasındaki fark, reformizm ve oportünizm savunmasını gizliden gizliye buraya taşımak için icat edilmiştir. "Sosyal-demokrasinin parlamentarizme karşı tutumu"nda bir aşama olarak boykotçuluk olmamıştır. Ne Avrupa'da (orada anarşizm vardı ve anarşizm kaldı) ne de Rusya'da; ki Rusya'da örneğin Bulygin Duması'nı boykot, sadece belli bir kurumla ilgiliydi, hiçbir zaman parlamentarizmle bağıntılandırılmadı ve boykotu saldırının devam ettirilmesi uğruna liberalizmle Marksizm arasındaki mücadele yarattı. Bu mücadelenin Marksizm içindeki iki akımın mücadelesine nasıl yansıdığı konusunda Troçki tek söz etmiyor.

Tarihe dayanıldığında, somut sorunlar ve çeşitli eğilimlerin sınıfsal kökleri açıklanmak zorundadır: sınıf mücadelesini ve Buligin Duması'na katılım hususunda eğilimler arasındaki mücadeleyi Marksist'çe incelemek isteyen biri, orada liberal işçi politikasının köklerini görecektir. Fakat Troçki, somut sorunlara yan çizmek ve bugünkü oportünistleri haklı çıkarmak ya da buna benzer bir şey inşa etmek için tarihe dayanıyor.

"… Fiilen – diye yazıyor – bütün eğilimler tarafından, bir ve aynı mücadele ve parti inşası yöntemleri kullanılıyor" — "İşçi hareketimizde bir liberal tehlike üzerine koparılan yaygara, gerçekliğin sadece kaba sekter bir karikatürüdür" (No. 1, s. 5 ve 35).

Bu, Tasfiyecileri çok açık ve son derece öfkeli bir şekilde savunmadır. Ancak biz buna rağmen yakın tarihli küçük bir olgudan söz edeceğiz — Troçki salt laf üretiyor, biz işçilerin bizzat olgu üzerine kendi başlarına düşünmelerini diliyoruz.

"Severnaya Raboçaya Gazeta"nın 13 Mart tarihli sayısında şunları yazdığı bir olgudur:

"İşçi sınıfının önünde duran belli, somut bir görevi –Duma'yı (basın üzerine çıkarılacak) yasa tasarısını reddetmeye zorlamak– öne çıkarmak yerine, 'kısaltılmamış şiarlar' muğlak mücadele formülü öne sürülmekte, aynı zamanda, işçilerin legal basınları için mücadelesini güçsüzleştirmekten başka bir işe yaramayacak olan illegal basın için reklam yapılmaktadır."

Bu, Tasfiyecilerin politikasının açık, belgesel ve net olarak savunulması, "Pravda" yandaşlarının politikasının ise eleştirilmesidir. Peki şimdi ne olacak? Bu sorunda iki eğilimin de "bir ve aynı mücadele ve parti inşası yöntemlerini" kullandıklarını söyleyecek, meselelere vakıf birini bulmak mümkün mü? Burada Tasfiyecilerin liberal bir işçi politikası yürütmediklerini söyleyecek meselelere vakıf birini bulmak mümkün mü? Burada işçi hareketinde liberal tehlikenin uydurulduğunu söylemek mümkün mü?

Troçki olgulardan ve somut belirtilerden kaçınıyor, çünkü bunların hepsi onun öfkeli yaygarasını ve cafcaflı laflarını acımasızca çürütüyor. Kurum kurumlanarak "kaba sekter bir karikatür" di-ye açıklama yapmak elbette çok kolay. Ve "muhafazakâr fraksiyonculuğun köleliğinden kurtulmak" üzerine daha güçlü ve daha cafcaflı laflar etmek de hakeza zor değil.

Fakat bu pek kelepir bir tarz değil mi? Bu silah, Troçki'nin liseliler önünde parladığı zamanların deposundan alınma değil mi?

Troçki'nin öfkelendiği "ileri işçiler", yine de kendilerine şunun açıkça ve net olarak söylenmesini istiyorlar: Somut politik kampanyanın sözü edilen değerlendirilmesinde açıkça ifade edilen "mücadele ve parti inşası yöntemleri"ni onaylıyor musunuz? Evet mi, hayır mı? Eğer evetse, o zaman bu bir liberal işçi politikasıdır, Marksizm'e ve Parti'ye ihanettir, ve böyle bir politikayla, böyle bir politika güden gruplarla "barış"tan ya da "birlik"ten söz etmek, kendi kendini ve başkalarını aldatmak demektir.

Hayır mı? O zaman bunu açıkça söyleyin. Fakat lafla günümüz işçilerini derinlemesine etkilemek, tatmin etmek ve korkutmak mümkün değildir.

Ayrıca: Tasfiyecilerin aktarılan alıntıda açıkladıkları politika liberal açıdan bile aptalcadır, çünkü Duma'da yasanın kabul edilmesi, Bennigsen gibi Komisyonda kartları tamamen açan "Zemstvo Oktobristleri"ne bağlıdır.

Rusya'daki Marksist hareketin eski katılımcıları Troçki figürünü çok iyi bilirler ve onlar için onun hakkında konuşmaya değmez. Fakat genç işçi kuşağı onu bilmiyor, ve onun hakkında konuşmak gerekir, çünkü o, gerçekte aynı şekilde Tasfiyecilikle Parti arasında yalpalayan beş yurtdışı grupçuğunun tümü için tipik olan bir figürdür.

Eski "Iskra" zamanında (1901–1903), yalpalayan ve "Ekonomistler"den "Iskracılar"a, Iskracılardan Ekonomistlere geçen bu kişilere "Tuşino firarileri" damgası vurulmuştu (Rusya'daki karışıklık döneminde bir kamptan ötekine geçen savaşçılar böyle adlandırılıyordu*).

Tasfiyecilikten söz ederken, yılların seyri içinde ortaya çıkan, Parti'nin yirmi yıllık tarihi içinde "Menşevizm" ve "Ekonomizm"le iç içe geçen ve belli bir sınıfın, liberal burjuvazinin politikası ve ideolojisiyle ilintilenmiş belli bir ideolojik akımı saptıyoruz.

"Tuşino firarileri" kendilerinin fraksiyonlar üstü olduklarını açıklıyorlar ve bunun biricik nedeni, görüşlerini bugün bir fraksiyondan, yarın bir başka fraksiyondan "ödünç almaları"dır. 1901–1903 yıllarında Troçki, ele avuca sığmaz bir "Iskra" taraftarıydı ve Ryazanov, onun 1903 yılındaki Parti Kongresi'ndeki rolünü, "Lenin'in17. yüzyıl başındaki "karışıklık" dönemi, köylü ayaklanmaları ve Çarlar Boris Godunov ve Vasili fiuyski'ye karşı "düzme Dimitri"nin savaşları; ikinci, "düzme sopası" olarak niteliyordu. 1903 sonunda Troçki bu kez ele avuca sığmaz bir Menşevik olmuştu, yani "Iskra" taraftarlığından "Ekonomistler"e geçmişti; "eski

'Iskra' ile yenisi arasında bir uçurum olduğunu" açıkladı. 1904/1905 yılında Menşeviklerden ayrılıp, yalpalayan bir tutum alarak kâh ("Ekonomist") Martinov'la birlikte çalışır, kâh kaba-solcu "sürekli devrim"i ilan eder. 1906/1907 yıllarında Bolşeviklere yakınlaşır, 1907 ilkbaharında ise Rosa Luxemburg'la dayanışma içinde olduğunu açıklar.

Dimitri"nin ordugâhı ve sarayı Moskova'nın 15 km. kuzeybatısında bulunan Tuşino'daydı. —Alm. Red.

Dağılma döneminde uzun "fraksiyonel olmayan" yalpalamalardan sonra yeniden sağa sapar ve 1912 Ağustos'unda Tasfiyecilerle bir blok oluşturur. Şimdi yine onlardan ayrılıyor, fakat meselenin özü itibariyle onların zavallı düşüncelerini tekrarlıyor.

Bu tür tipler, Rusya'da proleter kitle hareketinin henüz uyuduğu ve herhangi bir grupçuğun, başkalarıyla birleşmekten söz eden bir akım, bir grup, bir fraksiyon, tek sözcükle bir "güç" olarak görünmek için yeterince "yer bulduğu" dünün tarihsel oluşumları ve formasyonlarının enkazı olarak tipiktir.

Genç işçi kuşağının, ne 1908'den beri Tasfiyecilikle ilişkiyi belirleyen ve saptayan parti kararlarını, ne de sözü edilen kararların eksiksiz tanınması temelinde, çoğunluğun birliğini fiilen gerçekleştirmiş olan Rusya'nın modern işçi hareketinin deneyimine herhangi bir biçimde güvenmek istemeyen, inanılmaz iddialarla ortaya çıkan kişilerin ne mal olduğunu tam olarak bilmesi gerekir.

Mayıs 1914

Inter yayınları
Çeviri, Saliha Kaya

1903 PROGRAMI VE PROGRAMIN TASFİYECİLERİ

Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Etme Hakkı

1914

IX. 1903 PROGRAMI VE PROGRAMIN TASFİYECİLERİ

Rus Marksistlerinin programının kabul edildiği 1903 Kongresinin tutanaklarının suretleri kolay bulunmuyor, öyle ki, bugün işçi hareketindeki etkin militanların büyük çoğunluğu, programın ayrı ayrı maddelerinin ardında yatan gerekçeleri bilmemektedirler (bu konuyla ilgili yazının legalite nimetlerinden yararlanması, bu bilgisizliği perçinlemektedir...). Onun için 1903, Kongresindeki, üzerinde durduğumuz sorun ile ilgili tartışmaları tahlil etmek gereklidir.

İlkin şunu belirtelim ki, "ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı" konusunda Rus sosyal-demokrat yazını ne kadar yetersiz olursa olsun, bu yazın, gene de söz konusu hakkın, ulusların ayrılma hakkı anlamına geldiğini açıkça ifade eder. Bundan kuşku duyan ve 9. maddenin "muğlak" vb. olduğunu iddia eden Semkovskiler, Liebmann'lar ve Yurkeviçler aşırı bilisizliklerinden ya da dikkatsizliklerinden ötürü böyle davranmaktadırlar. Daha 1902'de Plehanov, Zarya'da, program tasarısında "ulusların kendi kaderini tayine etme hakkını" savunurken, bu istemin, burjuva demokratlar için zorunlu olmadığı halde, "sosyal-demokratlar için zorunlu" bir istem olduğunu yazıyordu. Plehanov şöyle diyordu: "Bugünkü Rus kuşağının milliyetçi önyargılarına karşı gelmekten korktuğumuz için, eğer biz, bu istemi ileri sürmeyi unutursak ya da bunda duraksama gösterirsek... dudaklarımızdaki 'bütün ülkelerin işçileri birleşiniz' çağrısı, utanmazca bir yalan haline gelir. ... "

İncelemekte olduğumuz programın bu maddesinin lehindeki temel iddianın, yerinde bir nitelendirilmesidir: o kadar ki, programımızın eleştiricilerinin, Plehanov'un bu sözlerini hiç anmamalarına şaşmamak

gerekir. Bu maddenin reddi, ileri sürülen nedenler ne olursa olsun, gerçekte, Büyük-Rus milliyetçiliğine "utanç verici" bir ödündür. Ama sorun, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı sorunu olduğuna göre niçin Büyük-Rus milliyetçiliğine? Çünkü söz konusu olan Büyük-Ruslardan ayrılmadır. Proleterlerin birliği için, onların sınıf dayanışması uğruna, -ulusların ayrılma hakkını tanımalıyız - yukarda aktarılan sözlerinde, Plehanov'un bundan 14 yıl önce kabul ettiği budur. Eğer oportünistlerimiz bunun üzerine biraz düşünmüş olsalardı, ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etmeleri konusunda bu kadar saçma konuşmazlardı.

Plehanov'un savunduğu program tasarısını kabul eden 1903 Kongresinde başlıca çalışmaları, Program Komisyonu yapmıştır. Ne yazık ki, konuşmalar tutanağa alınmadı; alınsaydı, tutanaklar özellikle bu noktada ilginç olurdu, çünkü Polonya sosyal-demokratlarının temsilcileri Warszawski ve Hanecki, komisyonda yalnızca görüşlerini savunmayı denediler ve "ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının tanınmasına" karşı çıktılar. Bu delegelerin ileri sürdükleri kanıtları (ki bunlar, Warszawski'nin konuşmasında ve Hanecki ile birlikte sundukları bildiride açıklanmıştır: kongre tutanakları, s. 134.136 ve 388-390), Rosa Luxemburg'un yukarda tahlil ettiğimiz Polonya dilindeki yazısıyla karşılaştırma zahmetine katlanan okur, iki görüşün hemen hemen birbirinin aynı olduğunu görürdü.

Plehanov'un herkesten çok Polonyalı Marksistlere, saldırdığı İkinci Kongrenin Program Komisyonu, ileri sürülen bu iddiaları nasıl değerlendirdi? Bunlar amansızca eleştirildi ve alay konusu haline getirildi! Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının tanınmasından vazgeçmelerini Rusya Marksistlerine önermenin saçmalığı, o kadar açık ve güçlü olarak tanıtlandı ki, Polonyalı Marksistler, iddialarını, kongrenin genel toplantısında yinelemeye bile kalkışmadılar! Rus, Yahudi, Gürcü ve Ermeni Marksistlerin yüksek

meclisinde davalarının yenilgiye uğramasının kaçınılmazlığı karşısında, kongreyi terk ettiler.

Bu tarihsel olay, elbette ki, kendi programına ciddi olarak ilgi duyan herkes için pek büyük önem taşır. Polonyalı Marksistlerin iddialarının, kongrenin Program Komisyonunda tam yenilgiye uğraması, ve bunların kongrenin genel toplantısında görüşlerini savunmaktan vazgeçmeleri pek anlamlıdır. Rosa Luxemburg'un 1908'deki yazısında bu konuda "alçak-gönüllülükle" susması nedensiz değildir; öyle görünüyor ki, kongreyi anımsamak onun için pek tatsız bir şey! O, Warszawski ve Hanecki tarafından 1903'te yapılan programın 9. maddesini "değiştirme" yolundaki, gülünç ölçüde gereksiz öneri konusunda da (ki bu öneriyi, ne Rosa Luxemburg, ne de öteki Polonyalı sosyal-demokratlar yinelemeye yanaşmadılar ve yanaşmayacaklardır da) susmaktadır.

Ama 1903'teki yenilgisini gizleyen Rosa Luxemburg, bu gerçekleri sessizlikle geçiştirme yolunu tuttuysa da, partilerinin tarihine ilgi duyanlar, gerçekleri saptamak zahmetine katlanacaklar ve bunların taşıdığı anlam Üzerinde düşüneceklerdir.

1903 Kongresini terk ederken, Rosa Luxemburg'un dostları şöyle bir öneriyi kongreye sundular:

"... Biz program tasarısının 7. .maddesinin" (şimdi 9. maddedir) "şöyle olmasını öneriyoruz: § 7. Devletin parçalarını. oluşturan bütün ulusların tam kültürel gelişme özgürlüğünü güvence altına alan kurumlar" (tutanakların 390. sayfası).

Böylece Polonyalı Marksistler, o sıra, ulusal sorun üzerine öyle muğlak görüşler ileri sürdüler ki, ulusların kendi kaderini tayin etmesi yerine, gerçekte, onlar başka bir ad altında ünlü "ulusal kültür özerkliği"ni önerdiler.

Bu inanılmaz bir şey gibi geliyor insana, ama ne yazık ki, bir gerçektir. Bizzat kongrede de, 5 oyla beş bundçu ve 6 oyla üç Kafkasyalı katıldığı halde (Kostrov'un danışman olarak oyunu saymıyoruz) ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkıyla ilgili maddenin silinmesi lehinde tek bir oy kullanılmadı. Bu maddeye "ulusal kültür özerkliği'nin eklenmesi için üç oy kullanıldı (bunlar, Goldblatt'ın şu formülü lehinde oylardı: "uluslara tam bir kültürel gelişme özgürlüğü sağlayan kurumların kurulması") ve dört oy da Lieber'in ("ulusların kültürel gelişmelerinde özgürlük hakkı") formülü lehinde kullanıldı.

Rus liberal partisinin, Anayasacı-Demokrat Partinin sahneye çıktığı şu anda, bu partinin programında, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının yerini, "kendi kültürel kaderini tayin etme"nin aldığını görmekteyiz. Böylece Rosa Luxemburg'un Polonyalı dostları, PSP'nin milliyetçiliğine karşı" savaşımda" o kadar ileri gitmişlerdir ki, Marksist program yerine liberal bir program kabul edilmesini önermeye kadar işi vardırmışlardır! Ve bunu yaparken bir solukta bizim programımızı oportünist olmakla suçlamışlardır; bu suçlamanın, İkinci Kongrenin Program Komisyonunda kahkahalarla karşılanmasına şaşmamak gerekir!

Gördüğümüz gibi bir tanesi bile "ulusların kendi kaderini tayin etmesi" ilkesine karşı çıkmayan İkinci Kongre delegeleri, "ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkından" neyi anlamışlardır?

Tutanaklardan aktardığımız şu üç pasaj, bu soruyu yanıtlamaktadır :

"Martinov 'ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri' teriminin geniş olarak yorumlanması gerektiği görüşündedir : bu terim, ancak ulusların kendilerini ayrı siyasal bütünler olarak kurmak hakkı anlamına gelir ve bölgesel kendi kendini yönetme söz konusu değildir. (s. 171.) Martinov, Rosa Luxemburg'un dostlarının iddialarının çürütüldüğü ve gülünç hale getirildiği Program Komisyonunun bir üyesiydi. Martinov, o sıralarda, "bir ekonomist", Iskra'nın en amansız

düşmanlarındandı; ve eğer Program Komisyonunun çoğunluğunun paylaşmadığı bir görüş ileri sürseydi, kuşkusuz, sözleri reddedilirdi.

Bir bundçu olan Goldblatt, komisyon çalışmalarını bitirdikten sonra, kongre, programın 8. maddesini (şimdiki 9. madde) tartıştığı zaman ilk sözü aldı. Goldblatt şöyle dedi: " 'Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkına' karşı çıkılamaz. Bir ulus bağımsızlık uğruna savaştığı zaman, ona karşı çıkılmamalıdır. Plehanov'un dediği gibi, Polonya, Rusya ile yasal evlenmeye girmeyi reddederse, o, buna zorlanmamalıdır. Ben bu sınırlamalar içinde bu görüşe katılıyorum." (s. 175-176.)

Plehanov, kongrenin genel toplantısında bu konu üzerinde konuşmadı. Goldblatt, "ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının" ayrılma hakkı anlamına geldiği basit ve ayrıntılı biçimde açıklanan Program Komisyonunda Plehanov'un söylediklerini yineledi. Goldblatt'tan sonra konuşan Lieber, şunu belirtti:

"Eğer herhangi bir ulus, Rusya'nın sınırları içinde yaşamak istemiyorsa, elbette ki parti, bu ulusun önüne engeller koymayacaktır." (s. 176.)

Okur, partinin, programı kabul eden İkinci Kongresinde, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının "ancak" ayrılma hakkı anlamına geldiği konusunda iki ayrı görüş bulunmadığını görecektir. Bundçular bile o zaman bu gerçeği benimsemişlerdi, ve ancak içinde yaşadığımız bu sürekli karşı-devrim ve her türlü "fikre ihanet"' dönemindedir ki, programın "muğlak" olduğunu söyleyebilen, bilisiz oldukları kadar cüretli kimselere rastlamaktayız. Ama bu zavallı sözde sosyal-demokratlara zaman ayırmadan önce, Polonyalıların program karşısındaki tutumları hakkında sözümüzü sona erdirelim.

Bunlar, İkinci Kongreye (1903), birliğin gerekli ve ivedi olduğunu iddia ederek geldiler. Ama Program Komisyonunda "yenilgi"lerinden sonra kongreyi terk ettiler, ve son sözleri kongrenin tutanaklarında yazılı bulunan, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı yerine ulusal kültür özerkliğinin konması yolunda, yukarda sözü edilen öneriyi içeren

yazılı açıklamaları oldu. 1906'da, Polonyalı Marksistler partiye girdiler, ve ne girerken, ne de sonra (ne 1907 Kongresinde, ne 1907 ve .1908 Konferanslarında, ne de 1910 Plenum toplantısında) Rus Programının 9. maddesinin değiştirilmesi yolunda bir kez olsun tek bir öneri bile ileri sürmediler!

Bu bir gerçektir.

Ve ne söylenirse söylensin, bu gerçek, Rosa Luxemburg'un dostlarının, bu soruna, İkinci Kongrenin Program Komisyonundaki tartışmalarla ve aynı kongrenin kararıyla çözüme bağlanmış bir sorun olarak baktıklarını; 1903'te kongreyi terk ettikten sonra, tek bir kez bile parti kararlarından programın 9. maddesinin değiştirilmesi sorununu ortaya atmadan, 1906'da partiye yeniden katılmalarıyla yanılgılarını üstü örtülü olarak kabul ettiklerini ve düzelttiklerini kesin olarak tanıtlar.

Rosa Luxemburg'un imzalı yazısı 1908'de yayınlandı -elbette ki, parti yazarlarına, programı eleştirme hakkını tanımamak kimsenin aklından geçmemişti- ve bu yazı yazılalı beri, Polonyalı Marksistlerin bir tek resmi organı bile, 9. maddenin değiştirilmesi sorununu ileri sürmemiştir.

Bu nedenle, Borba'nın[60] yazı kurulu adına, bu gazetenin ikinci sayısında (Mart 1914) aşağıdaki açıklamada bulunurken Troçki, Rosa Luxemburg'un bazı hayranlarına pek beceriksizce yardımda bulunmaktadır.

"... Polonyalı Marksistler 'ulusların kendi kaderlerini tayın etme hakkının' siyasal içerikten tamamen yoksun bulunduğu ve programdan çıkarılması gerektiği görüşündedirler." (s. 25.)

Dost görünüşlü Troçki, düşmandan daha tehlikelidir! "Polonyalı Marksistleri" genel olarak Rosa Luxemburg'"un yazdığı her yazının destekleyicileri olarak sınıflandırabilmek için Troçki, kanıt olarak, "özel konuşmalar"dan başka bir şey gösteremez (yani Troçki'nin, varlığını

sürdürmek için her zaman gıdasını sağladığı basit dedikodudan başka bir şey gösteremez). Troçki, "Polonyalı Marksistleri" onursuz ve vicdansız kimseler olarak, kendi inançlarına ve partilerinin programına saygı göstermekten bile aciz kimseler olarak bize sunmaktadır. Dost görünüşlü Troçki!

1903'te Polonyalı Marksistlerin temsilcileri, İkinci Kongreyi ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı yüzünden terk ettikleri zaman, Troçki, bu hakkın içerikten yoksun bulunduğunu ve programdan çıkarılması gerektiğini söyleyebilirdi.

Ama bundan sonra Polonyalı Marksistler, böyle bir programa sahip bulunan partiye girdiler, ve bir kez bile olsun bir değişiklik önerisi ileri sürmediler.

Troçki, bu gerçekleri, gazetesinin okurlarından niçin gizlemiştir? Yalnızca tasfiyeciliğe karşı olan Polonyalı ve Ruslar arasında anlaşmazlığı kışkırtmak konusunda ve Rus işçilerini program sorununda yanıltma konusunda spekülasyonda bulunmada çıkarı olduğundan.

Troçki'nin bugüne kadar Marksizm'le ilgili herhangi bir sorunda kesin ve sağlam bir görüşü olmamıştır. O, her zaman, şu ya da bu görüş ayrılığının yarattığı "yarıklara sızma" yolunu bulur, ve ikide-bir taraf değiştirir. Şu anda bundcuların ve likidatörlerin dostudur. Ve bu bayların partiye karşı tutumları hiç de olumlu bir tutum değildir.

Bundçu Liebmann'ın şu söylediklerini dinleyiniz: "Bundan 15 yıl önce," diye yazıyor bu bay, "Rus sosyal demokratları, programlarına, her ulusal-topluluğun 'kendi kaderini tayin etme hakkını' aldıkları zaman, herkes [!!] kendi kendisine sordu: bu modaya uygun [!!] terim ne demektir? Bu sorunun yanıtı verilmedi [!!]. Bu sözcük bir sis perdesi içinde bırakıldı [!!]. Gerçekten o sıralarda bu sisi dağıtmak zor bir işti. Bu maddenin somut bir duruma getirileceği zaman henüz gelmemiştir -o günlerde şöyle deniyordu şimdilik bırakalım sis içinde örtülü kalsın

[!!]. - Bu maddeye nasıl bir içerik konacağını bizzat yaşam gösterecektir."

Parti programıyla alay eden bu "bezleri içinde bebeciğin" durumu pek hoş değil mi?

Peki niçin alay ediyor?

Yalnızca, parti tarihi hakkında hiçbir şey öğrenmemiş olan, hatta hiçbir şey okumamış olan, ama parti sorununa ve onun temsil ettiği her şeye karşı küçümsemeyle bakmanın "moda olduğu" bir likidatörler ortamına düşmüş bulunan bir kara cahil olduğu için.

Pomyalovski'nin romanında, bir vezneci, "lahana turşusu-fıçısına tükürdüğü için" övünür. Bundçu baylar daha da ileri gidiyorlar. Liebmann'ları ileri sürüyorlar ki, bu baylar, kendi fıçılarının içine herkesin önünde tükürebilsinler. Uluslararası bir kongrenin bir karara varmış olması, ve kendi partilerinin bu kongresinde kendi örgütleri olan Bundun iki temsilcisinin (ve bunlar İskra'nın ne "amansız" ve ne kararlı düşmanlarıydılar!), "ulusların kendi kaderini tayin etme"nin ne anlama geldiğini pekâlâ anlayabildiklerini göstermeleri ve bunun programa alınması görüşüne katılmış olmaları Liebmann'ların umurunda mı? Ve "'parti yazarları" (gülmeyiniz) parti tarihine ve programına karşı Pomyalovski'nin veznecisi gibi bir tutum takındılar diye partiyi dağıtmak en kolayı değil mi?

Ve işte "bezleri içinde bir bebecik" daha: 'Dzvin'in yazarı Bay Yurkeviç, Goldblatt tarafından yinelenen Plehanov'un sözlerini aktardığına göre, ve ulusların kendi kaderini tayin etmesi hakkının ancak ayrılma hakkı anlamına gelebileceğinin farkında olduğunu belli ettiğine göre, Bay Yurkeviç'in, İkinci Kongre tutanaklarını okuduğu anlaşılmaktadır. Ama bu, Rus Marksistlerinin Rusya'nın "devlet bütünlüğü"nden yana oldukları iddiasıyla, onlar hakkında Ukrayna küçük-burjuvazisi arasında iftiralar yaymasına engel olmamaktadır (n° 7-8, 1913, s. 83, vb.). Doğal ki, Yurkeviçler, Ukraynalı demokratları Büyük-Rus

demokratlarından soğutmak için bundan daha iyi bir yöntem icat edemezlerdi. Büyük-Rus demokratlarına karşı düşmanca tutum, Ukraynalı işçilerin ayrı bir ulusal örgütten tecrit edilmelerini savunan Dzvin'in yazarlar grubunun siyasetine pek uygun düşmektedir!

Proletaryanın saflarını bölen -ve Dzvin'in oynadığı nesnel rol bundan başka bir şey değildir- bir küçük-burjuva milliyetçi grubun, ulusal sorunu, böylesine içinden çıkılmaz duruma getirmek için çaba göstermesi anlaşılır bir şeydir. Söylemenin gereği yok ki, "partiye yakın kimseler" dendiği zaman kendilerini "fena halde" hakarete uğramış sayan Yurkeviçlerle Liebmann'lar, ulusların ayrılma hakkı sorununun programda nasıl çözüme bağlanacağı konusunda tek bir sözcük bile söylememektedirler.

Üçüncü ve başlıca "bezleri içinde bebecik", Bay Semkovski. Bu kişi, likidatörlerin bir gazetesinin sütunlarında, önünde Rus dinleyicileri olmak üzere, programın 9. maddesine saldırıyor ve aynı zamanda, bu maddenin programdan çıkarılmasını "bazı nedenlerden ötürü doğru bulmadığını" söylüyor!!

Bu, inanılır bir şey değil, ama doğru.

1912 Ağustosunda likidatörler kongresi, ulusal sorunu resmen ele aldı. Bir-buçuk yıl boyunca 9. madde konusunda, Bay Semkovski'nin yazdığı yazı dışında tek bir yazı bile çıkmadı. Ve Semkovski, bu yazısında "bazı nedenlerden ötürü" (bu bir gizli hastalık mı yoksa?) programı değiştirme önerisine "katılmadığı için" onu tüm olarak reddetmektedir!! Biz bahse gireriz ki, dünyanın herhangi bir yerinde buna benzer oportünizm örnekleri, ve ondan da kötüsü partinin yadsınması ve tasfiyesi yolunda çaba harcandığına ilişkin örnekler bulmak oldukça güçtür.

Semkovskilerin iddialarının nasıl şeyler olduğunu anlamak için aşağıdaki şu satırları okumak yeter:

"Eğer Polonya proletaryası, tek bir devlet sınırları içinde, bütün Rus proletaryasıyla omuz omuza savaşmak istediği halde, Polonya toplumunun gerici sınıfları, Polonya'yı Rusya'dan ayırmak isterlerse ve bir referandumla ayrılmadan yana olan oyların çoğunluğunu sağlarlarsa, biz ne yapacağız? Biz, Rus sosyal-demokratları, merkezi parlamentoda, Polonyalı yoldaşlarımızla birlikte oyumuzu ayrılmaya karşı mı kullanacağız, yoksa -'ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını' ihlal etmemek için- ayrılmadan yana mı oy kullanacağız?" (Novaya Raboçaya Gazeta, n° 71.)

Bundan açıkça anlaşılıyor ki, Bay Semkovski neyin tartışıldığını bile anlamamaktadır! Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, sorunun merkezi parlamentoda değil, ayrılan bölgenin parlamentosunda (diyetinde, referandumla vb.) çözüme bağlanmasını gerektirir.

Eğer demokraside çoğunluk gericilerden yanaysa "ne yapacağız?" sorusu karşısında çocukça kararsızlık, hem Purişkeviçlerin, hem Kokoşkinlerin ulusların ayrılma hakkı fikrini bile suç saydıkları bir sırada, gerçek, güncel, canlı siyasal sorunu maskelemeye yarar. Belki de, bütün Rusya'nın proleterleri, bugün Purişkeviçlere ve Kokoşkinlere karşı savaşım vermemelidirler, onları rahat bırakıp Polonya'nın gerici sınıflarıyla savaşmalıdırlar!

Bay L. Martov'un program tasarısını hazırlayan ve onun 1903'te kabul edilmesini sağlayan ve hatta sonraları ulusların ayrılma hakkı lehinde yazı yazan aynı L. Martov'un ideolojik liderleri arasında bulunduğu likidatörlerin gazetesinde yazılanlar, işte bu inanılmaz saçmalıklardır. Görünüşe göre, L. Martov, şimdi artık şu kural gereğince fikir yürütmektedir:

Zekanın gereği yok orada;

Siz Read'i gönderin,

Ve ben, hele bir düşüneyim.[63]

Ve o Read-Semkovski'yi gönderiyor, ve programımızı bilmeyen yeni okurlar önünde, günlük bir gazetede, programımızın tahrif edilmesine ve karmakarışık hale getirilmesine izin veriyor.

Evet, likidatör akım gerçekten epey yol aldı; en ileri gelen eski sosyal-demokratlarda bile parti zihniyetinin izi kalmadı.

Elbette ki, Rosa Luxemburg, Liebmann'larla, Yurkeviçler ve Semkovskilerle bir tutulamaz, ama onun yanılgılarından bu tür adamların yararlanmaları olgusu, kendisinin nasıl bir oportünizmin içine düşmüş bulunduğunu açıkça gösterir.

Lenin, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Etme Hakkı

IX. 1903 PROGRAMI VE PROGRAMIN TASFİYECİLERİ

Sol Yayınları

Çeviri, Muzaffer Erdost

İşçi Sınıfı Hareketi içinde İdeolojik Mücadele

Put Pravdy No. 77, 4 Mayıs 1914

Lenin Collected Works, Cilt 20, sayfa 277-280.

Halkın muhalefet veya ilerici bölümleri arasında gerçekleşen derin ideolojik değişim, devrim sonrası Rusya'nın son derece önemli ve ayırt edici bir özelliğidir. Bu ayırt edici özelliği unutmak, zamanın işçi sınıfının görevlerinin yanı sıra Rus devrimini ve karakterini anlamayı engellemektir.

Liberal burjuvazi arasındaki ideolojik değişim, anti-demokratik bir eğilimin yükselişiyle kendisini (gösterdi) ifade etti . (Struve, Izgoyev ve V. Maklakov açıkça, Kadetlerin geri kalanları, "gizlenmiş", "utangaççа").

Demokratlar arasında bu değişim, hem Sosyal-Demokratlar (proleter demokratlar) hem de Sosyalist-Devrimciler (burjuva demokratlar) arasında öne çıkan tam bir ideolojik karmaşıklık ve bocalama ile kendisini gösterdi. En iyi demokrasi temsilcileri bile, bu karmaşıklığın, bocalamanın ve geriye kaymanın hayıflanması ile kendilerini sınırlandırıyorlar. Ama, Marksistler bu sosyal olgunun sınıfsal temellerini incelerler.

Bu aksaklığın ana belirtisi tasfiyeciliktir - ta 1908 de aydınların belirli bir bölümü tarafından "yeraltı" nın "tasfiyesi" ve bunun "yerine" yasal parti oluşturma girişimi olarak, resmi bir şekilde tanımlandı -"Marksist yapının tamamı" tarafından onaylanan bir tanım.

Tüm "eğilimlerin" ve grupların temsilcilerinin katıldığı Ocak 1910'da düzenlenen Marksistlerin en son resmi toplantısında, tasfiyeciliğin proletarya üzerindeki burjuva etkisinin bir yansıması olarak tasfiyeciliği kınamaya itiraz eden tek bir kişi yoktu. Ayrıca Tasfiyeciliğin sınıf kökeninin bir açıklaması olan bu kınama-mahkûm etme, oybirliği ile kabul edildi.

O zamandan bu yana dört yıldan fazla bir süre geçti, ve kitle işçi sınıfı hareketinin engin tecrübesi, tasfiyeciliğin bu değerlendirmesinin doğru olduğuna dair binlerce kanıt sağladı.

Gerçekler, Marksizm teorisinin ve kitlesel işçi sınıfı hareketinin pratik deneyiminin, işçi düşmanı ve burjuva bir eğilim olan tasfiyeciliği öldürdüğünü göstermiştir.

Severnaya Rabochaya Gazeta'nın tek bir ayda 1914 Mart'ında "yasadışı basını" (13 Mart sayısında) ve gösterilerinde (11 Nisan sayısında Sn. Gorsky) ve Liberallerin kusursuz taklidiyle Bulkin'in "yeraltını" (Nasha Zarya 3) nasıl kötülediğini, Nasha Zarya'nın editörleri adına sinsi LM'nin bu noktada Bulkini tam olarak nasıl desteklendiğini, ve "yasal işçi partisi inşa etme" iddiasını nasıl savunduğu"nu hatırlamak yeterlidir - sınıf bilincine sahip işçilerin tasfiyeciliğe karşı tutumunun neden acımasız kınama ve tasfiyecilerin boykotundan başka bir şey olamayacağını anlamak için tüm bunları hatırlamak yeterlidir .

Fakat burada çok önemli bir soru ortaya çıkıyor: Bu eğilim tarihsel olarak nasıl ortaya çıktı?

Rusya'daki işçi sınıfı hareketi ile yirmi yıllık Marksizm tarihinin bağları sürecinde ortaya çıkmıştır . 1894–95'e kadar böyle bir ilişki yoktu. Emek Grubu'nun Kurtuluşu sadece Sosyal-Demokratik hareketin teorik temellerini attı ve işçi sınıfı hareketine doğru ilk adımı attı.

Sadece 1894-95'in propagandası ve 1895-96 arasındaki grevler, Sosyal-Demokrasi ve kitlesel işçi sınıfı hareketi arasında sağlam ve kopmaz bağlar kurdu. Ve hemen Marksizm'in iki eğilimi arasında ideolojik bir mücadele başladı: Ekonomistler ve tutarlı Marksistler, veya (daha sonra) İskristler (1895-1902) arasındaki mücadele, Menşevikler ve Bolşevikler (1903–08) arasındaki mücadele ve tasfiyeciler ve Marksistler (1908–14) arasındaki mücadele .

Ekonomizm ve tasfiyecilik, yirmi yıldır var olan aynı küçük-burjuva, entelektüel oportünizminin iki farklı biçimidir. Bütün bu oportünizm biçimleri arasında kişisel ve ideolojik bir bağlantı olduğu kuşkusuz bir gerçektir. Daha sonra Menşevik olan ve şu anda bir tasfiyeci olan Ekonomistlerin lideri A. Martynov'un adından bahsetmek yeterlidir. Birçok noktalarda, Menşeviklere yakın duran, ama yine de açıkça Menşeviklerin saflarına oportünist aydın unsurları çektiğini açıkça kabullenen ve tasfiyecilerin ekonomizmin hatalarına devam ettiğini ve işçi partisinin bozguncuları olduğunu söyleyen, GV Plehanov gibi bir şahit çağırmak yeterlidir,

Tasfiyeciler ve Troçki gibi, işçi sınıfı hareketindeki ideolojik mücadelenin bu yirmi yıllık tarihini görmezden gelen ya da tahrif eden insanlar, işçilere büyük zarar veriyorlar.

Kendi hareketinin tarihine ilgisiz bir tutum sergileyen bir işçi, "sınıf bilincine sahip" olarak kabul edilemez. Tüm kapitalist ülkeler arasında, Rusya en geri ve en küçük burjuvalardan birisidir. Bu yüzden, kitlesel işçi sınıfı hareketi içinde küçük-burjuva, oportünist kanat, tesadüfen değil, kaçınılmaz olarak ortaya çıktı .

Bu yirmi yıl boyunca burjuvazinin etkisinin, Ekonomizmin ve tasfiyeciliğin etkisinin işçi sınıfı hareketinden kurtulmasında kaydedilen ilerleme muazzam olmuştur. İlk defa olarak, gerçek bir Marksist parti için, gerçek proleter bir temel, güvenli bir şekilde atılıyor. Pravdistlerin muhaliflerinin bile itiraf etmeye mecbur kaldığı - gerçekler onları itiraf etmeye zorladı ! - genel olarak kabul edilen - sınıf bilinçli işçiler arasında Pravdistlerin ezici çoğunluğu oluşturdukları gerçeğidir.

1910 Ocak ayının Marksist “Genel Kurul”unun teorik olarak (tasfiyeciliğin “proletarya üzerindeki burjuva etkisi” olduğu) kabul ettiği, sınıf bilinçli işçilerin son dört yılda uygulamaya koyduğu; tasfiyecileri zayıflatmak, onları ofisten atmak, tasfiyeciliği kitlesel işçi

sınıfı hareketinin dışında duran hukuki bir grup, fırsatçı yayıncılara indirgemek, onların pratik olarak tanınmalarını sağlamıştır .

Bu yirmi yıllık fikir çatışması sürecinde, Rusya'daki işçi sınıfı hareketi, kapsamda ve güç de ve istikrarlı bir şekilde olgunlaşıyor. Ekonomizmi yendi; sınıf bilinçli proletaryanın seçkini Iskrist lerin yanında yer aldı. Devrimdeki her belirleyici aşamada Menşevikleri azınlıkta bıraktılar: Levitski bile işçi kitlelerinin Bolşevikler ile birlikte olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Ve nihayet, şimdi tasfiyeciliği mağlup etti ve, sonuç olarak, - Marksist teoriyle aydınlatılan ve engelsiz sloganlarıyla özetlenen - insanlığın ileri tarihsel amaçları için, ileri sınıfın geniş mücadelesinin doğru yolunu seçti .

Put Pravdy No. 77, Mayıs 4

Lenin Collected Works, Cilt 20, sayfa 277-280.

Çeviri E.A

1915

Sosyalizm ve Savaş - II. ENTERNASYONALİN ÇÖKÜŞÜ

Lenin: Sosyalizm ve Savaş

Bütün dünya sosyalistleri, 1912'de Basle'da, Avrupa'da yaklaşmakta olan savaşı, bütün hükümetlerin "canice" ve gerici bir girişimleri olarak gördüklerini ve bu girişimin devrimi hızlandırarak kapitalizmin yıkılmasını çabuklaştıracağını ilan etmişlerdir. Savaş çıktı, ve birlikte bunalımları da getirdi. Sosyal-demokrat partilerin çoğu, devrimci taktikler yerine, gerici taktiklere saptılar ve kendi hükümetleri ile burjuvazilerinin yanında yer aldılar. Sosyalizme karşı bu ihanet, II. Enternasyonalin (1889-1914) çöküşü demekti. Bu çöküşün nedenlerini açıkça ortaya koymamız ve sosyal-şovenizmin doğuş ve gelişme koşullarını belirtmemiz gerekir.

SOSYAL-ŞOVENİZM TASTAMAM BİR OPORTÜNİZMDİR

II. Enternasyonal dönemi boyunca sosyal-demokrat partiler içinde devrimci ve oportünist kanatlar arasında her yerde bir savaşım sürüp gidiyordu. Bir dizi ülkede (İngiltere, İtalya, Hollanda, Bulgaristan), bu ayırıcı çizgi boyunca parçalanmalar olmuştur. Oportünizmin, işçi sınıfı hareketi içinde burjuva politikasını dile getirdiği konusunda, hiçbir Marksist'in en küçük bir kuşkusu yoktur. Oportünizm, küçük-burjuvazinin çıkarlarını, ve burjuvalaşmış işçilerin küçük bir kesiminin, proleter yığınların, ezilen yığınların çıkarlarına karşı "kendi" burjuvaları ile birleşmesini ifade eder.

19. yüzyılın sonundaki nesnel koşullar oportünizmi olağanüstü güçlendirdi, legal burjuva olanak ve fırsatlarının kullanılmasını legalizme tapma durumuna getirdi; işçi sınıfı içinde ince bir bürokrat ve aristokrat katman yarattı, sosyal-demokrat partilerin saflarına birçok küçük-burjuva "yoldaşı" çekti.

Savaş bu gelişmeyi hızlandırdı ve oportünizmi sosyal- şovenizm biçimine dönüştürdü, yani oportünistler ile burjuvazi arasındaki gizli ittifakı açık duruma getirdi. Aynı zamanda her yerde askeri makamlar sıkıyönetim ilan ettiler, ve eski liderlerinin hemen hepsi, burjuvaziye katılan işçi yığınlarının ağzına gem vurdular.

Oportünizm ile sosyal-şovenizmin ekonomik temeli aynıdır: ayrıcalıklı işçilerin önemsiz bir kesimi ile kendi ayrıcalıklı durumlarını savunan küçük-burjuvazinin ortak çıkarları; yani kendi ulusal burjuvazilerinin, egemen ulus durumundan yararlanarak öteki ulusları soymasından paylarına düşecek kırıntılar...

Oportünizm ile sosyal-şovenizmin ideolojik ve politik özü de aynıdır: sınıf savaşımı yerine sınıf iş birliği; savaşımın devrimci anlamını yadsıma; güçlüklerden bir devrim için yararlanacak yerde, zor duruma düşen "kendi" hükümetlerine yardımcı olmak. Bütün Avrupa ülkelerini bir bütün olarak alır, bireyleri (ne kadar yetkili olsalar da) önemsemezsek, oportünist eğilimin sosyal-şovenizmin kalesi durumuna geldiğini, buna karşılık devrimci kamptan bu tutuma karşı az ya da çok tutarlı protestoların her yerden yükseldiğini görürüz. Örneğin, 1907 Stuttgart Uluslararası Sosyalist Kongresinde[7] beliren fikir ayrılıklarına bakarsak, uluslararası Marksizm'in emperyalizme karşı olmasına karşılık, uluslararası oportünizmin daha o zamandan emperyalizmden yana olduğunu görürüz.

OPORTÜNİSTLERLE BİRLİK OLMAK, İŞÇİLERLE "KENDİ" ULUSAL BURJUVAZİLERİ ARASINDA İTTİFAK KURMAK VE ULUSLARARASI DEVRİMCİ İŞÇİ SINIFINI PARÇALAMAK DEMEKTİR

Savaştan önceki dönemde, oportünizme, Sosyal-Demokrat Partinin "saptırıcı" ve "aşırı" bir bölümü gözüyle bakılmakla birlikte, gene de bu bölüm meşru olarak kabul edilirdi. Savaş, bunun gelecekte de böyle olmayacağını göstermiştir. Olgunlaşan oportünizm, artık işçi sınıfı

hareketi içinde burjuvazinin elçiliği rolünü eksiksiz oynamaya başlamıştır. Oportünistler ile birlik, tam bir ikiyüzlülük durumunu almıştır. Örneğin Alman Sosyal-Demokrat Partisinde gördüğümüz bütün önemli anlarda (örneğin, 4 Ağustos oylamasında olduğu gibi)[8] oportünistler, partinin karşısına, burjuvazi ile çeşitli ilişkileri, sendikalar ve benzeri kuruluşların yürütme kurullarındaki çoğunlukları ile sağlanan birer ültimatomla çıkmaktadırlar. Bugün oportünistler ile birlik, aslında işçi sınıfının "kendi" ulusal burjuvazisinin boyunduruğu altına girmesi, öteki ulusların ezilmesi ve büyük devletlerin ayrıcalıklarının korunması amacı için onlarla iş birliği yapılması, bütün ülkelerde devrimci proletaryanın parçalanması demektir.

Birçok kuruluşlarda önemli yerler işgal eden oportünistlerle savaşımda tek tek olaylar ne kadar güç olursa olsun; çeşitli ülkelerde işçi partilerinin oportünistlerden temizlenmesi hangi özellikleri gösterirse göstersin, bu, yapılması mutlaka gerekli ve yararlı bir iştir. Reformcu sosyalizm ölüyor ve Fransız sosyalisti Paul Golay'ın deyimiyle yeni doğan sosyalizm "devrimci, uzlaşmaz ve isyancı olacaktır".

"K A U T S K İ C İ L İ K"

II. Enternasyonalin en büyük otoritesi Kautsky, Marksizm'e lafebeliği ile yapılan hizmetin, aslında, onu nasıl "struveciliğe"[9]ya da "brentanoculuğa"[10] indirgemek olduğunu gösteren, çok tipik ve çarpıcı bir örnektir. Plehanov da, benzer bir örneği temsil eder. Bunlar, açıkça sırıtan sofistçe bir tutumla, Marksizm'i, yaşayan devrimci özünden ayırırlar; bunlar, Marksizm'de, devrimci savaşım yöntemleri, bu yöntemlerin savunulması ve hazırlanması, yığınların bu yönde eğitilmesi dışında her şeyi bulurlar. Kautsky, tam bir sorumsuzlukla, sosyal-şovenizmin temel fikri olan, bugünkü savaşta anayurdun savunulması tezini, sözde bir muhalefet tavrıyla, savaş harcamalarına çekimser oy kullanmak yoluyla sola karşı diplomatça ödünler vererek

uzlaştırmak istemektedir. 1909'da yaklaşan devrimler çağı ve savaş ile devrimler arasındaki ilişki üzerine koskoca bir kitap [Der Weg zur Macht - "İktidar Yolu"] yazan Kautsky, 1912'de yaklaşan savaştan devrim adına yararlanılması konusunda Basle Bildirisine imza koyan Kautsky, bugün sosyal-şovenizmi her yönüyle haklı görüyor, savunuyor ve Plehanov gibi o da bütün devrimci düşüncelerle ve devrimci savaşıma doğru atılan her adımla alay etmede burjuvazi ile birlik oluyor.

İşçi sınıfı, bu dönekliğe, bu sorumsuzluğa, bu oportünizme kul-köle olmaya ve Marksist teorinin bu eşi görülmemiş kabalaştırılmasına karşı acımadan savaşım vermeksizin, dünya ölçüsündeki devrimci rolünü oynayamaz. Kautskicilik bir rastlantı değil, bir yandan sözde Marksizm'e bağlı kalmak, bir yandan de eylemde oportünizme boyun eğmek gibi, II. Enternasyonaldeki çelişkilerin toplumsal bir ürünüdür.

Kautskiciliğin bu temel yanılgısı, her ülkede kendisini çeşitli biçimlerde göstermektedir. Hollanda'da Roland-Holst, bir yandan anayurdu savunma fikrini reddederken, bir yandan oportünist partilerle birlik olmayı savunmaktadır. Rusya'da da Troçki bir yandan bu fikri reddederken, öte yandan oportünist ve şovenist Naşo Zarya grubu ile iş birliğini savunmaktadır. Romanya'da Rakovski, Enternasyonalin yıkılmasından sorumlu gördüğü için oportünizme savaş açarken, aynı zamanda, anayurdun savunulması fikrinin doğruluğunu kabule hazır durumdadır. Bütün bunlar (Gorter ve Pannekoek gibi) Hollandalı Marksistlerin "pasif radikalizm" dedikleri melanetin belirtileridir ve teoride devrimci Marksizm'in yerine seçmeciliği, uygulamada oportünizmin yanına köleliği ya da iktidarsızlığı koymaktadır.

MARKSİSTLERİN SLOGANI, DEVRİMCİ SOSYAL-DEMOKRASİ SLOGANIDIR

Savaş, kuşku yok ki, şiddetli bir bunalım yaratmış, yığınların kaygısını beklenmedik ölçüde artırmıştır. Bugünkü savaşın gerici niteliği ile

bütün ülkelerin burjuvazisinin kendi yağmacılık amaçlarını "ulusal" ideoloji sözü ardına gizleyerek söyledikleri hayasızca yalanlar, nesnel devrimci bir temele dayanarak, kuşkusuz, yığınlar arasında kıpırdanışlar yaratmaktadır. Bu duyguların bilinçli bir duruma gelmesi, derinleşmesi ve biçimlenmesinde yığınlara yardım etmek bizim görevimizdir. Bu görev ancak şu slogan ile doğru olarak ifade edilir: emperyalist savaşı iç savaş durumuna çeviriniz; ve savaş sırasındaki bütün tutarlı sınıf savaşımları, ciddi bir biçimde yürütülen bütün "yığın hareketleri", eninde sonunda bu amaca yönelmelidir. Güçlü devrimci bir hareketin, büyük devletler arasındaki birinci mi, yoksa ikinci mi emperyalist savaş sırasında olacağını; savaştan önce mi, savaştan sonra mı patlak vereceğini şimdiden söyleyemeyiz, ama ne olursa olsun bizim görevimiz bu yönde sistemli olarak, yılmadan çalışmaktır.

Basle Bildirisi doğrudan Paris Komünü örneğine değiniyor: hükümetler arasındaki savaşın bir iç savaşa dönüştürülmesine. Yarım yüzyıl önce proletarya çok zayıftı; sosyalizm için nesnel koşullar henüz olgunlaşmamıştı; bütün savaşan ülkelerdeki devrimci hareketler arasında birlik kurulamazdı; Paris işçilerinin bir bölümü (1792 geleneği) "ulusal ideoloji" sözüne saplanmıştı ve bu, o sırada Marks'ın da belirttiği gibi, onların küçük-burjuva zayıflıkları idi ve Komünün düşmesinin nedenlerinden biriydi. Yarım yüzyıl sonra, o zaman devrimi zayıflatan koşullar artık geçip gitti. Bugün, Paris komüncülerinin ruh haline kapılarak eylemi terk etmeye eğilim göstermek, sosyalistler için bağışlanmaz bir yanılmadır.

SİPERLERDE DOĞAN KARDEŞLEŞME ÖRNEĞİ

Bütün savaşan ülkelerin burjuva gazeteleri, düşman ulusların erleri arasında siperlerde bile kardeşlik kurulduğunu bildirdiler. Alman ve İngiliz askeri makamlarının bu gibi kardeşleşmelere karşı yayınladıkları sert emirler, hükümetler ile burjuvazinin bu işe büyük

önem verdiklerini gösteriyor. Batı Avrupa sosyal-demokrat partilerinin ön saflarında oportünizmin at koşturduğu, sosyal-şovenizmin bütün sosyal-demokrat basın ve II. Enternasyonalin bütün yetkililerince desteklendiği bir sırada böylesine kardeşleşmelerin kurulabilmesi, bize, yalnızca hasım ülkelerdeki sol-kanat sosyalistleri tarafından bu yönde sistemli bir çalışma yapıldığı takdirde, bugünkü canice, gerici ve köleci savaşın kısaltılmasının, uluslararası devrimci bir hareketin yaratılmasının pekala mümkün olduğunu göstermektedir.

İLLEGAL ÖRGÜTÜN ÖNEMİ

Bütün dünyadaki en önde gelen anarşistler, oportünistlerden hiç de geri kalmayarak, bu savaşta, (Plehanov ile Kautsky'nin anlayışına uygun olarak) kendilerini sosyal-şovenizm çamuruna bulaştırmışlardır. Bu savaşın yararlı sonuçlarından biri de, kuşku yok ki, anarşizmi ve oportünizmi yok etmek olacaktır. Sosyal-demokrat partiler her zaman ve her koşulda, yığınların örgütlenmesi ve sosyalizmin yayılması için en küçük legal olanaktan yararlanmayı ihmal etmemekle birlikte, legal çalışmanın kölesi olmaktan da, kendilerini kurtarmalıdırlar. Engels, iç savaşa, ve burjuvazinin yasaları çiğnemesinden sonra bizim de yasaları çiğnememiz gereğine değinerek, "İlk silahı patlatan siz olunuz bay burjuvalar!"[11] diye yazıyordu. İçinde bulunduğumuz bunalımlar, burjuvazinin, bütün ülkelerde, en özgür ülkelerde bile, yasaları ayaklar altına aldığını göstermektedir; devrimci savaşım yöntemlerini savunmak, tartışmak, değerlendirmek ve hazırlamak amacıyla bir illegal örgüt kurulmaksızın yığınların devrime yöneltilmeleri olanaksızdır. Örneğin Almanya'da, sosyalistlerin yaptıkları bütün namuslu işler, o pis oportünizme ve ikiyüzlü "kautskiciliğe" karşın ve gizlice yapılmıştır. İngiltere'de, askerliğe karşı yazılar yayınladıkları için insanlar zindanlara atılmışlardır. İllegal propaganda yöntemlerini kınamayı ve bununla legal basında alay etmeyi sosyal-demokrat parti üyeliği ile bağdaşır saymak sosyalizme ihanettir.

EMPERYALİST SAVAŞTA "KENDİ" HÜKÜMETİNİN YENİLGİSİ ÜZERİNE

Bugünkü savaşta, gerek "kendi" hükümetinin zaferini savunmak, gerek "ne zafer, ne yenilgi" sloganını savunmak, sosyal-şovenizm görüşünden kaynaklanır. Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf, hükümetinin yenilmesini istemekten başka bir şey yapamayacağı gibi, hükümetin askeri başarısızlıkları ile onu devirme olanaklarının arttığını görmemezlik de edemez. Hükümetlerin başlattığı bir savaşın ancak hükümetler arasında bir savaş olarak biteceğine inanan ve bunun böyle olmasını isteyen bir burjuva, bütün hasım ülkelerin sosyalistlerinin, "kendi" hükümetlerinin yenilgisini istemelerini ve bunu söylemelerini "gülünç" ve "saçma " bulur. Tersine, bu tür bir söz, sınıf bilincine varmış her işçinin beslediği düşünceyi doğrular, ve bizim, bu emperyalist savaşı bir iç savaş durumuna çevirme çabalarımız ile aynı doğrultuda olur.

İngiliz, Alman ve Rus sosyalistlerinin bir bölümünün yürüttüğü ciddi savaş aleyhtarı propaganda, kuşku yok ki, bu hükümetlerin "askeri gücünü zayıflatmıştır" ve bu eylem, sosyalistlerin lehine bir nottur. Sosyalistler, yığınlara, kurtulmaları için tek çıkar yolun "kendi" hükümetlerini devirmek olduğunu, ve bu amaçla, hükümetlerinin bu savaşta içine düştükleri güçlüklerden yararlanmaları gerektiğini anlatmalıdırlar.

PASİFİZM VE BARIŞ SLOGANI

Yığınların barıştan yana duyguları, çoğu zaman, bir protestonun başlangıcını, savaşın gerici niteliğine karşı kızgınlığı ve yığınların bu niteliğin bilincine vardıklarını ifade eder. Bu duygudan yararlanmak, sosyal-demokratların görevidir. Bu anlamdaki her harekete, her gösteriye bütün güçleriyle katılacaklar, ama devrimci bir harekete geçilmeden, toprak ilhakları olmadan, uluslara tahakküm edilmeksizin, yağmasız, şimdiki hükümetler ile egemen sınıflar

arasında yeni yeni savaşların tohumları atılmaksızın barışın mümkün olabileceğini söyleyecek, halkı kandırmayacaktır. Halkın bu şekilde aldatılması hasım hükümetlerin gizli politikalarına hizmet etmek ve bunların karşı-devrimci planlarını kolaylaştırmak demektir. Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.

ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI

Bugünkü savaşta halkın burjuvazi tarafından en yaygın aldatılma biçimi, yağmacı amaçlarını "ulusal kurtuluş" ideolojisi maskesi arkasına gizlemeleridir. İngilizler Belçikalılara, Almanlar Polonyalılara vb. özgürlük vaat ediyorlar. Gördüğümüz gibi, bu savaş, aslında dünyadaki ulusların çoğunluğunu ezen ülkelerin, bu zulüm ve sömürüyü derinleştirmek ve genişletmek savaşıdır.

Ulusların ne türden olursa olsun ezilmelerine karşı savaşım vermeksizin, sosyalistler, asıl büyük hedeflerine ulaşamazlar. Bu yüzden sosyalistler, ezen ülkelerin (özellikle sözde "büyük" devletlerin) sosyal-demokrat partilerinden, ezilen ulusların, sözcüğün politik anlamıyla kendi kaderlerini tayin hakkını, yani politik bağımsızlık hakkını tanımalarını ve bu hakkı savunmalarını istemelidirler. Büyük bir ulusun ya da sömürgeleri olan bir ulusun sosyalistleri, eğer bu hakkı savunmuyorsa şovenisttir.

Bu hakkın savunulması hiçbir biçimde küçük devletlerin kurulmasını özendirmek değildir; tersine, daha özgür, korkudan uzak ve bu yüzden daha geniş ve daha evrensel büyük devletlerin ve devletler federasyonunun kurulmasını hazırlamaktır. Bu büyük devletler, yığınlar için daha yararlı olduğu gibi, ekonomik gelişmeye de daha elverişlidir.

Ezilen ulusların sosyalistleri ise, hem ezen, hem de ezilen azınlıkların işçilerin (örgütlenme dahil) tam bir birliği için savaşım vermelidir. Bir

azınlığın ötekinden yasalar yoluyla ayrılması fikri (Bauer ve Renner'in savundukları sözde "kültürde-ulusal özerklik") gerici bir fikirdir.

Emperyalizm, dünya uluslarının bir avuç "büyük" devletçe gitgide daha fazla ezilmesi çağıdır, bu yüzden ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmaksızın, emperyalizme karşı, uluslararası sosyalist devrim için savaşım vermek olanaksızdır. "Başka ulusları ezen ulus özgür olamaz" (Marks ve Engels). "Kendi" ulusunun başka ulusları ezmesine göz yuman bir proleter, sosyalist bir proleter olamaz.

İKİNCİ BÖLÜM RUSYA'DA SINIFLAR VE PARTİLER BURJUVAZİ VE SAVAŞ

Rus hükümeti, bir bakıma, Avrupalı meslektaşlarından hiç de geri kalmamıştır; onlar gibi "halkını" büyük bir yalanla kandırmayı becermiştir. Yığınlara şovenliği bulaştırmak, çarlık hükümetinin "haklı" bir savaş sürdürdüğü, yani "kardeş İslavları" hiçbir çıkar gözetmeden savunduğu izlenimini vermek için, Rusya'da da kocaman, canavarca bir yalan ve kurnazlık makinesi işletilmiştir.

Büyük toprak sahipleri sınıfı ile ticaret ve sanayi burjuvazinin üst katmanı, çarlık hükümetinin askeri politikasını canı gönülden desteklemiştir. Bunlar, Türk ve Avusturya mirasının paylaşılmasından büyük maddi çıkarlar ve ayrıcalıklar ummaktadırlar. Bu sınıfların birçok kongrelerinde çarlık ordularının zaferi halinde ceplerine akacak kârlar hesaplandı bile. Üstelik gericiler, Romanov hanedanının devrilmesini ve Rusya'da yeni bir devrimi geciktirecek tek şeyin, çarın zaferi ile bitecek bir dış savaş olduğunu pek iyi biliyorlar.

Kent "orta" burjuvazisi ile burjuva aydınların ve serbest meslek sahibi kimselerin geniş bir katmanı, hiç değilse savaşın başında, şovenizme saplanmıştı. Kadetler -Rus liberal burjuvazisinin partisi-, bütünüyle ve kayıtsız şartsız çarlık hükümetini destekliyordu. Dış politika alanında kadetler, uzun süredir bir hükümet partisiydi. Çarlık diplomasisinin, büyük politik hilelerine birçok kez alet ettiği Panslavizm, kadetlerin

resmî ideolojisi olmuştu. Rus liberalizmi, ulusal liberalizm biçimine girerek yozlaşmıştı. "Yurtseverlik"te Kara-Yüzler ile yarış ediyor, militarizme ve askeri donanma kurulmasına seve seve oy veriyordu. Rus liberalizminin kampında ise, yetmişlerde, Almanya'da "özgürlük aşığı" liberalizmin, yozlaşarak, ulusal-liberal partiyi doğurması gibi bir durum vardı. Rus liberal burjuvazisi kesin olarak karşı-devrim yolunu tutmuştu. Bu konudaki Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin görüşü, tamamen doğrulanmıştı. Rus liberalizminin hâlâ Rusya'daki devrimin devindirici gücü olduğu yolundaki bizim oportünistlerin görüşünü, yaşam yerle bir etmişti.

Yönetici klik, burjuva basını, din adamları vb. yoluyla, köylüler arasında şovence bir duygunun yaratılmasını başarmıştı. Savaş alanlarından askerlerin dönmesi ile köylerdeki bu durum, kuşku yok ki, çarlık monarşisinin lehine olmayacak biçimde değişecektir. Köylülerle temasa gelen burjuva demokrat partileri, şovence dalgalara karşı koyamadılar. Devlet Duma'sındaki Trudovik partisi, savaş harcamaları için oy vermeyi reddetti, ama liderleri Kerenski'nin ağzından "yurtseverce" bir bildiriyle, monarşinin ekmeğine yağ sürdü. Narodniklerin bütün legal yayın organları genellikle liberalleri izlediler. Burjuva demokrasisinin sol-kanadı bile -Uluslararası Sosyalist Büroya bağlı, sözde Sosyalist-Devrimci Parti- kendisini bu akıntıya bırakmıştı. Bu partinin Uluslararası Sosyalist Bürodaki temsilcisi Bay Rubanoviç açıktan açığa sosyal-şovenist olarak ortaya çıktı. Bu partinin delegeleri, Sosyalist "Antant"ın Londra Konferansında şovenist karar tasarısı için oy kullandı (öteki yarısı çekimser kaldı). Sosyalist-devrimcilerin illegal yayınlarında (Novosti gazetesi;[12] ve ötekilerde) şovenistler egemen durumdaydı. "Burjuva çevrelerine bağlı" devrimciler, yani işçi sınıfı ile ilgisi olmayan burjuva devrimcileri, bu savaşta feci bir iflasa uğradılar. Kropotkin, Burtsev ve Rubanoviç'in kara talihleri çok dikkate değer.

MARKSİZM VE SOSYAL-ŞOVENİZM

Lenin: Sosyalizm ve Savaş

MARKSİZM VE SOSYAL-ŞOVENİZM (1914-1915)

1914-1915 büyük Avrupa savaşı, hem Avrupalı, hem de Rus sosyal-demokratlara, dünya ölçüsünde bir bunalım karşısında izledikleri taktikleri sınama olanağını verdi. Bugünkü savaşın gerici, yağmacı ve köleci niteliği, öteki hükümetlere bakışla, çarlık için daha göze batıcıdır. Böy1e olduğu halde, tasfiyecilerin çoğunluğu (liberal ilişkileri yüzünden, Rusya'da bizim dışımızda ciddi etkisi olan tek grup) sosyal-şovenizme saptılar! Oldukça uzun bir süre yasalar içinde çalışmanın tekelinden yararlanan bu Naşa Zarya grubu, yığınlar arasında, "savaşa karşı direnmeme", üçlü (şimdi dörtlü) antantın zaferi için, ve Alman emperyalizmini "pek şeytanca günahlar" işlemekle suçlayan vb. propagandalar yaptılar. 1903'ten beri politik belkemiğinden yoksunluğunu tekrar tekrar ortaya koyan ve çoğu zaman oportünistlerin saflarına katılan Plehanov, bu tutumu daha da açık bir biçimde takındı ve bu hareketi yüzünden, Rusya'daki burjuva basını tarafından pek övüldü. Plehanov, çarlığın haklı bir savaş verdiğini ilan edecek, İtalya'daki hükümet gazetelerine İtalya'yı savaşa girmeye özendirici demeçler verecek kadar küçüldü.

Böylece, tasfiyecilik konusundaki görüşlerimizin ve tasfiyecilerin ana gruplarını partimizden atmamızın haklılığı yeterince tanıtlanmış oldu. Tasfiyecilerin gerçek programları ve tuttukları yolun gerçek anlamı, şimdi artık yalnızca genel anlamıyla bir oportünizm değil, Büyük-Rusya toprak beyleri ile burjuvazinin emperyalist ayrıcalıklarının ve çıkarlarının savunulmasıdır. Bugün tasfiyecilik, işçi hareketi içinde ulusal-liberal bir eğilimdir, radikal küçük- burjuvazinin bir kesimi ile küçük bir ayrıcalıklı işçi kesiminin proleter yığınlara karşı "kendi" ulusal burjuvazileri ile ittifakıdır.

RUS SOSYAL-DEMOKRASİSİNDE BUGÜNKÜ DURUM

Yukarda da söylediğimiz gibi ne tasfiyeciler, ne dış ülkelerdeki topluluklar (yani Plehanov, Aleksinski, Troçki ve ötekiler), ne de (Rus-olmayan azınlıkların) sözde "ulusal" sosyal-demokratlar, bizim 1912 Ocak Konferansımızı tanımadılar. Bize karşı en sık kullandıkları suçlama "zorbalık" ve "bölücülük" idi. Biz, bunlara, Rusya'daki sınıf bilinci olan işçilerin beşte-dördünü partimizin birleştirdiğini gösteren, doğruluğu nesnel olarak tanıtlanabilir rakamları yineleyerek karşılık verdik. Bu oran, karşı-devrimci bir dönemde yeraltı çalışmalarının güçlüğü göz önüne alınırsa, hiç de küçük değildir.

Eğer Rusya'da, Naşa Zarya grubunu partiden atmaksızın, sosyal-demokrat taktikler temeline dayanarak bir birlik kurmak olanaklıysa, bu birliği, bizim sayısız karşıtlarımız hiç değilse kendi aralarında niçin başaramadılar? Ocak 1912'den beri üç buçuk yıl geçti, bütün bu süre içinde karşıtlarımız çok istedikleri halde, bize karşı bir sosyal-demokrat parti kurma durumuna gelemediler. Bu gerçek, partimizin en iyi savunmasıdır.

Bizim partimize karşı savaşım veren sosyal-demokrat grupların tarihi, bir çöküşün, çözülmenin tarihidir. Mart 1912'de istisnasız hepsi de bizi suçlamada "birleştiler". Gene de, Ağustos 1912'de bize karşı sözde "Ağustos Bloku" kurulduğu anda çözülme de başladı. Bazı gruplar ayrıldılar. Bir türlü, bir parti ve merkez komitesi kuracak duruma gelemediler. Bütün yapabildikleri "birliğin sağlanması için" bir Örgütlenme Komitesi kurmak oldu. Gerçekte bu Örgütlenme Komitesi, Rusya'daki tasfiyeci grup için yetersiz bir kalkan olabildi. Rusya'da işçi hareketinin büyük dalgalanmalar gösterdiği dönem boyunca ve 1912-1914 yığın grevlerinde Ağustos Blokuna bağlı gruplardan yığınlar arasında bir şeyler yapabilen tek grup, bütün gücünü liberal ilişkilerden alan Naşa Zarya grubu oldu. 1914 yılı başlarında Letonyalı sosyal-demokratlar "Ağustos Bloku"ndan resmen çekildiler (Polonyalı sosyal-demokratlar bloğa zaten girmemişlerdi), öte yandan bloğun liderlerinden Troçki, kendisi ayrı bir grup kurarak, resmi olmayan bir

biçimde, bloktan ayrıldı. Temmuz 1914'te Uluslararası Sosyalist Büro Yürütme Komitesinin, Kautsky'nin ve Vandervelde'nin katılmasıyla Brüksel'de yapılan konferansında bize karşı "Brüksel Bloku" denilen topluluk kuruldu ise de, buna Letonyalılar katılmadığı gibi, Polonyalı muhalif sosyal-demokratlar da bu bloktan hemen çekildiler. Savaş çıkınca da bu blok büsbütün dağıldı. Naşa Zarya, Plehanov , Aleksinski ve Kafkasyalı sosyal-demokratların lideri An,[27] açıktan açığa sosyal-şoven oldular ve Almanya'nın yenilgisinin nasıl arzu edilir bir şey olduğunu anlatmaya koyuldular. Örgütlenme Komitesi ile Bund, sosyal-şovenleri ve sosyal-şovenizmin ilkelerini savundular. Çheydze'nin Duma grubu savaş harcamalarına karşı oy verdiği halde (Rusya'da burjuva demokrat trudovikler bile bu harcamalara karşı oy vermişlerdi), Naşa Zarya'nın en içten müttefiki olarak kaldılar. Bizim sosyal-şovenler, Plehanov, Aleksinski ve ortakları, Çheydze grubundan pek memnundular, Paris'te, başlıca yazarları Martov ve Troçki olan bir gazete, Naşa Slovo (eski Golos) kuruldu; bunlar enternasyonalizmin platonik bir savunmasını, Naşa Zarya, Örgütlenme Komitesi ya da Çheydze grubuyla kayıtsız şartsız birleşme isteğini bir arada yürütmek istiyorlardı. 250 sayı çıktıktan sonra, bu gazete kendi çözülüşünü kabullenmek zorunda kaldı: yazı kurulunun bir bölümü partimize doğru yöneldi; Martov, Naşe Slovo'yu açıktan açığa anarşizm ile suçlayan (bu suçlama, tıpkı Almanya'daki oportünist David ve hempalarının Internationale Korrespondenz[28], Legien ve hempalarının, Liebknecht yoldaşı anarşizmle suçlamalarına benziyor) Örgütlenme Komitesine bağlı kaldı; Troçki, Örgütlenme Komitesiyle ilişkisini kestiğini bildirdi, ama Çheydze grubu ile yürümeyi sürdürdü. Çheydze grubunun programı, liderlerinin birisinin ifadesiyle şöyle: Plehanov ve Aleksinski'nin düşüncelerini yansıtan Sovremenni Mir[29] dergisinin 1915'te çıkan 5. sayısında Çenkeli diyor ki: "Alman sosyal-demokrasisinin, ülkesinin savaşa girmemesine engel olabilecek durumda olup da bunu yapmadığını söylemek, yalnızca onun barikatlarda son nefesini vermesini değil, anayurdunun da son nefesini

vermesini gizliden gizliye istemek, ya da yakınımızdaki şeylere anarşist bir teleskop ile bakmak demektir."[*]

Bu birkaç satır, sosyal-şovenizmin özünü ortaya koyuyor: bugünkü savaşta ilke olarak "anayurdun savunulması" fikrini haklı göstermek ve askeri sansürün izniyle, devrim hazırlığını ve devrimin savunulmasını alaya almak, Alman sosyal-demokrasisinin savaşa engel olup olamayacağı ya da devrimcilerin genel olarak bir devrimin başarıya ulaşacağı güvencesini verip veremeyecekleri konunun dışındadır. Bütün sorun, sosyalistlere yakışan bir biçimde mi hareket edeceğiz, yoksa emperyalist burjuvazinin kucağında "son nefesimizi" mi vereceğiz? sorunudur.

Lenin: Sosyalizm ve Savaş

MARKSİZM VE SOSYAL-ŞOVENİZM (1914-1915)

Sol Yayınları

Çeviren, N. Solukçu

Aleksandra Kollontai ye Mektup- 1915

Lenin den Kollontai ye

[4 Ağustos 1915 den önce değil]

Sevgili AM,

Norveçliler in açıklamasından ve senin İsveçlilerle çabalarından çok memnunuz. Sol Marksistler ce uluslararası ortak bir açıklama yapılması oldukça önemli olur! (Bir ilkenin açıklanması temel şey ve şimdilik mümkün olan tek şey.)

Roland-Holst, Rakovskiy gibi (Fransız broşürünü gördün mü?), Troçki gibi, çeşitli biçimlerde hepsi oportünistlerle birlik tarafı olduklarından, çeşitli biçimlerde hepsi, oportünizmi cilalaladıklarından, hepsi (çeşitli şekilde) devrimci Marksizm yerine eklektizmi vaaz ettiklerinden, bence, hepsi en zararlı "Kautskiciler",

VI Lenin, Eserler, Vol. 35, s. 200

EMPERYALİST SAVAŞTA KENDİ HÜKÜMETİNİN YENİLGİSİ ÜZERİNE

V. İ. Lenin

Devrimci sınıf, gerici bir savaşta kendi hükümetinin yenilgisinden başka bir şey arzulamayaz.

Bu açıklamaya gerek duyulmayacak bir gerçektir, ve sadece sosyal-şovenleri bilinçli partizanları ya da çaresiz yandaşları tarafından inkâr edilir. Öncekilerin içindekiler, örneğin Örgütleme Komitesi'nden Zyemkovski (bkz. "İzvestiya" No. 2), sonrakilerin içindekiler ise Troçki ve Bukvoyed, Almanya'da Kautskydir. "Rusya'nın yenilgisini istemek", diye yazıyor Troçki, "hiçbir nedeni olmayan ve hiçbir biçimde gerekçelendirilemeyecek olan, savaşa ve onu yaratan koşullara karşı devrimci mücadele yerine, mevcut koşullar altında son derece keyfî bir şekilde en ehvenişere yö-nelmeyi koyan sosyal-yurtseverliğin politik yöntemine verilen bir taviz-dir." ("Naşe Slovo" No. 105)

İşte Troçki'nin oportünizmi savunmak için her zaman kullandığı ki-birli safsatalara tipik bir örnek. "Savaşa karşı devrimci mücadele", bun-dan anlaşılan eğer kendi hükümetine karşı ve savaş sırasında devrimci eylemler değilse, II. Enternasyonal kahramanlarının kullanmayı bal gi-bi bildikleri boş ve içeriksiz haykırışlardan biridir. Sadece biraz düşün-mek, bunu görmeye yeter. Savaş sırasında kendi hükümetine karşı devrimci eylemler ise, tartışılmaz bir kesinlikle, böyle bir yenilgiyi sadece istemek değil, aynı zamanda fiilen teşvik etmek demektir. ("Keskin zekâlı" okurlar için şunu belirtelim: Elbette bu, hiçbir şekilde, "köprü-leri uçurmak", başarısız askeri grevler örgütlemek ve genel olarak dev-rimcileri yenilgiye uğratmak için hükümete yardım etmek anlamına gelmiyor.)

Troçki safsatalarla kendini kurtarmak istiyor ve üç ağaçlı bir orman-da yolunu şaşırıyor. Rusya'nın yenilgisini istemek, ona, Almanya'nın zaferini istemekmiş gibi geliyor (Bukvoyed ve Zyemkovski, Troçki'yle

paylaştıkları bu "düşünceyi", daha doğrusu bu yanlış düşünceyi çok da-ha açık dile getiriyorlar). Ve Troçki bunda "sosyal-yurtseverliğin yöntemi"ni görüyor! Düşünmeyi beceremeyenlere yardım etmek için Bern Kararı ("Sosyal-Demokrat" No. 40) şu açıklamayı yapmıştır: Bütün emperyalist ülkelerde proletarya şimdi kendi hükümetinin yenilgisini istemelidir. Bukvoyed ve Troçki bu gerçeği atlamayı tercih ettiler ve Zyemkovski (işçi sınıfına her şeyden önce burjuva akıllarını açık yüreklilikle ve safdillikle yineleyerek hizmet eden bir oportünist) şu sözlerle "güzel bir çam devirmiştir": Saçma, zafer ya Almanya'nın, ya da Rus-ya'nın olacak ("İzvestiya" No. 2).

Komün örneğini alalım. Almanya Fransa'yı, Bismarck ve Thiers iş-çileri yenmişti!! Eğer Bukvoyed ve Troçki biraz düşünselerdi, kendile-rinin hükümetlerin ve burjuvazinin savaşı bakış açısını temsil ettikle-rini, yani Troçki'nin yapmacık diliyle söylemek gerekirse, kendileri-nin "sosyal-yurtseverliğin politik yöntemi" önünde yere serilmiş ol-duklarını görürlerdi.

Savaş sırasında devrim iç savaştır, fakat hükümetlerin savaşının iç savaşa dönüştürülmesi, bir yandan hükümetlerin askeri başarısızlıklarıyla ("yenilgi" ile) kolaylaşır; öte yandan, tam da yenilgiyi teşvik etme-den böyle bir-dönüşümü hedeflemek fiilen imkânsızdır.(OK ve Çaydze fraksiyonuyla birlikte) şovenistler yenilgi "şiarı" önünde istavroz çıkarıyorlar, çünkü ancak ve yalnız bu şiar savaş sıra-sında kendi hükümetine karşı devrimci eylemler için tutarlı çağrı anla-mına gelir. Bu tür eylemler olmadan ise savaş üzerine, "savaş ve koşul-larına vs. karşı" milyonlarca son derece devrimci lafazanlığın beş paralık de-ğeri yoktur.

Emperyalist savaşta kendi hükümetinin yenilgisi "şiarı"nı ciddi bi-çimde çürütmek isteyen kimse, şu üç şeyden birini kanıtlamak zorunda-dır: Ya 1) 1914-1915 savaşı gerici bir savaş değildir; ya 2) savaşla ba-ğıntılı devrim imkânsızdır; ya da 3) tüm savaşan ülkelerde

devrimci hareketin karşılıklı buluşması ve birlikte etkide bulunması imkansızdır. Son gerekçe Rusya için özellikle önemlidir, çünkü Rusya bütün ülkeler arasında doğrudan sosyalist devrimin imkânsız olduğu en geri ülkedir. İşte tam da bunun için Rus sosyal-demokratlar, ilk olarak yenilgi "şiarı"nın "teori ve pratiğiyle" ortaya çıkmak zorundaydılar. Ve Çarlık hü-kümeti, bütün Enternasyonal içinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Fraksiyonu'nun yürüttüğü ajitasyonun, kendi hükümetine karşı, sadece par-lamenter muhalefetin değil, aynı zamanda gerçekten devrimci kitle ajitasyonunun biricik örneği olduğunu, bu ajitasyonun Rusya'nın askeri gücünü gerçekten kırdığını ve Rusya'nın yenilgisine yol açacağını id-dia ederken haklıydı. Bu bir gerçek. Bunu gizlemek akılsızlık olur.

Yenilgi şiarının karşıtları, şu apaçık gerçeğin ta gözünün içine bak-mak istemediklerinde kendi kendilerinden korkmaktadırlar: Hükümete karşı devrimci ajitasyonla, yenilginin teşvik edilmesi arasında kopmaz bir bağ vardır.

Rusya'da burjuva-demokratik anlamda devrimci hareketle, Batı Av-rupa'da sosyalist hareketin uyumu ve ortak etkinliği mümkün müdür? Son on yıl içinde kamuoyunda tavır takınan sosyalistlerden hiçbiri bun-dan kuşku duymamış ve 17 Ekim 1905'ten sonra Avusturya proletarya-sı arasındaki hareket böyle bir olanağın varlığını fiilen kanıtlamıştır.[32]

Kendine enternasyonalist ve sosyal-demokrat diyen herkese, bütün savaşan hükümetlere karşı ortak devrimci eylem amacıyla savaşan ül-kelerin sosyal-demokratlarının bir araya gelmesini savunup savunmadı-ğını sorun. Bu imkânsız, diyecektir birçoğu, tıpkı bununla sosyal-şovenizmini tamamen kanıtlamış olan Kautsky gibi ("Neue Zeit", 2 Ekim 1914). Çünkü bir yandan bu, bütün bilinen gerçeklere ve Basel Manifestosu'na ters düşen danışıklı bir yalandır. Ve öte yandan: Eğer böyle olsaydı, oportünistler pek çok şeyde haklı olurlardı!

Birçoğu bunu savunduklarını söyleyeceklerdir. Bu durumda bizim söyleyeceğimiz şu olacak: Eğer bu savunma bir ikiyüzlülük değilse, bu durumda, savaşta ve savaş için "usulü veçhile" bir anlaşma gerektiğini düşünmek gülünçtür: Temsilciler seçmek, buluşmalar, anlaşmaların im-zalanması, gün ve saatin saptanması! Sadece Zyemkovski gibileri böyle düşünebilirler. Devrimci eylemler üzerine, bir dizi ülke bir yana, bir tek ülkede bile anlaşma sağlamak, ancak ciddi devrimci eylemler ör-neğiyle, bu eylemlerin başlatılması ve geliştirilmesi sayesinde müm-kündür. Fakat bu tür girişimler yenilgiyi istemeden ve yenilgiyi teşvik etmeden yine imkansızdır. Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmeyi "yapmak" mümkün değildir, tıpkı devrimlerin "yapılamayacağı" gibi; bu, emperyalist savaşın tam bir dizi çok çeşitli olgusunun, yanının, anı-nın, karakter çizgisinin ve sonucunun ürünüdür. Ve kendi ezilen sı-nıflarının sarstığı hükümetlerin bir dizi askeri başarısızlığı ve yenilgisi olmadan imkânsızdır.

Yenilgi şiarını reddetmek, insanın devrimci iradesini boş bir safsata-ya ya da ikiyüzlülüğe dönüştürmek demektir.

Peki, ya bize bu yenilgi "şiarı"nın yerine ne önerilmek isteniyor? "Ne zafer, ne yenilgi" parolası (Zyemkovski, "İzvestiya" No. 2. No. l'de tüm OK). Fakat bu, "anavatan savunması" parolasının değişik yazımından başka bir şey değildir! Bu ise, sorunu kendi hükümetine karşı ezilen sınıfların mücadelesi alanına değil, hükümetler arası savaş alanına taşımak demektir (bu parolanın içeriğine göre bunlar eski du-rumlarını koruyacak, "pozisyonlarını muhafaza edecek"lerdir)! Bu, burjuvazileri her zaman kendilerinin "sadece" "yenilgiye karşı" müca-dele ettiklerini iddia etmeye hazır —ve halka gerçekten de bunu anla-tıyorlar— bütün emperyalist ulusların şovenizminin haklı çıkarılması-dır. "4 Ağustos'ta yaptığımız oylamanın anlamı şudur: Savaş için değil, yenilgiye karşı", diye yazıyor Alman oportünistlerinin önderlerinden Eduard David, kitabında. ["Dünya Savaşında Sosyal-Demokrasi", "Vorwarts" Yayınevi, Berlin 1915. —Alm.Red.]Bukvoyed ve Troçki ile birlikte

"ÖK"cılar "Ne Zafer, Ne Yenilgi" parolasını savunurken tümüyle ve bütünüyle David'in zemininde duruyorlar!

Daha yakından bakıldığında bu şiar "iç barış" demektir, bütün sava-şan ülkelerde ezilen sınıfların sınıf mücadelesinden vazgeçmek demek-tir; çünkü "kendi" burjuvazisine ve kendi hükümetine darbe vurmadan sınıf mücadelesi imkânsızdır; savaş zamanında kendi hükümetine darbe vurmak ise vatana ihanettir (Bukvoyed bunu unutmasın!), kendi ülkesi-nin yenilgisi için çalışmaktır. Kim "ne zafer, ne yenilgi" şiarını savunu-yorsa, onun sınıf mücadelesini, "iç bansın bozulmasını" savunması iki-yüzlülüktür, o gerçekte bağımsız proleter politikadan vazgeçiyor ve bü-tün savaşan ülkelerin proletaryasını kesinlikle burjuva bir amaç olan şu amaca tabi kılıyor demektir: Söz konusu emperyalist hükümetleri yenilgiden korumak. "İç banş"ın sadece sözde değil, gerçekten kırılma-sı ve sınıf mücadelesinin gerçekten kabul edilmesi anlamına gelen biri-cik politika, proletaryanın kendi hükümetinin ve burjuvazisinin zorluk-larından, onları ortadan kaldırmak amacıyla yararlanmasıdır. Fakat, kendi hükümetinin yenilgisini istemeden, bu yenilgiye katkıda bulun-madan bunu gerçekleştirmek, bunu amaçlamak imkansızdır.

Savaştan önce İtalyan sosyal-demokratları kitle grevi sorununu orta-ya attıklarında, burjuvazi —kendi açısından son derece haklı olarak— şu yanıtı verdi: Bu vatana ihanet olacak ve sizlere de hainlere davranıldığı gibi davranılacaktır. Bu gerçektir, tıpkı siperlerde askerlerin kardeşleşmesinin vatana ihanet anlamına geldiği gibi. Kim Bukvoyed gibi "vatana ihanet"e ve Zyemkovski gibi "Rusya'nın çöküşü"ne karşı yazı-lar yazıyorsa, o proleter bakış açısını değil, burjuva bakış açısını savu-nuyor demektir. Bir proleter, "vatana ihanet" etmeden, yenilgiyi teşvik etmeden, "kendi" emperyalist "büyük" gücünün çöküşüne katkıda bu-lunmadan, ne kendi hükümetine bir darbe vurabilir, ne de kardeşine, "bizimle" savaş içinde olan "yabancı" ülkenin proleterine gerçekten elini uzatabilir.

Kim "Ne Zafer, Ne Yenilgi" şiarını savunuyorsa, o bilerek ya da bilmeyerek bir şovenisttir, en iyi ihtimalle uzlaşmacı bir küçük-burjuva, ama her halükârda proleter politikanın bir düşmanı, bugünkü hükü-metlerin, bugünkü egemen sınıfların bir yandaşıdır.

Bu sorunu bir başka yandan daha ele alalım. Savaş kitlelerde, ruhun olağan dalgınlığını mutlaka kıracak olan şiddetli duygular yaratacaktır. Ve bu şiddetli duygularla uyum içinde olmayan devrimci bir taktik imkânsızdır.

Bu şiddetli duyguların başlıca akımları hangileridir? 1) Korku ve umutsuzluk. Dinin güçlenmesi bundandır. Kiliseler yeniden dolmaya başlıyor, diye seviniyor gericiler. "Acıların olduğu yerde din vardır" di-yor gericilerin elebaşı Barres, haklı olarak. 2) "Düşman"a karşı nefret — özellikle, burjuvazinin (papazların pek değil) körüklediği, ekonomik ve politik olarak sadece onlar için yararlı olan bir duygu. 3) Kendi hükümetine ve kendi burjuvazisine karşı nefret — bu, bir yandan sava-şın, emperyalizmin "politikasının sürdürülmesi" olduğunu kavrayan ve buna sınıf düşmanına karşı nefretini "sürdürerek" yanıt veren, fakat öte yandan kendi hükümetine karşı devrim yapmaksızın "Savaşa Savaş" şiarının boş bir safsata olduğunu anlayan bütün sınıf bilinçli işçilerin duygusudur. Kendi hükümetine ve kendi burjuvazisine karşı nefret uyandırmak, onun yenilgisini istemeden imkansızdır — ve kendi hükü-metine, kendi burjuvazisine karşı nefret uyandırmadan, "iç barış"a (= sınıf barışına) içtenlikle karşı olmak imkansızdır!!

"Ne Zafer, Ne Yenilgi" şiarının yandaşları, fiilen burjuvazinin ve oportünistlerin yanında yer alıyorlar; işçi sınıfının kendi hükümetlerine karşı uluslararası devrimci eylemlerinin mümkün olduğuna "inanmı-yorlar" ve bu tür eylemler geliştirmeye katkıda bulunmak istemiyorlar. Bu, hiç kuşkusuz zor, ama proletaryaya layık biricik sosyalist görevdir. Savaşan büyük güçler arasında tam da en geri olanın

proletaryası, özel-likle Alman ve Fransız sosyal-demokratlarının rezil ihanetleri dikkate alındığında, partisinin şahsında, kendi hükümetinin "yenilgisini teşvik etmeden" kesinlikle imkânsız olan, onu Avrupa devrimine, sosyalizmin güvenli barışına, insanlığı hüküm süren dehşetten, sefaletten, vahşilik ve hayvanlaşmadan kurtuluşa götürecek biricik yol olan devrimci tak-tikle ortaya çıkmak zorundaydı.

Ağustos 1915

[30] "Emperyalist Savaşta Kendi Hükümetinin Yenilgisi Üzerine" adlı ma-kale, Ağustos (Temmuz) 1915'te "Sosyal-Demokrat"ın 43. sayısında ya-yınlandı. Makale, Bolşevik Parti MK Manifestosu'nda ve Bern Konferansı'nda ortaya atılan, Bolşevizm'in savaş sürecindeki en önemli şiarları-nı savunmak için kaleme alınmıştı. Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştür-me şiarıyla sıkı ve kopmaz bir bağ içinde bulunan "kendi hükümetinin yenilgisi" şiarı, savaş süresince devrimci, proleter taktikle, gerek doğru-dan ve açık gerekse de gizli sosyal-şovenizm, anavatan savunuculuğu arasına keskin bir ayrım çizgisi çekti. Bu şiar, Kautsky, Troçki, Martov ve Menşevik Örgütleme Komitesi taraftarları gibi gizli sosyal-şovenlerin "enternasyonalizmi"nin gerçek karakteri için mihenk taşıydı. Aynı za-manda şu şiar, aralarında bu şiarı kabul etmeyen bazı unsurların (Buha-rin, Kamenev grubu) bulunduğu Bolşevik Parti üyelerinin sağlamlığı için de mihenk taşıydı. O nedenle bu şiarın savunulması, bu şiara karşı çıkan-lara karşı mücadelede son derece önemliydi. Lenin bu mücadeleyi1914-1916 yılları boyunca kesintisiz sürdürdü, (s. 153)

[31] Lenin bu alıntıyı, Troçki'nin 1915 sonlarına doğru Bolşevik yayın organı "Sosyal-Demokrat" yazı kurulunun Buharin-Pyatakov grubuyla birlikte çıkardığı "Komünist" adlı derginin yazı kuruluna açık mektubundan ya-pıyor. Troçki'nin mektubu, "NaşeSlovo"da yayınlandı. Bu mektupta Troçki, dergiden ayrılmasının nedenlerini

anlatıyor ve Çaydze'nin Menşevik Dumafraksiyonunu ve onun maskelenmiş şovenist, merkezci tutumunu sa-vunuyordu, (s. 153)

[32] Burada, Rusya'daki 1905 devriminin yankısı olan Viyana ve Prag'daki muazzam gösteriler (barikatların kurulmasına kadar varmıştı) kastediliyor. 1905 yılının Ekim ve Kasım aylarında proletaryanın devrimci göste-rilerinin baskısı altında Avusturya'da imparatorluk konseyine, merkezi parlamentoya genel, eşit seçim hakkı getirildi,

1916

Boris Souvarine'ye açık mektup - Lenin

İlk Proletarskaya Revolutsia dergisinde No. 7 (90), 1929 da yayınlanmıştır.

Lenin Collected Works, Progress Publishers, 1964, Moscow, Volume 23, pages 195-204

(yazi 1916 tarihli, içerik bütünlüğünden koparılmadan ana temaları çevirilmiştir, yazının tamamı değildir. EA)

Vatandaş Souvarine'le mektubunda bana da hitap ettiğini söylüyor. Makalesi uluslararası sosyalizmin hayati sorunlarına dokunduğu için, cevap verirken en büyük zevki alacağım.

Souvarine "anavatan savunmasını " sosyalizm ile uyumsuz olarak görenlerin, "vatansever olmayan" bir görüş aldığına inanmaktadır. Kendisi gelince, o, savaş kredileri aleyhinde oy verirken, "anavatan savunması" nın kabulünü beyan eden Turati, Ledebour, Brizon gibilerin görüşünü savunuyor"; Diğer bir deyişle, o, ""orta yol " olarak bilinen ("bataklık" diyebilirim) eğilimi savunur, ya da kautskiciliği-baş teorik ve edebi yorumcusu, Karl Kautsky.

..... Ne ben, ne de ait olduğum Parti (RSDİP Merkez Komitesi) hiçbir zaman ""orta yol "" un bu sosyal-şoven bakış açısı ile bağdaşmadık.

Bizim 1 Kasım 1914 de yayınlanan Merkez Komitesi manifestosunda yayınlanan resmi Parti açıklamamızda, ve Mart 1915 yılında kabul edilen kararlarda (Souvarine'nin aşina olduğu iki belge de Sosyalizm ve Savaş broşürümüzde geniş bir şekilde yeniden üretilmektedir), her zaman sosyal-şovenlerle ""orta yol "" arasında ayrım çizgisini ortaya koyduk.

Önceki (sosyal şövenler), bizce, burjuvazinin saflarına geçti. Onlarla ilgili olarak biz sadece mücadele değil ama bir bölünme talep ederiz.

İkincisi, tereddüt ediyor, yalpalıyor ve onların şovenist liderler ile sosyalist kitleleri birleştirme çabaları proletarya için en büyük zarara neden oluyor.

Souvarine' "gerçekleri Marksist bakış açısından incelemek" istediğini söylüyor.

Ama Marksist bakış açısından, bu tür "vatansever" gibi genel ve soyut tanımlamaların kesinlikle hiçbir değeri yoktur . Vatan, millet tarihsel kategorilerdir. Ben demokrasinin savunulması veya ulusal baskıya karşı yürütülen savaşlara kesinlikle karşı değilim, ne de ben bu savaşlarda veya ayaklanmalarla ilgili "anavatan savunması" gibi kelimelerden korkarım. Sosyalistler her zaman ezilenler tarafındadır, ve sonuç olarak, amacı baskıya karşı demokratik veya sosyalist mücadele olan savaşlara karşı olamazlar. Bu nedenle Fransa'nın gerici Avrupa monarşilerine karşı verdiği 1793 savaşlarının, veya Garibaldi savaşları vb., meşruiyetini inkâr etmek saçma olur .... Ve bugün patlak verebilecek ezilen ulusların savaşlarının - İngiltere'ye karşı İrlandalı , Fransa ya karşı Fas, veya Rusya'ya karşı Ukrayna, vb. isyanların, meşruiyetini tanımamak aynı şekilde saçma olur ....

Marksist bakış açısı her özgül durumda bir savaşın siyasi içeriğinin tanımlanmasını gerektirir.

Ama bir savaşın siyasi içeriğini belirleyen nedir?

Her savaş sadece politikanın devamıdır. Mevcut savaşta ne tür politika devam ediliyor? .... proletaryanın politikası, Yoksa emperyalist politika, gerici çökmüş ve can çekişen burjuvazinin zayıf ulusların sömürgeci baskısının ve yağmasının politikası?

Soru sadece doğru bir şekilde ortaya konulmalı o zaman soruya net bir cevap alabiliriz; Mevcut savaş emperyalist bir savaştır.

(.....)

Sakın bana devrimci ve gerici savaşları ayırt etmenin zor olduğunu söyleme . Benim yukarıda belirtilen bilimsel kritere ek olarak, herkes tarafından anlaşılacak tamamen pratik ölçüt belirtmemi istiyorsun?

İşte burada:

Her orta-ölçekli savaş önceden hazırlanır. Devrimci bir savaş hazırlanırken demokratlar ve sosyalistler bu savaşta "anavatan savunması" yanlısı olduğunu önceden ifade etmekten korkmazlar. Ancak, gerici bir savaş hazırlanıyorsa, hiçbir sosyalist savaş ilan edilmeden önce "anavatan savunması"nı tercih edeceğini önceden belirtme macerasına girmeyecektir.

Marx ve Engels, 1848 ve 1859'da Alman halkını Rusya karşı savaşmak için uyarmaktan korkmadılar.

Buna ters olarak, 1912 yılında Basel Kongresi'nde sosyalistler, olgunlaştığını gördükleri ve 1914 yılında patlak veren savaşta "anavatan savunması"n dan söz etme macerasına girmediler.

Partimiz İrlanda'nın İngiltere'ye karşı başlatabileceği savaşa veya ayaklanmaya sempati duyacağını açıkça ilan etmekten korkmaz; Fas, Cezayir ve Tunus un Fransa'ya karşı; Trablusgarpın İtalya'ya ; Ukrayna, İran, Çin, Rusya'ya karşı vb.

Ama sosyal şovenistlerden ne haber? Ve ""orta yolcular""? Onlar , diyelim ki, Japonya ve ABD arasında patlak veren uzun yıllar boyunca hazırlanan ve yüzlerce milyon insanın varlığını tehlikeye sokan bir savaş durumunda, açıkça ve resmen emperyalist bir savaş da "anavatan savunması"nı tercih ettiklerini ya da edeceklerini söyleyecek cesarete sahip olacaklar mı ?

Hadi söyleme cesaretini göstersinler! İddiaya girmeye hazırım ki yapmayacaklar, çünkü onlar gayet iyi biliyorlar ki böyle açıklama yapmak, işçilerin gözünde maskara haline gelecekler, alay konusu olacaklar ve sosyalist partilerden sürülecekler. Bu nedenle , Sosyal-

şovenler ve “"orta yol "” dakiler net bir açıklama yapmaktan çekinirler ve her şekilde herhangi bir açık ifadeyi önlemeye ve sıyrılmaya, yalana ve konuyu karıştırmaya devam edecekler...1915 Fransız kongresindeki kararları "saldırılan ülkenin savunma hakkı vardır" gibi.

Sanki soru ilk saldıran kimdi, kim değildi: savaşın nedenleri nelerdir? Amaçları nelerdir? Hangi sınıflar bunu yürütüyorlar?

(...)

Partimiz sosyalistlerin mevcut savaşı, sosyalizm için, burjuvaziye karşı proletaryanın bir iç savaşına dönüştürme yollarını araması gerektiğini bildirerek, Tolstoy'un doktrinini ve pasifizmi reddetmiştir.

(...)

Sayısal zayıflık? Devrimciler ne zamandan beri politikalarını kendilerini çoğunluk veya azınlık olup olmadığına bağımlı olarak belirliyorlar ?

(...)

İki Enternasyonal zaten mevcut. .....Bir tarafta, kendi hükümetlerinin emperyalist savaşı sürdürmesine yardım edenlerin Enternasyonali , diğer tarafta, emperyalist savaşa karşı devrimci mücadele yürütmekte olanların Enternasyonali.

(.....)

Her şeyden önce ...benim “"orta yol "” culara eleştirim kişisel değil, siyasidir. …onlar, işçi hareketine en büyük zarara neden oluyorlar...

(....)

Souvarine' ayrıca [Fransız azınlık] International Sol uçta, en uç elemanlarından birisi olarak gördüğümüz Troçkinin, Lenin tarafından şovenist olarak damgalandığını söylüyor. “Burada belli bir abartı olduğunu kabul edilmek zorundadır.""

Evet, tabii, “belirli bir abartı var” ama benim tarafımda değil , Souvarine tarafında. Ben Troçki'nin konumunu şovenist olarak hiçbir zaman nitelemedim. Onu çok sıkça Rusya'da “orta yol” politikasını temsil etmekle suçladım .

(...)

Ya Troçki? Martov'un partisinden ayrıldı ve hala bizi bölücü olmakla suçlamaya devam ediyor . Yavaş yavaş sola kayıyor, ve hatta Rus sosyal-şovenist liderleri ile bir kopuş çağrısı yapıyor. Ama o kesinlikle Chkheidze hizipi ile birlik veya kopuş isteyip istemediğini söylemedi. Ve bu anahtar konulardan biridir. Barış yarın gerçekten gelirse , biz yarından sonra Duma seçimlerini yapacağız, ve Chkheidze ye karşıt ya da beraber sorusu hemen ortaya çıkacaktır. Biz böyle bir ittifaka karşı yız. Martov bizi destekliyor. Ya Troçki? Alacağı tavır bilinmemektedir. . Bu nedenlerden dolayı biz Troçki ile aynı fikirde değiliz.

Sadece biz değiliz. Troçki Zimmerwald Sola katılmayı reddetti. Henriette Roland-Hoist yoldaş ile Birlikte o “orta yolu” temsil etti . Devrimci bir "orta yol " imkansızdır.

Lenin

Çeviri E. A

Kaynak, Collected Works, Progress Publishers, 1964, Moscow, Volume 23, pages 195-204

Lenin den Henriette Roland-Holst'a Mektubundan

8/3.1916

"Troçki'den farklılıklarımız nelerdir? Bunu muhakkakki bilmek istersiniz. Kısacası – o bir Kautskycidir, yani, Enternasyonal'de Kautskycilerle ve Rusya'da Chkheidze'nin parlamento grubuyla birliği savunmaktadır. Chkheidze kendi ifadeleriyle (Zimmerwald taraftarı: son konuşmasına bakın, Vorwärts 5 / III), Organizasyon Komitesi nin ve savaş komitelerinde yer alan ların görüşlerini paylaştığı gerçeğini gizliyor.

Troçki şu anda Organizasyon Komitesine (Axelrod ve Martov) karşı, fakat Chkheidze Duma grubuyla birlik içinde!

Biz böyle bir birliğe kesinlikle karşıyız.

Size, Yoldaş Pannekoek a ve diğer Hollandalı yoldaşlara Saygılarımla!

N. Lenin

V. I. Lenin, Collected Works,Vol. 43, pp. 515-16

Kendi Kaderini Tayin Üzerine Tartışmanın Sonuçları

Haziran 1916

Lenin

Polonyalı Sosyal-Demokratlarının hatalı iddialarının tersine, ulusların kendi kaderini tayin etme talebi, Partimizin ajitasyonunda, örneğin, halkın silahlandırılmasında, kilisenin devletten ayrılmasında, memurların halk tarafından seçilmesinde ve dar kafalıların "ütopik" olarak adlandırdıkları diğer bir sürü konularda hiç de daha az bir rol oynamamıştır. Aksine, 1905'ten sonra ulusal hareketlerin güçlenmesi, doğal olarak 1912-13'teki bazı makaleler de dahil olmak üzere Partimiz tarafından daha kuvvetli bir ajitasyona, ve 1913'te Partimizin kararı ile, kesin bir " Kautskian karşıtı" , konunun tanımını (sadece lafta "tanıma" ya müsamaha göstermeyen) bir içerikte ifade vermiştir. (..)

Açık sözlü Lensch gibi sosyal-emperyalistler, hem kendi kaderini tayine, hem de ilhakın feshedilmesine karşı hala direniyorlar. Kautskycilere gelince, ikiyüzlü bir şekilde kendi kaderini tayin etmeyi kabul ediyorlar - burada Rusya'da Troçki ve Martov aynı yolda gidiyor. İkisi de , Kautsky gibi , kendi kaderini tayin etmekten yana olduklarını söylüyorlar. Uygulamada ne oluyor? Troçki'nin Nashe Slovo'daki "Ulus ve Ekonomi" makalelerini ele alalım, ve bunlarda onun her zamanki eklektizmini bulacaksınız: bir yandan ekonomi ulusları birleştirir, diğer yandan da ulusal baskı onları böler. Sonuç? Sonuç, egemen olan ikiyüzlülüğün teşhir edilmemiş olarak muhafaza edilmesi, ajitasyon sıkıcı ve en önemli olana, temel, kayda değer ve pratikle yakından ilişkili olana - birinin "kendi" ulusu tarafından ezilen ulusa karşı tutumu - değinilmemesi.

Martov'la yurt dışındaki diğer sekreterler, meslektaşları ve yandaş üye Semkovski'nin kendi kaderini tayine karşı mücadelesini sadece unutmayı tercih ediyorlar - faydalı bir unutkanlık! Gvozdyovites ın yasal basının da (Nash Golos) Martov, emperyalist savaş sırasında

henüz katılım demek olmadığı tartışılmaz gerçeğine işaret ederek, vb. kendi kaderini tayin etme lehine konuştu, ancak asıl şeyden kaçınarak - aynı şekilde yasa dışı ve özgür basında da (konudan) kaçınmaktır! - Rusya, barış zamanında bile, o çok daha acımasız, ilkel, ekonomik olarak geri ve askeri olarak bürokratik bir emperyalizmle ulusların ezilmesinde dünya rekoru kırdı.

Kendi kaderini tayin hakkını hemen hemen Plehanov, Potresov'la ve Şürekasının tanıdığı biçimde tanıyan, yani, Çarlık tarafından ezilen milletler için ayrılma özgürlüğü için mücadele etme gereği duymadan "tanıyan" Rus Sosyal-Demokratı, gerçekte bir emperyalisttir ve çarlık uşağıdır.

Troçki ve Martov'un öznel "iyi" niyetleri ne olursa olsun, onların (konu üzerine) kaçamak duruşları, nesnel olarak Rus sosyal-emperyalizmini destekler. Emperyalizm çağı, bütün "büyük" güçleri bir dizi ulusların ezenlerine dönüştürdü, ve emperyalizmin gelişmesi kaçınılmaz olarak, uluslararası Sosyal-Demokraside de bu sorundaki eğilimlerin daha kesin bir şekilde bölünmesine yol açacaktır.

Lenin Collected Works, Volume 22, pages 320-360

Çeviri E.A

Alexandra Kollontaiye Mektup

Şubat l7, 1917

Sevgili A.M.,

Bugün mektubunuzu aldık ve almış olmaktan çok memnunuz. Uzun süredir sizin Amerika'da olduğunu bilmiyorduk, ve sizden bize Amerika'yı terk ettiğinizi söyleyen bir mektup hariç hiç mektup almadık .

7-8 Ocak tarihlerinde size yazdım (mektubun Stockholm'dan iletildiği gün - Buradan doğrudan Amerika'ya giden tüm mektuplar Fransızlar tarafından engelleniyor!), ancak aşikâr ki bu mektup (bir Novy Mir'in makalesi) siz hala New York ta iken, size ulaşmadı.

N. Iv. 'in ve Novy Mir'de (bu gazeteyi şeytanice düzensiz bir şekilde alabiliyorum; gazetenin dağıtım bürosu değil, postanenin gönderim hatası olmalı).

N. Iv. ye karşı mücadelede Troçki'yle Sağcılar arasındaki blok hakkında okumak da o kadar üzücü idi.

Ne biçim bir domuzdur bu Troçki - Sol laflar ve Zimmerwald Left'a karşı! Sağ ile bir blok !!

Sotsial-Demokrat!a (tarafınızdan) kısa bir mektupta teşhir edilmeli.

V. I. Lenin, Collected Works, Vol. 35, p. 285

Çeviri, E. A

Lenin den İnessa Armanda mektuptan

19 Şubat, 1917

Sevgili Dostum

Geçen gün Moskova'dan memnuniyet verici bir mektup aldık (içerik ilgi çekici olmasa da yakında size bir kopyasını göndereceğiz). Kitlelerin ruh halinin iyi olduğunu, şovenizmin açıkça azaldığını ve muhtemelen bizim günümüzün geleceğini yazıyorlar. Örgütün, fabrikalarda gençler ve kadınlar varken, yetişkinlerin cephede olması gerçeği nedeniyle zorluk çektiğini söylüyorlar. Ama, mücadele ruhu hiç az değil diyorlar. Bize, Merkez Komite sinin Moskova Bürosu tarafından yayınlanan bir bildirinin (iyi bir bildiri) bir kopyasını gönderdiler. Merkezi Organ'ın bir sonraki sayısında yayınlayacağız.

Richard yine (ayni) kendisi! İnsanların yaşaması ve özellikle de Partimiz için yaşaması zor. Ama yine de yaşıyorlar. Ayrıca, (şu an için aramızda kalsın), Amerika'dan Norveç'e dönen Kollontai'den bir mektup var. N. Iv. ve Pavlov (Brüksel'deki Lett: Pavel Vasilyevich) Novy Mir'deydi diyor (bu makaleyi çok düzensiz alıyorum), ama. . . Troçki geldi ve bu alçak bir zamanlar Novy Mir'in Sağ kanadı ile Sol Zimmerwaldcı'lara karşı çeteleşmişti !!

Hepsi bu !! İşte sana Troçki! Her zaman kendi bildiğinde = kıvırmalar, dalavereler, sol gibi poz verir, yapabildiği sürece, sağa yardım eder. V. I. Lenin, Collected Works,Vol. 35, p, 288
Çeviri, E. A

SOSYALİST ENTERNASYONALDEKİ DURUM

Lenin

Devrimimizde proletaryanın Görevlerinden

Proletarya Partisi Taslak Platformu

Nisan Mayıs (Haziran) 1917

16- Rusya işçi sınıfının uluslararası sorumlulukları, tamda şimdi, özel bir güç olarak, ön plana çıkmaktadır.

Bu günlerde, tembellerin dışında enternasyonalizme el basmayan (yemin etmeyen) yok. Şövenist savunucular bile, hatta Plehanov ve Potresov, hatta Kerenski' bile kendilerini enternasyonalist olarak adlandırıyorlar. Bu nedenle, pratikte enternasyonalizmi, sözde enternasyonalizmin karşısına, açık, tam ve kesin bir şekilde koymak Proletarya partisinin acil görevi oluyor.

Tüm ülkeler işçilerine sadece çağrılar; enternasyonalizme içi boş bağlılık vaatleri; savaşan çeşitli ülkelerdeki devrimci proletaryanın doğrudan ya da dolaylı eylem "adımları" saptama girişimleri; devrimci mücadele konusunda savaşan ülkeler sosyalistleri arasında "anlaşmalar" sonuçlandırmak için yoğun çabalar: bir barış kampanyası amacı ile sosyalist kongreler çağırısı üzerine yaygaralar, vb., vb. - bu fikirlerin, girişimlerin, ve planların yazarları ne denli içten (samimi) olurlarsa olsunlar, bunların objektif önemi açısından, sadece lafazanlık, ve, en iyisinden, sadece yığınların şovenistler tarafından aldatılmasını maskelemeye yarayan saf ve iyi niyetli dilekler olabilir. Parlamenter dalaverelerde son derece usta, son derece tecrübeli Fransız sosyal-şovenleri, bir yandan görülmemiş bir utanmazlıkla sosyalizme ve enternasyonale ihanet ederken, emperyalist savaşı yürüten hükümetlere katılırken, ödenek ya da ödünçlere oy verirken (son zamanlarda Rusya'da Çheydze, Skobelev, Çereteli ve Steklov'un da yaptıkları gibi), kendi ülkelerinde devrimci savaşıma karşı çıkarken,

vb., vb. bir yandan da son derece tumturaklı ve cafcaflı barışçıl ve enternasyonalist sözler etme sanatında, çok önceden rekor kırdılar.

İyi (niyetli) insanlar çoğu kez emperyalist dünya savaşının acımasız ve vahşi sahnesini (özelliğini) unutuyorlar. Bu sahne lafazanlığa müsaade etmez, ve saf ve yavan dileklerle dalga geçer.

"Sadece bir, ve tek bir tür gerçek enternasyonalizm vardır, ve o insanın kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için özveri ile çalışması, ve istisnasız bütün ülkelerde, bu mücadeleyi, (propaganda, sempati, ve materyal yardımlarla) bu, sadece bu çizgiyi desteklemesidir.

Bunun dışındaki her şey, aldatmaca ve Manilovizmden (zayıf iradeli hayalci, laf ebeciliğinden. EA) başka bir şey değildir. ""

Savaşın sürdüğü iki yılı aşkın bir süreden bu yana, uluslararası sosyalist ve işçi hareketi içinde, tüm ülkelerde üç eğilim gelişmiş bulunuyor. Ve gerçeklik alanından uzaklaşan, bu üç eğilimin varlığını görmekten, onları çözümlemekten, ve gerçekten enternasyonalist eğilim için tutarlı bir biçimde savaşmaktan kaçınan herkes, kendi kendini etkisizliğe, güçsüzlüğe ve yanılgıya mahkûm eder.

Bu üç eğilim, şunlardır:

1. Emperyalist bir savaşta (ve her şeyden önce de güncel emperyalist savaşta) "yurt savunması"nı kabul eden, sözde sosyalist, gerçekte şoven, sosyal-şovenistler.

Bunlar bizim sınıf düşmanlarımızdır. Bunlar burjuvazi saflarına geçmişlerdir .

Bunlar bütün ülkelerdeki resmi sosyal-demokrasinin resmi önderleridir- Rusya'da B. Plehanov ve hempaları, Almanya'da Scheidemann'lar; Fransa'da, Renaudel, Guesde, Sembat; İtalya'da Bissolati ve hempaları; İngiltere'de Hyndman, fabyenler ve "emekçiler" ("işçi partisi" önderleri); İsveç'te Branting ve hempaları; Hollanda'da

Troelstra ve partisi; Danimarka'da Stauning ve partisi; Birleşik-Devletler'de Victor Berger ve öbür "yurt savunucuları", vb.

2. İkinci eğilim, "merkez" denilen, ve sosyal-şovenler ile gerçek enternasyonalistler arasında bocalayan eğilimdir.

Bütün "Merkez", Marksist, enternasyonalist olduğuna, barıştan yana, hükümetler üzerindeki tüm "baskı"lardan yana, kendi öz hükümetini "halkın barış iradesini gösterme"ye zorlamaya yönelen tüm "istemler"den yana, barıştan yana olanaklı ve düşünülebilir her türlü kampanyadan yana, ilhaksız barıştan yana vb., vb., ve sosyal-şovenler ile barıştan yana olduğuna yemin billah eder. "Merkez", birlikten yanadır, merkez bölünmenin düşmanıdır.

"Merkez", küçük-burjuva ballandırılmış söz ebeliğinin, sözde enternasyonalizmin, gerçekte ödlek oportünizme ve sosyal-şovenlere kuyruk sallama demektir.

Sorunun özü şudur ki, "merkez", kendi öz hükümetine karşı bir devrimin zorunluluğuna inanmış değildir, bunu doğru bulmaz, uzlaşmaz bir devrimci savaşım yürütmez, kendini bu savaşımdan kurtarmak için, çok "Marksist" de çınlasa, en yavan kaçamakları icat eder.

Sosyal-şovenler bizim sınıf düşmanlarımız, işçi hareketi içindeki burjuvalardırlar. Onlar, bu hareket içinde bir katmanı, burjuvazi tarafından nesnel olarak satın alınmış (en iyi ücretler, saygın görevler, vb.), ve küçük ve güçsüz halkları soymak ve boğmakta, kapitalist ganimetin paylaşımı için savaş yapmakta kendi burjuvazilerine yardım eden işçi gruplarını, işçi çevrelerini temsil ederler.

"Merkez" demek, çürümüş bir yasalcılık tarafından kemirilmiş, parlamentarizm havası vb. tarafından bozulmuş görenekçiler, arpalıklara ve bir "yan gelip yatma" işine alışmış memurlar demektir. Tarihsel ve iktisadi bakımdan konuşmak gerekirse, bunlar ayrı bir

toplumsal katmanı temsil etmezler. Yalnızca işçi hareketinin geçmiş bir evresi, özellikle proletarya için zorunlu olan, büyük ve çok büyük bir ölçüde, yavaş, bozulmaz, sistemli örgütlenme sanatında çok şey vermiş bulunan 1871-1914 evresi ile, toplumsal devrim çağını açmış bulunan birinci emperyalist dünya savaşından sonra nesnel olarak zorunlu bir duruma gelen yeni bir evre arasındaki geçişi temsil ederler.

"Merkez"in başta gelen lider ve temsilcisi, II. Enternasyonal (1889-1914) içinde en yüksek yetke (otorite) olan ve 1914 Ağustosundan sonra, Marksizmin tam bir yadsınması, görülmemiş bir gevşeklik, içler acısı duraksama ve ihanetler örneği veren Karl Kautsky'dir. "Merkez" eğilimi demek, Kautsky, Haase, Ledebour, Reichstag'daki "işçi ya da Emek Birliği"; Fransa'da, Longuet, Pressmane ve genel olarak "azınlıkçılar"; İngiltere'de, Philip Snovden, Ramsay Mac Donald ve "Indepehdent Labour Party"nin birçok başka lideri, ve kısmen de Britanya Sosyalist Partisi;Birleşik-Devletler'de Moris Hillquit ve başka birçokları; İtalya'da Turati, Treves, Modigliani, vb.; İsviçre'de Robert Grimm; Avusturya'da Victor Adler ve hempaları; Rusya'da Örgütlenme Komitesi Partisi, Akselrod, Martov, Çheydze, Çereteli ve hempaları, vb. demektir.

Bazılarının, bazen, farkında olmaksızın, sosyal-şovenizmden "merkez"e geçtikleri, ve bazan da bunun tersi olduğu kendiliğinden anlaşılır. Bireyler özgürce bir sınıftan öbürüne geçerlerken, sınıfların birbirlerinden ayrı olarak kaldıklarını her Marksist bilir. Bunun gibi, eğilimlerin birleşmesine yol açmak için girişilen girişim ve gösterilen çabalara karşın, bireyler özgürce bir eğilimden bir başkasına geçerlerken, siyasal yaşamda, bu eğilimler kendi aralarında birbirlerinden ayrılırlar.

3. Üçüncü eğilim, en iyi "Zimmerwald solu'nun temsil ettiği gerçek enternasyonalistler eğilimidir (okurun bu eğiliminin nasıl doğduğunu gerçek bir belge aracıyla öğrenmesi için, ekte onun 1915 eylül

bildirgesini veriyoruz). Başlıca ayırt edici nitelik: sosyal-şovenizmden olduğu kadar, "merkez"den de tam bir kopma. Kendi öz emperyalist hükümetine ve kendi öz emperyalist burjuvazisine karşı uzlaşmaz devrimci savaşım. İlke: "Baş düşman bizim kendi ülkemizdedir". Sosyal-pasifistlerin (sosyal-pasifist, sözde bir sosyalist, gerçekte bir burjuva pasifisttir; burjuva pasifistler, sermaye boyunduruğu ve sermaye egemenliğinin alaşağı edilmesi olmaksızın, sonsuz bir barışın kurulması düşünü görürler) tatlı sözlerine ve güncel savaşla bağlı olarak, proletaryanın devrimci bir savaşımının ve proleter devrimin olanak, doğruluk ya da elverişliliğini yadsımaya yönelen her çeşit kaçamak sözlere karşı amansız savaş.

Bu eğilimin en belirli temsilcileri: Almanya'da Karl Liebknecht'in içinde bulunduğu "Spartaküs grubu" ya da "Enternasyonal grubu"dur. Karl Liebknecht, bu eğilimin, ve gerçek proleter enternasyonal olan yeni enternasyonalin en ünlü temsilcisidir.

Karl Liebknecht, Almanya işçi ve askerlerini, silahlarını kendi öz hükümetlerine karşı çevirmeye çağırdı. O, bu işi, açıkça, Parlamento (Reichstag) kürsüsünden yaptı. Sonra, gizlice basılmış bildirilerle birlikte, "Kahrolsun hükümet!" sloganını ileri sürerek, Berlin'in en geniş alanlarından biri olan Potsdam alanında düzenlenen bir gösteriye katıldı. Tutuklandıktan sonra, kürek cezasına mahkûm oldu. Şimdi, savaşa karşı savaşım vermiş olmaktan ötürü hapse atılmış bulunan, Almanya'nın, eğer binlerce değilse, yüzlerce gerçek sosyalist gibi, bir zindandadır.

Karl Liebknecht, konuşmalarında ve mektuplarında, yalnızca ülkesinin Plehanov ye Potresovları (Schidemann'lar, Legien'ler, Davidler ve hempaları) ile değil, ama merkezciler ile de, ülkesinin Çheydze ve Çeretelileri (Kautsky, Haase, Ledebour ve hempaları) ile de amansızca savaştı.

Karl Liebknecht ve dostu Otto Rükle, yüzon milletvekili içinde yalnız ikisi, disiplini bozdu, "merkez" ve şovenler ile "birlik"i parçaladı; herkese karşı yalnız ikisi kafa tuttu. Sosyalizmi, proletarya davasını, proleter devrimi yalnız Liebknecht temsil ediyor. Alman sosyal-demokrasisinin tüm geri kalanı, (kendisi de "Spartaküs grubu"nun üyesi ve önderlerinden biri olan) Rosa Luxembourg'un çok haklı deyişine göre, kokmuş bir cesetten başka bir şey değildir.

Almanya'da bir başka gerçek enternasyonalistler grubu da, Bremen'de yayımlanan Arbeiterpolitik gazetesi ekibidir.

Fransa'da, gerçek enternasyonalistlere en çok yaklaşanlar, Cenevre'de Demain ("Yarın") dergisini yayımlayan Fransız Henri Guilbeaux gibi, Loriot ve dostlarıdırlar (Bourderon ile Merrheim, sosyal-pasifizm içine düştüler). İngiltere'de, The Trade-Unionist gazetesi ile Britanya Sosyalist Partisi ve Independent Labour Party üyelerinin bir bölümü (örneğin, açıkça dönek sosyalizm önderlerinden kopma çağrısında bulunan William Russel), savaşa karşı devrimci savaşımı yüzünden İngiliz burjuva hükümeti tarafından kürek cezasına mahkûm olmuş öğretmen, İskoç sosyalistleri Maclean; bu aynı suçlardan ötürü yüzlerce İngiliz sosyalisti hapiste yatıyor. Onlar ve yalnızca onlar, gerçek enternasyonalistlerdir. Birleşik-Devletler'de, "Sosyalist İşçi Partisi"nin ve oportünist "Sosyalist Parti"nin Ocak 1917'den bu yana The Internationalist gazetesini yayımlayan öğeleri; Hollanda'da, De Tribüne gazetesini yayımlayan "tribüncüler" partisi (Pannekoek, Herman Gorter, Winjkoop, Zimmerwald'de merkezden olan ve şimdi bize gelmiş bulunan Henriette Ronald-Holst); İsveç'te, Lindhagen, Ture Nerman, Karlsson, Ström ve Zimmerwald'de "Zimmerwald solu"nun kurulmasına kişisel olarak katılmış ve şimdi de savaşa karşı devrimci savaşımı yüzünden hapse mahkûm edilmiş bulunan Z. Höglund gibi liderler ile, gençler ya da sollar partisi; Danimarka'da, başta bakan Stauning, tamamen burjuvalaşan Danimarka "sosyal-demokrat" partisinden ayrılmış bulunan Trier ve dostları; Bulgaristan'da, "Darlar";

İtalya'da, en yakın olanlar parti sekreteri Constantin Lazzari ile, merkez organ Avanti başyazarı Serrati; Polonya'da, Radek, Hanecki ve "Ulusal Büro" çevresinde toplanmış öbür sosyal-demokrat liderler, Rosa Luxembourg, Tyska ve "Genel Büro" çevresinde toplanmış öbür sosyal-demokrat liderler; İsviçre'de, kendi ülkelerinin sosyal-şovenleri ile "merkez"ine karşı savaşım için "referandum" gerekçelerini yazmış (Ocak 1917) ve 11 Şubat I917'de Toess'de toplanan Zürih kantonu sosyalist kongresine devrimci ilkelerden esinlenen ve savaşa karşı yönelen bir karar sunmuş bulunan sollar; Avusturya'da, bir bakana, düşüncesizce de olsa, kahramanca sıktığı kurşundan ötürü Friedrich Adler'i ölüme adayan aşırı-gerici Avusturya hükümeti tarafından bugün kapatılmış bulunan Viyana "Karl Marx" klübünde belli bir ölçüde savaşım vermiş olan Friedrich Adler'in genç sol dostları, vb., vb.

Sollar arasında var olabilecek ayırtılar (nüanslar) o kadar önemli değil. Asıl önemli olan, genel eğilim. Gerçek şu ki, bu korkunç emperyalist savaş çağında gerçekten enternasyonalist olmak kolay değil. Bu insanların sayısı çok değil, ama sosyalizmin geleceği yalnızca onlar, yığınların bozucuları değil, ama yol göstericileri yalnızca onlardır.

Sosyal-demokratlar içinde, genel olarak sosyalistler içinde, reformistler ile devrimciler arasındaki ayrım, emperyalist savaş koşulları içinde zorunlu olarak değişecekti. Burjuva hükümetlerden barışı imzalamalarını ya da "halkların barış iradesini göstermeleri"ni vb. "istemek" ile yetinen herkes, gerçekte reformizme doğru kayar. Çünkü, nesnel olarak, savaş sorunu kendini ancak devrimci planda koyar.

Savaştan çıkmak ve zorla dayatılmamış demokratik bir barış imzalamak için; "savaş sonucu" zenginleşmiş bulunan kapitalist baylara ödenecek, milyarlarla ölçülen kazanç payları köleliğinden halkları kurtarmak için, proleter devrimden başka çıkış yolu yoktur.

Burjuva hükümetlerden çok çeşitli reformlar istenebilir ve istenmelidir de; ama bir kuruntucu, bir reformist olmadıkça, emperyalist sermayeye

binlerce bağla bağlanmış bulunan bu adamlar ve bu sınıflardan, bu bağları koparmaları istenemez. Oysa, bu kopma olmadıkça, savaşa karşı savaş üzerindeki bütün sözler, boş ve aldatıcı sözlerden başka bir şey değildirler.

"Kautskiciler", "merkez" sözde devrimci, gerçekte reformisttirler; sözde enternasyonalist, gerçekte sosyal-şovenistlerin suç ortaklarıdırlar.

Petersburg, 28 Mayıs 1917.

V. I. Lenin, Collected Works,

Vol. 24, pp. 74-80

Lenin Seçme Eserler 6

Inter yayınları

Çeviri, Saliha Kaya

LENİN MEZHRAYONTSI KONFERANSINDA

LENİN

Mayıs 1917

(Alıntı)

Birleşme gecikmeye uğramadan arzu edilir.

Bu, yakın gelecekte düzenlenecek (bir bütün Rusya popüler gazetesine dönüştürülecek olan mevcut Pravdanın) her iki gazetenin yönetimine bir Mezhrayontsi temsilcisinin hemen dahil edilmesi RSDİP'nin M[erkez] K[omitesi] ne teklif edilecektir.

M[erkez] K[omitesi] ' nin (bir buçuk ay içinde) bir Parti kongresi toplaması için özel bir organizasyon komitesi kurması önerilecektir . Bölgesel Kon[ferans] ının bu komitede yer alacak iki delegeyi ilave etme hakkı olacaktır. Eğer M[enshevikler], Martov destekçileri, " savunucular "la bağlantılarını koparırlarsa, onların da delegelerinin bu komiteye dahil edilmesi hem arzu edilir hem de zorunludur.

Önemli konuların tartışılması özgürlüğü, [Pravda]daki, Priboi'deki tartışma broşürlerinin yayınlanması ve yeniden canlanan Prosveshcheniye (Kommunist) dergisindeki serbest tartışmalar ile garanti altına alınacaktır .

Taslak N. Lenin tarafından kendi adına ve birçok MK üyesi adına okundu.

(10 Mayıs 1917) * * Lenin kendi el yazması.-Ed.

III

Troçki: (benden sonra konuşma sırasını ihlal ederek hemen kürsüyü alan…)

Kararla bir bütün olarak hem fikirim - ama sadece Rus B[olşevizm] inin enternasyonalist olduğu derecede.

Bolşevikler Bolşevikliği terketdiler -ve ben kendimi B[olş]e[vi]k olarak tanımlayamam. Onların kararları, nitelemenin *(asgari sınırlamanın -EA)* temeli olarak kullanılabilir (ve kullanılması gerekir).

Ancak bizden B [olşev] izmi tanımamız (kabullenmemiz EA) istenemez.

(M[erkezl] K [ommitesi] + …) bürosu kabul edilebilir. Gazeteye katılım - bu öneri " ikna edici değil". "Bu açıdan (öneri) gerçekleşemez." Bireysel yazarların sözleşmesi "farklı bir açıdan, kendi gazetenizi oluşturma açısından". . . .

İş birliği (her iki taraftan da) çok arzu edici. . . .

(Tartışma organları önemli). . . . Eski hizipçi isim (Bolşevizm EA) istenemez . . . .

Onlar "Org [ani]ze Bürosu [nda]" Ulusalları dahil etmek istiyorlar.

Lenin Miscellany IV, Russ. ed., s. 302-03

Çeviri, E.A

6. Kongreden, Parti Birliği üzerine karar

Petrograd, July 26-August 3 (August 8-16),1917

Rusya'daki sosyal-yurtseverlerle devrimci enternasyonalistler arasındaki bölünme - dünya ölçeğinde de gerçekleşen bir bölünme - giderek daha da genişliyor. Savunuculukla başlayan Menşevikler, enternasyonalist örgütlerin, işçi basınının vb zulmünü teşvik ederek ve onaylayarak karşı devrimci burjuvaziyle en aşağılık bir ittifakla sonuçlandılar. Rus ve müttefik emperyalistlerin misyonerliğine dönüşerek, sonunda proletaryanın düşman kampına geçtiler.

Bu şartlar altında, devrimci Sosyal-Demokrasinin temel görevi, emperyalist Menşeviklerin hain politikasını gerçek ışığında proleter kitlelerin en geniş kesimlerine teşhir etmek ve onları işçi sınıfının devrimci olan tüm unsurlarından tamamen tecrit etmektir. Bu nedenle

Tek bir Sosyal-Demokrat parti kurma hedefiyle, emperyalist ve sosyalizmin devrimci-enternasyonalist unsurları arasında bir "birlik kongresi" ile bir uzlaşma sağlama girişimi (dayanacak hiçbir temeli olmayan Novaya Zhizn entelektüeller grubunun planı) proletaryanın çıkarlarına ağır bir darbe olur. Emperyalist Menşeviklerle tamamen ve geri dönülmez bir şekilde ayrılmaya duyulan ihtiyacı kabul etmesi temelinde, Kongre, kategorik olarak bu tür (birlik .EA) girişimlere karşı olduğunu açıkladı. "Herkesin birliği" tehlikeli sloganına karşı olarak, Sosyal-Demokrasi, aslında emperyalist Menşeviklerden kopmuş "tüm enternasyonalistlerin sınıf devrimci birliği" sloganını öne sürer. Kongre, böyle bir birliğin gerekli ve kaçınılmaz olduğuna inanıyor ve tüm Sosyal-Demokrat devrimci unsurları savunmacılarla örgütsel bağlarını koparmaya ve RSDLP ile birleşmeye çağırıyor.

The CPSU in Resolutions and Decisions of Congresses, Conferences and Plenary Meetings of the Central Committee, 8th Russ. ed., Vol. 1, p. 501

Çeviri, EA

Bu kararın , daha doğrusu "çağrı"nın önemi , Bolşevik Partiye katılanların hepsinin, (katılmadan önce kendisini Bolşevik olarak adlandıramayacağını özellikle belirten Troçki dahil) "Bolşevik" olmadığı, sadece çağrıya olumlu yanıt verip, devrimden önce partiye katılmalarının onların katılmadan önceki görüşlerini terk etmedikleri gerçeğiyle ilgilidir.

İkinci olarak burada bahsedilen "emperyalistler arası savaşta" savunmacılığın anti-enternasyonalist olduğudur, Troçkistlerin çarpıttıkları gibi, emperyalist saldırıya uğrayan bir ya da birkaç küçük ülke arasındaki savaş değil. E.A

"Kriz Olgunlaştı" dan

29 Eylül, 1917

Evet, Merkez Yürütme Komitesi liderleri, burjuvazi ve toprak ağalarını savunma yönünde doğru taktik izliyorlar. Ve en ufak bir şüphe yok ki, eğer Bolşevikler kendilerini anayasal illüzyonlara, Sovyetler Kongresi'ne umut bağlama ve Kurucu Meclis'in toplantıya çağrılmasına, Sovyetler Kongresi'ni "bekleme"* ve benzeri tuzaklara düşmeye müsaade etselerdi, kesinlikle proletarya davasının sefil ihanetçileri olurlardı.

Davaya ihanet etmiş olurlardı, çünkü bu hareketleriyle, bahriyeliler de (donanma da) bir ayaklanma başlatmış olan Alman devrimci işçilerini satmış olurlardı. Böylesine koşullar altında Sovyetler Kongresini "beklemek" vs. enternasyonalizme bir ihanet, dünya sosyalist devrim davasına ihanet olurdu.

Çünkü enternasyonalizm lafta değil, eylemdedir - dayanışma anlatımlarında, kararlarda değil.

Bolşevikler köylülere ihanet etmiş olurlardı, çünkü "Dyelo Naroda"nın bile Stolpinci Hükümet ile benzerleştirdiği köylü ayaklanmasını bastırmasına göz yummak, tüm devrimi tamamıyla mahvetmek demektir. Anarşi üzerine, kitlelerin ilgisizliğinin artması hakkında yaygara koparılıyor, ama köylüler bir ayaklanmaya itilirken ve sözde "devrimci demokratlar bu ayaklanmanın askeri güçler tarafından ezilmesine sabırla göz yumarken, kitleler seçimlere ilgisiz kalmayıp ne yapsın!!

Bolşevikler demokrasiye ve özgürlüğe ihanet etmiş olurlardı, çünkü böyle bir durumda köylü ayaklanmasının bastırılmasına göz yummak, aynı "Demokratik Konferans"ın ve "Ön Parlamento"nun "hileli-düzenlendiği" gibi, Kurucu Meclis seçimlerinin de -belki de daha kötü, daha kaba biçimde— "hileli-düzenlenmesi" demektir.

Kriz olgunlaştı .Rus devriminin bütün geleceği tehlikededir. Bolşevik Partinin onuru tehlikededir. Sosyalizm için uluslararası işçi devriminin tüm geleceği tehlikededir.

Kriz olgunlaşmıştır…

Lenin

29 Eylül, 1917

Buraya kadar olan her şey yayınlanabilir, ama bundan sonra olanlar Merkez Komitesi, Petrograd Komitesi, Moskova Komitesi ve Sovyet üyelerine dağıtılacaktı.

**Troçki ve şürekası Ayaklanma yerine Sovyet Kongresini beklemeyi öneriyorlardı. EA*

O zaman Ne yapılmalı.?

Gerçekleri söylemeliyiz, Merkez Komitemiz ve Parti önderliği içinde Sovyetler Kongresi'ni beklemekten yana, iktidarın derhal ele geçirilmesine karşı, derhal ayaklanmaya karşı olan bir eğilim ya da düşüncenin var olduğu gerçeğini kabul etmeliyiz. Bu eğilim ya da düşüncenin üstesinden gelinmeli, aksi taktirde Bolşevikler kendilerini ebedi utanca bulayacaklar ve bir Parti olarak kendilerini yok edeceklerdir.

Çünkü böylesine bir anı kaçırmak ve Sovyetler Kongresi'ni "beklemek" tam bir ahmaklık ya da düpedüz ihanet olacaktır.

Alman işçilerine düpedüz ihanet olacaktır. Tabi ki Onların devrimi başlayana kadar bekleyemeyiz!! O zaman Lieberdanlar bile "desteklenmenin "yanında olurlar! Fakat bu devrim, Kerenski, Kişkin ve şürekası iktidarda oldukça başlayamaz.

Köylülere düpedüz ihanet olacaktır. Her iki başkentin Sovyet'ini kontrol ederken köylü ayaklanmasının bastırılmasına göz yummak, köylülerin var olan tüm güvenini kaybetmek ve haklı olarak

kaybetmektir. Köylülerin gözünde Lieberdanlar ve diğer alçaklarla kendimizi aynı seviyeye koymuş oluruz.

Sovyet Kongresini "beklemek" tam bir ahmaklık olur, çünkü bu haftaların ve hatta günlerin her şeyi tayin edeceği bir dönemde, haftalar kaybetmek demektir. 1–2 Kasım'da bu imkânsız olacağı için (gerek politik, gerekse de teknik olarak: böylesine budalaca "tayin edilmiş" ayaklanma günü için Kazaklar hazır tutulacağından) iktidarı ele geçirmekten korkakça vazgeçmek demektir.

Sovyetler Kongresini "beklemek" ahmaklıktır, çünkü bu kongre hiçbir sonuç vermeyecektir, hiçbir şey veremez!

"Moral" açıdan önemi? Sovyetlerin köylülerden yana olduğunu ve köylü ayaklanmasının bastırıldığını bildiğimiz bir durumda kararların ve Lieberdan'larla görüşmelerin "önemi"nden bahsetmek, gerçekten garip. Sovyetleri sefil tartışma salonlarına indirgemiş oluruz.

Önce Kerenski'yi yen, sonra Kongreyi topla.

Ayaklanmanın zaferi bugün Bolşevikler için garantidir:

1) (eğer Sovyetler Kongresini "beklemezsek") üç yerde birden, Petrograd, Moskova ve Baltık Donanması'ndan sürpriz bir saldırıya geçersek;

2) bize destek sağlayan "Kahrolsun köylülerin toprak ağalarına karşı ayaklanmasını bastıran hükümet! sloganlarımız varsa:

3) ülkede çoğunluk bizden yana ise;

4) Menşeviklerle Sosyal-Devrimciler in dağılmaları tamamlandıysa;

5) (hatta düşmanı gafil avlamak için işe ilk başlayabileceğimiz) Moskova'da iktidarı ele geçirme teknik olanağımız varsa;

6) Petrograd'da, bir anda Kış Sarayı nı, Genelkurmayı, telefon santralını ve bütün büyük matbaaları işgal edebilecek binlerce silahlı işçi ve askerimiz varsa - (zaferi) gerçekleştirebiliriz

Bu barış hükümetine, köylüler için toprak hükümetine karşı savaşmayı imkânsız kılacak ajitasyon devam ederken, bizi yenmeye kimsenin gücü yetemez.

Aniden üç yerde birden, Moskova, Petrograd ve Baltık Donanmasında saldırıya geçtiğimizde, 3–4 Temmuz'da verdiğimiz kayıplardan daha az sayıda kayıpla zafere ulaşma şansımız yüzde doksan dokuzdur, çünkü birlikler barış hükümetine karşı yürümeyeceklerdir. Kerenski'nin daha şimdiden Petrograd'da "güvenilir" süvarisi vs. olmasına rağmen, iki taraftan saldırıya geçersek ve ordu bize sempati duyarsa, teslim olmak zorunda kalacaktır. Eğer bugünkü gibi elverişli koşullarda bile iktidarı ele geçirmezsek, iktidarın Sovyetlere transferi üzerine konuşmalar bir yalana dönüşür.

Şimdi iktidarı devralmaktan çekinmek, "beklemek", Merkez Yürütme Komitesinde gevezelikle vakit geçirmek, (Sovyet'in) "bir organı uğruna mücadele"yle, "Kongre için mücadele"yle yetinmek devrimin kaçınılmaz yenilgisine mahkûmdur.

MK'nın, Demokratik Konferans başladığından beri böylesine bir politika üzerine ısrarlı taleplerime bir yanıt bile vermediği, Merkez Organının Bolşeviklerin, örneğin Ön Parlamento'ya katılma yönündeki utanç verici kararı, Sovyet başkanlık divanının bir sandalyesinin Menşeviklere bırakılması vb. gibi son derece açık hatalarına işaret ettiğim yerleri makalelerimden çıkardığı gerçeği göz önüne alınırsa, bunu MK'nın bu sorunu tartışmak bile istemediği, çenemi kapatıp, emekliye ayrılmam gerektiğine ilişkin "ince" bir ikaz olarak görmek zorunda kalıyorum.

Merkez Komitesi'nden istifamı talep etmek zorunda bırakılıyorum, ki bu vesile ile, alt Parti örgütlerinde ve Parti Kongresi'nde ajitasyon özgürlüğü hakkımı koruyarak istifamı talep ediyorum .Çünkü Sovyetler Kongresi'ni "bekler" ve bu anın kaçmasına müsaade edersek, devrimi harab edeceğimiz benim en içten inancımdır.

29 Eylül 1917, V. I. Lenin, Collected Works, Vol. 26, pp. 81-85

Not; Kazak birliklerinin bile bir barış hükümetinin üzerine yürümeyeceklerini kanıtlayacak bir sürü gerçekler var. Bunlar ne kadar? Nerede? Ve bütün ordu bize birimler sevk etmeyecek mi?

Çeviri, E. A

Troçkinin partiye Katılışı Üzerine

31 (18) Mayıs 1917'de "Pravda"da yayınlanan "Enternasyonalistlerin birleşmesi Sorunu Üzerine" adlı makalede Lenin, o sıralar gündemde olan, o zamanlar Petrograd'da ayrı bir örgütlenmeye giden Enternasyonalistler grubunun Bolşeviklerle birleşmesi sorunuyla ilgili olarak yazmıştı. Parti için bu birleşme olanağı Lenin'in ve onun düşüncelerini kabul eden Petrograd il Konferansı'yla, Parti'nin Tüm-Rusya Konferansı'nın tutumundan kaynaklanıyordu. Tüm-Rusya Konferansı, "Enternasyonalistlerin, Küçük-Burjuva Blokuna Karşı Birleşmesi Üzerine" kararında, "devrimci anavatan savunması" ve "sermayenin çıkarlarını temsil eden Geçici Hükümeti destekleme" politikası izleyen parti ve gruplarla her türlü birleşme olanağını reddetmişti.

Hangi bayrak altında ortaya çıkarlarsa çıksınlar anavatan savunması yanlılarına karşı izlenen bu tutarlı Bolşevik çizginin, Konferans'a katılan yerel örgütlerin raporlarından anlaşılacağı üzere bazı yerlerde Menşeviklerle araya sınır koyma işi hâlâ gerçekleşmediği ve hâlâ Menşeviklerle birliğin sürdürüldüğü bir dizi RSDİP örgütü var olduğu için, Konferans kararlarında önemle altı çizilmesi gerekiyordu. Buna karşılık sadece sözde değil, gerçekten enternasyonalist bakış açısında duran grup ve akımlar hakkında Konferans, Lenin'in söz konusu makalesinin başlığından anlaşıldığı gibi, "devrimci anavatan savunması" ve "sosyalizme karşı küçük-burjuva ihanet politikası"yla bağların koparılması temelinde bir "yakınlaşma ve birliği" olanaklı görüyordu. Bu temelde bir birliğin mümkün olduğu "grup ve akımlar"a kendisine "Mejrayonzi" diyen (örgütün resmi adı: "Bölgeler Arası Birleşik Sosyal-Demokratlar Örgütü") Petrograd'da bulunan bir gruptu. "Birleşik Sosyal-Demokrat Enternasyonalistler" denen bu örgüt kendisini "fraksiyonlar dışı" olarak tanımlıyordu.

Bu grubun içinde Troçki ve eski Troçkistlerden bir kesim, ("Vperyod" grubunun gericilik yıllarında oluşan ve felsefi sorunlarda idealist bakış açısını, politik sorunlarda "sol" bakış açısını savunan bir grup, 1909'da Bolşeviklerin bu grupla ayrılmalarının nedeni buydu) eski taraftarlarından bazıları ve "Parti'ye sadık Menşeviklerin" bir bölümü (yani gericilik ve yeniden yükseliş döneminde Menşeviklerin tasfiyeciliğine katılmayan ve illegal Partiye sadık kalan Plehanov taraftarlarının bir bölümü; bunlar Plehanov sosyal-şovenist olduktan sonra ondan ayrılmışlardı) yer alıyordu. Savaş ve devrim sorunlarında Mejrayonzi genellikle enternasyonalist bir tavır aldı, fakat hâlâ ortayolcu sapmalar gösteriyorlardı; bu durum esas olarak onları Bolşeviklerden ayırıyor ve Menşeviklerden nihai kopuşlarını engelliyordu. Ne var ki Bolşevik Parti'nin doğrudan etkisi, Mejrayonzi'nin yalpalamalarına son verebilecekti. Bu örgüt Petrograd'da işçiler arasında belli bir etkinliğe sahipti ve saflarında, 1917 Devrimi başlarken birkaç yüz işçiyi birleştirmişti. Bunların arasında 1918 yılında beyaz terörün (Sosyal-Devrimcilerin terörünün) kurbanı olarak düşen M. Uritski ve V. Volodarski gibi önemli güçler vardı.

Bolşeviklerle birlik sorunu, bu örgütün 23 (10) Mayıs 1917'de yaptığı ve Bolşevik Parti MK'sından Lenin, Zinovyev ve Kamenev'in katıldığı bir konferansta ele alındı. Lenin tarafından Konferans'a sunulan birlik üzerine karara, kısa süre önce yurtdışından Rusya'ya gelmiş ve bu örgüte katılmış olan Troçki karşı çıktı. Troçki'nin bu konferansta yaptığı konuşmalarının önemli noktaları üzerine Lenin'in notları, bugüne kadar korunmuştur. Bu notlardan, Troçki'nin birleşme için, Bolşevikler, "Mejrayonzi" ve Menşevik Enternasyonalistlerin (Martov Grubu) birlikte "geniş temelde bir Parti kongresi" toplamaları koşulunu ileri sürdüğü anlaşılıyor. Troçki, birleşmeye Bolşeviklerin Mayıs (Nisan) 1917 Parti Konferansı'nda alınan kararların esas oluşturmasını kabul ediyor, fakat Bolşevikler birleşirken "bizden (yani

Troçki ve Mejrayonzi'den) Bolşevizm'in kabul edilmesini beklememelidirler" diyordu, zira o Bolşevik kararları "Bolşevizm enternasyonalistleştiği ölçüde", sadece bu "ölçüde" kabul etmekteydi.

"Bolşevikler —diye haykırıyordu— kendilerinin Bolşevikliğine son verdiler ve ben kendimi Bolşevik olarak adlandıramam".

Daha sonra (örneğin 1922 yılında "1905" adlı kitabın, Bolşevizm'in 1917 ilkbaharında "başka tarzda silahlandığı"nı söylediği notlarından birinde) ve başka biçimlerde bu gülünç ve insafsız iftiraları tekrarlayarak Troçki, 1917 yılı koşulları altında kendi "teori"sinin yerle bir olmasını ve bu koşulların dayatmasıyla Bolşevik politik programı geçici olarak kabul etmek zorunda kalışını perdelemek istiyordu.

Aynı zamanda bu safsatalar, Troçki'nin Bolşevik Parti'yle, Parti'ye yakınlaştığı ve katıldığı dönemdeki gerçek ilişkisinin ne olduğunu yeterince açık gösteriyordu.

Troçki Parti'ye katılmıştı, ama bu Parti'nin istediği, hâlâ istemekte olduğu ve Troçki'nin üstesinden gelemeyeceği o ilkesel ideolojik sağlamlık ve demir disiplinden korkuyordu. Mayıs 1917'de "Mejrayonzi"nin daha nitelikli unsurları bile Troçki'nin kendi konferanslarında yaptığı konuşmaların gerçek anlamını fark edebilecek durumda değildi. Konferans Troçki'yi destekledi (bkz. Lenin'in konu edilen makalesinde Troçki'nin kabul edilen kararı). Ancak 1917 yılında meydana gelen olayların seyri, "Mejrayonzi"in Bolşevik Parti'yle kayıtsız birliğe gitmesini sağladı; bu birlik VI. Parti Kongresi'nde gerçekleşti. (s. 132)

Lenin Seçme Eserler 6

Inter yayınları
Çeviri, Saliha Kaya

SOSYALİST ENTERNASYONALDEKİ DURUM

Lenin

Devrimimizde proletaryanın Görevleri nden

Proletarya Partisi Taslak Platformu

Nisan Mayıs (Haziran) 1917

16- Rusya işçi sınıfının uluslararası sorumlulukları, tamda şimdi, özel bir güç olarak, ön plana çıkmaktadır.

Bu günlerde, tembellerin dışında enternasyonalizme el basmayan (yemin etmeyen) yok. Şövenist savunucular bile, hatta Plehanov ve Potresov, hatta Kerenski' bile kendilerini enternasyonalist olarak adlandırıyorlar. Bu nedenle, pratikte enternasyonalizmi, sözde enternasyonalizmin karşısına, açık, tam ve kesin bir şekilde koymak Proletarya partisinin acil görevi oluyor.

Tüm ülkeler işçilerine sadece çağrılar; enternasyonalizme içi boş bağlılık vaatleri; savaşan çeşitli ülkelerdeki devrimci proletaryanın doğrudan ya da dolaylı eylem "adımları" saptama girişimleri; devrimci mücadele konusunda savaşan ülkeler sosyalistleri arasında "anlaşmalar" sonuçlandırmak için yoğun çabalar: bir barış kampanyası amacı ile sosyalist kongreler çağırısı üzerine yaygaralar, vb., vb. - bu fikirlerin, girişimlerin, ve planların yazarları ne denli içten (samimi) olurlarsa olsunlar, bunların objektif önemi açısından, sadece lafazanlık, ve, en iyisinden, sadece yığınların şovenistler tarafından aldatılmasını maskelemeye yarayan saf ve iyi niyetli dilekler olabilir. Parlamenter dalaverelerde son derece usta, son derece tecrübeli Fransız sosyal-şovenleri, bir yandan görülmemiş bir utanmazlıkla sosyalizme ve enternasyonale ihanet ederken, emperyalist savaşı yürüten hükümetlere katılırken, ödenek ya da ödünçlere oy verirken (son zamanlarda Rusya'da Çheydze, Skobelev, Çereteli ve Steklov'un da yaptıkları gibi), kendi ülkelerinde devrimci savaşıma karşı çıkarken,

vb., vb. bir yandan da son derece tumturaklı ve cafcaflı barışçıl ve enternasyonalist sözler etme sanatında, çok önceden rekor kırdılar.

İyi (niyetli) insanlar çoğu kez emperyalist dünya savaşının acımasız ve vahşi sahnesini (özelliğini) unutuyorlar. Bu sahne lafazanlığa müsaade etmez, ve saf ve yavan dileklerle dalga geçer.

"Sadece bir, ve tek bir tür gerçek enternasyonalizm vardır, ve o insanın kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için özveri ile çalışması, ve istisnasız bütün ülkelerde, bu mücadeleyi, (propaganda, sempati, ve materyal yardımlarla) bu, sadece bu çizgiyi desteklemesidir.

Bunun dışındaki her şey, aldatmaca ve Manilovizmden (zayıf iradeli hayalci, laf ebeciliğinden. EA) başka bir şey değildir. ""

Savaşın sürdüğü iki yılı aşkın bir süreden bu yana, uluslararası sosyalist ve işçi hareketi içinde, tüm ülkelerde üç eğilim gelişmiş bulunuyor. Ve gerçeklik alanından uzaklaşan, bu üç eğilimin varlığını görmekten, onları çözümlemekten, ve gerçekten enternasyonalist eğilim için tutarlı bir biçimde savaşmaktan kaçınan herkes, kendi kendini etkisizliğe, güçsüzlüğe ve yanılgıya mahkûm eder.

Bu üç eğilim, şunlardır:

1. Emperyalist bir savaşta (ve her şeyden önce de güncel emperyalist savaşta) "yurt savunması"nı kabul eden, sözde sosyalist, gerçekte şoven, sosyal-şovenistler.

Bunlar bizim sınıf düşmanlarımızdır. Bunlar burjuvazi saflarına geçmişlerdir .

Bunlar bütün ülkelerdeki resmi sosyal-demokrasinin resmi önderleridir- Rusya'da B. Plehanov ve hempaları, Almanya'da Scheidemann'lar; Fransa'da, Renaudel, Guesde, Sembat; İtalya'da Bissolati ve hempaları; İngiltere'de Hyndman, fabyenler ve "emekçiler" ("işçi partisi" önderleri); İsveç'te Branting ve hempaları; Hollanda'da

Troelstra ve partisi; Danimarka'da Stauning ve partisi; Birleşik-Devletler'de Victor Berger ve öbür "yurt savunucuları", vb.

2. İkinci eğilim, "merkez" denilen, ve sosyal-şovenler ile gerçek enternasyonalistler arasında bocalayan eğilimdir.

Bütün "Merkez", Marksist, enternasyonalist olduğuna, barıştan yana, hükümetler üzerindeki tüm "baskı"lardan yana, kendi öz hükümetini "halkın barış iradesini gösterme"ye zorlamaya yönelen tüm "istemler"den yana, barıştan yana olanaklı ve düşünülebilir her türlü kampanyadan yana, ilhaksız barıştan yana vb., vb., ve sosyal-şovenler ile barıştan yana olduğuna yemin billah eder. "Merkez", birlikten yanadır, merkez bölünmenin düşmanıdır.

"Merkez", küçük-burjuva ballandırılmış söz ebeliğinin, sözde enternasyonalizmin, gerçekte ödlek oportünizme ve sosyal-şovenlere kuyruk sallama demektir.

Sorunun özü şudur ki, "merkez", kendi öz hükümetine karşı bir devrimin zorunluluğuna inanmış değildir, bunu doğru bulmaz, uzlaşmaz bir devrimci savaşım yürütmez, kendini bu savaşımdan kurtarmak için, çok "Marksist" de çınlasa, en yavan kaçamakları icat eder.

Sosyal-şovenler bizim sınıf düşmanlarımız, işçi hareketi içindeki burjuvalardırlar. Onlar, bu hareket içinde bir katmanı, burjuvazi tarafından nesnel olarak satın alınmış (en iyi ücretler, saygın görevler, vb.), ve küçük ve güçsüz halkları soymak ve boğmakta, kapitalist ganimetin paylaşımı için savaş yapmakta kendi burjuvazilerine yardım eden işçi gruplarını, işçi çevrelerini temsil ederler.

"Merkez" demek, çürümüş bir yasalcılık tarafından kemirilmiş, parlamentarizm havası vb. tarafından bozulmuş görenekçiler, arpalıklara ve bir "yan gelip yatma" işine alışmış memurlar demektir. Tarihsel ve iktisadi bakımdan konuşmak gerekirse, bunlar ayrı bir

toplumsal katmanı temsil etmezler. Yalnızca işçi hareketinin geçmiş bir evresi, özellikle proletarya için zorunlu olan, büyük ve çok büyük bir ölçüde, yavaş, bozulmaz, sistemli örgütlenme sanatında çok şey vermiş bulunan 1871-1914 evresi ile, toplumsal devrim çağını açmış bulunan birinci emperyalist dünya savaşından sonra nesnel olarak zorunlu bir duruma gelen yeni bir evre arasındaki geçişi temsil ederler.

"Merkez"in başta gelen lider ve temsilcisi, II. Enternasyonal (1889-1914) içinde en yüksek yetke (otorite) olan ve 1914 Ağustosundan sonra, Marksizm'in tam bir yadsınması, görülmemiş bir gevşeklik, içler acısı duraksama ve ihanetler örneği veren Karl Kautsky'dir. "Merkez" eğilimi demek, Kautsky, Haase, Ledebour, Reichstag'daki "işçi ya da Emek Birliği"; Fransa'da, Longuet, Pressmane ve genel olarak "azınlıkçılar"; İngiltere'de, Philip Snovden, Ramsay Mac Donald ve "Indepehdent Labour Party"nin birçok başka lideri, ve kısmen de Britanya Sosyalist Partisi;Birleşik-Devletler'de Moris Hillquit ve başka birçokları; İtalya'da Turati, Treves, Modigliani, vb.; İsviçre'de Robert Grimm; Avusturya'da Victor Adler ve hempaları; Rusya'da Örgütlenme Komitesi Partisi, Akselrod, Martov, Çheydze, Çereteli ve hempaları, vb. demektir.

Bazılarının, bazen, farkında olmaksızın, sosyal-şovenizmden "merkez"e geçtikleri, ve bazan da bunun tersi olduğu kendiliğinden anlaşılır. Bireyler özgürce bir sınıftan öbürüne geçerlerken, sınıfların birbirlerinden ayrı olarak kaldıklarını her Marksist bilir. Bunun gibi, eğilimlerin birleşmesine yol açmak için girişilen girişim ve gösterilen çabalara karşın, bireyler özgürce bir eğilimden bir başkasına geçerlerken, siyasal yaşamda, bu eğilimler kendi aralarında birbirlerinden ayrılırlar.

3. Üçüncü eğilim, en iyi "Zimmerwald solu'nun temsil ettiği gerçek enternasyonalistler eğilimidir (okurun bu eğiliminin nasıl doğduğunu gerçek bir belge aracıyla öğrenmesi için, ekte onun 1915 eylül

bildirgesini veriyoruz). Başlıca ayırt edici nitelik: sosyal-şovenizmden olduğu kadar, "merkez"den de tam bir kopma. Kendi öz emperyalist hükümetine ve kendi öz emperyalist burjuvazisine karşı uzlaşmaz devrimci savaşım. İlke: "Baş düşman bizim kendi ülkemizdedir". Sosyal-pasifistlerin (sosyal-pasifist, sözde bir sosyalist, gerçekte bir burjuva pasifisttir; burjuva pasifistler, sermaye boyunduruğu ve sermaye egemenliğinin alaşağı edilmesi olmaksızın, sonsuz bir barışın kurulması düşünü görürler) tatlı sözlerine ve güncel savaşla bağlı olarak, proletaryanın devrimci bir savaşımının ve proleter devrimin olanak, doğruluk ya da elverişliliğini yadsımaya yönelen her çeşit kaçamak sözlere karşı amansız savaş.

Bu eğilimin en belirli temsilcileri: Almanya'da Karl Liebknecht'in içinde bulunduğu "Spartaküs grubu" ya da "Enternasyonal grubu"dur. Karl Liebknecht, bu eğilimin, ve gerçek proleter enternasyonal olan yeni enternasyonalin en ünlü temsilcisidir.

Karl Liebknecht, Almanya işçi ve askerlerini, silahlarını kendi öz hükümetlerine karşı çevirmeye çağırdı. O, bu işi, açıkça, Parlamento (Reichstag) kürsüsünden yaptı. Sonra, gizlice basılmış bildirilerle birlikte, "Kahrolsun hükümet!" sloganını ileri sürerek, Berlin'in en geniş alanlarından biri olan Potsdam alanında düzenlenen bir gösteriye katıldı. Tutuklandıktan sonra, kürek cezasına mahkûm oldu. Şimdi, savaşa karşı savaşım vermiş olmaktan ötürü hapse atılmış bulunan, Almanya'nın, eğer binlerce değilse, yüzlerce gerçek sosyalist gibi, bir zindandadır.

Karl Liebknecht, konuşmalarında ve mektuplarında, yalnızca ülkesinin Plehanov ye Potresovları (Schidemann'lar, Legien'ler, Davidler ve hempaları) ile değil, ama merkezciler ile de, ülkesinin Çheydze ve Çeretelileri (Kautsky, Haase, Ledebour ve hempaları) ile de amansızca savaştı.

Karl Liebknecht ve dostu Otto Rükle, yüzon milletvekili içinde yalnız ikisi, disiplini bozdu, "merkez" ve şovenler ile "birlik"i parçaladı; herkese karşı yalnız ikisi kafa tuttu. Sosyalizmi, proletarya davasını, proleter devrimi yalnız Liebknecht temsil ediyor. Alman sosyal-demokrasisinin tüm geri kalanı, (kendisi de "Spartaküs grubu"nun üyesi ve önderlerinden biri olan) Rosa Luxembourg'un çok haklı deyişine göre, kokmuş bir cesetten başka bir şey değildir.

Almanya'da bir başka gerçek enternasyonalistler grubu da, Bremen'de yayımlanan Arbeiterpolitik gazetesi ekibidir.

Fransa'da, gerçek enternasyonalistlere en çok yaklaşanlar, Cenevre'de Demain ("Yarın") dergisini yayımlayan Fransız Henri Guilbeaux gibi, Loriot ve dostlarıdırlar (Bourderon ile Merrheim, sosyal-pasifizm içine düştüler). İngiltere'de, The Trade-Unionist gazetesi ile Britanya Sosyalist Partisi ve Independent Labour Party üyelerinin bir bölümü (örneğin, açıkça dönek sosyalizm önderlerinden kopma çağrısında bulunan William Russel), savaşa karşı devrimci savaşımı yüzünden İngiliz burjuva hükümeti tarafından kürek cezasına mahkûm olmuş öğretmen, İskoç sosyalistleri Maclean; bu aynı suçlardan ötürü yüzlerce İngiliz sosyalisti hapiste yatıyor. Onlar ve yalnızca onlar, gerçek enternasyonalistlerdir. Birleşik-Devletler'de, "Sosyalist İşçi Partisi"nin ve oportünist "Sosyalist Parti"nin Ocak 1917'den bu yana The Internationalist gazetesini yayımlayan öğeleri; Hollanda'da, De Tribüne gazetesini yayımlayan "tribüncüler" partisi (Pannekoek, Herman Gorter, Winjkoop, Zimmerwald'de merkezden olan ve şimdi bize gelmiş bulunan Henriette Ronald-Holst); İsveç'te, Lindhagen, Ture Nerman, Karlsson, Ström ve Zimmerwald'de "Zimmerwald solu"nun kurulmasına kişisel olarak katılmış ve şimdi de savaşa karşı devrimci savaşımı yüzünden hapse mahkûm edilmiş bulunan Z. Höglund gibi liderler ile, gençler ya da sollar partisi; Danimarka'da, başta bakan Stauning, tamamen burjuvalaşan Danimarka "sosyal-demokrat" partisinden ayrılmış bulunan Trier ve dostları; Bulgaristan'da, "Darlar";

İtalya'da, en yakın olanlar parti sekreteri Constantin Lazzari ile, merkez organ Avanti başyazarı Serrati; Polonya'da, Radek, Hanecki ve "Ulusal Büro" çevresinde toplanmış öbür sosyal-demokrat liderler, Rosa Luxembourg, Tyska ve "Genel Büro" çevresinde toplanmış öbür sosyal-demokrat liderler; İsviçre'de, kendi ülkelerinin sosyal-şovenleri ile "merkez"ine karşı savaşım için "referandum" gerekçelerini yazmış (Ocak 1917) ve 11 Şubat I917'de Toess'de toplanan Zürih kantonu sosyalist kongresine devrimci ilkelerden esinlenen ve savaşa karşı yönelen bir karar sunmuş bulunan sollar; Avusturya'da, bir bakana, düşüncesizce de olsa, kahramanca sıktığı kurşundan ötürü Friedrich Adler'i ölüme adayan aşırı-gerici Avusturya hükümeti tarafından bugün kapatılmış bulunan Viyana "Karl Marx" klübünde belli bir ölçüde savaşım vermiş olan Friedrich Adler'in genç sol dostları, vb., vb.

Sollar arasında var olabilecek ayırtılar (nüanslar) o kadar önemli değil. Asıl önemli olan, genel eğilim. Gerçek şu ki, bu korkunç emperyalist savaş çağında gerçekten enternasyonalist olmak kolay değil. Bu insanların sayısı çok değil, ama sosyalizmin geleceği yalnızca onlar, yığınların bozucuları değil, ama yol göstericileri yalnızca onlardır.

Sosyal-demokratlar içinde, genel olarak sosyalistler içinde, reformistler ile devrimciler arasındaki ayrım, emperyalist savaş koşulları içinde zorunlu olarak değişecekti. Burjuva hükümetlerden barışı imzalamalarını ya da "halkların barış iradesini göstermeleri"ni vb. "istemek" ile yetinen herkes, gerçekte reformizme doğru kayar. Çünkü, nesnel olarak, savaş sorunu kendini ancak devrimci planda koyar.

Savaştan çıkmak ve zorla dayatılmamış demokratik bir barış imzalamak için; "savaş sonucu" zenginleşmiş bulunan kapitalist baylara ödenecek, milyarlarla ölçülen kazanç payları köleliğinden halkları kurtarmak için, proleter devrimden başka çıkış yolu yoktur.

Burjuva hükümetlerden çok çeşitli reformlar istenebilir ve istenmelidir de; ama bir kuruntucu, bir reformist olmadıkça, emperyalist sermayeye

binlerce bağla bağlanmış bulunan bu adamlar ve bu sınıflardan, bu bağları koparmaları istenemez. Oysa, bu kopma olmadıkça, savaşa karşı savaş üzerindeki bütün sözler, boş ve aldatıcı sözlerden başka bir şey değildirler.

"Kautskiciler", "merkez" sözde devrimci, gerçekte reformisttirler; sözde enternasyonalist, gerçekte sosyal-şovenistlerin suç ortaklarıdırlar.

Petersburg, 28 Mayıs 1917.

V. I. Lenin, Collected Works,

Vol. 24, pp. 74-80

Inter Yayınları, C 6
Çeviri, Saliha Kaya

1918

SAVAŞ VE BARIŞ ÜZERİNE KONUŞMA Lenin -1918

RSDLP (B) MK sinin Ocak 11 (24), 1918 TOPLANTISINDA SAVAŞ VE BARIŞ ÜZERİNE KONUŞMALARDAN =Tutanak

İlk Lenin yoldaş konuşur ve, 8 Ocak (21) 'de yapılan toplantıda, bu soruna üç bakış açısı getirildiğine değinir ve sorunun, öne sürdüğü tezler üzerindeki her konuya tek tek tartışılmasının mı, yoksa genel bir tartışma nın başlatılması gerekeceğini sorar. İkinci alternatif kabul edilir ve Lenin Yoldaş kürsüyü alır.

Bir önceki toplantıda ortaya konan üç bakış açısını ortaya koyarak başar:

(1) ayrı bir ilhakçı barış imzalamak,

(2) devrimci bir savaş yürütmek ve

(3) savaşın sona ermesini ilan etmek, orduyu hareketsizliğe geçirmek, ama barış antlaşma sı imzalamamak. Bir önceki toplantıda, ilk bakış açısı 15, ikinci 32 ve üçüncü 16 oy aldı.

Yoldaş Lenin Bolşeviklerin savunmayı hiçbir zaman reddetmediklerine işaret etti, ancak bu savunma ve anavatanın korumasının somut ve kesin bağlamı şu anda var olması gerekir, yani son derece güçlü bir uluslararası emperyalizme karşı Sosyalist Cumhuriyetin savunması. Soru, vatanımız olan Sosyalist Cumhuriyeti nasıl savunmamız gerektiği ile ilgili sorulardan birisi. Ordu, savaş nedeniyle aşırı derecede yorgun; Atlar öyle kötü bir durumda ki, bir saldırı durumunda topları hareket ettiremeyiz; Almanlar, Balıktaki adalar üzerinde o kadar elverişli pozisyonlara sahipler ki, bir saldırıya başlarlarsa Revel ve Petrograd'ı çıplak elleriyle (silahsız) alabilirler. Bu şartlar altında savaşı sürdürerek, Alman emperyalizmini büyük ölçüde güçlendireceğiz, barışın aynı şekilde sonuçlandırılması gerekecek, ama o zaman barış hala daha da kötü olacak, çünkü bunu sonuçlandıracak

olan biz olmayacağız. Şimdi sonuçlandırmaya zorlandığımız barış şüphesiz ki aşağılayıcı bir anlaşmadır, ancak savaş başlarsa hükümetimiz ortadan kalkacak ve barış farklı bir hükümet tarafından sonuçlanacaktır. Şu anda sadece proletaryaya değil, savaş devam ederse bizi terk edecek fakir köylülüğe de bel bağlıyoruz.

Savaşın ortaya çıkarılması Fransız, İngiliz ve Amerikan emperyalizminin çıkarınadır ve bunun kanıtı, örneğin Amerikalılar tarafından Krylenko karargahında her Rus askerine 100 ruble ödeme yapma teklifi. Devrimci savaş bakış açısından bakanlar, bu durumda Alman emperyalizmiyle iç savaşa gireceğimizi ve dolayısıyla Almanya'da devrimi uyandıracağımızı vurgulamaktalar. Ne var ki, Almanya, hala devrime hamileyken, savaşa başlarsak öldürebileceğimiz oldukça sağlıklı bir bebek olan Sosyalist Cumhuriyeti zaten doğurduk. Alman Sosyal-Demokratlarının dağıtılan bir mektubu (bildiri) var elimizde, Merkez'de, bize karşı tutumla ilgili olarak iki eğilim olduğu üzerine bilgiler var, bunlardan birisi bizim satın alındığımızı düşünen ve Brest'teki güncel olayların bir oyun olduğunu, ve oyuncuların kendi rollerini oynadıkları yönünde.

Bu kesim ateşkes için bize saldırıyor. Kautskycilerin diğer bölümü, Bolşeviklerin liderlerinin kişisel dürüstlüğünün şüphe götürmez olduğunu, ancak Bolşeviklerin davranışlarının psikolojik bir muamma olduğunu söylüyor. Sol kanat Sosyal-Demokratların fikrini bilmiyoruz. İngiliz işçiler barış için çabalarımızı destekliyorlar. Şüphesiz ki, sonuçlandıracağımız barış aşağılayıcı bir barış olacak, ancak bize sosyal reformları (taşıma yı ele alalım mesela) yürütmek amacıyla bir "nefes alma alanı gerekir; kendimizi pekiştirmemiz gerekiyor ve bu zaman alır. Burjuvazinin ezilmesini tamamlamamız gerekiyor, ancak bunun için her iki elimizin de serbest olması gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra, iki elimizi de serbest bırakacağız ve sonra uluslararası emperyalizme karşı devrimci bir savaş yürütebiliriz. Şimdi oluşturulan devrimci gönüllü ordunun kademeleri, gelecekteki ordumuzun subaylarıdır.

Yoldaş Troçki'nin önerdiği şey - savaşın sona ermesi, barış antlaşması imzalanmasının reddedilmesi ve ordunun serbest bırakılması - uluslararası bir siyasi gösteridir. Askerlerimizi geri çekerek elde edeceğimiz tek şey, Estonya Sosyalist Cumhuriyetini Almanlara bırakmak. Barışı sona erdirerek, hemen Vladivostok'u işgal edecek olan Japonlara ve Amerikalılara serbest bir el vermiş oluruz deniliyor. Onlar Irkutsk'a ulaşana kadar, biz Sosyalist Cumhuriyetimizi güçlendirebiliriz. Bir barış anlaşması imzalayarak, şüphesiz ki , kendi kaderini belirlemiş olan Polonya'ya ihanet ediyoruz, ancak Estonya Sosyalist Cumhuriyetini elimizde tutuyoruz ve kazancımızı pekiştirebilmek için bir şans kazanıyoruz. Şüphesiz ki, sağa dönüş yapıyoruz, bu da çok kirli bir ahırın içinden geçmeye yönledirir, ama yapmak zorundayız. Almanlar bir saldırı başlatırsa, her barış anlaşmasını imzalamak zorunda kalacağız ve o zaman, şüphesiz ki daha da kötü şartlarla. Üç bin milyon tazminat, Sosyalist Cumhuriyeti kurtarmak için çok yüksek bir fiyat değildir. Şimdi barışı imzalayarak, geniş kitlelere Riga ve Bağdat'ı ele geçiren emperyalistlerin (Almanya, İngiltere ve Fransa'nın) savaşa devam ettiğini ve sosyalist cumhuriyetin geliştiğini gösteren görsel bir gösteri veriyoruz.

Lenin yoldaş, destekçileri Stalin ve Zinoviev ile bazı noktalarda anlaşmaya varmadığına dikkat çekiyor. Elbette, Batı'da kitlesel bir hareket var ama oradaki devrim henüz başlamadı. Fakat bunun için taktiklerimizi değiştirirsek, bu nedenle uluslararası sosyalizme karşı hain olmalıyız. Lenin Zinovyev ile barışın sonuçlanmasının bir süre için Batı'daki hareketi zayıflatacağı konusunda aynı fikirde değil.

Eğer barış görüşmelerinde bir kesinti olması durumunda, Alman hareketinin derhal gelişebileceğine inanıyorsak, Alman devriminin bizden çok daha büyük bir kuvveti olacağından o zaman kendimizi (kendi devrimimizi) kurban etmeliyiz.

Ancak bütün mesele şu ki, orada hareket henüz başlamamış, ancak burada zaten yeni doğmuş ve yüksek sesle bağıran bir bebek var ve şimdi barışı kabul ettiğimizi açıkça söylemezsek, biz yok olacağız. Genel sosyalist devrim başlayana kadar bizim ayakta kalmamız önemlidir, bunu ancak barışı sonuçlandırarak başarabiliriz.

Lenin yoldaş, mümkün olan her yoldan barış anlaşmasının imzalanmasını çıkarmamız önerisini oylamaya koyma çağrısı yaptı.

VI Lenin, Collected Works ,Vol. 36, sayfa 467-70

Çeviri, E.A

RSDLP (B) MERKEZ KOMİTESİ'NİN 18 ŞUBAT 1918 DEKİ AKŞAM TOPLANTISINDAN

(Bu konuşma aşağıda ilave edilen Lenin in geçersiz kıldığı Troçkinin gönderdiği orduyu hareketsizleştirme ve barış telgrafıyla ilgili. EA)

Tutanak

Yoldaş Lenin. Bu temel bir sorundur. Uritsky'nin önerisi harika. Merkez Komitesi devrimci bir savaşa karşı oy kullandı, ancak ne savaşa ne de barışa sahibiz ve devrimci bir savaşa sürükleniyoruz. Savaş şaka değildir. Demiryolu araçlarını kaybediyoruz ve ulaşım yollarımız mahvoluyor.

Daha fazla bekleyemeyiz, çünkü durum tamamen kristalleşti. İnsanlar bunu anlamayacak: mademki bir savaş devam ediyor, herhangi bir askeri-hareketsizleştirme olmamalıydı ; Almanlar şimdi her şeyi alacaklar. Bu şey o kadar ileri gitti ki çitin üzerinde oturmaya devam etmek kaçınılmaz olarak devrimi mahvedecektir. Ioffe, Brest'ten Almanya'da bir devrim işareti olmadığını yazdı; eğer öyleyse, Almanlar ilerlemelerini çok mükafatlandırıcı bulacaklar. Beklemeyi göze alamayız, bu da Rus devrimini hurda yığınına döndürmek anlamına gelir. Almanlar Bolşevik iktidarını devirmek istediklerini söylemiş olsalardı, doğal olarak savaşmak zorunda kalırdık; artık oyalanmaya daha fazla izin verilemez. Bu artık geçmişin değil, şimdinin sorunudur. Almanlara başvurursak, elimizdeki tek şey bir kâğıt parçasıdır. Buna politika diyemezsin. Yapabileceğimiz tek şey, Almanlara müzakerelerin yeniden başlatılmasını önermek. Bu işte yarım yamalılıklık yok. Eğer devrimci bir savaş olacaksa ilan edilmeli ve askeri-hareketsizlenme durdurulmalı, ancak bu şekilde devam edemeyiz. Biz kâğıt işleriyle uğraşırken, onlar depoları ve vagonları alırlar ve bizi yok ederler.

Şimdi mesele şu ki, savaşla oynarken devrimi Almanlara teslim ediyoruz.

Tarih, devrimi teslim ettiğinizi söyleyecektir. Devrimi tehdit etmeyen bir barışı sonuçlandırabilirdik. Hiçbir şeyimiz yok, geri çekilirken hiçbir şeyi havaya uçuracak vaktimiz bile yok. Finlandiya'daki devrime yardım etmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık ama şimdi daha fazlasını yapamayız. Bu bir not (yazışma) değiştirme zamanı değil ve bu geciktirme sona ermelidir. Antenleri çıkarmak için çok geç, çünkü Almanların bir saldırı başlatabileceği oldukça açık. Devrimci bir savaşın savunucularına karşı tartışamayız, ancak tavizsizlere - geciktirmecilere karşı tartışabiliriz ve tartışmalıyız . Almanlara bir barış teklifi yapılmalı.

Yoldaş Lenin. Bukharin, devrimci bir savaş konumuna nasıl geçtiğini anlayamadı.

Köylüler savaş istemiyor ve savaşmayacak. Şimdi köylülere devrimci bir savaş yapmalarını söyleyebilir miyiz? Fakat eğer istediğimiz bu idiyse , orduyu hareketsiz bırakmamalıydık . Sürekli bir köylü savaşı istemek bir ütopyadır. Devrimci bir savaş sadece bir laf olmamalıdır. Hazır değilsek, barışı sonuçlandırmalıyız. Orduyu hareketsizliğe geçirdiğimiz için sürekli bir savaştan bahsetmek saçma. (Savaş) Bir iç savaşla hiçbir şekilde kıyaslanamaz. Muzik (köylü), devrimci bir savaşa sahip olamayacak ve açıkça bunu isteyen herkesi devirecek. Almanya'da devrim henüz başlamamıştır ve burada da, devrimimizin her şeyi bir anda kazanmadığını biliyoruz.

Lifland ve Estland'ı alacakları söylendi; ama onlardan devrim uğruna vazgeçebiliriz. Eğer birliklerimizi Finlandiya'dan çekmemizi istiyorlarsa, olur ve iyi - onların devrimci Finlandiya'yı almalarına izin verin. Eğer Finlandiya , Lifland ve Estland dan vazgeçersek, devrim kaybedilmeyecek . Yoldaş Ioffe'nin dün bizi korkutmaya çalıştığı beklentiler hiçbir şekilde devrimi mahvetmiyor.

Almanların bize dün önerdiği barışı sonuçlandırma konusunda istekli olduğumuz yönünde bir açıklama öneriyorum;

Ukrayna, Finlandiya, Lifland ve Estland'ın işlerine müdahalesizlik katarlarsa , tartışmasız bir şekilde hepsini kabul etmeliyiz. Askerlerimiz zayıf durumda; Almanlar tahıl istiyorlar, alacaklar ve geri dönerek Sovyet İktidarının varlığını sürdürmesini imkânsız hale getirecekler. Askeri hareketsizliğin durdurulduğunu söylemek, devrilmek demektir.

VI Lenin, Collected Works, Vol. 26, sayfa 522-24

Tutanak

[29 Ocak (11 Şubat), 1918]

Barış ve bütün cephelerde orduların genel askeri-hareketsizlendirilme konusundaki bugünün telgrafını iptal etmek için mevcut tüm yöntemleri kullanın .

Lenin'in emriyle.89

VI Lenin, Collected Works, Vol. 44, s. 60

Genel Kurmay ın Genel Müdürlüğüne Telegraf

[30 Ocak (12 Şubat), 1918]

Tüm ordu komiserlerine ve Bonch-Bruyevich e ordunun askeri-hareketsizliği üzerine Troçki ve Krylenko tarafından imzalanan bütün telgrafların durdurulması gerektiğini bildirin. Size şimdilik barışın şartlarını veremiyoruz, çünkü barış henüz sonuçlanmadı. Lütfen barış raporu veren tüm telgrafları özel izin alana kadar tutun

VI Lenin, Collected Works, Vol. 44, s. 61

Çeviri, E.A

Devrimci slogancılık - lafazanlık

Pravda no. 31, Şubat 21, 1918

Bir Parti toplantısında, devrimci bir savaş üzerine devrimci slogancılığın-lafazanlığın devrimimizi yıkabileceğini söylediğimde, polemiklerimin sertliğinden ötürü suçlanmış-tım. Ne var ki, bir sorunun sertçe ele alınması ve şeylere kendi öz adlarının verilmesinin gerektiği, aksi halde Parti ile devrime onarılmaz zarar verilebilme tehlikesinin var olduğu anlar vardır.

Devrimci lafazanlık, devrimci partilerin, proletarya ile küçük-burjuvazinin bir birleşmesini, ittifakını ya da birbirine karışmasını dolaylı ya da dolaysız, sağladıkları ve devrimci olayların seyri büyük, hızlı zikzaklarla damgalandığı zamanlarda maruz kaldıkları sık rastlanan bir hastalıktır . Devrimci slogan-yapmadan anlatmak is-tediğimiz, olayların belli bir döneminde nesnel koşulları, belli bir zamanda var olan durumu hesaba katmaksızın devrimci sloganları yineleyip durmaktır . Sloganlar enfes, cezbedici, mest edicidirler, ama hiçbir dayanakları yoktur; devrimci (ezberci)-slogancılığın (lafazancılığın) doğası böyledir işte. .

Rusya'da bugün Ocak-Şubat 19 18' de, bir devrimci savaş lehine olan savları hiç değilse en önemlilerini inceleyelim, ve bu sloganın nesnel gerçeklikle karşılaştırılması benim yaptığım tanımlamanın doğru olup olmadı-ğını ortaya koyacaktır .

Basınımız her zaman, bir ülkede sosyalizm in zaferi halinde henüz komşu ülkelerde varlığını sürdüren kapitalizmle bir devrimci savaşa hazırlanmanın gerekliliğinden söz etmiştir. Bu tartışma götürmez. Sorun şu -bu hazırlıklar Ekim Devrimimiz'den bu yana gerçekten nasıl yapılmıştır ? Şu şek ilde hazırlanmıştık: Orduyu terhis etmek zorundaydık, buna zorlanmıştık, öylesine aşikâr, öylesine ağır ve öylesine başa çıkılmaz koşullar tarafından zorlanmıştık ki, Parti'de terhise karşı bir «eğilim» ya da ruh-halinin ortaya çıkmaması bir yana,

buna karşı tek bir ses yükselmemişti. Bir komşu emperyalist devletle savaş öncesinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nce ordunun terhis inin bitmesi gibi böylesine alışılmamış bir olgunun sınıfsal nedenleri üzerine biraz düşünce harcamak isteyen herhangi bir kişi, büyük bir güçlükle kar-şılaşmadan, küçük-köylü ekonomisine sahip, üç yıllık savaştan sonra aşırı bir ekonomik yıkıntıya düşmüş geri bir ülken in toplumsal bileşiminde i nedenleri keşfedecektir. Birçok milyonluk bir ordu terhis 'edildi ve gö-nüllülük esas ı üzerinde bir Kızıl Ordu 'nun yaratılması başladı. Gerçekler bunlardır .

Bu gerçekleri 1918 Ocak-Şubat'ında bir devrimci savaş hakkındaki konuşmalarla karşılaştırın, devrimci lafazanlığın niteliği siz in için açıklığa kavuşacaktır.

Eğer bu, diyelim ki, Petrograd ve Moskova örgütlerinin bir devrimci savaş "şampiyonluğu"; boş bir slogandan ibaret olmasaydı, Ekim ile Ocak arasında başka gerçeklerle de karşılaşmamız gerekirdi; onlarda terhise karşı kararlı bir savaşım görmemiz gerekirdi . Ama bu türden bir şey olmamıştır. Petrograd ve Moskovalıların cepheye on binlerce ajitatör ve asker gönderdiklerini ve oradan terhise kar-şı savaşımlarına ilişkin, savaşımlarının başarılarına iliş-kin, terhis in durduğuna ilişkin günlük raporlar almış oldukları nı görmemiz gerekirdi.

Bu türden bir şey olmamıştır. Alayların bir Kızıl Ordu oluşturmakta, terhisi durdurmak için terörizmi kullanmakta, muhtemel bir Alman saldırısına karşı savunma ve istihkamları yenilemekte oldukları konusunda yüzlerce rapor almış olmamız gerekirdi. Bu türden bir şey olmamıştır. Terhis tam işlerlik halindedir. Eski ordu yaşamamaktadır. Yeni ordu ise ancak henüz doğmaktadır.

Salt sözlerle, abartmalı duyurular ve açıklamalarla kendini avutmak istemeyen herhangi bir kişi, 1918 Şubat'ında devrimci savaş "slogan" ının en boş slogan olduğunu, gerçek olan hiçbir şey taşımadığını, ardında nesnel hiçbir şey yatmadığını görmelidir . Bu slogan bugün

duygu, dilekler, öfke ve kızgınlıktan başka hiçbir şey içermemektedir. Ve böylesi bir içeriğe sahip olan bir slogan a devrimci slogancılık-lafazanlık denir.

Partimizin ve bir bütün olarak Sovyet iktidarının önünde duran sorunlar, Petrograd ve Moskova Bolşeviklerinin önünde duran sorunlar, şimdiye dek gönüllü bir Kızıl Ordu kurmada ilk adımların ötesine gidemediği-nizi göstermektedir. Bu iç açıcı olmayan gerçekten -bir gerçektir bu- bir sözler perdesinin ardına gizlenmek ve aynı zamanda terhisi durdurmak için hiçbir şey yapmamakla kalmayıp ona karşı hiçbir itiraz bile yükseltmemek, sözcüklerin sesiyle sarhoş olmaktır . Söylenenlerin tipik, bir temele oturtulması, örneğin Partimizin Merkez Komitesi'nde ayrı bir barışa karşı olanların en önde gelenlerinden çoğunluğunun bir devrimci savaşa karşı oy vermeleri, ona karşı Ocak ve Şubat'ta oy vermeleri olgusudur.9 Ne demektir bu ? Gerçe-ğin yüzüne bakmaktan korkmayan herkes bir devrimci savaşın olanaksızlığının bilincindedir demek.

Bu gibi hallerde, savları ileri sürerek, ya da sürmeye kalkışarak, gerçekten kaçılır. Bunları inceleyelim.

Sav No: 1. ""1792'de Fransa hiç de az olmayan öl-çüde bir ekonomik yıkıma uğradı, ama bir devrimci savaş her şeyi iyileştirdi, herkes için esinleyici oldu, şevkin yükselmesini getirdi ve her şeyi önüne katıp götürdü. Ancak devrime inanmayanlar, ancak oportünistler bizim, daha engin devrimimizde bir devrimci savaşa karşı çıkabilir . ""

Bu gerekçeyi; ya da bu savı gerçeklerle karşılaştıralım . Fransa'da on sekizinci yüzyılın sonunda 1 yeni, daha yüksek üretim tarzının ekonomik tabanının ilkin yaratıldığı, ve ardından, sonuç olarak, bir üst-yapı olarak, güçlü devrimci ordunun ortaya çıktığı bir gerçektir. Fransa feodalizmi öteki ülkelerden önce terk etti, onu birkaç yıllık muzaffer devrim sürecinde süpürüp attı, ve herhangi bir savaştan bitkin düşmüş olmayan, toprak ve özgürlük kazanmış, feodalizmin tasfiyesiyle daha

da güçlü hale gelmiş bir halka yol gösterdi, onu bir dizi ekonomik ve politik bakımdan geri halka karşı savaşa götürdü. Bunu çağdaş Rusya'yla kıyaslayın. Savaştan inanılmaz bitkinlik. Teknik bakımdan iyi-donatılmış Almanya'nın örgütlü devlet kapitalizminden üstün, yeni bir ekonomik sistem henüz mevcut değil. Daha ancak kurulmakta. Köylülerimiz toprağın toplumsallaştırılmasına ilişkin bir yasaya sahipler, (toprak sahibinden ve savaşın eziyetlerinden) kurtulmuş tek bir çalışma yı-lına sahip değiller. İşçilerimiz kapitalistleri fırlatıp atmaya başlamışlar, ama henüz üretimi örgütlemeyi, ürünlerin değişimini düzenlemeyi, tahıl tedarikini düzenlemeyi ve emek üretkenliğini artırmayı başaramamışlardır. Kendisine doğru yürüdüğümüz şey bu, tuttuğum uz yol bu, ancak yeni ve daha yüksek ekonomik sistemin henüz var olmadığı ortadadır. Feodal ülkelere karşı çıkartılan, yenilmiş feodalizm, pekiştirilmiş burjuva özgürlüğü ve iyi-beslenmiş bir köylü- işte 1792 i le 17 93'te savaş alanındaki «mucizeler»in ekonomik temeli buydu. Aç ve savaşın acı çektirdiği, yaralarını sarmaya daha henüz başlayan, teknik ve örgütsel bakımdan yüksek emek üretkenliğine karşı çıkartılan bir küçük-köylüler ülkesi-1918'in başındaki nesnel ortam da bu işte. 1792'yi, vb. amınsatmaların devrimci slogancılık- lafazanlıktan başka bir şey olmamasının nedeni budur. Sloganları, sözleri, savaş çığlıklarını yineleyip duruyor, ama nesnel ger-çekliği tahlil etmekten korkuyorlar.

Sav No: 2. ""Almanya «saldıramaz», onun gelişen devrimi ona izin vermeyecektir.""

"Almanlar «saldıramaz»", bir barış karşıtlarının 1918 Ocak'ta ve Şubat'ın başında milyonlarca kez yineledikleri diğer bir savdı. Daha ihtiyatlı olanları Almanlar'ın saldıramıyacakları olasılığının yüzde 25 ila 33 olduğunu (yaklaşık olarak elbette) söylediler .

Gerçekler bu hesapları çürüttü . Ayrı bir barış kar-şıtları burada da, onların demir mantığından korkarak , gerçekleri sık sık bir kenara ittiler

. Gerçek devrimcilerin (duyguya dayanan devrimcilerin değil) kavrayıp tahlil etmeleri gereken bu yanılgının kaynağı nedir?

Barış görüşmelerine ilişkin olarak, genelde, manevra ve ajitasyon yapmış olmamızdan dolayı mıdır? De-ğil. Manevra ve ajitasyon yapmak zorundaydık. Ama aynı zamanda manevralar ve ajitasyon için -de bazı manevra ve ajitasyon yapmak olanaklı iken- «kendi zamanımızı» seçmesini ve ayrıca sorun had safhaya vardığında bütün manevralara dur demesini de bilmek zorundaydık .

Yanılgının kaynağı, Alman devrimci işçileriyle devrimci iş birliği ilişkilerimizin boş bir söze döndürülmesiydi. Biz Alman devrimci işçilerine elimizden gelen her yolla yardım ettik ve ediyoruz- kardeşleşme , ajitasyon , gizli antlaşmaların yayınlanması, vb . Bunlar fiilen yardımdı , gerçek yardım. Fakat bazı yoldaşlarımızın duyurusu - «Almanlar saldıramaz»- boş bir sözdü . Ülkemizde bir devrimden daha yeni çıktık. Hepimiz bir devrimin başlamasının neden Rusya'da Avrupa'dan daha kolay olduğunu iyi biliriz . Devrimimiz henüz başlamış olmadığı, yalnızca monarşiyi devirmekle kalmayıp her yerde Sovyetler'i kurmuş olduğu halde, 1917 Haziran'ında Rus emperyalizminin saldırısına engel olamayacağımızı gördük . Gördük bildik ve işçilere 'açıkladık ki -savaşları hükümetler yü-rütür. Bir burjuva savaşını durdurmak için burjuva hü-kümetini devirmek gerekir. «Almanlar saldıramaz» duyurusu, bundan ötürü, «biz biliyoruz ki Alman hükümeti gelecek birkaç hafta içerisinde devrilecektir» demeye eştir. Aslında bunu bilmiyorduk, ve bilemezdik, ve bu nedenle bu duyuru boş bir sözdü.

Alman devriminin olgunlaşmakta olduğunu kesinlikle bilmek ve onun olgunlaşmasına yardımcı olmak için payına düşeni yapmak, onu mümkün oldukça işle, ajitasyon ve kardeşleşmeyle, aklınıza ne gelirse onunla hizmet etmek, ama işle devrimin olgunlaşmasına yardım etmek bir şeydir. Devrimci proletarya enternasyonalizmi bu demektir. ·

Alman devriminin zaten olgunlaşmış olduğunu (açıkça öyle olmadığı halde) dolaylı ya da dolaysız, açık ya da kapalı bir şekilde ilan etmek ve taktiklerini onun üzerine dayandırmak başka bir şeydir. Burada devrimciliğin zerresi yoktur, slogancılık-lafazanlıktan başka hiçbir şey 'yoktur. İşte «azametli», «çarpıcı», «harikulade», « çınlayıcı» «Almanlar saldıramaz» duyurusunun içerdiği yanılgının kaynağı budur.

«Alman emperyalizmine direnmekle Alman devrimine yardım ettiğimiz ve böylelikle Liebknecht'in Wilhelm 10 üzerindeki zaferini yakınlaştırdığımız» iddiası da aynı tantanalı saçmalığın bir çeşidinden başka bir şey değildir. Liebknecht'in zaferinin -Alman devrimi olgunluğa eriştiğinde olanaklı ve kaçınılmaz olacaktır bu- bizi, devrimci savaş da dahil bütün uluslararası sıkıntılardan kurtaracağı akla uygundur. Liebneht'in zaferi bizim herhangi bir aptalca hareketimizin sonuçlarından kurtaracaktır bizi. Ama kesindir ki, bu, aptalca hareketleri haklı çıkarmaz. Alman emperyalizmine herhangi türden bir «direniş» Alman devrimine yardımcı olur mu? Biraz düşünmeye, ya da Rusya'da devrimci hareketin tarihini anımsamaya ilgi gösteren bir kişi, oldukça kolaylıkla, gericiliğe karşı direnişin devrime ancak yerinde olduğu zaman yardım ettiğini fark edecektir. Rusya'da yarım yüz yıllık devrimci harekette gericiliğe karşı yerinde olmayan pek çok direniş olayları yaşadık.

Biz Marksistler her zaman, yığın güçlerinin ve sınıf ilişkilerinin titiz hesaplamasını yaparak, herhangi bir savaşım biçiminin yerinde olup-olmadığını belirlemekle gurur duymuşuzdur. Bir ayaklanma her zaman yerinde değildir, demişizdir; kitleler arasında bunun ön koşulları var olmadıkça bir kumardır; bireylerin en kahramanca direniş biçimleri devrim açısından yersiz, ve zararlı olarak kınamışızdır sık sık. 1907'de, acı deneyimimize dayanarak, yersiz olduğundan Üçüncü Duma'ya katılmaya karşı direnmeyi reddettik, vb. vb. Alman devrimine yardımcı olmak için, ya güçler bir açık savaş veya ayaklanma çatışmasında sağlam, ciddi, belirleyici bir darbe için

yeterince güçlü olmadıkları sü-rece kendimizi propaganda, ajitasyon ve kardeşleşmeyle sınırlandırmak, ya da düşmana yardım etmeyeceğinden eminsek bu çatışmayı kabullenmeliyiz.

Herkes için (şu boş sözlerle sarhoş olanların dışında) açıktır ki, hiç güçlerimiz olmadığını bilerek, hiç ordumuz olmadığını bilerek bir ciddi ayaklanma ya da savaş çarpışmasına girişmek, Alman işçilerine yardımcı olmayacak ama onların -savaşımını daha zorlaştıracak ve işleri onların düşmanları ve bizim düşmanlarımız için kolaylaştıracak bir kumardır.

Öylesine çocukça gülünç bir başka sav daha var ki, kendi kulaklarımla duymuş olmasaydım bunun olabileceğine asla inanmazdım . . «Ta Ekim'de oportünistler hiç gücümüz, asker, makineli tüfek ve donatımımız olmadığını söylememişler miydi, ama bunların hepsi sınıf sınıfa savaşım başladığında, savaşım sırasında ortaya çıkmadı mı? Bunlar yine, Rusya proletaryasının Alman kapitalistlerine karşı savaşımında ortaya çıkacaklar, Alman proletaryası yardımımıza gelecek.» Ekini'de sorunların aldığı duruma göre, yığın güçlerinin titiz bir hesaplamasını yapmıştık. İşçi ve askerlerin Eylü'de' ve Ekim'in başında bizim saflarımıza çoktan geçmiş olduğunu yalnızca düşünmüyorduk, Sovyetler'in yığın seçimlerinin deneyiminden kesin olarak biliyorduk da. Yalnızca Demokratik Konferanstaki oylamadan da olsa, koalisyonun köylülüğünde desteğini yitirmiş oldu-ğunu biliyorduk- buysa davamız zaten kazanılmış demekti. Şunlar Ekim ayaklanma savaşımının nesnel koşullarıydı:

1) artık askerlerin başları üzerinde bir sopa sallanmıyordu- Şubat 1917'de kaldırılmıştı12 (Almanya daha «kendi» Şubat'ına varmamıştır);

2) işçiler gibi askerler de koalisyondan bıkmışlar ve ondan bilinçli, planlı, yürekten geri çekilmelerini tamamlamışlardı.

Bu, tek başına bu, Ekim'de «bir ayaklanma» sloganının doğruluğunu belirledi (slogan, onu ortaya atmadı-ğımız Temmuz'da yanlış olacaktı).

Ekim oportünistlerinin13 yenilgisi, onların nesnel koşullar konusunda duydukları «kaygı» değil (onlar, çocuklar bunun böyle olduğunu düşünebilir), tersine verileri yanlış değerlendirmeleriydi, onlar önemsiz şeylere sarıldılar ve ana şeyi, yani Sovyetlerin uzlaşma durumundan bizim yanımıza geldiğini görmediler. Almanya'yla (Ekim'den hiç söz etmiyoruz, «kendi» Şubat'ını ya da «Temmuz»unu yaşamamış), bir monar-şist, burjuva- emperyalist hükümete sahip bir Almanya'yla bir silahlı çarpışmayı karşılaştırmak -bunu Sovyetler'in, 1917 Şubat'ından beri olgunlaşan ve Eylül ve Ekim'de olgunluğa erişmiş olan Sovyetler'in düşmanlarına karşı Ekim ayaklanma savaşımıyla, karşılaştırmak, öylesine çocukluk ki , ancak alay konusu olabilir. Boş sözlerin insanları götürdüğü saçmalık budur işte!

İşte bir başka tür sav daha. «Ama ayrı bir barışla Almanya bizi ekonomik bakımdan boğazlayacak, kömür ve tahılı alıp götürecek ve bizi köleleştirecek.» Pek akıllı bir sav -bir ordu olmaksızın, hatta bu çarpışmanın yalnız köleleşmemizle değil, aynı zamanda boğazlanmamızla, hiç bedelsiz tahılımızın gasp edilmesiyle, Sırbistan ve Belçika'nın yerine kanlarımızla sonuçlanacağı kesin olduğu halde, bir silahlı çarpışmayı kabullenmeliyiz; bir silahlı çarpışmayı kabullenmek zorundayız, çünkü aksi takdirde uygunsuz bir antlaşma yapaca-ğız, Almanya bizden taksitle 6 ya da 12 milyar ruble haraç alacak, makineye karşılık tahıl alacak, vb .

Vay, devrimci slogan-lafazan kahramanları Emperyalistlere «köleliği» reddederken, kölelikten bütünüyle kurtulmak için emperyalizmi yenmenin zorunlu olduğu gerçeğinin üzerinden sessizce geçiveriyorlar alçak-gönüllülükle. Bugün bir devrimci savaş için henüz hazır olmadığı-mızı, zamanını beklemek zorunda olduğumuzu (Kerenski14'nin boyunduruğuna katlandığımızda, Temmuz'dan Ekim'e dek kendi burjuvazimizin boyunduruğuna katlandığımızda olduğu gibi), güçlü olana dek beklememiz gerektiğini bilerek uygunsuz bir antlaşmayı ve ayrı bir barışı kabulleniyoruz Bu yüzden, en

uygunsuz ayrı barışı elde-etmek için bir olanak varsa, bunu, hala zayıf olan sosyalist devrimin çıkarına, mutlaka kabullenmeliyiz (zira Almanya'daki olgunlaşmakta- olan devrim henüz yardımımıza, Ruslar'ın yardımına koşmuş değildir.) Ancak ayrı bir barış kesinlikle olanaksızsa, o zaman derhal savaşmak zorunda kalacağız- doğru bir taktik olacağı için değil başka seçeneğimiz olmayacağı için. Eğer olanaksız çıkarsa, taktikler konusunda bir ayrılık fırsatı olmayacak. En şiddetli direnişin kaçınılmazlığı dışında hiçbir şey olmayacak. Ama seçeneğimiz oldukça, ayrı bir barışı ve son derece uygunsuz bir antlaşmayı seçmeliyiz, çünkü bu Belçika'nın durumundan yüz kez daha iyi olacaktır.

Hala zayıf olmamıza karşın, her geçen ay daha da güçleniyoruz. Henüz tam olgunlaşmış olmamasına karşın, Avrupa'da . uluslararası sosyalist devrim aydan aya olgunlaşıyor. Bu yüzden. . bu yüzden, .«devrimciler» (Tanrı bizi onlardan korusun) Alman emperyalizmi bizden açıkça güçlü ama aydan aya zayıflarken (Almanya' da devrimin yavaş ama emin bir şekilde olgunlaşmakta oluşundan ötürü) savaşı kabul etmeliyiz, diyorlar.

Duygu «devrimcileri» harika bir şekilde sav getiriyorlar, fevkalade sav getiriyorlar!

Son, en güzel görünüşlü ve en yaygın, sav:

Rus burjuvazisinin (ve çanak-yalayıcıları, Novy Luch, Dyelo Naroda, ve Novaya Zhing çetesi) bu sö-züm-ona uluslararası savı işlemekte en fazla gayretli oluşunda şaşılacak birşey var mı?

Hayır, şaşılacak bir şey yok, çünkü bu sav burjuvazinin Rus Bolşevikler'ini bile bile sürükledikleri, ve bazılarının, sözlere olan sevgilerinden ötürü, farkında-olmadan düştükleri bir tuzaktır. ·

Bu savı teorik açıdan inceleyelim; hangisi öne konmalı, ulusların kendi-kaderlerini tayin hakkı mı, sosyalizmin mi?

Sosyalizm olmalı.

Ulusların kendi-kaderlerini tayin hakkının bir ihlalinden ötürü, Sovyet Sosyalist Cumhuriyet'ini yok olmaya, emperyalizmin açıkça güçlü ve Sovyet Cumhuriyeti'nin açıkça güçsüz olduğu bir zamanda . onu emperyalizmin darbelerine maruz bırakmak izin-verilebilir, bir şey midir?

Hayır, izin verilebilir değildir- bu sosyalist değil, burjuva politikasıdır.

Üstelik, Polanya, Litvanya ve Courland'm «bize» geri verilmesi koşuluna dayalı bir barış daha mı az yüz kızartıcı, daha mı az ilhakçı bir barış olacaktır?

Rus burjuvazisi açısından öyle olacak. Sosyalist-enternayonalist açıdan, öyle olmayacak,

Çünkü, Alman emperyalizmi Polanya'yı serbest bı-rakırsa (ki bir zamanlar Almanya'da bir kısım burjuvazi bunu arzuluyordu), Sırbistan'ı, Belçika'yı vb., daha da fazlasını ele geçirecektir. Rus burjuvazisi «iğrenç» barışa karşı yaygara koparıyor, kendi sınıfsal çıkarını doğrulukla dile getiriyor. Ama (lafazanlık hastalığına yakalanmış) bazı Bol-şevikler -aynı savı yinelediklerinde, bu basitçe çok üzücü oluyor.

İngiliz-Fransız burjuvazisinin tavrına ilişkin gerçekleri inceleyin. Bizi Almanya'ya karşı savaşa çekmek için yapmadık şey bırakmıyorlar, bize milyonlarca şükran, çizme, patates, mermi, lokomotif yolluyorlar (borç olarak ... «kölelik» değil, korkmayın! «yalnızca» borç!). Bizim Almanya'ya karşı şimdi savaşmamızı istiyorlar. Bunu neden istedikleri açık; istiyorlar, çünkü, en başta, Alman güçlerinin bir kısmını meşgul edeceğiz. Ve ikinci olarak, çünkü Alman emperyalizmiyle zamansız bir silahlı çarpışma sonucu Sovyet iktidarı en kolaylıkla çökebilir. İngiliz-Fransız burjuvazisi bizim için bir tuzak kuruyor: Lütfen şimdi gidip savaşma zahmetini gösterin, bizim kazancımız harikulade olacak.

Almanlar sizi yağ-malayacak, Doğu'da «iyi iş» yapacak, Batı'da daha ucuz koşullara razı olacak, ve üstelik, Sovyet iktidarı silinip süpürülecek. . Lütfen savaşın Bolşevik «müttefikler», biz size yardım edeceğiz! Ve «sol» (Tanrı bizi onlardan korusun) Bolşevikler de en devrimci sloganları ezbere okuyarak tuzağa koşuyorlar. Oh evet, küçük-burjuva ruhunun izlerinin belirişlerinden biri devrimci sloganlara teslim olmaktır. Bu her yıl yeni olan eski bir hikayedir ...

1907 yazında Partimiz, devrimci slogancılığın-lafazanlığın, · bazı yönlerden, benzer bir saldırısını da yaşadı. St. Petersburg ile Moskova, yaklaşık bütün Bolşevikler Üçüncü Duma'nın boykot edilmesinden yanaydılar; bir nesnel tahlil yerine «duygu» yol gösteriyordu onlara ve bir tuzağa koşuyorlardı. Hastalık yeniden-çıkmıştır. Zaman daha zor. Sorun bir milyon kez daha önemli. Böyle bir zamanda hasta düşmek, devrimin yıkılması riskine girmektir. Devrimci slogancılığa-lafazanlığa karşı savaşmalıyız; savaşmak zorundayız, mutlaka savaşmalıyız, öyle ki gelecekte bizden «devrimci savaşa ilişkin devrimci slogancılık-lafazanlık devrimi yıktı» şeklinde, acı gerçeğe bakarak, söz etmesinler.

Pravda, No. 31, 21 Şubat 1918. İmza : Karpov. Toplu Eserler, c. 27, s. 19-29.

KP MK toplantısındaki Konuşmadan 24 Şubat 1918

Tutanak

L. Troçki'nin, Dışişleri Halk Komiserliği görevinden istifa etme konusundaki açıklaması tartışıldı.

Lenin, bunun kabul edilemez olduğunu, politika değişikliğinin bir kriz olduğunu belirtti. Şehirlerde politika ile ilgili bir anketin dağıtılması ve biraz polemize edilmesi kesinlikle hiç de zararlı değil.

Pratik bir öneride bulundu: Merkez Komitesi, Yoldaş Troçki'den açıklamalarını, Salı gününe kadar MK'nın bir sonraki toplantısına kadar ertelemesini istedi. (Değişiklik - heyetin Brest'ten dönüşüne kadar.). . .

L. Troçki, açıklamasının kabul edilmemesi nedeniyle, resmî kurumlarda görünmekten vazgeçmek zorunda kalacağını ilan etti.

Lenin, oy verilmesi gerektiğini dile getirdi: Yoldaş Troçki'nin açıklamasını dinledikten sonra, Merkez Komitesi, Yoldaş Troçki'nin Halk Komiserleri Konseyi dış ilişkiler konusundaki kararlar sırasında yokluğunu tamamıyla kabul ederken , Yoldaş Troçki'den diğer kararlardan uzak durmamasını istedi.

Kabul Edildi.

V. I. Lenin, Collected Works, Vol. 27, p. 55

Merkez Komitesinin Siyasi Raporu - 7 Mart 1918

6-8 Mart 1918

Merkez Komitesinin Siyasi Raporu

Yedinci Olağanüstü Kongre

Bütünden Alıntı Bölüm

Burada kişi geri çekilmesini bilmeli. İnanılmaz de-recede acı, üzücü gerçeği boş sözlerle kendimizden gizleyemeyiz; Tanrıya şükür yarı-yarıya iyi- düzen içerisinde geri çekildik demeliyiz. İyi-düzen içerisinde geri çekilemeyiz, ama Tanrı'ya şükür geri-çekilişimiz yarı yarıya iyi-düzendeydi, organizmamızın hastalıklı kısmının en azından belli bir ölçüde iyileşeceği bir süre kazandık. Bütün olarak organizma sağlam, hastalığının hakkından gelecektir. Fakat bunu bir anda, saniyesinde yapmasını bekleyemezsiniz; kaçış halindeki bir orduyu durduramaz-sınız. Genç arkadaşlarımızdan birine, Sol geçinen biri-ne, "Yoldaş, cepheye git, gör bakalım orduda ne olup-bitiyor" deyince, bu öneriye karşı cephe aldı. Dedi ki, "Burada yüce devrimci savaş ilkelerinin ajitasyonunu yapmamızı önlemek için bizi uzaklaştırmak istiyorlar". Bu öneriyi yaparken fraksiyon düşmanlarını uzaklaştırmak falan gibi bir niyetim yoktu gerçekten; yalnızca gidip ordunun eşi-görülmedik biçimde kaçışını kendi gözleriyle görmelerini önermiştim. Bundan önce bile biz, bun-dan önce bile, ordudaki dağılmanın silahlarımız bedavadan Almanlar'a satılacak kadar duyulmadık bir ölçüye varmış olduğu gerçeğine gözlerimizi kapayamayacağı-mızı biliyorduk. Aynen ordunun alıkonamayacağını, Almanlar'ın saldıramayacağı iddiasının büyük bir kumar olduğunu bildiğimiz gibi, bunu da biliyorduk. Eğer Al-man devrimi gelmekte gecikirse; ordumuz olmadığı için, örgütsüz olduğumuz için, şu anda çözemeyeceğimiz iki problem olduğu için, en ağır yenilgiler bekliyor bizL Ken- dini ayarlamayı beceremiyorsan, çamurda karın üstü sürünmeye rağbet etmiyorsan, sen bir devrimci değil gevezenin tekisin; ve ben bunu,

hoşuma gittiğinden değil, başka yolumuz olmadığından, tarih her yerde devrimi aynı anda olgunluğa ulaştırma nezaketini göstermediğinden öneriyorum.

Gelişme öyle bir doğrultuya dönmekteki, iç savaş emperyalizmle bir çarpışmada bir girişim olarak başla-mış, ve bu emperyalizmin içten çürük olduğunu, her orduda proleter unsurların ayaklanma halinde olduğunu göstermiştir. Evet, dünya devrimini göreceğiz, ama şimdilik bu güzel bir peri masalı, çok enfes bir peri masalı-dır- çocukların enfes peri masallarından hoşlanmasını anlarım.

Ama soruyorum, ciddi bir devrimcinin peri masallarına inanması uygun mudur? Her peri masalında bir gerçeklik unsuru vardır. Çocuklara kalkıp da horozla kedinin insan dilinde konuşmadıkları bir peri masalı anlatsanız, ilgilenmezler. Aynı şekilde, halka Almanya'da iç savaşın patlak vereceğini söyler ve üstelik emperyalizmle çatışma yerine bir dünya-çapında meydan devrimine sahip olacağımıza ilişkin güvence verirseniz, halk sizin onu kandırdığınızı söyleyecektir. Böyle yapmakla, sizin kendi dileklerinizle, tarihin yalnızca sizin kendi ka-falarınızda karşımıza çıkardığı güçlüklerin üstesinden gelmiş olacaksınız. Alman proletaryası eyleme girişebilirse iyi bir şey olacaktır bu. Ama ölçtünüz mü bunu; Al-man devriminin şu-şu günde patlak vereceğini gösteren bir alet keşfettiniz mi? Hayır, bunu bilmiyorsunuz, biz de öyle. Her şeyi bu karta yatırıyorsunuz. Devrim patlak verirse, her şey kurtulur. Elbette! Ama ya bizim istediği-miz gibi olmazsa, ya yarın zafer kazanamazsa -ne ola-cak o zaman? O zaman yığınlar size diyecekler ki, ku-marbazlar gibi hareket ettiniz -her şeyi olayların gerçekleşmeyen bir şansa-dayalı akışına bağladınız, gelmesi kaçınılmaz olan, ne var ki henüz olgunluğa erişmemiş bu-lunan dünya devriminin yerine fiilen ortaya çıkan durum karşısında yetersiz kaldınız.

Gırtlağına kadar silahlı emperyalizmin, ordusunu terhis etmiş, terhis etmek zorunda kalmış bir ülkeye verdiği bir ağır yenilgiler dönemi başlamıştır. Ön gördü-ğüm şey gerçek olmuştur; Brest barışı yerine çok daha aşağılayıcı bir barış karşısındayız şimdi, ve bunun suçu da daha önceki barışı kabullenmeyi reddedenlere aittir. Ordunun noksanından ötürü emperyalizmle barış yaptı-ğımızı biliyorduk. Masada Liebneht'in değil Hofman'ın yanma oturduk -ve böyle yapmakla Alman devrimine yardım ettik. Ama şimdi siz Alman , emperyalizmine yar-dım ediyorsunuz; çünkü milyonlarca değeri bulan silah ve mermi servetini bıraktınız; ordunun halini -akıl almaz halini- görmüş bulunan herkes bunu önceden görebilirdi. Cepheden gelen her namuslu kişi Almanlar'ın en küçük saldırısı halinde kaçınılmazca ve bütünüyle mahvolacağımızı söyledi. Birkaç gün içerisinde düşmanın eline düşecektik.

Bu dersi öğrenmiş olarak, hastalık ne denli ciddi de olsa, ayrılığımızın, bunalımımızın üstesinden geleceğiz, çünkü ölçüsüzce daha güvenilir bir müttefik imdada yetişecektir- dünya devrimi. Bu Tilsit Barışı'nın, Brest barışından daha aşağılayıcı ve yağmacı olan bu akıl al-maz barışın onaylanması söz-konusu olduğunda, ben: ke-sinlikle evet, derim. Bunu, meselelere yığınlar açısından baktığımız için yapmamız gerekir.

Ekim-Kasım arasında -devrimin muzaffer dönemi- bir ülke de içsel olarak uygulanan taktiği imgeleme yoluyla, dünya devrimin- deki olayların ilerleyişine uygulama girişimi başarısız-lığa mahkûmdur. Soluk aldıracak aranın bir hayal olduğu söylendiğinde, Kommunist -«Komün» sözünden geliyor, sanırım -adlı bir gazete bu ara teorisini çürütme gayretiyle sütun üstüne sütun döşendiğinde, birçok fraksiyonel çatışma ve bölünme yaşamış olduğumu, bu yüzden de bir hayli bol deneyime sahip bulunduğumu söylerim; ve bu hastalığın eski fraksiyonel Parti bölünmeleri yöntemiyle iyileşmeyeceği, çünkü olayların bunu daha çabuk iyi edeceğinin benim için kesin olduğunu da söylemem gerekir. Yaşam ileriye doğru çok hızlı ilerliyor. Tarih

lokomotifini öyle hızla sürüyor ki, Kommunist yazarları daha bir sonraki baskıyı çıkarmadan Petrograd onun düşünceleri konusunda umutsuzluğa düşmeye başlamış olacak, çünkü olaylar ara'nın bir gerçek olduğunu kanıtlamaktalar.

Şimdi bir barış antlaşması imzalıyoruz, bir soluk aldıracak ara'ya sahibiz, vatanımızı daha iyi savunmak için bundan yararlanıyoruz-savaşta olaydık, panik içinde kaçışan, durdurulması gereken, ve yoldaşlarımızın ne durdurabileceği ne de durdurabildiği bir ordumuz olacaktı; çünkü savaş va'ızlardan . daha güçlü, on bin itirazdan daha güçlüdür. Nesnel duru- mu anlamadıklarından, ne orduyu alıkoyabildiler ne de Bu hasta ordu tüm organizmaya yayıldı ve yeni bir yenilgiye uğratıldık. Emperyalizmin darbelerini makineli-tüfeklerimiz olmadan karşılamaya kalktığı-mız için, Alman emperyalizmi devrime yeni bir darbe, ağır bir darbe indirdi.

Bu arada biz de halkı birleşme ve dönüşmeye inandırmak için bu soluk-alma süresinden yararlanacağız; Rusya'nın işçi ve köylülerine şöyle diye-ceğiz: «Öz-disiplini, sıkı-disiplini örgütleyin, aksi halde tıpkı şimdi ·yaptığımız gibi, kaçmasını değil anlatılmaz acılara katlanmasını bilen bir ordu yaratmadığınız ve dönüşmediğiniz sürece de kaçınılmaz olarak yatmak zorunda kalacağınız gibi, Alman çizmesi altında yatmayı sürdürmek durumunda kalacaksınız.» Bu kaçınılmazdır.

Çünkü Alman devrimi henüz başlamamıştır, ve yarın çıkıp-geleceğini de güvence altına alamayız.

Kommunist'teki makaleler deryasında tümüyle reddedilen ara teorisi, bu nedenle, gerçeklik tarafından getirilmiştir. Aranın bir gerçek olduğunu, herkesin bundan yararlandığını herkes görebilir. Alman birlikleri yalnızca birkaç günlük uzaklıkta bulunduğu, sırada, en iyi de-nizcilerimiz ile Putilov'lu işçilerimiz36 bütün büyük şevklerine karşın tek başlarına kaldığı, bütün birliklerimizi Gatçhina'ya dek tüm bölgeyi boşaltıp kaçmaya zorlayan akıl-almaz kaos ve panik patlak

verdiği, ve hiçbir za-man yitirmediğimiz mevzilerin geri-alınması gibi haller- le -bir telgraf operatörü istasyona varıyor, santralın karşısına geçip teli çekiyor: «görünürde hiç Alman yok. İstasyonu ele-geçirdik», işte bu şekilde -karşılaştığımız zaman, birkaç gün içinde Petrograd'ı yitireceğimize inandık.

Birkaç saat sonra Demiryolları Komiserliği'nden şu bilgiyi veren bir telefon haberi aldım: «Bir sonraki istasyonu ele-geçirdik. Hamburg'a yaklaşıyoruz. Görünürde hiç Alman yok. Telgraf operatörü görevi başındadır.»

Bu çeşit şeylerle karşılaştık işte. On bir günlük gerçek hikayesi budur. Bize bunları Sovyetler Kongresi'ne getirilmeyi hak eden denizciler ile Putilov'lu işçiler anlattı. Bırakın gerçeği söylesinler.

Korkulacak ölçüde acı, umutsuzluğa düşürücü, acı verici ve aşağılayıcı bir gerçek, ama yüz kez daha yararlı, Rusya halkınca anla-şılabilirdir.

Kişi dünya-çapında bir meydan devrimini hayal edebilir, gelecektir· çünkü. Zamanında her şey gelecek; ama şimdilik öz-disiplini, hepsinden önce buyruklara uyulma-sını sağlamaya koyulun ki, örnek bir düzenimiz olsun, iş- çiler hiç değilse yirmi-dört saatin bir saatinde savaş için eğitilsinler. Enfes peri masalları anlatmaktan birazcık daha zordur bu. .Bugün yapabileceğimiz tek şey budur; böylelikle Alman devrimine, dünya devrimine yardım ede-ceksiniz. Aranın kaç gün süreceğini bilmiyoruz, ama ona sahip durumdayız. Orduyu bir an önce terhis etmeliyiz, çünkü hastalıklı bir organdır o; bu esnada da Finlandiya devrimine yardımcı olacağız.

Evet, kuşkusuz, antlaşmayı ihlal ediyoruz; otuz ya da kırk kez ihlal ettik zaten. Sovyet iktidarını ancak henüz yaratmış ve üç gelişme aşamasından geçirmiş uzun acılı bir kurtuluş döneminin başlamakta olduğu böyle bir çağda ancak çocuklar uzun, ihtiyatlı bir savaşın ol-ması gerektiğini anlamayı beceremez. Utanç verici barış protestolara yol açmakta; ama Kommünist mensubu yoldaşlar savaştan söz ederken

duygularına sesleniyor ve insanların öfkeyle yumruklarını sıktıklarını, «kızgınlık- tan köpürdüklerini unutuyorlar. Ne diyorlar? «Sınıf-bi-linçli bir devrimci bunu asla yaşama geçirmeyecek, böyle bir utanca asla boyun eğmeyecektir». Onların gazetesi Kommunist başlığını taşıyor, ama Szlachcic başlığını taşımalıydı, çünkü meselelere, elde kılıç harika bir pozda ölürken, «Barış yüz kızartıcı, savaş onur vericidir» diyen Szlachcic'in bakış-açısından bakıyorlar; bense köylünün bakış-açısından tartışıyorum.

Ordu kaçarken, ve binlerce erini yitirmek istemi-yorsa kaçması gerekirken, barışı kabul ediyorsam, iş-lerin daha da kötüye gitmemesi için kabul ediyorum. Antlaşma gerçekten utanç verici midir? Neden her ak-lı-başında köylü ve işçi benim haklı olduğumu söyleye-cektir, çünkü onlar barışın bir güç toplama yolu oldu-ğunu anlarlar. Tarih -bir kezden çok sözünü ettim bu- nun -Almanlar'ın Tilsit Barışı'ndan sonra Napolyon' dan kurtulduğuna tanıktır. Biz, bu antlaşmada şart koşulan şeye, başka ulusları fethetmek için galip tarafa yardım olsun diye birlikler göndermeye zorunlu tutulmadığımız halde, bu barışı bile bile Tilsit Barışı olarak adlandırdım- tarihte böyle şeyler olmuştur ve umutlarımızı bir dünya-çapında meydan devrimine bağlamayı sürdürdükçe, bizim de başımıza gelecektir. Dikkat edin de tarih böyle bir askeri kölelik biçimini size de dayatmasın. Ve sosyalist devrim bütün ülkelerde zafere ulaşmadan önce Sovyet Cumhuriyeti köleliğe düşürülebilir . Tilsit'de, Napolyon Almanlar'ı akıl-almaz derecede yüz-kızartıcı barış şartları kabul etmek zorunda bıraktı. Bu barış birkaç kez imzalanmak durumunda kalındı. O günlerin Hofman'ı -Napolyon-Almanlar'ı barış antlaşmasını ihlal ederken tekrar tekrar yakaladı, ve günü-müzün Hofman'ı da bizi yakalayacaktır. Yalnız bizi çabucak yakalamamasına dikkat edeceğiz.

Son savaş Rusya halkı için acı, ağrılı ama ciddi bir ders olmuştur. Ona örgütlenmeyi, disipline girmeyi, buy-ruklara uymayı örnek bir disiplin

kurmayı . öğretmiştir. disiplini öğrenin; çünkü öğrenmezsek, bir halk olarak, sonsuza dek kölelik altında yaşamaya mahkûm olacağız.

Başkası değil, yalnız ve yalnız bu yol, tarihin yolu olmuştur. Tarih bize şunu anlatır : barış, savaş için bir ara'dır, savaş biraz daha iyi, ya da biraz daha kötü bir barış elde etmenin aracıdır. Brest'de güçler ilişkisi yenik düşene dayatılan bir barışa uygundu, ama aşağılayıcı bir barış değildi bu.

Pskov'da güçler ilişkisi yüz kızartıcı, da- ha aşağılayıcı bir barışa uygun düşüyordu; ve Petrograd ' ile Moskova'da, bundan sonraki aşamada, dört kez daha aşağılayıcı bir barış dikte edilecektir bize. Biz, Moskova'lı genç arkadaşlarımızın demiş oldukları gibi, Sovyet iktidarının yalnızca bir biçim olduğunu söylemiyoruz, özün şu ya da bu devrimci ilkeye kurban edilebileceğini söylemiyoruz. Diyoruz ki, Rus halkı disipline girmesi ve örgütlenmesi gerektiğini anlasın, o zaman bütün Tilsit barışı cinsinden antlaşmalara karşı koyacak güçte ola-caktır. Bütün kurtuluş savaşları tarihi, bu savaşların büyük yığınları sardığı zaman kurtuluşa çabuk erişildi-ğini gösterir. Diyoruz ki, mademki tarih bu şekilde yol alıyor, barışı bırakıp savaşa başlayabiliriz, ve bunun ge-lecek birkaç hafta içerisinde olması da olasıdır. Herkes hazır bulunmalıdır. Alınanların, eğer, bütün gazetelerin yazdığı gibi, Narva'yı almadıkları doğruysa, o yakınlarda hazırlanıyorlar, bu konuda en ufak bir kuşku gölgesi bile yoktur; Narva'da değilse Narva yakınlarında, Pskov'da değilse Pskov yakınlarında Almanlar bir sonraki sıçramada Petrograd'ı almak için düzenli ordularını gurup-lara ayırıyor, demir-yollarını hazır ediyorlar. Ve bu ca-navar pek iyi sıçrar. Bunu göstermiştir; Bir kez daha · sıçrayacaktır. Bundan zerre kadar kuşku duyulamaz. Bu hazırlanmalıyız, övünmemeli ama tek bir günlük aradan bile yararlanmasını bilmeliyiz, çünkü bir günlük aradan Petrograd'ı boşaltmak için yararlanabiliriz, onun elden çıkması yüz binlerce proleterimizin eşi-görülmedik acılar çekmesine yol açacaktır. Yine söylüyo-rum, Petrograd'ı boşaltacağımız en azından birkaç gün

kazanabilmek amacıyla yirmi kez, yüz kez daha aşağıla-yıcı bir antlaşmayı imzalamaya hazırım, imzalamayı . kendim için ödev sayıyorum; çünkü böyle yapmakla, ak-si halde Almanlar'ın boyunduruğu altına düşebilecek iş-çilerin acılarını dindireceğim; gereksindiğimiz malzeme, ·barut, vb. gibi bütün şeylerin Petrodrad'dan uzaklaştırılmasını kolaylaştıracağım; çünkü ben bir savunucuyum, çünkü ben şimdiki, terhis edilmiş, hastalıklı ordumuzun şifa bulmakta olduğu en uzak köşelerde bile bir ordu-nun hazırlanmasından yanayım.

Aranın ne denli uzun süreceğini bilmiyoruz- du-rumdan yararlanmaya çalışacağız. Ara belki daha sürüp gidecek, belki de ancak birkaç gün daha sürecek o kadar. Her şey olabilir, kimse bilmiyor, bilemez de, çünkü bütün büyük güçler çeşitli cephelerde savaşmaya bağ- landı, kısılıp kaldı, sürüklendi. Hbfman'ın tavrını belirleyen ilk etken, Sovyet Cumhuriyeti'ni ezme gereği; ikincisi, onun birçok cephelerde birden savaş yürütme zo-runluluğu, ve üçüncüsü, Almanya'da devrimin olgunlaş-makta, gelişmekte olması, Hofman, da biliyor bunu. Bir iddiaya göre, Hofman Petrograd ve Moskova'yı hemen şu anda alamaz. Ama yarın alabilir, bu pekâlâ olasıdır.

Yineliyorum; ordunun açıkça hasta olduğu ,her fırsattan yararlandığımız bir anda, ne olursa olsun, hiç değilse bir günlük ara elde edebilmek için, yığınlarla bağlantıda· olan ve savaşı bilen, yığınları bilen her ciddi devrimcinin bu yığınları yeni bir savaş için ayağa kaldırması gerekiyor- böylesi her devrimci haklı olduğumuzu kabul edecektir; proletarya devriminin ve Rusya'nın yeniden-doğuşunun çıkarlarına olduğu için, has-talıklı organdan kurtulmamıza yardımcı olacağı için her- . hangi bir yüz kızartıcı barışın yerinde olduğunu kabul edecektir. Her aklı-başında adamın anlayacağı gibi, bu barış antlaşmasını imzalamakla işçi devrimimize bir nokta koymuyoruz; Almanlar'la barış yapmakla askeri yardımı durdurmadığımızı herkes

anlar; Finliler'e silah gönderiyoruz, askeri birlikler değil, bu uygunsuz olurdu.

Belki de savaşa evet diyeceğiz; belki de yarın Moskova'yı bile terk edip ardından hücuma kalkacağız; halkın ruh-halinde gerekli değişim yer alırsa ordumuzu düşman ordusunun üzerine süreceğiz. Bu değişim evrimleşiyor ve belki de çok zaman alacak, büyük halk yı-ğınının bugün söylediklerini söylemeyeceği an gelecek-tir. Bu en ağır barış şartlarını kabule zorunlu görüyorum, çünkü kendime bu zamanın henüz varmış olduğu-nu söyleyemiyorum. Yeniden-doğuş zamanına varıldı-ğında herkes kavrayacak bunu, Rusya? nın enayi olma-dığını görecek; şimdilik geri durmamız gerektiğini, bu belginin yaşama geçirilmesi gerektiğini görüyor, anlaya-caktır- ve bu Parti Kongremiz'in, Sovyetler Kongresi' nin baş görevidir.

Yeni bir tarzda çalışmasını öğrenmeliyiz. Bu son derece zordur, ama hiç de umutsuz değildir.

Eğer biz kendimizi son derece anlamsız maceracılıkla dağıtmazsak, bu Sovyet iktidarını yılmayacaktır. Halkın, artık ken-dimize işkence edilmesine daha fazla izin vermeyeceğiz diyeceği zaman gelecektir. Ancak bu, eğer bu maceraya rıza göstermez de ağır · koşullar altında ve geçen gün imzaladığımız · eşi-görülmedik ölçüde aşağılayıcı barış altında çalışma becerisini gösterirsek, olacaktır; çünkü bir savaş ya da barış antlaşması böylesine tarihsel bir bunalımı çözümleyemez. Monarşik örgütlenmesinden do-layı Alman halkı, aralara dönüştürülen ve ardından yeni aşağılamaların, yeni tecavüzlerin izlediği birkaç aşağılayıcı barış antlaşmasından sonra, Tilsit Barış'ını imza-ladığı zaman, 1807'de, prangaya vurulmuştu. Halkın Sovyet biçiminde örgütlenmesi bizim işimizi kolaylaştırıyor.

Yalnızca tek bir belgimiz olmalı- savaş sanatını ge-reğince öğrenmek ve demiryollarını hal-yoluna sokmak. Demiryolu olmadan bir sosyalist devrimci savaş yürütmek derin ihanet olur. Düzen üretmeliyiz,

devrimde en yararlı şeyleri üretecek tüm enerjiyi ve tüm gücü üretmeliyiz.,

Verilirse bir saatlik araya bile sıkı-yapışın, bunu uzak köşelerle bağlantı sağlamak ve orada yeni ordular-yaratmak için kullanın. Olayların onlardan ötürü sizi cezalandırdığı ve gelecekte daha ağır bir şekilde ceza-landıracağı hayalleri bırakın. En vahim yenilgiler çağı ilerimizde yatıyor, şu anda yanı başımızda duruyor, buna dayanmasını bilmeliyiz, illegalite koşullarında, Almanlar'ın doğrudan köleliği altında bulunma koşullarında ısrarlı çalışma için hazırlanmalıyız; parlak renklerle boyamanın bir yararı yok, gerçek bir Tilsit Barışı bu. Eğer bu tarzda hareket edebilirsek, o zaman, yenilgilere karşın, kesin güvenle söyleyebiliriz ki- zafer bizim olacaktır.

V. I. Lenin, Collected Works,Vol. 27, pp. 101-09

İnter yayınları, Çeviri, Süheyla Kaya

Merkez Komitesi Siyasi raporuyla ilgili tartışmalara yanıt

Lenin, 8 Mart 1918

Yoldaşlar, bazı küçük açıklamalar ile başlayalım, sondan başlayayım. Yoldaş Buharin Konuşmasının sonunda işi bizi Petlyura ile karşılaştırmaya kadar götürdü. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsa, o zaman bizimle aynı partide nasıl kalabiliyor? Bu sadece boş konuşma değil mi? Eğer işler söylediği gibi ise, elbette aynı partinin üyesi olmamalıyız. Beraber olduğumuz gerçeği, Bukharin'le yüzde doksan anlaşmada olduğumuzu gösteriyor. Ukrayna'ya ihanet etmek istediğimizle ilgili birkaç devrimci laflar eklediği doğrudur. Bu kadar bariz saçma sapan şeyler hakkında konuşmaya değmeyeceğinden eminim. Yoldaş Ryazanov'a geri döneceğim ve burada, on yılda bir kez meydana gelen bir istisna ile aynı şekilde, kuralı kanıtladığını söylemek istiyorum, böylece Yoldaş Ryazanov unda ciddi bir söz söyleme şansı vardı. (Alkışlar.) Lenin'in zaman kazanmak için yer (toprak) teslim ettiğini söyledi. Bu neredeyse felsefi bir akıl yürütmedir. Bu sefer, Yoldaş Ryazanov'dan ciddi bir laf duymamız oldu: doğru, bu sadece bir laftır - durumu tam olarak ifade eder; zaman kazanmak için, gerçek zafere karşı toprak teslim etmek istiyorum. Bu ve tek başına budur söz konusu olan mesele. Geri kalan her şey salt lafazanlıktır - devrimci bir savaşa ihtiyaç duyma, köylülüğü rahatsız etme, vb. Bukharin, savaşın mümkün olup olmadığı konusunda duruma sadece iki görüş olamazmış gibi bir resim çizdiğinde - " herhangi bir askere sor" (onun gerçek sözlerini yazdım) - soruyu bu şekilde ortaya koyduğu ve herhangi bir askere sormak istediğine göre, ona cevabı ben vereceğim. "Herhangi bir asker", konuştuğum bir Fransız subayı olarak ortaya çıktı.

Tabii ki, Fransız subay bana gözlerinde öfkeyle baktı - ben Rusya'yı Almanlara satmadım mı? - ve şöyle dedi: "Ben bir kraliyetçiyim, aynı zamanda Fransa'da bir monarşinin şampiyonuyum. Almanya'nın

yenilgisi şampiyonuyum, bu yüzden Sovyet iktidarını desteklediğimi sanma - eğer bir kralcı ise kim destekler? - ama senin Brest Antlaşması'nı imzalaman taraftarıyım, çünkü bu zorunlu". İşte sana "herhangi bir askere sormak".

Her asker benim söylediklerimi söyler - Brest Antlaşmasını imzalamak zorunda kaldık. Şimdi Bukharin'in konuşmasından çıkan, farklılıklarımızın büyük ölçüde azaldığı, Çünkü bunun nedeni, onun destekçilerinin onlardan farklı olduğumuz temel noktayı gizlemiş olmalarıdır.

Şimdi, Bukharin, kitlelerin moralini bozduğumuz için bize karşı gürlüyor, tamamen haklı, ama onun saldırdığı biz değiliz kendisi. Merkez Komitesinde bu karışıklığa kim neden oldu ? - Siz, Yoldaş Bukharin. (Gülüşmeler). Ne kadar "Hayır" diye bağırırsan bağır, gerçek ortaya çıkacak; biz burada kendi yoldaşça ailemiz içindeyiz, kendi kongremizdeyiz, saklayacak bir şeyimiz yok, gerçek ler söylenmeli. Gerçek şu ki, Merkez Komitesinde üç eğilim vardı. 17 Şubat'ta Lomov ve Bukharin oy vermedi. Oylama kayıtlarının çoğaltılmasını ve kopyalanmasını istedim, böylece bunu yapmak isteyen her Parti üyesi sekretaryaya gidip insanların nasıl oy kullandığını görebilirdi - en azından bizim değil, onların sallandığı 21 Ocak tarihi oylaması; biz "Brest barışını kabul edelim, devrimci bir savaşa hazırlanmak için, daha iyi bir şey elde edemezsiniz " dedik.

Şimdi Petrograd'ı tahliye etmek için beş gün kazandık. Şimdi Krylenko ve Podvoisky tarafından yapılan manifesto yayınlanmıştır; onlar solların arasında değildi ve Bukharin , Krylenko'nun rapor ettiklerini icat etmiş gibi Krylenko'nun "sürüklendiğini" söyleyerek onlara hakaret etti. Onların söylediklerine tam olarak katılıyoruz; Meseleler böyle duruyor, çünkü söylediklerimin kanıtını veren bu ordu adamlarıydı; ve siz Almanların saldırmayacağını söyleyerek bu konuyu reddediyorsunuz. Ekipmanın o kadar önemli olmadığı Ekim

devrimi ile bu durum nasıl karşılaştırılabilir? Eğer gerçekleri dikkate almak istiyorsanız, o zaman şunu düşünün - açıkça dezavantajımıza olan bir savaşı başlatamayacağımız ifadesiyle ilgili anlaşmazlığın ortaya çıkması. Yoldaş Bukharin, son konuşmasını "Yakın gelecekte savaş mümkün mü?" gürleyen sorusu ile sonlandırmaya başladığında beni çok şaşırttı. Tereddüt etmeden cevap veriyorum - evet, mümkün, ama bugün barışı kabul etmeliyiz. Bunda hiçbir çelişki yoktur.

Bu kısa açıklamalardan sonra, önceki konuşmacılara ayrıntılı cevaplar vereceğim. Radek'e gelince bir istisna yapmam gerekli. Ancak, başka bir konuşma vardı, yoldaş Uritsky'nin . Bu konuşmada Canossa, nın "ihanet", "geri çekilme", "uyarlanma" dışında farklı neler vardı? Ne demek oluyor tüm bunlar ? Eleştirinizi Sol Sosyalist-Devrimci bir gazeteden ödünç almadınız mı?

Bubnov bize kendilerini aşırı sol görüşlü üyeler olarak gören ve bize bütün dünyanın gözü önünde çarpıcı bir örneğini veren - "uluslararası proletaryaya darbe vurdu "- kişilerce "Merkez Komitesi'ne sunulan bir bildiri okudu. Boş bir lafazanlıktan başka hiçbir şey var mı? "Tüm dünya gözü önünde zayıflık gösterin!" Nasıl gösteriyoruz? Barış önererek mi? Ordumuz kaçtığı için mi? Almanya ile savaşa başlamanın ve Brest barışı kabul etmemenin, dünyaya ordumuzun hasta olduğunu ve savaş vermek istemediğini göstermek anlamına geldiğini kanıtlamadık mı? Bubnov'un açıklaması, dalgalanmanın tamamen bize ait olduğunu iddia ettiğinde, içi oldukça boştu - ordumuzun hastalığından kaynaklanıyordu. Er ya da geç bir soluklanma zorunluydu. Doğru stratejimiz olsaydı, bir ay nefes almalıydık, ancak stratejiniz yanlış olduğu için sadece beş günümüz vardı - bu bile iyi. Savaş tarihi, günlerin bile panik içinde olan bir orduyu durdurmak için bazen yeterli olduğunu gösteriyor. Bunu kabul etmeyen, şimdi bu şeytani huzuru sonuçlandırmayan, stratejist olmayan, boş lafazanlığın bir adamdır. Bu üzücü. Merkez Komite üyeleri bana "zayıflık gösterileri", "ihanet" hakkında yazdıklarında, en zarar verici, boş,

çocukça ifadeleri yazıyorlar. Zayıflığımızı, göstergenin yapılmaması gereken bir zamanda, bize karşı bir saldırının kaçınılmaz olduğu bir zamanda başlamaya çalışarak gösterdik. Pskov'un köylülerine gelince, onları Almanların insanlara nasıl davrandıklarıyla ilişkilendirmek için Sovyetler Kongresine getireceğiz, böylece panik çekişmeli orduda askerin havasını değiştirebilsinler ve paniklerinden kurtulacaklar. "Bu Bolşeviklerin kesinlikle sona erdireceklerine söz verdikleri bir savaş değil, Almanların Sovyet iktidarına karşı sürdürdüğü yeni bir savaştır". O zaman yeniden yapılanma gelecek. Ama cevaplanamayacak bir soru soruyorsun. Nefes alma sürecinin ne kadar süreceğini hiç kimse bilmiyor.

Şimdi Yoldaş Troçki'nin pozisyonu hakkında bir şeyler söylemeliyim. Onun faaliyetlerinin iki yönü var; Brest'teki müzakerelere başladığında ve onları ajitasyon amacıyla görkemli bir şekilde kullandığında, hepimiz Yoldaş Troçki ile aynı fikirdeydik. Benimle bir konuşmadan bir bölüm alıntıladı, ancak Almanların bir ultimatum sunana kadar bekleyeceğimiz konusunda hemfikir olduğumuzu eklemeliyim. Almanlar bizi aldattı; bizden yedi günden beş gün çaldılar. Troçki'nin taktikleri, sorunları geciktirmeyi amaçladığı sürece doğruydu; savaş durumunun sonlandırıldığı ama barışın sonuçlanmadığı ilan edildiğinde yanlıştı. Kesinlikle barışın sonuçlanması gerekliliğini önerdim. Brest barışından daha iyi bir şey elde edemezdik. Şimdiki herkes için, bir ay bir nefes alma dönemine sahip olacağımız ve hiçbir şey kaybetmeyeceğimiz açık durumda. Tarih onu silip süpürdüğünden (iş işten geçtiğinden) artık onu hatırlamaya değmez, ancak Bukharin'in "Olaylar haklı olduğumuzu gösterecek" dediğini duymak komik. Haklıydım çünkü bu konuda 1915'te yazdım - " Savaşa hazırlanmalıyız, savaş kaçınılmaz, geliyor, gelecek".

Fakat barışı kabul etmek zorunda kaldık ve boşuna tehditler savurmaya çalışmadık. Savaş geldiği için barışı kabul etmek daha gerekliydi ve şimdi de en azından Petrograd'ın tahliyesini

kolaylaştırıyoruz - bunu daha kolay hale getirdik. Bu bir gerçek. Ve Yoldaş Troçki, " Vinnichenko'yla barışı tamamlamayacağına söz ver " diye taze taleplerde bulunduğunda, hiçbir koşulda bu yükümlülüğü kendime alamayacağımı söylüyorum. Eğer kongre bu yükümlülüğü kabul ederse, ben de, benimle aynı fikirde olanlarda bunun sorumluluğunu kabul etmeyecektir. Bu net bir manevra — mümkün olduğunda gri çekil ve gerektiğinde-zamanında saldır - çizgisini takip etmek yerine, resmi bir kararla tekrar ellerimizi bağlamak anlamına gelir. Savaşta hiçbir zaman resmi kararlarla kendinizi bağlamamalısınız. Savaşın tarihini bilmemek, bir anlaşmanın güç toplamak için bir araç olduğunu bilmemek gülünçtür - ben zaten Prusya tarihinden bahsettim. Tıpkı çocuklar gibi olan bazı insanlar var, eğer bir antlaşma imzalarsak kendimizi şeytana satmış oluruz ve cehenneme girmiş oluruz diye düşünüyorlar. Savaş tarihinden yenilgiden sonraki bir anlaşmanın sonuçlandırılmasının, güç toplamak için bir araç olduğu bariz olduğu için, bu düşünce çok saçmadır. Bir savaşın tarihinde birinin ardına hemen diğerinin takip ettiği durumlar oldu, hepimiz bunu unuttuk, eski savaşın . . . . *dönüştüğünü görüyoruz. İsterseniz, resmi kararlarla sonsuza dek kendinizi bağlayabilir ve o zaman tüm sorumluluk görevlerinizi Sol Sosyalist-Devrimcilere teslim edebilirsiniz. Biz bunun sorumluluğunu kabul etmeyeceğiz. Burada bölünme yönünde en küçük bir arzu yoktur. Olayların size öğreteceğine eminim - 12 Mart çok uzakta değil ve bol miktarda malzeme elde edeceksiniz.

Yoldaş Troçki, kelimenin tam anlamıyla ihanet olacağını söylüyor. Bunun kesinlikle yanlış bir bakış açısı olduğunu vurguluyorum. Bunu somut bir şekilde göstermek için, size bir örnek vereceğim: iki adam birlikte yürüyor ve on kişi saldırıyor, biri dövüşüyor diğeri kaçıyor - bu ihanet; ama her birimizin yüz bin kişilik iki ordusu olduğunu ve onlara karşı beş tane ordu olduğunu varsayalım; bir ordu iki yüz bin askerle kuşatılmış ve diğeri onun yardımına gitmeli; düşmanın diğer üç yüz

bininin onu tuzağa düşürmek için beklediğini bile bile, ikinci ordu, birincinin yardımına gitmeli mi? Gitmemeli. Bu ihanet değil, korkaklık değil; sayılardaki basit bir artış tüm planı değiştirdi, her asker bunu bilir; bu artık kişisel bir plan değil. Bu şekilde hareket ederek ordumu korurum; bırak diğer ordu yakalansın, benimkini yenilemem mümkün olacaktır, müttefiklerin var, müttefikler gelene kadar bekleyeceğim. Tartışmanın tek yolu bu; askeri argümanlar başkalarıyla karıştırıldığı zaman, boş ifadelerden başka hiçbir şey elde edemezsiniz. Bu siyaset yapma yolu değildir.

Yapılabilecek her şeyi yaptık. Anlaşmayı imzalayarak sadece birkaç gün için olsa bile Petrograd'ı kurtardık. (Sekreterler ve stenograflar bunu kaydetmeyi akıllarından bile geçirmesinler) Anlaşma, birliklerimizi Finlandiya'dan çekmemizi, bariz bir şekilde iyi durumda olmayan birlikleri çekmemizi gerektiriyor, ancak Finlandiya'ya silah taşımamız yasak değil. Eğer Petrograd birkaç gün önce düşseydi, şehir paniğe kapılırdı ve hiçbir şey kurtaramazdık; ancak o günlerde Fin yoldaşlarımıza yardım ettik - ne kadar söylemeyeceğim, bunu kendileri biliyorlar.

Finlandiya'ya ihanet ettiğimiz ifadesi sadece çocukça bir laftır. Almanların önünden tam zamanında geri çekilerek Finlere kesin olarak yardım ettik. Petrograd düştüğü için Rusya hiçbir zaman yok olmayacak, Yoldaş Bukharin bu konuda binin tam bin katı doğru, ama Bukharin'in yolunda manevra yaparsak , iyi bir devrimi mahvedebiliriz.(Kahkaha).

Finlandiya ya da Ukrayna'ya ihanet etmedik. Hiçbir sınıf bilinçli işçi bizi bu şekilde suçlayamaz. Elimizden geldiğince yardım ediyoruz. Ordumuzdan bir tek bile iyi askeri geri almadık ve almayacağız. Hoffmann'ın bizi yakalayacağını söylüyorsunuz - tabii ki yakalayabilir, şüphem yok ama bu kaç gün alacak, o bilmiyor ve hiç kimse bilmiyor.

Ayrıca, onun bizi yakalayacağı hakkındaki argümanlarınız , daha sonra konuşacağım, güçlerin siyasi gruplaşması ile ilgili tartışmalardır.

Şimdi Troçki'nin önerisini neden kesinlikle kabul edemeyeceğimi açıkladıktan sonra - onun önerdiği şekilde siyaset yürütülemez - Radekin bize Kongremizdeki yoldaşların ne kadar Uritski'nin hala takıldığı boş lafazanlıktan yola çıktıklarına bir örnek verdiğini söylemeliyim. Onu bu konuşmasında kesinlikle boş lafazanlıkla suçlayamam. Radek "İhanetin bir gölgesi yok, utancın bir gölgesi yok, çünkü barizdir ki, senden çok daha güçlü olan bir askeri güç karşısında geri çekiliyorsunuz." dedi. Bu, Troçki'nin konumunu tahrip eden bir değerlendirme. Radek, "Dişlerimizi sıkmalı ve güçlerimizi hazırlamalıyız" dediğinde haklıydı - buna tamamen katılıyorum - yaygara yapma, dişlerini sıkma ve hazırlık yap.

Dişlerini sık, yaygara yapma, kuvvetlerini toparla. Devrimci savaş gelecek, bu konuda bir anlaşmazlık yok; fikir farkı Tilsit 'Barışı üzerine, bunu sonuçlandırmalı mıyız, yoksa sonuçlandırmamalı mıyız? En kötüsü, hasta bir ordumuzun olması ve bu nedenle Merkez Komitesinin, bu konuda bir görüş çizgisi olması ve bu yoldaş Bukharin'in de desteklediği orta görüş çizgisi olmaması gerekir. ben "soluk almayı" parlak renklere boyamıyorum ; kimse ne kadar süreceğini bilmiyor ve ben de bilmiyorum. Beni ne kadar uzun süreceğini söylemeye zorlamak için harcanan çabalar saçma. Ana hatları tuttuğumuz sürece biz, Ukrayna ve Finlandiya yardımcı oluyoruz. Nefes alma, manevra ve geri çekilmeden faydalanıyoruz .

Alman işçilerine şimdi Rusların garip davrandıkları söylenemez, çünkü şimdi açıktır ki Alman ve Japon emperyalizmi saldırıyor; bu herkes için açık olacak; Bolşevikleri boğmak için bir arzu ya ilave olarak, Almanlar da Batı'da bazı boğazlama yapmak istiyor, her şey karmakarışık ve bu savaşta biz manevra yapmak zorundayız, ve manevra yapabilmeliyiz.

Yoldaş Bukharin'in konuşmasıyla ilgili olarak, Uritsky tarzında bir şey öne sürdüğünde ve "Antlaşma bizi utandırıyor " diyerek iddialarının yetersiz kaldığını söylemeliyim. Burada hiçbir argümana gerek yok; Eğer rezil edilmişsek, kağıtlarımızı toplamalı ve kaçmalıyız, ama "rezil" olmamıza rağmen konumumuzun sarsıldığını sanmıyorum. Yoldaş Buharin, konumumuzun sınıfsal temelini analiz etmeye çalıştı, ancak bunu yapmak yerine, bize ölen bir Moskova ekonomisti hakkında bir fıkra anlattı. Bizim taktiklerimizle yemek spekülasyonları arasındaki bir bağlantıyı keşfettiğinizde - bu gerçekten çok gülünçtü - sınıfın bir bütün olarak tutumunu, yemek spekülatörleri değil, sınıfın bir bütün olarak tutumu , Rus burjuvazisinin ve onların koltuk değnekleri - Dyelo Naroda ve Novaya Zhizn yazarları — bizi savaşa sürüklemek için tüm çabalarını harcıyorlar. Bu sınıf gerçeğini vurgulamıyorsunuz. Şu anda Almanya'ya savaş ilan etmek Rus burjuvazisinin provokasyonuna düşmek olacak Bu yeni değil ama en emini- tamamıyla emin olduğumu söylemiyorum, çünkü hiçbir şey kesinlikle emin değildir- bizden kurtulmanın en kesin yolu. Yoldaş Bukharin, olayların kendi taraflarında olduğunu , uzun vadede devrimci savaşı tanıyacağımızı söylediğinde, 1915'teki devrimci bir savaşın kaçınılmazlığını öngördüğümüz kolay bir zaferi kutluyordu.

Farklılıklarımız şunlardı: Almanlar saldırır mı yoksa saldırmaz mı; savaşın sonlandırıldığını ilan etmiş olmamız gerekir; devrimci savaşın çıkarları doğrultusunda, zaman kazanmak için toprakları teslim ederek geri çekilmek zorundayız. Strateji ve politika, akla gelebilecek en iğrenç barış antlaşmasını öngörmektedir. Bu taktikleri tanıdığımızda farklılıklarımız tamamen ortadan kalkacaktır .

VI Lenin, Collected Works , Vol. 27, sayfa 110-17

Çeviri, E. A

TROÇKİ'NİN SAVAŞ VE BARIŞ ÜZERİNE DEĞİŞİKLİK ÖNERİSİNE KARŞI KONUŞMA

MART 8, 1918

Yoldaşlar, konuşmamda, ne benim, ne de beni destekleyenlerin bu değişikliği kabul etmenin mümkün olmadığını düşündüklerini söyledim. Ellerimizi hiçbir şekilde stratejik manevralara bağlamamalıyız.

Her şey, güçler ilişkisine ve şu ya da bu emperyalist ülkeler tarafından bize karşı saldırı zamanına, şüphesiz ki şimdiden başlamış olan ordumuzun rehabilitasyonunun, ve sadece barışı sağlamaktan kaçınmak değil, ama savaş ilan edebileceğimiz bir noktaya geldiği zamana bağlıdır.

Yoldaş Troçki'nin önerdiği değişiklikler yerine, aşağıdakileri kabul etmeye hazırım:

Öncelikle, şunu - ve bunu kesinlikle muhafaza edeceğim - mevcut karar basında yayınlanmamalı, ama sadece anlaşmanın onaylanmasıyla ilgili bir iletişim yapılması gerektiğini söyleyeyim.

İkincisi, yayın formlarında ve içeriğinde Merkez Komite, Japonlar tarafından olası bir saldırı ile ilgili değişiklikler yapma hakkına sahip olacaktır.

Üçüncüsü, Kongrenin, Parti Merkez Komitesine , bu noktaya ulaşıldığından Merkez Komitesi hesaba katıyorsa, hem Barış Anlaşmasını bozma, hem de herhangi bir emperyalist güçe, ya da tüm dünyaya Savaş ilan etme yetkisini vereceğini söyleyeyim.

MK'ye anlaşmaları her an bozması için tam yetki vermeliyiz, ancak bu, bugün var olan durumda, şu anda onları şimdi bozacağımız anlamına gelmez. Şu anda ellerimizi hiçbir şekilde bağlamamalıyız. Yoldaş Troçki'nin tanıtmayı önerdiği sözler, genel olarak onaylamaya karşı olanların oylarını alacaktır, ortada kalan oylar , tek bir işçinin, tek bir askerin , bizim kararımızdan hiçbir şey anlamayacağı yeni bir durum yaratacaktır.

Şu anda anlaşmayı onaylama gerekliliğini onaylayacağız ve Merkez Komitesini herhangi bir anda savaş ilan etme yetkisine sahip edeceğiz, çünkü bize karşı bir saldırı hazırlanıyor, belki de üç taraftan; İngiltere veya Fransa, Archangel'i bizden almak istiyor - bunu yapmaları oldukça olasılık içinde, ancak her durumda, barış anlaşmasını ihlal etmek veya savaş ilan etmek konusunda herhangi bir şekilde merkezi kurumumuzu engellememeliyiz. Ukraynalılara mali yardım veriyoruz, elimizden geldiğince onlara yardım ediyoruz. Her halükârda, herhangi bir barış anlaşması imzalamamamız için kendimizi bağlamadık. Yaygınlaşan, birbiri ardına gelen, savaşlar çağında, yeni kombinasyonlar oluşacak. Barış anlaşması tamamıyla hayati bir manevra meselesidir, ya biz bu manevranın şartlarının yanında

olacağız, ya da biz hareket etmenin imkânsız olacağı bir şekilde, baştan elimizi resmen bağlayacağız.

Bana öyle geliyor ki: Hayır, bunu kabul edemem dedim. Bu değişiklik bir ipucu veriyor, Yoldaş Troçki'nin ne demek istediğini ifade ediyor. Kararlarda ipucu olmamalıdır.

İlk nokta, emperyalizm Sovyet Sosyalist Cumhuriyetine saldırmadan önce, en küçük, bir nefes alma olasılığının kullanılmasının elzem olduğunu düşünerek, anlaşmanın onaylandığını kabul ettiğimizi söylüyor . Bir nefes alma alanından bahsederken, Cumhuriyetimize bir saldırının halen devam ettiğini unutmayız. İşte size tartışmada vurguladığım görüşüm.

VI Lenin, Collected Works, Vol. 27, Page 120-21

Çeviri, E. A

Savaş ve barış üzerine rapor

RKP(B) VII. Parti Kongresi'nde Savaş ve Barış Üzerine Rapor

8 Mart 1918

(..)

Şimdi Buharin, kitleleri demoralize ettiğimiz gerekçesiyle üzeri-mize saldırıyorsa, kesinlikle haklıdır. Ama bununla bizi değil kendisini vuruyor. J\1K'da bu karışıklığı kim yarattı? Siz, Buharin yoldaş! İstedi-ğiniz kadar bağırın, gerçek kendini kabul ettirecektir: biz bizeyiz, ken-di Parti Kongremizdeyiz, burada hiçbir şeyi gizlememize gerek yok, gerçeği söylemek zorundayız. Gerçek ise, Merkez Komitesi'nde üç akımın var olduğudur.

Biz şöyle dedik: "Devrimci bir savaşa hazırlanmak amacıyla, Brest-Litovsk barışını ka-bul edelim - daha iyisini elde edemeyeceğiz." Petrograd'ı tahliye et-mek için beş gün kazandık. Şimdi Krilenko ve Podvoiski'nin imzaladı-ğı çağrı yayınlandı. Onlar solculara dahil değildir. Buharin onları aşa-ğıladı ve Krilenko'yu "öne sürdüğümüz"ü açıkladı. Sanki Krilenko'nun raporunu biz kotarmışız gibi. Onunla tamamen hemfikiriz. Me-sele gerçekten böyledir, askerler benim söylediğimi kanıtladılar, siz ise Almanların saldırmayacaklarını söyleyerek işin içinden çıkıyorsunuz. Bu durum, tekniğin önemli olmadığı Ekim 'le karşılaştırılabilir mi? Hayır, eğer olguları hesaba katmak istiyorsanız, o zaman görüş aynlıklarının, tamamen elverişsiz bir savaşa başlanmaması gerektiği etrafın-da döndüğünü hesaba katın. Buharin yoldaş son sözünde gürleyen se-siyle: ',Yakın gelecekte bir

savaş olası mıdır?" sorusunu sorduğunda beni çok şaşırttı. Hiç yalpalamaksızın buna şu yanıtı veriyorum: olası-dır, ama şimdi barışı kabul etmek zorundayız. Burada bir çelişki yoktur.

Bu kısa açıklamalardan sonra şimdi daha önceki konuşmacılara ayrıcalı olarak yanıt vermek istiyorum. Radek'le ilgili olarak bir istisna yapmak zorundayım. Ama biri daha sahneye çıktı: Uritski yoldaş. Bu konuşmada Canossal138l, "ihanet", "ricat", "uyum" dışında ne var-dı? Bu neyin nesidir? Bu eleştiriniz Sol Sosyal-Devrimcilerin gazete-sinden alınma değil mi acaba?

(..)

Devamla Troçki yoldaşın bakış açısına değinmek zorundayım. Onun faaliyetinde iki yanı ayırt etmek gerekir: Brest-Litovsk'ta görüşmelere başlayıp, bunlardan ajitasyon amacıyla mükemmel biçimde yararlandığında, hepimiz Troçki yoldaşla hemfikirdik. Benimle görüşme-sinden bir bölüm aktardı, fakat eklemek zorundayım ki, Almanların ül-timatomuna kadar dayanmayı, sonra kabul etmeyi kararlaştırmıştık. Fakat Almanlar bizi aldattı: yedi günün beşini bizden çaldılar. İşi uzat-maya yönelik olduğu ölçüde Troçki'nin taktiği doğruydu: savaş hali-nin sona erdiği açıklanıp barış imzalanmadığında doğru değildi. En ke-sin biçimde barışı imzalamayı önerdim. Brest-Litovsk barışından daha iyi bir barış elde edemezdik. O zaman bir aylık bir nefes molamız ola-cağı ve oyunu yitirmemiş olacağımız herkes açısından açıktır. Tarih bu olanağı ortadan kaldırdığı için, bunu anımsatmanın yararı yok, ama Buharin'in "Hayat bizim haklı olduğumuzu gösterecektir" demesi gü-lünçtür. Ben haklı çıktım, çünkü daha 1915'te bu konuda şöyle yazdım:

"Savaşmaya hazırlanmak gerek, savaş kaçınılmazdır, geliyor, gelecek".*

Fakat barışı kabullenmek ve hemen şişinmemek gerekiyordu. Savaş geldiği için barışı daha da çok kabul etmek gerekliydi. Şimdi ise hiç olmazsa Petrograd'ın tahliyesini kolaylaştırıyoruz. Şimdiden ko-

laylaştırdık. Bu bir olgudur. Troçki yoldaş "Vinniçenko ile barış imza-lamayacağınıza söz verin" yeni talebini ileri sürdüğünde, diyorum ki, ben böyle bir yükümlülüğü asla üstlenmem. Kongre bu yükümlülüğü üstlenseydi, ne ben ne de başka bir düşüncedaşım bunun sorumluluğu-nu üstlenmezdik. Bu, açık bir manevra çizgisi izlemek yerine -burada geri çekilinir, mümkün olduğunda, bazen saldırılır-, kendi-ni biçimsel bir kararla tekrar tekrar bağlamak anlamına gelir. Bir sa-vaşta insan kendini asla biçimsel kararlarla bağlamamalıdır. Savaş ta-rihini bilmemek, anlaşmanın bir güç toplama aracı olduğunu bilme-mek gülünçtür. Prusya tarihine atıfta bulunmuştum. Bazıları gerçekten çocuk gibi şuna inanıyor: sözleşmeyi imzaladık, öyleyse kendimizi şeytana sattık, cehenneme düştük. Bu düpedüz gülünçtür, çünkü savaş· tarihi, yenilgiden sonra bir anlaşma imzalamanın bir güç toplama aracı olduğunu çok açık göstetiyor. Tarihte, savaşların birbiri ardına geldiği durumlar olmuştur. Bütün bunları unuttuk. Eski savaşın ... dönüştüğü-nü görüyoruz.* İsterseniz kendinizi biçimsel kararlarla ilelebet bağla-yın ve Sol Sosyal-Devrimcileri sorumlu görevlere getirin. Bunun so-rumluluğunu biz üstlenmeyiz. Burada en ufak bir bölüIJme isteği yok-tur. Yaşamın size ders vereceğinden eminim. 12 Mart'ta -yani birkaç gün içinde- elinize kapsamlı materyal geçecek.

Troçki yoldaş bunun, sözcüğün tam anlamında ihanet olacağını söylüyor. Ben bunun çok yanlış bir görüş olduğunu iddia ediyorum. Bunu somut olarak göstermek için bir örnek vermek istiyorum. İki kişi yolda yürüyorlar. Üzerlerine on kişi saldırıyor. Biri mücadele ediyor, diğeri kaçıyor. Bu ihanettir. Fakat varsayalım ki her biri yüzer binlik iki ordunun karşısında beş ordu duruyor. Ordunun biri ikiyüzbin kişi tarafından kuşatılmıştır. Diğer ordu onun yardımına koşacak, fakat bi-liyor ki, diğer üçyüzbin kişi tam bir tuzak kuracak şekilde konuşlandı-rılmıştır. Bu durumda yardıma koşulabilir mi? Hayır, koşulamaz. Bu ihanet değildir, korkaklık değildir. Sayının basit çoğalımı tüm kavram-ları değiştirmiştir. Her asker bunu bilir. Burada

önemli olan artık kendi şahsı değildir: böyle davranmakla, diğeri tutsak düşse de kendi ordumu koruyorum, onu yenileyeceğim, müttef''ıkleim var, bekleyeceğim, müttefiklerim yardımıma gelecektir. Sorun ancak böyle konabilir. Fa-kat askeri mülahazalar başkalarıyla karıştırılırsa, bundan lafazanlıktan başka bir şey çıkmaz. Politika böyle yapılmaz.

Troçki'nin önerisini neden kesinlikle kabul edemeyeceğimi ortaya koyduktan sonra -politika böyle yapılmaz-, Parti Kongremizde yoldaşların Uritski'nin fiilen sarıldığı lafazanlığa nasıl sırt çevirdiklerinin bir örneğini Radek in verdiğini söylemeliyim.

RKP(B) VII. Parti Kongresi'nde Savaş ve Barış Üzerine Rapor

8 Mart 1918

23 Şubat'ta MK Alman Hükümetinin yeni önerilerini görüştü. Önerilerin kabulünü, Lenin, Stalin, Zinovyev, Stasova, Sverdlov, Sokolnikov, Smilga savundular. Bubnov, Uritstki , Buharin ve Lenov karşı çıktılar. Troçki, Krestinski, Cerjinski ve Yotte çekimser kaldı.

Sol Komünistler gibi, Troçki de proletarya diktatörlüğünü ayakta tutmak için en büyük tavizlerin verilebileceğini reddediyordu.

8 Mart 1918

Seçme Eserler 7

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

"İKTİSADİ ÇÖZÜMLEME" GÖRÜNÜŞÜ ALTINDA BURJUVAZİ KARŞISINDA UŞAKLIK

Lenin

PROLETER DEVRIM VE DÖNEK KAUTSKY

DAHA önce de söylediğimiz gibi, Kautsky'nin kitabının -eğer başlığı içeriği doğrulukla dile getirseydi-, Proletarya Diktatörlüğü olarak değil, ama Burjuvazinin Bolşeviklere Karşı Saldırılarının Yeni Baskısı olarak adlandırılması gerekirdi.

Menşeviklerin Rus devriminin burjuva niteliği konusundaki eski "teori"lerini, yani Marksizm'in Menşevikler tarafından (Kautsky tarafından 1905'te çürütülmüş olan!) eski çarpıtılmasını, teorisyenimiz bugün bize yeniden sunuyor. Rus Marksistleri için ne denli bıktırıcı olursa olsun, bu sorun üzerinde durmamız gerek.

Rusya'nın bütün Marksistleri, 1905'ten önce Rus devrimi bir burjuva devrimidir, diyorlardı. Marksizm yerine liberalizmi geçiren Menşevikler, bundan şu sonuca varıyorlardı: Öyleyse proletarya burjuvazi için kabul edilebilir olanın ötesine gitmemeli, burjuvazi ile bir uzlaşma politikası izlemelidir. Bolşevikler de bunun liberal burjuva bir teori olduğunu söylüyorlardı. Burjuvazi, hem krallığı, hem de büyük toprak mülkiyetini vb. koruyarak, devleti devrimci biçimde değil, burjuva-reformist biçimde yeniden örgütlemeye çalışıyor. Proletarya, kendini burjuvazinin reformizmi ile "bağla"maksızın, burjuva demokratik devrimi sonuna değin götürmeli. Burjuva devrimdeki

sınıfsal güçlerin ilişkisine gelince, Bolşevikler bunu da şöyle belirtiyorlardı: Proletarya, köylüyü kendine yardımcı alarak, liberal burjuvaziyi yansızlaştırır ve krallığı, feodaliteyi, büyük toprak mülkiyetini büsbütün yıkar.

Proletaryanın tüm köylülük ile bağlaşması devrimin burjuva niteliğini gösterir, çünkü tüm köylülük, tecimsel üretim alanı üzerinde bulunan küçük üreticilerden oluşur. Sonra, diye ekliyorlardı o zaman aynı Bolşevikler, proletarya tüm yarı-proletaryayı (bütün emekçi ve sömürülenler) kendine yardımcı olarak alır, orta köylülüğü yansızlaştırır ve burjuvaziyi yıkar: Sosyalist devrimi burjuva demokratik devrimden ayıran da budur (1905'te yazdığım İki Taktik broşürüme bakınız, bu broşür 12 Yılda derlemesi içinde yeniden basıldı, Saint-Petersbourg, 1907).

Kautsky, bu 1905 tartışmasına, o zaman Menşevik olan Plehanov tarafından fikri sorulup da, gerçekte ona karşı çıktığı, ve bu da o sıralarda Bolşevik basında alaylara yol açtığı zaman, dolaylı bir biçimde katıldı. Şimdi, Kautsky o zamanki tartışmaları anımsatmak için tek söz söylemiyor (kendi öz bildirimleri ile bozum olmaktan korkuyor!), böylece Alman okurunun elinden, neyin söz konusu olduğunu tüm anlama olanağını alıyor. Kautsky 1918'de, Alman işçilerine ne 1905'te işçilerin liberal burjuvazi ile değil ama köylülerle bağlaşmasından yana olduğunu anlatabilirdi, ne de bu bağlaşma için koşulların ne olduğunu, kendisinin hangi programı önerdiğini.

Savlarından vazgeçen Kautsky, "iktisadi çözümleme" görünüşü altında, "tarihsel materyalizm" konusunda kasıntılı sözlerle, bugün işçilerin burjuvaziye bağımlılığını savunuyor, ve Menşevik Maslov'dan yaptığı alıntılar yardımıyla, Menşeviklerin eski liberal görüşlerini yineleyip duruyor; üstelik, alıntılara dayanarak, yeni bir fikri - Rusya'nın geriliği- tanıtlamaya çabalıyor, ve bu fikirden de, burjuva bir devrimde burjuvaziden daha ileriye gidilemeyeceği yolundaki eski

sonucu çıkarıyor! Bunu da, Marx ile Engels'in, Fransa'daki 1789-1793 burjuva devrimini, Almanya'daki 1848 burjuva devrimiyle karşılaştırırken bütün söylediklerine karşın yapıyor.

Kautsky'nin "iktisadi çözümleme"sinin başlıca "kanıt"ı ve özsel içeriğine geçmeden önce, daha ilk tümcelerin, yazarlarındaki gülünç bir fikir karışıklığı ya da düşünce eksikliğini açığa vurduklarını belirtelim.

"Rusya'nın iktisadi temeli, diye zırvalıyor 'teorisyen'imiz, bugün de tarım ve özellikle küçük köylü üretimidir. Nüfusun beşte dördünü, hatta altıda beşini, tarım yaşatır" (s. 45) İlkin, sevimli teorisyen, bu küçük tüketiciler yığını içinde, ne kadar sömürücü olabileceğini kendi kendinize sordunuz mu? Hiç kuşku yok ki onda birden çok değil, ve büyük üretimin daha gelişmiş olduğu kentlerde daha az. Hatta inanılmayacak derecede yüksek bir rakam alın. Küçük üreticilerin beşte birinin seçim haklarını yitiren sömürücüler olduklarını varsayın. Hatta o zaman bile bundan V. Sovyetler Kongresinin %66'sını oluşturan Bolşeviklerin nüfusun çoğunluğunu temsil ettikleri sonucu çıkacaktır. Buna sol devrimci-sosyalistlerin büyük bir bölümünün Sovyetler iktidarından yana olduklarını, yani genel olarak bütün sol devrimci-sosyalistlerin Sovyet iktidarından yana olduklarını da eklemek gerek; ve bunların bir bölümü kendini o temmuz 1918 ayaklanması serüvenine attığı zaman, eskisinden iki yeni parti ayrıldı: "Halkçı Komünistler" partisi ile "Devrimci Komünistler" partisi[35] (eski partilerinin en önemli devlet görevlerine önerdiği önde gelen sol devrimci-sosyalistler arasında, örneğin birinci grup için Sax, ve ikinci grubu için de Kolegaev bulunuyordu). Öyleyse, Kautsky Bolşeviklerin nüfusun yalnızca azınlığı tarafından desteklendikleri yolundaki gülünç efsaneyi -bilmeyerek!- kendisi çürütmüş oluyor.

İkinci olarak, sevimli teorisyen, küçük üretici [sayfa 83] köylünün proletarya ile burjuvazi arasında zorunlu olarak bocaladığını

düşündünüz mü? Tüm modern Avrupa tarihi tarafından doğrulanan bu Marksist gerçeği, Kautsky tam zamanında "unutmuş", çünkü bu gerçek onun yeniden ele aldığı tüm Menşevik "teori"yi sıfıra indiriyor! Eğer Kautsky bunu unutmasaydı, küçük üretici köylülerin ağır bastığı bir ülkede proletarya diktatörlüğünün zorunluluğunu yadsıyamazdı.

Teorisyenimizin "iktisadi çözümleme"sinin özsel içeriğini inceleyelim.

Sovyet iktidarının bir diktatörlük olduğu yadsınmaz bir şey, diyor Kautsky. "Ama Proletarya diktatörlüğü mü?" (s. 34).

"Köylüler, Sovyet Anayasasına göre yasama ve yönetime katılma hakkına sahip nüfusun çoğunluğunu oluşturuyorlar. Bize bir proletarya diktatörlüğü olarak sunulan şey -eğer tutarlı bir biçimde uygulanabilseydi ve bir sınıf ancak bir parti tarafından uygulanabilecek bir şey olan diktatörlüğü genel olarak uygulayabilseydi- köylülük diktatörlüğünden başka bir şey olmazdı" (s. 35).

Bu denli derin ve bu denli nükteli bir us yürütmeden son derece hoşnut bir biçimde, Kautskycik işi alaya dökmeye yelteniyor: "Bundan, sosyalizmin en acısız gerçekleşmesinin, bu iş köylülerin eline verildiği zaman güvence altına alındığı sonucu çıkıyordu" (s. 35).

Birçok ayrıntı ve yarı-liberal Maslov'dan yapılmış bir dizi son derece bilgince alıntı ile, teorisyenimiz, köylülerin buğday fiyatının yükselmesini ve kent işçilerinin ücretinin düşmesini görmekte yararları olduğu vb., vb. yolundaki o yeni fikri tanıtlamaya çalışıyor. Bu yeni fikirler, ayrıca, örneğin köylülerin buğday karşılığı para değil, ama emtia istemeleri; dünyayı verseler gerekli nitelikte sağlayamadıkları aletlerden yoksun olmaları gibi savaş- sonrasının gerçekten yeni olaylarına dikkat gösterilmediği ölçüde can sıkıcı bir biçimde sergilenmiş bulunuyorlar. Bu konuya gene geleceğiz.

Böylece Kautsky Bolşevikleri, proletarya partisini, diktatörlüğü, sosyalizmin gerçekleştirilmesini, küçük-burjuva köylülüğün ellerine

bırakmış olmakla suçluyor. Çok iyi, Bay Kautsky! Peki, sizin bilgili görüşünüze göre, bu [sayfa 84] proleter partinin küçük-burjuva köylülük karşısında davranışı ne olmalıydı?

Teorisyenimiz bu konuda susmayı yeğ tutmuş. Kuşkusuz "Söz gürmüşse, sükût altındır" atasözünü düşünüyordu. Gene de Kautsky şu düşünceyle kendini ele vermiş:

"Sovyet Cumhuriyetinin başlangıcında, köylü Sovyetleri tüm köylülüğün örgütleri idiler. Bugün bu cumhuriyet, Sovyetlerin proleterler ile yoksul köylülerin örgütleri olduklarını ilan ediyor .Zengin köylüler Sovyetlere seçme hakkını yitiriyorlar. Burada yoksul köylü, 'proletarya diktatörlüğü' altındaki sosyalist tarım reformunun sürekli ve yoğun bir ürünü olarak kabul edilmiş bulunuyor" (s. 48).

Ne iğneleyici alay! Rusya'da herhangi bir burjuvanın ağzından duyulabilir bu: Sovyet Cumhuriyetinin yoksul köylülerin varlığını açıkça itiraf ettiğini görmekle hepsi sırıtır ve kahkahayı basarlar. Sosyalizmi alaya alırlar. Haklarıdır bu. Ama, son derece yıkıcı dört yıllık bir savaştan sonra, ülkemizde yoksul köylülerin var olmasında - ve daha uzun süre de var olacaktır- alay konusu bulan "sosyalist", böyle bir "sosyalist", ancak yoğun bir yadsıma ortamında doğabilirdi.

Gerisini dinleyin:

"... Sovyet Cumhuriyeti zengin köylüler ile yoksul köylüler arasındaki ilişkilere müdahale ediyor, ama yeni bir toprak dağıtımına girişmeksizin. Kentlilerin yiyecek maddeleri gereksinimini karşılamak için, zengin köylülerin elinden buğday fazlasını (surplus stocks) alan silahlı işçi birlikleri kırlara gönderilmiş bulunuyor. Bu fazlaların bir bölümü kentlilere, öbür bölümü de yoksul köylülere veriliyor" (s. 48).

Sosyalist ve Marksist Kautsky, böyle bir önlemin büyük kentlerin dış mahalleleri ötesine yayılabilmesi fikrine doğal olarak çok kızmış (ve bu önlem bizde tüm ülkeye yayılıyor). Sosyalist ve Marksist Kautsky, ham

kafanın o sözle anlatılmaz, o eşsiz, o gösterişli serinkanlılığı (ya da alıklığı) ile, kasıla kasıla saptıyor: "Bunlar (zengin köylülerin mülksüzleştirilmeleri)... düzelmek için ivedi bir dinginlik ve güvenlik gereksinimi olan üretim sürecine yeni bir karışıklık ve iç savaş öğesi getiriyor ('üretim sürecine getirilmiş iç savaş, doğaüstü bir şey değil mi?)" (s. 49).

Gerçekten, artıklarını saklayan, tahıl tekeline ilişkin yasayı baltalayan ve kentler nüfusunu açlığa zorlayan sömürücülerin ve buğday vurgunculârının dinginlik ve güvenliği için, bu vesileyle, kuşkusuz, Marksist ve sosyalist Kautsky'ye bir iç çekme ve bir gözyaşı dökme yaraşır. Biz hepimiz sosyalist, Marksist ve enternasyonalistleriz, diye haykırırlar hep bir ağızdan Kautsky, Heinrich Weber[36] (Viyana), Longuet (Paris), MacDonald (Londra) baylar ve daha başkaları; biz hepimiz işçi sınıfı devriminden yanayız, yalnız... yalnız buğday vurgunculuğu yapan kimselerin dinginlik ve güvenliğini bozmayacak biçimde! Ve kapitalistler karşısındaki bu iğrenç uşaklığı da, "üretim süreci"ne "Marksist" bir iletme ile gizliyoruz... Eğer Marksizm buysa, acaba burjuvazi karşısında uşaklık nedir?

Teorisyenimizin ne sonuca vardığına bir bakın. Bolşevikleri, köylülük diktatörlüğünü proletarya diktatörlüğü süsü vermekle suçluyor. Ve aynı zamanda da, bizi iç savaşı kırlara götürmekle (bu bizim için bir övgü demektir), kıra "proletarya ve yoksul köylülük diktatörlüğü"nü gerçekleştireceğini açıkça söyleyen, yoksul köylülüğe yardım eden, tahıl tekeline ilişkin yasayı çiğneyerek sakladıkları buğday fazlalarını vurgunculardan ve zengin köylülerden zorla alan silahlı işçi birlikleri göndermekle suçluyor.

Bir yandan Marksist teorisyenimiz arı demokrasiden, emekçilerin ve sömürülenlerin önderi olan devrimci sınıfın, nüfusun çoğunluğuna (öyleyse sömürücüler de içinde) boyun eğmesinden yanadır. Öte yandan, tüm köylülük burjuva toplumsal ilişkiler alanında yer aldığı

için, bize karşı devrimin niteliğinin zorunlu olarak burjuva olduğunu tanıtlamaya çalışıyor; aynı zamanda, proleter sınıf görüşünü, Marksist görüşü savunduğunu ileri sürüyor.

"İktisadi çözümleme" yerine, birinci sınıf bir laf salatası. Marksizm konusunda, liberal öğreti kırıntıları ile burjuvazi ve kulaklar karşısında uşaklık ruhunun vaazı.

Kautsky tarafından böyle karmakarışık edilen sorunu, Bolşevikler daha 1905'te açıklamışlardır. Evet, tüm [sayfa 86] köylülük ile birlikte yürüdüğümüz sürece, devrimimiz burjuvadır. Biz bunun çok açık bir bilincine sahiptik, 1905'ten bu yana biz bunu yüzlerce ve binlerce kez yineledik; tarihsel sürecin bu zorunlu evresini atlatmaya, ya da onu kararnamelerle ortadan kaldırmaya hiçbir zaman girişmedik.

Kautsky'nin bu konu üzerinde bizi "bozum etme" çabaları, fikirlerinin karmakarışıklığından ve 1905'te henüz bir dönek değilken, yazdığı şeyi anımsama korkusundan başka bir şeyi göstermez.

Ama 1917'de, daha nisan ayında, Ekim Devrimi ve iktidarın bizim tarafımızdan alınmasından çok önce, biz halka, artık devrimin orada duramayacağını, çünkü ülkenin yol almış, kapitalizmin ilerlemiş olduğunu, görülmemiş ölçülere varan batkının (istensin istenmesin) ileriye, sosyalizme doğru gidişi gerektireceğini açıkça söylüyor ve açıklıyorduk. Çünkü ileri gitmek, savaşın bitkin düşürdüğü ülkeyi kurtarmak, emekçiler ve sömürücülerin acılarını dindirmek başka türlü olanaksızdı.

Her şey tastamam dediğimiz gibi olup bitti. Devrimin gelişmesi düşüncemizin doğruluğunu gösterdi. İlkin, krallığa karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, feodaliteye karşı, "tüm" köylülük ile birlikte (ve devrim, o evrede burjuva, burjuva demokratik kalır). Sonra, yoksul köylülük ile, yarı-proletarya ile, bütün sömürülenler ile, zengin köylüler, kulaklar, vurguncular da içinde, kapitalizme karşı; ve devrim bu evrede de sosyalist duruma gelir. Biri ile öbürü arasına yapay olarak

bir Çin Seddi çekmek, onları proletaryanın hazırlık ve yoksul köylülerle birlik derecesinden başka bir şeyle ayırmak istemek, Marksizmi şaşılacak derecede bozmak, alçaltmak, onun yerine liberalizmi geçirmek demektir. Burjuvazinin feodaliteye göre ilerici niteliği olduğuna tanıklık eden sözde bilimsel kanıtlarla, burjuvazinin sosyalist proletaryaya karşı gerici savunusunu sinsice üzerine alma anlamına gelirdi bu.

İşçiler ve köylüler yığınını bir araya getiren -ve siyasaya sokan Sovyetler, (Marx'ın 1871'de gerçek bir halk devriminden söz ettiği anlamda[37] "halk"a en yakın kurum, yığınların gelişmesinin, siyasal olgunluklarındaki, sınıfsal olgunluklarındaki gelişmelerin en duyarlı barometresi oldukları içindir ki, demokrasinin öbürleri arasında son derece yüksek bir biçimini ve son derece yüksek bir tipini temsil ederler. Sovyet Anayasası ne herhangi bir "plan"a göre kaleme alındı, ne çalışma odalarında hazırlandı, ne de emekçilere burjuvazi hukukçuları tarafından zorla dayatıldı. Hayır, bu Anayasa, sınıf karşıtlıkları olgunlaştıkça, sınıf savaşımının ta kendisinin gelişmesinden doğdu. Bunun kanıtı, Kautsky'nin kabul etmek zorunda kaldığı olguların ta kendileri tarafından verilmiş bulunuyor.

Başlangıçta, Sovyetler tüm köylülüğü bir araya getiriyorlardı. Yoksul köylülerin kültür eksikliği, geri durumu ve bilisizliği, yönetimi kulakların, para babalarının, kapitalistlerin, küçük-burjuva aydınların ellerine bırakıyordu. Küçük burjuvazinin, Menşeviklerle devrimci-sosyalistlerin egemenlik dönemiydi bu (yalnızca Kautsky gibi budala ya da dönekler bunların her ikisini de sosyalist olarak kabul edebilirler). Zorunlu olarak, kaçınılmaz olarak, küçük-burjuvazi, burjuvazi (Kerenski, Kornilov, Savinkov) diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında duraksıyordu; çünkü küçük-burjuvazi, iktisadi durumunun temel nitelikleri yüzünden, hiçbir bağımsız eyleme girişmeye yetenekli değildir. Söz açılmışken, Kautsky, Rus devrimi çözümlemesinde, burjuvazinin kendi egemenliğini maskelemek ve

yığınları aldatmak için kullandığı hukuksal, biçimsel "demokrasi" kavramıyla yetinerek, ve "demokrasi"nin gerçekte bazan burjuvazi diktatörlüğü, bazan da bu diktatörlüğün boyun eğen güçsüz küçük-burjuvazi reformizmi vb. anlamına geldiğini unutarak, Marksizmi büsbütün yadsıyor. Kautsky'ye inanmak gerekirse, kapitalist bir ülkede burjuva partiler, çoğunluğu, proletarya yığınını ardından sürükleyen proleter bir parti (Bolşevikler) vardı, ama küçük-burjuva partiler yoktu! Menşeviklerle devrimci-sosyalistlerin sınıfsal kökleri, küçük burjuvazi içine uzanan kökleri yoktu!

Küçük burjuvazinin, Menşeviklerle devrimci-sosyalistlerin duraksamaları yığınları aydınlattı ve bu yığınların engin çoğunluğunu, tüm "aşağı halk"ı, bütün proleter ve yarı-proleterleri bu türlü "önder"lerden ayırdı. [sayfa 88] Bolşevikler (Ekim 1917'ye doğru, Petrograd ve Moskova'da) Sovyetlerde üstünlüğü elde ediyorlardı; devrimci-sosyalistlerle Menşevikler arasında bölünme artıyordu.

Bolşevik devrimin zaferi kararsızlıkların sonunu gösteriyordu; bu zafer, krallığın ve büyük toprak mülkiyetinin (bu mülkiyet Ekim Devrimi'nden önce ortadan kaldırılmamıştı) büsbütün ortadan kaldırılması anlamına geliyordu. Biz burjuva devrimi sonuna değin götürdük. Tüm köylülük bizi izledi. Tüm köylülüğün sosyalist proletaryaya karşıtlığı kendini birden gösteremezdi. Sovyetler genel olarak köylülüğü bir araya getiriyorlardı. Köylülük içindeki sınıf ayrımı henüz olgunlaşmamış, henüz kendini dışa vurmamıştı.

Bu süreç 1918 yaz ve güzü içinde gelişti. Çeklerin karşı-devrimci ayaklanması kulakları uyandırdı. Bir kulak ayaklanmaları dalgası Rusya üzerinde dalga dalga yayıldı. Yoksul köylülüğü, kulakların, zenginlerin, kırsal burjuvazinin çıkarları ile kendi çıkarlarının bağdaşmazlığı konusunda, kitaplar ya da gazeteler değil, yaşam aydınlatıyordu. "Sol devrimci-sosyalistler", her küçük-burjuva parti gibi, yığınların duraksamalarını yansıtıyorlardı, ve tam da 1918

yazında bölündüler: bir bölümü Çekoslavaklarla iş birliği yaptı (Moskova ayaklanması, bu ayaklanma sırasında telgrafhaneyi -bir saatliğine!- ele geçiren Proşyan, Rusya'ya Bolşeviklerin devrildiğini bildirdi; sonra, Çekoslavaklar üzerine sürülen ordunun başkomutanı Muravyov'un ihaneti vb.); yukarıda sözünü ettiğimiz öbür bölümü ise Bolşeviklerle birlikte kaldı.

Kentlerde beslenme bunalımının ağırlaşması, buğday tekeli sorununu (teorisyen Kautsky'nin, Maslov'un on yıl önceki köhne düşüncelerini yineleyen iktisadi çözümlemesinde "unutmuş" olduğu sorun!) artan bir keskinlikle koydu.

Eski toprak sahipleri ve burjuvazi devleti, ve hatta demokratik cumhuriyetçi devlet, kırlara, gerçekte burjuvazi buyruğunda bulunan silahlı birlikleri gönderiyordu. Bay Kautsky bunu bilmiyor! Bunda "burjuvazi diktatörlüğü" diye bir şey görmüyor, Tanrı esirgesin! "Arı demokrasi"dir bu, hele durum burjuva bir parlamento tarafından [sayfa 89] da onaylanmışsa! Avksentiyev ve S. Maslov, Kerenski, Çereteli ve o güzel devrimci-sosyalistler ve Menşevikler dünyasının öbür öğeleri ile birlikte, tarım komiteleri üyelerini 1917 güzünde tutuklatmışlarmış, Kautsky bundan "söz edildiğini hiç işitmemiş"tir, bu konuda tek söz söylemez!

Gerçek şudur ki, demokratik cumhuriyet aracıyla burjuvazi diktatörlüğünü uygulayan burjuva devlet, halkın yüzüne karşı burjuvaziye hizmet ettiğini itiraf edemez; doğruyu söyleyemez o, kurnazca davranmak zorundadır.

Komün tipi devlet, Sovyet devleti, tersine, halka doğruyu açıkça ve kem küm etmeden söylüyor: proletarya ve yoksul köylülüğün diktatörlüğü olduğunu açıklıyor, ve bu doğrunun ta kendisi ile de, herhangi bir demokratik cumhuriyette ezilmiş ve Sovyetlerin siyasal yaşama, demokrasiye, devlet yönetimine soktukları onlarca ve onlarca milyon yeni yurttaşı kendine kazanıyor. Sovyetler Cumhuriyeti kırlara, her

şeyden önce en ileri işçileri, başkentler işçileri arasından seçilmiş silahlı işçi birliklerini gönderiyor. Bu işçiler sosyalizmi köye götürüyor, örgütledikleri ve eğittikleri yoksul köylülüğü kendilerine çekiyorlar; burjuvazinin direncini kırmaları için onlara yardım ediyorlar.

Kır üzerine bilgi sahibi olan ve kırda eğleşmiş bulunan kimseler, kırlarımızın kendilerinin kendi "Ekim (yani proleter) Devrim"lerine ancak 1918 yaz ve güzü içinde giriştiklerini söylüyorlar. Bir yön değiştirme gerçekleşiyor. Kulak ayaklanmaları dalgası, yerini yoksul köylüler hareketine, "yoksul köylü komiteleri"nin gelişmesine bırakıyor. Komiser, subay, tümen ya da ordu komutanı olmuş işçilerin sayısının arttığı görülüyor. Temmuz bunalımı (1918)[38] ve burjuvazinin bağırıp çağırmasından ürken alık Kautsky'nin, "yaltaklana yaltaklana" burjuvazinin ardından seğirttiği ve Bolşeviklerin köylülük tarafından devrilmek üzere olduğu kanısını açıkça ortaya koyan koca bir broşür yazdığı sırada, bu alığın sol devrimci-sosyalistlerin ayrılmasında Bolşevikleri destekleyen çevrelerin bir "daralma"sını (s. 37) gördüğü sırada, bolşevizm yandaşlarının gerçek çevresi son derece genişliyor, çünkü [sayfa 90] onlarca ve onlarca milyon yoksul köylü, kendini kulakların ve kırsal burjuvazinin koruyuculuk ve etkisinden kurtararak, bağımsız bir siyasal yaşamı ilk kez duyumsuyor.

Gevşek aydın ya da kırsal kulak, yüzlerce sol devrimci-sosyalist yitirdik; milyonlarca yoksul köylülük temsilcisi kazandık.[7*]

Başkentlerdeki proleter devrimden bir yıl sonra, onun etkisi ve yardımıyla. en uzak kırlarda da proleter devrim patlak verdi; bu devrim Sovyet iktidarını ve Bolşevizm'i kesin olarak pekiştirdi ve ülke içinde Bolşevizm'e karşı çıkabilecek hiçbir güç bulunmadığını kesin olarak gösterdi.

Köylülüğün tümüyle birlikte burjuva demokratik devrimi tamamladıktan sonra, köylülüğü bölümlere ayırma, kırsal proleterler

ile yarı-proleterleri kendisine çekme, kulaklara ve, köylü burjuvazi de içinde, burjuvaziye karşı onları bir araya getirme başarısını gösteren Rusya proletaryası, kesinlikle sosyalist devrime geçti.

Eğer başkentler ve büyük sanayi merkezleri Bolşevik proletaryası kır yoksullarını kendi çevresinde birleştiremese ve onları zengin köylülüğe karşı kışkırtamasaydı, Rusya'nın sosyalist devrim için henüz "olgunlaşmadığı" ortaya çıkmış olurdu; o zaman, köylülük "bir", yani kulakların, zenginlerin, burjuvazinin iktisadi, siyasal ve manevi yönetimi altında kalmış; devrim, burjuva demokratik devrim çerçevesini aşmamış olurdu. (Ama bu durumda da, ayraç içinde söyleyelim ki, proletaryanın iktidarı almaması gerektiği tanıtlanmış olmazdı, çünkü yalnızca proletarya burjuva demokratik devrimi gerçekten sonuna değin götürmüş; yalnızca proletarya proleter dünya devrimini hızlandırmak için ciddi bir çaba göstermiş; sosyalist devlet yolunda Komün'den sonra ikinci evre olan Sovyet devletini tek başına proletarya kurmuştur.)

Öte yandan, eğer Bolşevik proletarya, ekim-kasım 1917'de, kırda sınıfların ayrışmasını beklemeyi bilmeden, bu ayrışmayı hazırlayıp gerçekleştirmeyi bilmeden, kırda birden iç savaş "ilan etme"ye ya da kıra "sosyalizmi sokma"ya girişseydi, eğer orta köylüye vb. ödün vermeksizin, tüm köylülük ile geçici birleşmeden (bağlaşmadan) vazgeçmeye girişseydi, bu, Marksizmi blankist[39] biçimde bozmak olurdu; iradesini çoğunluğa zorla kabul ettirmek için bir azınlık girişimi olurdu; teorik düzeyde bir saçmalık olurdu; köylülüğün tümünün devriminin henüz bir burjuva devrim olduğunu ve, bir dizi geçişler, geçici evreler olmaksızın, geri bir ülkede bu devrimi sosyalist devrime dönüştürmenin olanaksızlığını anlamamak olurdu.

Bu son derece önemli teorik ve siyasal sorunda, Kautsky her şeyi birbirine karıştırmış ve, onun pratikte, proletarya diktatörlüğüne karşı parlak bir burjuvazi uşağı olduğu açıkça ortaya çıkmıştır.

*

Kautsky, son derece ilginç ve son derece önemli bir başka sorunda, yani Sovyet Cumhuriyetinin tarımsal dönüşümle ilgili yasama eylemi sorununda da, eğer daha da büyük değilse, aynı karışıklığa yol açmıştır, - son derece güç ve aynı zamanda büyük bir önem taşıyan bu sosyalist dönüşüm, doğru ilkelere dayanmış ve ussal bir biçimde uygulanmış mıdır? Hiç değilse başlıca belgeleri okuyup öğrendikten sonra, bizim siyasamızı eleştirecek her batı Avrupa Marksist'ine sonsuz bir minnet duyardık. Bize çok büyük bir hizmette bulunur, ve öte yandan tüm dünyada olgunlaşan devrime yardımcı olurdu. Ama Kautsky bize, eleştiri yerine, Marksizm'i liberalizme çeviren inanılmaz bir teorik arapsaçı sunuyor; ve, pratik olarak, bu eleştiri Bolşeviklere karşı boş, kin dolu ve ham kafa taşlamalardan başka bir şey değil. Bunu okur yargılasın:

"Büyük toprak mülkiyeti, devrimden dolayı korunamazdı. Bu baştan beri açıkça ortaya çıktı. Bunun köylü nüfusa verilmesi zorunluydu..." (Bu yanlış, Bay Kautsky: siz çeşitli sınıfların bu konu üzerindeki konumu yerine, sizin için "açık" olan şeyi geçiriyorsunuz. Burjuvaların küçük-burjuvalarla, Menşevikler ve devrimci-sosyalistlerle koalisyon hükümetinin, bir büyük toprakları koruma [sayfa 92] siyasası izlediğini devrim tarihi göstermiş bulunuyor. Özellikle Maslov yasası ve tarım komiteleri üyelerinin tutuklanması bunu tanıtladı.[40] Proletarya diktatörlüğü olmaksızın, "köylü nüfus", kapitalist ile bağlaşmış toprak sahibini yenemezdi.)

"... Bununla birlikte, bunun hangi biçim altında yapılacağı konusunda oybirliği yoktu. Çeşitli çözümler öneriliyordu..." (Kautsky özellikle "sosyalist"lerin "oybirliği" ile uğraşıyor, kendilerini bu adla tanıtan kişiler kim olurlarsa olsunlar. Ama kapitalist toplumun temel sınıflarının en sonunda farklı çözümlerde karar kılacaklarını da unutuyor)... "Sosyalist açıdan, en ussal çözüm büyük işletmeleri devlet

mülkiyetine dönüştürmek, ve büyük yurtlukların işlenmesini, birlikler biçimi altında, o zamana değin oralarda ücretli işçi olarak çalıştırılan köylülere vermek olurdu. Ama bu çözüm, Rusya'nın sahip olmadığı nitelikte kırsal bir işgücü ön gerektirir. Bir başka çözüm de, büyük işletmeleri devlet mülkiyetine dönüştürmek, ve az topraklı köylülerin kiralayacakları küçük parçalar biçiminde bölmek olurdu. Böylece bir sosyalizm parçası daha gerçekleştirilirdi..."

Kautsky işin içinden, her zaman olduğu gibi, ünlü: "her şeyi kabul ederken kabul etmeksizin kabul etmeli" ile sıyrılıyor. Şu ya da bu özel koşullar içinde kapitalizmden komünizme geçişlerin neler olacağını bilme -tek gerçek, tek Marksist- sorununu düşünmeksizin çeşitli çözümleri yan yana koyuyor. Rusya'da tarımsal ücretliler var, ama sayıları çok değil, ve Kautsky , toprağın komünler ve birlikler tarafından işlenmesine nasıl geçilebileceğini bilme üzerine Sovyet iktidarı tarafından konmuş bulunan soruna değinmemiş. Bununla birlikte en tuhafı da, Kautsky'nin küçük toprak parçalarının kiralanmasında bir "sosyalizm parçası" görmek istemesidir. Gerçeklikte, bu küçük-burjuva belgidir ve bunda "sosyalist" hiçbir şey yoktur. Eğer toprağı kiraya veren "devlet", Komün tipi bir devlet değil de parlamenter bir burjuva cumhuriyet ise (Kautsky'nin bitmez tükenmez varsayımı bunun ta kendisidir), toprağın küçük parçalar biçiminde kiralanması tipik bir liberal reformdur.

Kautsky , Sovyet iktidarı tarafından tüm toprak mülkiyetinin kaldırılması üzerine tek söz söylemez. Daha kötüsü, Sovyet iktidarının kararnamelerini, asıl önemli olanı es geçecek biçimde aktararak, inanılmaz bir el çabukluğuna girişir.

"Küçük üretimin üretim araçlarının mutlak özel mülkiyetine can attığı"nı, Kurucu Meclisin toprağın paylaşılmasını önlemeye yetenekli "tek otorite" olabileceğini (Rusya'da kahkahalara yol açacak bir kesinleme, çünkü işçilerin ve köylülerin yalnızca Sovyetlerin otoritesini

kabul ettiklerini, ve Kurucu Meclisin Çekoslavaklar ile büyük toprak sahiplerinin belgisi durumuna geldiğini herkes biliyor) bildirdikten sonra, Kautsky şöyle sürdürüyor:

"Sovyet Hükümetinin ilk kararnamelerinden biri: 1. Büyük toprak mülkiyetinin, hiçbir tazminat ödenmeksizin, hemen kaldırıldığını; 2. Hanedan üyelerinin, manastırların, Kilisenin bütün topraklan gibi, toprak sahiplerinin yurtluklarının da, bütün canlı ve cansız demirbaşları, yapılan ve bütün eklentileri ile birlikte. toprak sorunu Kurucu Meclis tarafından düzenleninceye değin, bölgesel tarım komitelerinin ilçe köylü vekilleri Sovyetlerinin buyruğuna geçeceklerini açıkça belirtiyordu."

Kautsky yalnızca bu iki paragrafın sözünü ediyor ve şu sonucu çıkarıyor:

"Kurucu Meclise yapılan iletmenin hiçbir önemi yok. Gerçeklikte, çeşitli bölgelerdeki köylüler toprağı istedikleri gibi kullanabiliyorlardı" (s. 47).

İşte Kautsky'nin "eleştiri"sinden örnekler! İşte bir düzmeciliğe çok benzeyen "bilimsel" bir çalışma. Alman okura, Bolşeviklerin toprağın özel mülkiyeti sorununda köylülük karşısında alttan aldıkları [yalanı-ç.] yutturulmak isteniyor! Köylülerin köylerinde ("kantonlar itibariyle") canlarının istediklerini yapmalarına Bolşeviklerin izin verdikleri [yalanı -ç.].

Gerçeklikte, Kautsky tarafından aktarılan kararname -26 Ekim 1917 günü (eski takvim) çıkarılan ilk kararname- iki değil, beş madde içeriyor, ayrıca "kılavuz hizmeti görecek" -olduğu söylenen- "Görev Belgesi"nin sekiz maddesi de var.

Kararnamenin üçüncü maddesi, tarımsal işletmelerin "h a l k a" geçtiklerini ve "zoralımına tabi tutulan [sayfa 94] bütün malların tam bir dökümünün" yapılması ve bu malların "kesin devrimci korunmasının" sağlanması yükümlülüğünün konmuş olduğunu

özellikle belirtir. Görev Belgesinde (Vekaletname'de), "toprak üzerindeki özel mülkiyetin her zaman için kaldırıldığı", "yüksek derecede gelişmiş işletmeler içeren toprakların" "bölüştürülmeyecekleri", "zoralımına tabi tutulan toprakların hayvan ve demirbaşlarının, bu toprakların büyüklük ve önemine göre, hiçbir tazminat ödenmeksizin yalnızca devletin ya da toplulukların kullanımına geçtiği", "bütün toprakların ulusal tarım fonu ile birleştikleri" söylenir.

Sonra, Kurucu Meclisin dağıtılmasının bildirilmesi ile aynı zamanda (5 Ocak 1918), III. Sovyetler Kongresi, şimdi Sovyetler Cumhuriyeti Temel Yasasının içine katılmış olan bir "Emekçi ve Sömürülen Halkın Hakları Bildirgesi" kabul eder. Bu Bildirgenin ikinci maddesinin birinci paragrafı, "toprağın özel mülkiyetinin kaldırıldığını" ve "örnek tarım alan ve işletmelerinin ulusal mülkiyet ilan edildiklerini" yazar.

Öyleyse, manevi otoritesi köylülerin gözünde son derece daha büyük bir başka ulusal temsili kurum tarım sorununu çözmeyi üzerine aldığına göre, Kurucu Meclise yapılan iletme etkisiz kalmamıştır.

Sonra, 6 (19) Şubat 1918 günü, toprağın tüm mülkiyetinin kaldırıldığını bir kez daha doğrulayan ve topraklar ile özel mülklerin tüm demirbaşının yönetimini federal Sovyet iktidarının denetimi altında Sovyet otoritelerine veren toprağın sosyalizasyonu yasası ilan edildi; toprakların bu yönetiminin amacı:

"Sosyalist ekonomiye geçişi sağlamak ereğiyle, bireysel işletmelerin kolektif tarımsal işletmelere katılması yoluyla, emek ekonomisi ve ürünler bakımından daha elverişli olan kolektif tarımsal işletmelerin geliştirilmesi"dir. (madde 11, paragraf e).

"Topraktan yararlanma hakkı kimin?" temel sorusuna, bu yasa, topraktan eşit yararlanma ilkesini koyarak, şu yanıtı veriyor:

(Madde 20): "Rusya Sovyet Federatif Cumhuriyeti sınırları içinde, kamusal ve kişisel gereksinimleri karşılamak için, topraklardan yararlanabilecek olanlar şunlardır: A) Eğitimle ilgili kültürel çalışmalar için: 1. Sovyet iktidar organları (federasyon, bölge, il, ilçe, kanton ve [sayfa 95] komün) tarafından temsil edilen devlet. 2. Kamusal örgütler (yerel Sovyet iktidarının denetimi altında ve onun izni ile). B) Tarımsal işletme erekleriyle: 3. Tarımsal komünler. 4. Tarımsal birlikler. 5. Kırsal topluluklar. 6. Aileler ya da bireyler..."

Okur Kautsky'nin gerçekleri tamamen çarpıttığını görüyor; o, Rusya'daki proleter devletin tarım siyasası ve tarımsal yasamasını Alman okura kesinlikle yanlış bir biçimde açıklamış.

Kautsky, önemli, temel teorik sorunları koymasını bile bilememiş.

Bu sorunlar, şunlardır:

1) Topraktan eşit yararlanma ve,

2) Toprağın ulusallaştırılması, - bu önlemlerin her ikisinin de, genel olarak sosyalizm ve özel olarak kapitalizmden komünizme geçişle ilişkisi.

3) Parçalanmış küçük tarımsal işletmeden büyük kolektif işletmeye geçiş olarak, toprağın ortaklaşa işlenmesi. Bu sorunun Sovyet yasalarındaki konuş biçimi, sosyalizmin gereklerini karşılıyor mu?

Birinci sorun üzerinde, her şeyden önce şu iki temel olguyu saptamak gerekir: a) 1905 deneyini hesaba katarak (örneğin birinci Rus devriminde tarım sorununu inceleyen yapıtıma bakıyorum), Bolşevikler eşit yararlanma belgisinin ilerici-demokratik, devrimci-demokratik önemini, 1917'de Ekim Devrimi'nden önce, bu belgiden özellikle söz edecek denli belirtmişlerdir; b) toprağın toplumsallaştırılması yasasını -"ruh"u topraktan eşit yararlanma belgisi olan yasa- uygularken Bolşevikler en büyük kesinlik ve açıklıkla bildirmişlerdir ki: bu fikir bizim fikrimiz değildir, biz bu belgiye

katılmıyoruz, köylülerin engin çoğunluğunun istemi bu olduğuna göre, onu uygulamanın görevimiz olduğuna inanıyoruz. Oysa, emekçilerin fikir ve istemlerini, emekçilerin kendilerinin bırakmaları gerekir: bunlar ne "ertele"nebilir ne de üzerlerinden "atla"nabilir. Biz Bolşevikler, biz, köylülerin sosyalist belgilere daha çabuk ve elden geldiğince kolay bir biçimde geçmeleri için, küçük-burjuva belgileri bırakmalarına yardımcı olacağız.

İşçi devrimine kendi bilimsel çözümlemesi ile yardım etmek isteyen bir Marksist teorisyen, ilkin, topraktan eşit yararlanma fikrinin, burjuva-demokratik devriminin tamamlanması bakımından devrimci-demokratik bir önem taşıdığının doğru olup olmadığını yanıtlamalıydı. Sonra, Bolşevikler eşit yararlanmaya ilişkin küçük-burjuva yasayı kendi oylarının katkısıyla kabul ettirmekte (ve bu yasaya en büyük bir dürüstlükle uyarken) haklı mıydılar?

Kautsky , teorik bakımdan, sorunun düğüm noktasının nerede olduğunu görmesini bile bilememiştir!

Kautsky eşitlemenin burjuva demokratik devrimdeki ilerici ve devrimci niteliğini hiçbir zaman çürütemezdi. Bu devrim daha ileri gidemez. Sonuna değin gitmekte ne denli ilerlerse, bu devrim burjuva demokratik çözümlerin y e t e r s i z l i ğ i n i , bu çözümler çerçevesinden çıkma, sosyalizme geçme zorunluluğunu, yığınlar karşısında o denli daha açık, daha hızlı ve daha kolay bir biçimde gösterir.

Çarlığı ve büyük toprak sahiplerini yere çalmış olan kôylülük, topraktan yararlanmada eşitlik istiyor, ve burjuva parlamenter cumhuriyetçi devletinden olduğu gibi toprak sahiplerinden de kurtulmuş olan köylülerin karşısına dünyada hiçbir güç çıkamazdı. Proleterler köylülere: Size "ideal" kapitalizme değin erişmeniz için yardımcı olacağız, diyorlar, çünkü topraktan yararlanmada eşitlik küçük üretici bakımından idealleştirilmiş kapitalizmdir. Ve aynı

zamanda, biz size bunun yetersizliğini, toprağın ortaklaşa işlenişine geçme zorunluluğunu da göstereceğiz.

Köylülerin savaşımının proletarya tarafından böyle bir yönetiminin doğruluğunu çürütmek için Kautsky'nin nasıl davranacağını görmek ilginç olurdu.

Ama Kautsky sorunun içinden ustalıkla sıyrılmayı yeğ tutmuş....

Sonra, toprağa ilişkin yasada, Sovyet iktidarının, birinci plana koyduğu komünlerle birlikleri açıkça yeğ tuttuğunu gizleyerek, Kautsky Alman okurlarını düpedüz aldatmış.

Köylülükle birlikte, burjuva demokratik devrimin sonuna değin; köylülüğün yoksul, proleter ve, yarı -proleter ölümüyle birlikte, sosyalist devrime doğru ileri! Bolşeviklerin politikası bu oldu, ve tek Marksist politika da buydu.

Ama en küçük sorunu koymakta yeteneksiz olan Kautsky şaşırıyor! Bir yandan, topraktan eşit yararlanma konusunda proleterlerin köylülerden ayrılmaları gerektiğini söylemeye cesaret edemiyor, çünkü böyle bir ayrılmanın saçmalığını seziyor (üstelik, 1905'te, henüz dönek değilken, Kautsky işçilerle köylülerin bağlaşmasını, devrimin zafer koşulu olarak, parlak ve açık bir biçimde savunmuştu). Öte yandan, küçük-burjuva eşitliğin sosyalizm açısından ütopyacı ve gerici niteliğini "tanıtlayan", ve eşitlik için, eşitleme için küçük-burjuva savaşımın burjuva demokratik devrim açısından ilerici ve devrimci niteliği üzerinde hiçbir şey söylemeyen Menşevik Maslov'un liberal yavanlıklarını sevgiyle aktarıyor.

Bundan da Kautsky'nin yapıtında sonsuz bir karışıklık doğuyor. Kautsky'nin (1918'de) Rus devriminin burjuva niteliği üzerinde direndiğine dikkat edin! Kautsky (1918'de) buyuruyor: Bu çerçeveden çıkmayın! Ve bu aynı Kautsky , küçük-burjuva reformda, küçük toprak parçalarının yoksul köylülere kiralanmasında (yani eşitlemeye

yaklaşan bir önlemde) bir "sosyalizm parçası" (burjuva devrim için) görüyor!!

Anlayabilen anlasın!!

Üstelik, Kautsky belli bir partinin gerçek politikasını hesaba katmakta da bir ham kafa yeteneksizliği gösteriyor. Toprak sahipleri ve Kadetlerle "koalisyon" yaparak, gerçekte liberallerin tarım reformunu ve büyük toprak sahipleri ile uzlaşmayı öğütleyen Menşevik partinin (tanık: tarım komiteleri üyelerinin tutuklanmaları ve S. Maslov'un yasa tasarısı) 1917 yılındaki g e r ç e k politikasına gözlerini yumarak, Menşevik Maslov'dan boş sözler aktarıyor.

Kautsky, P. Maslov'un küçük-burjuva eşitliğin gerici ve ütopyacı niteliği konusundaki sözlerinin, gerçekte, büyük toprak sahiplerinin köylüler tarafından devrimci yoldan alaşağı edilmesi yerine, köylülerle büyük toprak sahipleri arasındaki Menşevik uzlaşma (yani köylülerin toprakağaları tarafından aldatılması) politikasını gizlediklerine dikkat etmemiş. [sayfa 98]

Doğrusu çok iyi bir "Marksist" şu Kaustky!

Bolşevikler burjuva demokratik devrimle sosyalist devrim arasında kesin bir ayrım yapmasını bilmişlerdir: birinciyi sonuna değin götürerek, kapıyı ikinciye açmışlardır. Tek devrimci politika, tek Marksist politika.

Kautsky liberallerin salyası akan nüktelerini boşuna yineliyor: "Küçük köylüler teorik bir propagandanın etkisi altında hiçbir yerde ve hiçbir zaman kolektif üretime geçmemişlerdir" (s. 50).

Aman ne nükteli!

Hiçbir yerde ve hiçbir zaman büyük bir ülkenin küçük köylüleri proleter bir devletin etkisi altında olmamışlardı.

Hiçbir yerde ve hiçbir zaman küçük köylüler, en sonunda yoksul köylülerle zengin köylüler arasında, aralarında yoksulların proleter devlet iktidarının ideolojik, siyasal, iktisadi ve askeri desteğine sahip oldukları bir iç savaşa değin giden açık bir sınıf savaşımında karar kılmamışlardı.

Hiçbir yerde ve hiçbir zaman savaş, vurguncularla zenginleri bu derecede zenginleştirmemiş, ve aynı zamanda köylü yığınını bu derecede yıkıma uğratmamıştı.

Proletarya diktatörlüğünün yeni görevlerini düşünmekten bile korkan Kautsky, köhne düşünceleri yineliyor, eski bir sakızı çiğneyip duruyor.

Ve eğer, sayın Bay Kautsky, köylülerin küçük üretim için yeterli aletleri yoksa, ve proleter devlet onların toprağın ortaklaşa işlenmesi için gerekli makineleri sağlamalarına yardım ediyorsa, "teorik propaganda" mıdır bu?

Toprağın ulusallaştırılması sorununa geçelim. Halkçılarımız, bütün sol devrimci-sosyalistler de içinde, ülkemizde gerçekleştirilen önlemin toprağın ulusallaştırılması olduğunu kabul etmiyorlar; teorik bir yanlışlık yapıyorlar. Tecimsel üretim ve kapitalizm çerçevesinde kaldığımız ölçüde. toprağın özel mülkiyetini kaldırmak demek, onu ulusallaştırmak demektir. "Toplumsallaştırma" ("sosyalizasyon") sözcüğü yalnızca bir eğilim, bir isteği, sosyalizme geçişin hazırlanmasını yansıtır.

Öyleyse, toprağın ulusallaştırılması karşısında [sayfa 99] Marksistlerin tutumu ne olmalı!

Kautsky burada da teorik sorunu koymasını bilmiyor, ya da -daha kötüsü-, Rus Marksistlerinin toprağın ulusallaştırılması, belediyeleştirme (büyük çiftlikleri yerel özerk idarelere verme) konusundaki, toprağın paylaşılması konusundaki eski tartışmalarını

bilmesine karşın -Rus yayınlarından bunun böyle olduğu bilinir-, sorunun içinden ustalıkla sıyrılıyor.

Kautsky büyük çiftliklerin devlete geçirilmesi ve küçük parçalar biçiminde yeterli toprağı olmayan köylülere kiralanmasının bir "sosyalizm parçası" gerçekleştireceğini ileri sürerken Marksizme gerçek bir sövgü savuruyor. Bunda sosyalist hiçbir şey olmadığını daha önce belirtmiştik. Dahası: bunda sonuna değin götürülmüş burjuva demokratik devrimle de ilgili hiçbir şey yoktur. Kautsky'nin büyük talihsizliği, Menşeviklere güvenmiş olmasıdır. Bundan tuhaf bir sonuç çıkmış: Devrimimizin burjuva niteliğini savunan ve Bolşevikleri sosyalizme gitmeyi düşünmüş olmakla kınayan Kautsky, sosyalizm görünüşü altında kendisi liberal bir reform sunuyor, hem de bu reformu toprak mülkiyeti ilişkilerindeki orta çağ kalıntılarının toptan yok edilmesine değin götürmeden! Menşevik öğütçüleri gibi Kautsky'nin de, tutarlı bir burjuva demokratik devrimi savunacak yerde, devrimden korkan liberal burjuvazinin savunucusu olduğu ortaya çıkmış.

Gerçekten, neden bütün topraklar değil de, yalnızca büyük çiftlikler ulusal mülkiyet durumuna dönüşsün? Liberal burjuvazi bununla eski durumu en çok korumakta (yani devrimde en az direngenlik) ve bu eski duruma dönme bakımından en büyük kolaylığı sürdürmekte başarı sağlar. Radikal burjuvazi, yani burjuva devrimi sonuna değin götürmek isteyen burjuvazi, toprağın ulusallaştırılması belgisini dile getirir.

Çok, çok eski bir çağda -yirmi yıl kadar önce- Kautsky tarım sorunu üzerine güzel bir Marksist kitap yazmıştı. Öyleyse Marks'ın bu konu üzerinde söylediklerini, yani toprağın ulusallaştırılmasının burjuvazinin tutarlı bir belgisinden başka bir şey olmadığını,[41] Kautsky'nin bilmemesi olanaksız. Marks'ın Rodbertus'a karşı polemiğini ve toprağın ulusallaştırılmasının burjuva demokratik

anlamdaki devrimci önemini çarpıcı bir biçimde gösterdiği Artı-Değer Teorileri'ndeki parlak açıklamalarını Kautsky'nin bilmemesi olanaksız.

Kautsky'nin çok kötü bir rastlantı sonucu öğütçü olarak seçtiği Menşevik P. Maslov, Rus köylülerinin bütün toprakların (köylülerin toprağı da içinde) ulusallaştırılmasını onaylayabileceklerini kabul etmiyordu. Maslov'un bu görüşü, belli bir noktaya değin, onun mutlak rantı yadsıdığı ve "toprağın azalan verimliliği ""yasa"sını (ya da Maslov'un deyimiyle "gerçeğini") kabul ettiği (Marks'ın burjuva eleştiricilerini yineleyen) "özgün" teorisine bağlanabilirdi.

Gerçeklikte, daha 1905 devrimi sırasında, Rusya -ortaklaşa ya da bireysel çalışan- köylüleri engin çoğunluğunun bütün toprakların ulusallaştırılmasından yana oldukları ortaya çıkmıştı. 1917 devrimi bunu doğruladı, ve iktidarın proletarya tarafından alınmasından sonra, sonuçlandırdı. Bolşevikler Marksizm'e bağlı kaldılar: Burjuva demokratik devrimin üzerinden "atlama"ya (bizi en küçük bir kanıt olmaksızın bununla suçlayan Kautsky'ye karşın) hiç mi hiç çalışmadılar. İlkin, Bolşevikler köylülüğün en radikal, en devrimci, proletaryaya en yakın burjuva demokrat ideologlarının, gerçekte toprağın ulusallaştırılması olan şeyi gerçekleştirmesine yardımcı oldular. Toprağın özel mülkiyeti Rusya'da daha 26 Ekim 1917 günü, yani proleter sosyalist devrimin daha ilk günü, kaldırıldı.

Sosyalizme geçmek için en esnek tarım rejiminin kurulması ile aynı zamanda, kapitalizmin gelişmesi bakımından en yetkin temel de işte böyle atıldı (Kautsky Marx'tan kopmadan bunu yadsıyamazdı). Burjuva demokratik bakımdan, Rus devrimci köylülüğü daha ileriye gidemez, çünkü bu bakımdan ulusallaştırma ve eşit yararlanmadan ne daha "ideal" , ne de daha "radikal" (bu bakımdan) hiçbir şey olamazdı. Bizzat proleter devrimin zaferi sayesinde, köylülüğün burjuva demokratik devrimi gerçekten tamamlamasına yardım etmiş olanlar, [sayfa 101] Bolşevikler ve yalnızca Bolşeviklerdir. Sosyalist devrime

geçişi kolaylaştırmak ve çabuklaştırmak için ellerinden gelenin en çoğunu onlar ancak böyle yapmışlardır.

Kautsky'nin kendisi toprağın ulusallaştırılmasının sözünü etmeyecek ve (burjuva açıdan) en az devrimci liberal tarım reformunu bir "sosyalizm parçası" olarak gösterecek derecede Marksizm'den uzaklaşırken, Bolşevikleri devrimin burjuva niteliğini anlamamakla suçlayan Kautsky'nin okurlarına sunduğu inanılmaz karışıklık üzerinde, bununla bir kanıya varılabilir!

Yukarda ortaya attığımız sorunlardan üçüncüsüne geliyoruz. Söz konusu olan şey, Rusya'daki proletarya diktatörlüğünün, toprağın ortaklaşa işlenmesine geçme zorunluluğunu ne ölçüde hesaba katmış olduğunu bilmektir. Kautsky bu konuda da bir düzenbazlığa çok benzeyen bir şey yapıyor: yalnızca, toprağın ortaklaşa işlenmesine geçişi öğütleyen bir Bolşeviğin "tezler"ini aktarıyor. Bu tezlerden birini aktardıktan sonra da, "teorisyen"imiz bir zafer havasıyla haykırıyor:

"Ne yazık ki, bir görevin ilan edilmesi olgusu, henüz o görevin yerine getirildiği anlamına gelmez. Rusya'daki kolektif tarım, şimdilik, henüz kâğıt üzerinde kalmaya mahkûm. Henüz hiçbir yerde ve hiçbir zaman küçük köylüler kolektif üretime teorik bir propaganda etkisiyle geçmemişlerdir" (s. 50).

Henüz hiçbir yerde ve hiçbir zaman Kautsky'nin yaptığı yazınsal dalavereye eşit bir yazınsal dalavere olmamıştır. Kautsky "tezler"i aktarıyor, ama Sovyet iktidarının yasası üzerine hiçbir şey söylemiyor. "Teorik propaganda"dan söz ediyor, ama işyerlerini ve metaları elinde tutan proleter devlet iktidarı üzerine hiçbir şey söylemiyor! Marksist Kautsky'nin, Tarım Sorunu'nda küçük köylüleri aşama aşama sosyalizme götürmek için proleter devletin elinde bulunan olanaklar üzerine 1899'da bütün yazdıklarını, dönek Kautsky 1918'de unutmuş.

Gerçi devlet tarafından desteklenen birkaç yüz tarım komünü ve Sovyet işletmesi (yani işçi birlikleri tarafından devlet hesabına işlenen

büyük çiftlikler) çok şey sayılmaz. Ama Kautsky'nin bu olgu üzerindeki dilsizliğine de "eleştiri" denebilir mi?

Toprağın Rusya'da proletarya diktatörlüğü tarafından gerçekleştirilen ulusallaştırılması, hatta karşı-devrimin zaferinin bizi ulusallaştırmadan paylaşıma döndürebileceği durum bakımından bile (1905 devriminde Marksistlerin tarım programı konusundaki bir kitapçıkta, ben bu olasılığı özel olarak çözümlemiştim), burjuva demokratik devrimin tamamlanmasını en iyi güvence altına almıştır. Ayrıca, toprağın ulusallaştırılması, proleter devlete, tarımda sosyalizme geçmek için en büyük olanakları da sağlamıştır.

Özetleyelim: Kautsky bize, teori konusunda, inanılmaz bir yamalı bohça sunuyor ve Marksizm'den büsbütün ayrılıyor; pratikte, burjuvazi ve burjuva reformizmi karşısındaki uşaklığını sergiliyor. Doğrusu güzel eleştiri!

Kautsky sanayiin "iktisadi çözümleme"sine şu görkemli düşünceyle başlıyor:

Rusya'da büyük bir kapitalist sanayi var. Sosyalist üretimi bu temel üzerine kurmak olanaklı olmaz mıydı? "Eğer sosyalizm, her birini ayrı aynı işletmek için falanca maden ocakları ve fabrikaların işçiler tarafından mülk edinilmesine dayansaydı, bu düşünülebilirdi" (s. 52). "Tam şu satırları yazdığım sırada, 5 Ağustos günü, bana Lenin'in 2 ağustosta yaptığı bir konuşma konusunda bilgi verdiler: Lenin bu konuşmada şöyle diyormuş. 'İşçiler fabrikaları ellerinde sımsıkı tutuyor, ve köylüler toprağı toprak sahiplerine geri vermeyecekler'. 'Fabrika işçilere, toprak köylülere' belgisi şimdiye değin sosyal-demokrat değil, anarko-sendikalist bir istem olmuştu" (s. 52-53).

Eskiden Kautsky'ye -haklı olarak- saygı duyan Rus işçilerinin, burjuvaziye geçmiş bulunan bu döneğin yöntemlerini anlayabilmeleri için, bu parçayı tam olarak aktardık.

Düşünün biraz: 5 Ağustos günü, Rusya'da fabrikaların ulusallaştırılması üzerine yığınla kararname var, ve işçi!er bu fabrikaların hiçbirini "mülk edinmemiş", ama hepsi de Cumhuriyetin mülkü durumuna gelmişken, 5 Ağustos günü, Kautsky, konuşmanın bir tümcesinin açıkça dürüstlükten uzak bir yorumuna dayanarak, kendi Alman okurlarının kafasına, Rusya'da fabrikaların bireysel olarak işçilere verildikleri fikrini aşılıyor! Bundan sonra, onlarca ve onlarca satır boyunca, Kautsky fabrikaların işçilere ayrı ayrı verilmemesi gerektiğini yineleyip duruyor!

Bu bir eleştiri değil, ama işçi devrimine kara çalmak için kapitalistler tarafından kiralanmış bir burjuvazi uşağı davranışıdır.

Fabrikaları devlete, ya da komüne, ya da tüketim topluluklarına vermek gerek, diye yazıyor Kautsky, durmadan. Ve en sonunda da, ekliyor:

"Şimdi Rusya'da izlenmeye çalışılan yol da, işte bu..." Şimdi!! Ne demek bu? Ağustosta mı? Kautsky kendi Steinleri, Akselrodları ya da Rus burjuvazisinden öbür dostlarından, kendisine fabrikalar üzerine hiç olmazsa bir kararname çevirmelerini isteyemez miydi?

"Nereye değin gidildi, henüz bilinmiyor, Sovyet Cumhuriyetinin bu yanı her ne olursa olsun bizim için son derece ilginç, ama ne yazık ki, henüz tamamen karanlıklar içinde yüzüyor. Gerçi kararname az değil"... [Öyle olduğu için Kautsky içeriklerini bilmiyor ya da okurlarından gizliyor!], "ama bu kararnamelerin sonucu üzerine kesin bilgiler yok. Geniş, ayrıntılı, güvenilir ve sabit bilgi veren istatistikler olmadıkça, sosyalist üretim olanaksızdır. Sovyet Cumhuriyetinin şimdiye değin yapmadığı da, işte budur. Sovyet Cumhuriyetinin iktisadi faaliyeti konusunda öğrendiklerimiz, son derece çelişik ve doğrulanması olanaksız şeyler. Diktatörlüğün, demokrasinin ezilmesinin sonuçlarından biri de, bu. Ne basın özgürlüğü var, ne konuşma özgürlüğü..." (s. 53).

İşte tarih böyle yazılıyor! Kautsky işçilere geçen fabrikalar konusundaki bilgileri, kapitalistlerin ve Dutov yandaşlarının "özgür" basınından alabilirdi... Sınıflar üstünde yer almış bulunan bu "ciddi bilgin", doğrusu pek hoş! Kautsky fabrikaların yalnızca, Cumhuriyete verildiklerini, Sovyetler iktidarının bir organı, özellikle işçi sendikaları delegelerinden oluşan Yüksek Ulusal İktisat Konseyi tarafından yönetildiklerini gösteren sayısız olgu konusunda hiçbir şey bilmek istemiyor. Direnerek, "kavanoz içindeki adam"ın ayak diretmesiyle: Barışçıl, [sayfa 104] iç savaşsız, diktatörlüksüz, iyi istatistikli bir demokrasi verin bana, diye yinelemekten başka bir şey yapmıyor. (Sovyet Cumhuriyeti. Rusya'nın en iyi istatistikçilerinden oluşan bir istatistik servisi kurdu, ama ideal bir istatistiğin hemencecik elde edilmesinin olanaksız olduğunu söylemek gereksiz.) Kısaca söylemek gerekirse, devrimsiz, çetin savaşımsız, zorsuz bir devrim, Kautsky işte bunu istiyor. Sanki işçiler ile patronlar arasında öfkelerin zincirden boşanmadığı bir grev isteniyormuş gibi. Böyle bir "sosyalist"i herhangi bir liberal memurdan ayırmanın yolunu bulun bakalım!

Ve, bu "somut gereçler"e dayanan, yani sayısız olguyu tam bir önemsemeyişle es geçerek. Kautsky "bitiriyor":

"Rus proletaryasının, kararnameler konusunda değil, ama gerçek pratik kazanımlar konusunda, Sovyetler Cumhuriyetinde, Sovyetlerde olduğu gibi, bir başka renkten de olsa, sosyalistlerin ağır bastıkları Kurucu Mecliste elde edeceklerinden daha çoğunu elde etmiş olduğu çok kuşkuludur."

Birinci, değil mi? Kautsky hayranlarına, bu büyük sözü, Rus işçileri arasında elden geldiğince geniş bir biçimde dağıtmalarını öğütleriz. Gerçekte, Kautsky , siyasal çöküntüsü üzerine bundan daha iyi bir kanıt gösteremezdi; Kerenski de bir "sosyalist" idi, işçi yoldaşlar, yalnızca "bir başka renkten"! Tarihçi Kautsky, sağ devrimci-sosyalistler ile Menşeviklerin kendilerine "mal" ettikleri sıfatla, sanla yetiniyor.

Kerenski döneminde Menşeviklerle sağ devrimci-sosyalistlerin, burjuvazinin emperyalist politikası ve soygunculuklarını desteklediklerini gösteren olgulara gelince, tarihçi Kautsky onlardan sôz edildiğini duymak istemiyor. Kurucu Meclis, çoğunluğu, tam da bu emperyalist savaş ve burjuvazi diktatörlüğü kahramanlarına vermişmiş, o, kibarca bunun hiç sözünü etmeden geçiyor. Ve bir "iktisadi çözümleme" savındaki şey de, işte bu!..

Bitirmek için, işte bu "iktisadi çözümleme"den bir örnek daha:

"... Dokuz ay yaşadıktan sonra, Sovyet Cumhuriyeti, genel refahı yaygınlaştıracak yerde, kendini genel sefaletin nereden geldiğini açıklamak zorunda gördü" (s. 41).

Kadetler bizi bu tür düşüncelere alıştırmışlardı. Rusya'da burjuvazinin bütün uşakları, işte böyle düşünüyor. Öyleyse bize, diyorlar, dört yıllık yıkıcı savaş sonunda, yabancı sermaye burjuvazinin Rusya'daki baltalama ve ayaklanmalarını bütün araçlarla desteklerken, dokuz ay sonra genel refahı verin. Gerçekte, Kautsky ile karşı-devrimi bir burjuva arasında artık hiçbir fark yok, bir farkın izi bile yok. "Sosyalizm"e uydurulmuş tatlı sözler, Rusya'daki Kornilov, Dutov ve Krasnov yandaşlarının kabaca, kem küm etmeden, yapmacıksız bir biçimde söylediklerini yineliyorlar.

Bu satırlar 9 Kasım 1918 günü yazılmıştı. 9-10 Kasım gecesi, Almanya'dan, ilkin iktidarın işçi ve asker vekilleri Sovyetlerinin ellerine geçtiği Kiel ile öbür kuzey ve kıyı kentlerinde, sonra da gene Sovyetin iktidarı ele aldığı Berlin'de muzaffer bir devrimin başladığı haberi geliyordu.

Kautsky ye proleter devrim konusundaki broşürümü tamamlamak için yazmam gereken sonuç böylece gereksiz bir duruma geliyor.

10 Kasım 1918

V. Lénine, Œuvres, Paris-Moscou, t. 28 , pp. 235-329

Eriş Yayınları

RCP Merkez Komitesine,

17 /VI, 1919

"Yoldaş Troçki yanılıyor: burada, ne heveslilik, ne fesatlık, ne kapris, ne kafa karışıklığı, ne çaresizlik, ne de (Troçki'nin böylesine berbat bir ironi ile kınadığı) herhangi bir memnuniyet verici "unsur "yoktur. Var olan şey, Troçki'nin görmezden geldiği şeydir, yani, MK'nin çoğunluğunun Genel Merkez bir "sığınak" olduğu, ve Genel Merkezde her şeyin iyi olmadığı ve ciddi bir yenileme arayışında, radikal bir değişimin yollarını aramaya ikna olduğuna kanaat getirdiği ve bu yönde belirli bir adım attığıdır. Hepsi bu.

Lenin

Moscow, 17 /VI, 1919

V. I. Lenin, Collected Works, Vol. 44, p. 255

Çeviri EA

SENDİKALAR, MEVCUT DURUM VE TROÇKİ YOLDAŞIN HATALARI ÜZERİNE

VIII. Sovyet Kongresi Komünist Delegelerinin ve Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi ile Moskova İli Sendikalar Konseyi'nin Komünist Üyelerinin Birleşik Oturumunda Konuşma, 30

Aralık 1920

Yoldaşlar, her şeyden önce, düzeni ihlal ettiğim için özür dilerim, çünkü eğer insan tartışmaya katılmak istiyorsa raporu, ikinci raporu ve tartışma konuşmalarını dinlemesi gerekir. Ne yazık ki kendimi sağlık bakımından öylesine kötü hissediyorum ki, bunu yerine getiremedim. Fakat dün belli başlı basılı belgeleri okuma ve notlarımı hazırlama olanağı buldum. Bu düzen ihlalinin sizin açınızdan rahatsızlıklar yaratacağı açıktır: Diğerlerinin ne söylediğini bilmediğim için büyük ihtimalle bazı şeyleri tekrarlayacak ve yanıt verilmesi gereken şeyleri yanıtsız bırakacağım. Fakat başka türlü davranmam mümkün değildi.

Üzerinde duracağım ana belge Troçki yoldaşın "Sendikaların Rolü ve Görevleri Üzerine"[2] adlı broşürüdür. Bu broşürü Merkez komitesine sunduğu tezlerle karşılaştırıp bunların içine daldığımda, içerdikleri teorik hata ve çarpıcı yanlışların çokluğuna şaşıyorum. Bu sorunda büyük bir Parti tartışmasına soyunan biri, nasıl olur da temelli düşünülüp taşınılmış bir şeyler sunmak yerine böyle başarısız bir şey ortaya çıkarabilir? Bana göre temel teorik yanlışları içeren başlıca hususları kısaca belirtmek istiyorum.

Sendikalar sadece tarihsel olarak gerekli değil, aynı zamanda, proletarya diktatörlüğü koşulları altında proletaryayı neredeyse tamamen kapsayan sanayi proletaryasının tarihsel olarak kaçınılmaz örgütüdür. Bu, meselenin esasıdır ve Troçki yoldaş bunu sürekli unutmaktadır; o, bundan hareket etmemektedir, bunu takdir etmesini bilmemektedir. Ortaya attığı "Sendikaların Rolü ve Görevleri" konusu son derece geniş bir konudur.

Buraya kadar söylenenlerden proletarya diktatörlüğünün hayata geçirilmesinde sendikaların rolünün son derece önemli olduğu anlaşılmaktadır. Fakat bu nasıl bir roldür? Temel teorik sorunlardan biri olan bu sorunun müzakere edilmesine geçerken bunun son derece özel bir rol olduğu sonucuna varıyorum. Sanayi işçilerinin tümünü kapsayan ve onları örgütlenmeye çeken sendikalar, bir yandan egemen, iktidarı kullanan, yöneten sınıfın, diktatörlüğü gerçekleştiren sınıfın, devlet zorunu uygulayan sınıfın örgütüdür. Fakat sendikalar bir devlet örgütü, bir zor örgütü değil, eğitici bir örgüt, saflara kazandıran, eğiten bir örgüttür; bir okul, bir yönetim okulu, ekonomi yönetiminin bir okulu, bir komünizm okuludur sendikalar. Bu hiç alışılmadık türde bir okuldur, çünkü burada öğretmenler ve öğrenciler yok, kapitalizmin miras bıraktığı, kaçınılmaz olarak bırakmak zorunda olduğu şeyle, devrimci ileri birliklerin, yani proletaryanın devrimci öncüsünün kendi içinden çıkardığı şeyin olağanüstü özel belli bir kombinasyonu var. Ve bu gerçekleri dikkate almadan sendikaların rolünden söz etmek, kaçınılmaz olarak bir dizi yanlışa düşmek demektir.

Proletarya diktatörlüğü sisteminde sendikalar, deyim yerindeyse, partiyle devlet iktidarı arasında dururlar. Sosyalizme geçişte proletarya diktatörlüğü kaçınılmazdır, fakat bu diktatörlük, bütün sanayi işçilerini kapsayan bir örgüt tarafından gerçekleştirilmez. Neden? Bunu, Komünist Enternasyonal II. Kongresi'nin siyasi partilerin rolü üzerine tezlerinden okuyabiliriz[3]. Burada bu konuya girmek istemiyorum. Buradan partinin deyim yerindeyse proletaryanın öncüsünü içine aldığı ve proletarya diktatörlüğünü bu öncünün gerçekleştirdiği sonucu çıkar. Ve eğer sendikalar gibi bir temel yoksa diktatörlük gerçekleştirilemez, devlet işlevleri yerine getirilemez. Bu işlevler de yine yeni türden bir dizi özel kurumun yardımıyla yerine getirilmek zorundadır: Sovyet aygıtı. Pratik sonuçlar açısından bu durumun özelliği nedir? Sendikaların öncünün kitlelerle bağım kurmasıdır, sendikaların, günlük çalışmalarıyla, bizi kapitalizmden komünizme

götürebilecek tek sınıf olan sınıfın kitlelerini ikna etmeleridir. Bir yandan bu. Öte yandan sendikalar devlet iktidarının "rezervuarı"dır.

Kapitalizmden komünizme geçiş döneminde sendikalar budur işte. Esasen bu geçiş, kapitalizm tarafından büyük işletme için eğitilmiş ve küçük mülk sahibi çıkarlarından kopmuş biricik sınıfın hegemonyası olmadan yerine getirilemez. Proletarya diktatörlüğü ise, bütün proletaryayı kapsayan bir örgüt tarafından gerçekleştirilemez, çünkü sadece bizde, en geri kapitalist ülkelerden birinde değil, aynı zamanda tüm diğer kapitalist ülkelerde de proletarya hâlâ öyle dağınık, öyle ezilmiş, (tek tek ülkelerdeki emperyalizm tarafından) yer yer öylesine bozulmuştur ki, bütün proletaryayı kapsayan bir örgüt, proletaryanın diktatörlüğünü doğrudan gerçekleştiremez. Diktatörlüğü ancak sınıfın devrimci enerjisini içine almış öncü gerçekleştirebilir. Böylece bir dizi çarka benzeyen bir şey ortaya çıkar. Proletarya diktatörlüğünün esas temelinin, kapitalizmden komünizme geçişin en derin özünün mekanizması da böyledir. Daha buradan, Troçki yoldaş birinci tezde, "ideolojik karmaşa"ya işaret ederek bir krizden, özellikle ve öncelikle sendikaların krizinden söz ettiğinde, burada özünde bir şeylerin ilkesel olarak yanlış olduğu görülebilir. Bir krizden söz edilmek isteniyorsa, bu ancak politik durumun tahlilinden sonra yapılabilir. "İdeolojik karmaşa" aslında Troçki'de vardır, çünkü o kapitalizmden komünizme geçiş bakış açısından sendikaların rolü temel sorununda, burada basit bir sistemin olamayacağını, birçok çarklıdan oluşan karmaşık bir sistemin söz konusu olduğunu, çünkü proletarya diktatörlüğünün bütün olarak örgütlenmiş proletarya tarafından gerçekleştirilemeyeceğini dikkate almamış, gözden kaçırmıştır. Diktatörlük, öncüden ileri sınıfın kitlesine ve ondan emekçiler kitlesine bazı "transmisyonlar" olmadan gerçekleşemez. Rusya'da bu kitle bir köylü kitlesidir, başka ülkelerde böyle bir kitle yoktur, ama en gelişmiş ülkelerde bile proleter olmayan ya da saf proleter olmayan bir kitle

vardır. Buradan bile gerçekte bir ideolojik karışıklık çıkmaktadır. Ne var ki Troçki tamamen haksız bir şekilde başkalarını bununla suçluyor.

Üretimde sendikaların rolü sorununu aldığımda Troçki'de şu temel yanlışı görüyorum ki, o tüm zaman boyunca "prensip"ten söz ediyor, hep "genel ilke"den söz ediyor. Bütün tezlerinde meseleleri "genel ilke" açısından ele alıyor. Sorunun konulusu ta baştan temelli yanlış. IX. Parti Kongresi'nin sendikaların üretimdeki rolü üzerinde yeterince, hatta yeterinden fazla söz ettiğinden bahsetmek istemiyorum [4] Bizzat Troçki'nin kendi tezlerinde, Almanların dediği gibi Troçki'nin "şamar oğlanı" rolünü oynayan, ya da polemik sanatını icra ettiği obje olan Losovski ve Tomski'nin son derece açık ifadelerini alıntıladığından da söz etmek istemiyorum. İlkesel görüş ayrılıkları yok, bunun için bizzat Troçki'nin alıntıladığı şeyleri yazmış olan Tomski ve Losovski'yi arayıp bulmak yanlıştır. Ne kadar gayretle aranırsa aransın, ilkesel görüş ayrılıkları alanında burada ciddi bir şey bulunamayacaktır. Aslında en büyük hata, ilkesel hata, Troçki yoldaşın şimdi sorunu "ilke" düzeyinde koyarak Parti'yi ve Sovyet iktidarını geriye savurmasıdır. Tanrıya şükrolsun ki ilkelerden, pratik, nesnel çalışmaya geçmiş bulunuyoruz. Smolni'de* ilkeler üzerine gevezelik ettik, hem de kesinlikle gereğinden fazla. Bugün, üç yıl sonra, üretim sorununun bütün hususlarında, bu sorunun tam bir dizi bileşenine ilişkin, imzalanmış ve sonra bizzat bizim tarafımızdan unutulmuş, bizzat bizim tarafımızdan uygulanmayan kararnameler mevcuttur — bu kararnamelerin durumu o kadar acıklıdır. Sonra da ilkeler üzerine mırın kırın ediliyor ve ilkesel görüş ayrılıkları keşfediliyor. Üretimde sendikaların rolü sorunuyla ilgili, herkesçe, pişmanlıkla itiraf etmek zorundayım ki benim tarafımdan da unutulmuş bir kararnameden söz edeceğim.*

* Eski Smolni Enstitüsü Ekim Devrimi'nden sonraki ilk dönemde Sovyet Hükümeti'nin merkeziydi. —Alm. Red.

Var olan gerçek görüş ayrılıkları, yukarıda saydıklarım bir yana bırakılırsa, kesinlikle genel ilke sorunlarıyla ilgili değildir. Buna karşılık, Troçki yoldaşla aramdaki yukarıda saydığım "görüş ayrılıklarına işaret etmek zorundaydım, çünkü son derece kapsamlı bir konu olan "Sendikaların Rolü ve Görevleri" konusunu seçen Troçki yoldaş, bana göre, proletarya diktatörlüğü sorununun özüyle bağıntılı olan bir dizi hataya düşmüştür. Fakat bunu bir yana bırakırsak, ortaya şu soru çıkıyor: Çok gereksinim duyduğumuz tek adammışçasına iş birliği bizde gerçekten neden mümkün olmuyor? Kitleye nasıl yaklaşılacağı, kitlenin nasıl kazanılacağı, kitleyle nasıl bağ kurulacağının yöntemleri üzerine görüş ayrılıkları yüzünden mümkün olmuyor. Meselenin püf noktası budur. Ve kapitalizm koşulları altında kurulan, kapitalizmden komünizme geçişte kaçınılmaz olan, uzak gelecekte tartışmaya açık kuruluşlar olarak sendikaların özelliği tam da buradadır. Bu, sendikaların tartışmaya açık olacakları uzak bir gelecektir; torunlarımız bunun üzerine sohbet edeceklerdir. Bugün önemli olan ise kitlelere nasıl yaklaşılacağı, onların nasıl kazanılacağı, onlarla nasıl birleşileceği, çalışmanın (proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirme çalışmasının) karmaşık transmisyonlarının nasıl sağlanacağıdır. Dikkat edin, çalışmanın karmaşık transmisyonları dediğimde Sovyet aygıtını kastetmiyorum. Orada daha ne tür transmisyon karmaşıklığının görüleceği apayrı bir konudur. Şimdilik sadece soyut ve ilkesel olarak, kapitalist toplumdaki sınıflar arasındaki ilişkilerden söz ediyorum; orada proletarya var, proleter olmayan emekçi kitleler var, küçük-burjuvazi var ve burjuvazi var. Sovyet aygıtı içinde bürokratizm olmasa bile, sadece bu açıdan bile, kapitalizm tarafından yaratılmış olan şey transmisyonların olağanüstü karmaşıklığına yol açmaktadır. Ve sendikaların "görevi"nin zorluğunun nerede olduğu sorusunu sorarken öncelikle bu düşünülmelidir. Gerçek görüş ayrılığı, yineliyorum, kesinlikle Troçki yoldaşın onu gördüğü yerde değil, bilakis kitlelerin nasıl kazanılacağı, kitlelere nasıl yaklaşılacağı, onlarla nasıl birleşileceği sorununda

yatmaktadır. Şunu söylemek zorundayım: Eğer kendi öz pratiğimizi, kendi deneyimimizi, küçük çapta da olsa dikkatle ve inceden inceye inceleseydik, Troçki yoldaşın bu broşürünün dolup taştığı yüzlerce gereksiz "görüş ayrılıkları"ndan ve ilkesel hatalardan kaçınırdık. Örneğin bu broşürde tezlerin bütünü "Sovyet sendikacılığına karşı polemiğe ayrılmıştır. Başka dert yoktu, yeni bir umacı bulundu! Kim bu umacı? Ryazanov yoldaş. Ryazanov yoldaşı 20 yılı aşkın zamandır tanıyorum. Siz onu zaman olarak değil ama, yaptıklarıyla epeyce tanıyorsunuz. Biliyorsunuz ki, şiarları değerlendirmek, onun hiç kuşkusuz var olan güçlü yanlarından biri değildir. Ve kalkıp tezlerde, Ryazanov yoldaşın bazen son derece isabetsiz biçimde söylediklerini "Sovyet sendikacılığı olarak gösterecekmişiz! Bunun ciddiye alınacak bir yanı var mı? Eğer böyleyse, bir "Sovyet sendikacılığı, bir "Sovyet anti-barış anlaşmacılığı" ve daha birçok şey söyleyebiliriz. Herhangi bir Sovyet "izm"inin uydurulamayacağı tek bir husus yoktur. (Ryazanov: Sovyet anti-brestizmi.) Evet, çok doğru: "Sovyet anti-brestizmi".

* Kastedilen Arkadaşça Disiplin Mahkemeleri üzerine kararnamedir; bkz. Not 8. —Alm. Red.

Fakat böyle gayri ciddi şeylerle uğraşan Troçki yoldaş hemen bir hataya düşüyor. Ona göre, işçi sınıfının maddi ve manevi çıkarlarını savunmak işçi devletinde sendikaların görevi değildir. Bu bir hatadır. Troçki yoldaş "işçi devleti"nden söz ediyor. İzninizle bu bir soyutlamadır. 1917'de işçi devleti diye yazmamız anlaşılır bir şeydi; fakat bugün birisi gelip bize "burjuvazinin olmadığı, devletin işçi devleti olduğu bir ortamda işçi sınıfını niçin, kime karşı savunmak gerekiyor" derse eğer, apaçık bir hataya düşmüş olur. O tam bir işçi devleti değildir, mesele de bu ya zaten. Troçki yoldaşın temel hatalarından biri burada-dır. Şimdi genel ilkelerden amaca uygun müzakereye ve kararnamele-re geçtik, fakat pratik ve amaca uygun olana girişmekten alıkonulmak [s.33] isteniyoruz. Bu olmaz. Gerçekte bir işçi devleti değil, bir işçi-köylü devletimiz var. Bu birincisi. Bundan

ise pek çok sonuç çıkar. (Buharin: Nasıl bir devlet? Bir işçi-köylü devleti mi?) Gerçi Buharin yoldaş arkadan "Nasıl bir devlet? Bir işçi-köylü devleti mi?" diye bağırıyor, ama ona yanıt vermeyeceğim*. Ama isteyen, yeni sona eren Sovyet Kongresi'ni anımsayabilir, ve yanıt oradadır.

Dahası var. Parti programımızdan —"Komünizmin ABC'si"[5]nin yazarının çok iyi bildiği bir dokümandır—, devletimizin bürokratik urlu bir işçi devleti olduğu anlaşılmaktadır. Ve devlete bu acıklı —nasıl ifade edeyim— etiketi yapıştırmak zorundayız. işte size geçiş döneminin gerçekliği. Pratikte böyle oluşmuş bir devlette sendikaların savunacakları bir şey olmadığını mı sanıyorsunuz, tamamen örgütlenmiş proletaryanın maddi ve manevi çıkarlarını savunurken sendikalar olmadan yapılabilir mi? Bu, teorik olarak son derece yanlış bir değerlendirme tarzıdır. Bu bizi soyutlama alanına ya da 15-20 yılda ulaşacağımız ideal alanına atar; ben bu sürede bile ulaşacağımızdan emin değilim ya. Oysa önümüzde, eğer aydın gevezeliklerine ya da soyut değerlendirmelere ya da bazen "teori" gibi görünen, gerçekte ise bir yanılgı, geçişin özelliklerinin yanlış değerlendirilmesi olan şeylere kapılmazsak, iyi bildiğimiz gerçeklik var. Bugünkü devletimiz öyle ki, tamamen örgütlenmiş proletarya kendisini savunmak zorundadır, biz ise bu işçi örgütlerinden işçileri kendi devletlerine karşı savunmak için ve devletimizin işçiler tarafından savunulması için yararlanmalıyız. Her iki savunma da, devlet önlemlerimizle, sendikalarımızla anlaşmamızın, "birleşmemiz"in özgül bir birbirine geçmesi sayesinde olmaktadır.

Bu birleşme üzerinde daha durmam gerekecek. Fakat tek başına bu sözcük bile burada "Sovyet sendikacılığı kılığında bir düşman uydurmanın bir hata olduğunu gösteriyor. Çünkü "birleşme" kavramı daha birleştirilmesi gereken farklı şeylerin varlığını ifade eder: "birleşme" kavramında, devletin aldığı önlemlerden tamamen birleşmiş proletaryanın maddi ve manevi çıkarlarını devlete karşı

savunmak için yararlanma içeriklidir. Fakat artık bir birleşme sürecine değil, bir birleşmişliğe, bir kaynaşmaya sahip olduğumuz gün ilkesel "görüş ayrılıkları" ya da soyut teorik değerlendirmeler üzerine değil, pratik deneyim üzerine amaca uygun görüşmelerin olacağı bir kongre toplayacağız. Troçki yoldaşın sendika "bürokratları" olarak —bu kavgada bürokratik eğilimlerin hangi tarafta olduğuna daha sonra geleceğim— gösterdiği Tomski yoldaşla ve Losovski yoldaşla ilkesel görüş ayrılıkları bulma çabası da hakeza yanlıştır. Şunu çok iyi biliyoruz: Eğer Ryazanov yoldaşın bazen mutlaka bir şiar, hem de nerdeyse ilkesel bir şiar icat etme gibi küçük bir zaafı varsa da, Tomski yoldaş var olan birçok günahını bir de bu günahla çoğaltmıyor. O nedenle bana; burada Tomski yoldaşa karşı (Troçki yoldaşın yaptığı gibi) ilkesel bir savaş açmak her türlü ölçüyü aşıyormuş gibi görünüyor. Buna düpedüz şaştım kaldım. Hepimizin fraksiyonel, teorik ve başka her türlü görüş ayrılıkları bakımından çok günah işlediğimiz —elbette bazı yararlı şeyler de yaptık— bir zaman oldu, fakat o zamandan beri büyüdüğümüzü sanırdım. İlkesel görüş ayrılıkları icat etmek ve bunları abartmaktan amaca uygun çalışmaya geçmenin zamanı gelmiştir. Ben Tomski'nin teorisyen yanının ağır bastığını, Tomski'nin teorisyenlik iddiasında bulunduğunu hiçbir zaman duymadım; belki bu onun bir hatasıdır, bu başka bir sorun. Fakat sendika hareketi içine girmiş olan Tomski, bu geçişi yansıtmak zorundaysa —bilinçli ya da bilinçsiz, bu başka bir sorun; ben Tomski'nin bunu her zaman bilinçli yaptığını söylemiyorum—, durumuyla bu karmaşık geçişi yansıtmak zorundaysa, bir şeyler kitlenin canını acıtıyor ve o canını acıtan şeyin ne olduğunu bilmiyorsa, bunu Tomski de bilmiyorsa, fakat yüksek sesle bağırıyorsa, iddia ediyorum, bu bir kusur değil bir kazanımdır. Tomski'de tek tek birçok teorik yanlış bulunacağından eminim. Ve biz de masaya oturup, düşünüp taşınarak bir karar ya da tezler kaleme aldığımızda her şeyi düzelteceğiz, ama belki de düzeltmeyeceğiz, çünkü işletme çalışması önemsiz teorik görüş ayrılıklarını düzeltmekten daha ilginçtir.

* Ayrıntılı bilgi için bkz. "Parti Krizi" adlı makale, elinizdeki cilt, s. 52 ve devamı. —Red.

Şimdi "üretim demokrasisi"ne geliyorum; bu deyim yerindeyse Buharin için. Her insanın küçük zaafları olduğunu pekâlâ biliyoruz, büyük bir insanın da küçük zaafları olur, Buharin'in de var. Buharin için sözcüğün süslü püslü olması yeter, bundan vazgeçemez. 7 Aralık'taki MK Plenumunda Buharin, üretim demokrasisi üzerine adeta şehvetle bir karar kaleme almıştı. Ve "üretim demokrasisi" üzerine düşündükçe, bunun teorik olarak yanlış, iyice düşünülüp taşınılmamış olduğunu o kadar açık görüyorum. Kafa karışıklığından başka bir şey değil. Ve bu örneğe ilişkin bir kez daha, en azından bir Parti toplantısında şu söylenmelidir: "Daha az süslü sözcükler Buharin yoldaş, bu sizin için, teori için, Cumhuriyet için yararlı olacak." Üretim her zaman gereklidir. Demokrasi ise sadece politik bir kategoridir. Bu sözcüğün bir konuşmada, bir makalede kullanılmasına söylenecek bir şey yok. Bir makale tek bir karşılıklı ilişkiyi ele alır ve bunu canlı biçimde ifade eder, hepsi bu. Fakat siz bunu bir teze dönüştürürseniz, bunu, "onaylayanlar" ve onaylamayanları birleştiren bir şiar haline getirmek isterseniz, Troçki'nin yaptığı gibi Parti "iki eğilim arasında seçim yapmak" zorundadır denirse, bu çok tuhaftır. Ben Parti'nin "seçim yapmak" zorunda olup olmayacağı ve Parti'nin "seçim yapmak" zorunda bırakıldığı bir duruma sokulmasının kimin suçu olduğu üzerinde ayrıca duracağım. İş buraya kadar vardığına göre şunu söylemek zorundayız: '"Üretim demokrasisi' gibi teorik açıdan yanlış, kafa karışıklığından başka bir şey içermeyen şiarları mümkün olduğunca az seçin." Gerek Troçki, gerekse de Buharin, ikisi de bu kavramı teorik olarak net biçimde düşünmemiş ve dili diline dolanmışlardır. "Üretim demokrasisi" onların etkilendiği düşünce halkasına kesinlikle ait olmayan düşüncelere yol açıyor. Onlar üretimi öne çıkarmak, dikkatleri üretim üzerinde yoğunlaştırmak istiyorlardı. Herhangi bir şeyi bir makalede, bir konuşmada vurgulamak bir şeydir;

fakat bu teze dönüştürülür ve Parti seçim yap-mak durumunda bırakılırsa şunu söylerim: Buna karşı çıkın, çünkü bu kafa karışıklığıdır. Üretim her zaman gereklidir, demokrasi her zaman değil. Üretim demokrasisi bir dizi temelden yanlış düşünce üretiyor. Bireysel yönetim vaaz ettiğimizden bu yana fazla vakit geçmedi. Karışıklık yaratmamak ve insanların kafasının karışması tehlikesine yol açmamak gerekir: Bir demokrasi, bir bireysel yönetim, bir diktatörlük. Diktatörlükten de asla vazgeçilmemelidir — Buharin'in arkadan "Çok doğru" diye seslendiğini duyuyorum.

Devam edelim. Eylül'den bu yana aciliyet ilkesinden eşitliğe geçişten söz ediyoruz, bunu MK'nın onayladığı Parti Konferans kararında söylüyoruz.[6] Zor bir sorun, çünkü bu iki kavram birbirini dışlarken, şu ya da bu biçimde eşitleme ve aciliyet ilkesini birleştirmek zorunludur. Fakat birazcık da olsa Marksizm'i öğrendik, zıtlıkların ne zaman ve nasıl birleştirileceğini ve birleştirilmesi gerektiğini öğrendik ve, esas mesele budur, devrimimizde üç buçuk yıl içinde sık sık pratikte karşıtları birleştirdik.

Soruna çok dikkatli ve bilinçli yaklaşmak gerektiği açıktır. Biz, daha yediler ve sekizler grubunun ve Buharın yoldaşın "Tampon" grubunun[7] oluştuğu MK'nın o sıkıntılı plenum toplantılarında* bu ilkesel sorunlar üzerine konuştuk ve daha bu toplantılarda aciliyet ilkesinden eşitliğe geçişin kolay bir iş olmadığını saptadık. Ve şimdi Eylül Konferansı'nın bu kararını yerine getirmek için biraz çalışmak zorundayız. Bu karşıt kavranılan bir kakafoni oluşturacak biçimde de, bir senfoni oluşturacak biçimde de birleştirmek mümkündür. Aciliyet ilkesi, bir üretim dalına, gerekli tüm diğer üretim dallan karşısında özellikle yaşamsal önemi nedeniyle ayrıcalıklı davranmak anlamına gelir. Bu ayrıcalık nerededir? Ayrıcalık nereye kadar uzanabilir? Bu zor bir sorun ve söylemeliyim ki, bu sorunun çözümü için tam uygulama iradesi yetmez, son derece mükemmel niteliklere sahip, fakat sadece doğ-ru yerde istihdam edildiğinde yeterlilik gösteren kahraman bir

insan da yetmez; burada çok özel bir sorunu gereğince değerlendirmeyi bilmek gerekir. Yani aciliyet ilkesi ve eşitlik sorunu ortaya atılıyorsa eğer, bu sorunu her şeyden önce iyi düşünerek ele almak gerekir, fakat Troçki yoldaşın çalışmasında tam da bundan eser yok; ilk tezlerini ne kadar çok değiştirirse, o kadar çok yanlış iddia ortaya çıkıyor. Örneğin son tezlerinde şunları okuyoruz: * Kastedilen 8-9 Kasım ve 6 Aralık 1920 tarihindeki, sendikaların görevleri ve gemi işçilerinin Tsektran'la (Demiryolu ve Gemi İşçileri Merkez Komi-tesi) çatışması konusunda tavır alan MK Plenum toplantılarıdır.

"…tüketim alanında, yani emekçilerin kişisel yaşam koşullan alanında eşitleyici bir çizgi uygulamak gerekir. Buna karşılık üretim alanında aciliyet ilkesi bizim için daha uzun süre tayin edici olarak kalacaktır…" (Troçki'nin broşüründe 41. tez, s. 31).

Bu teorik olarak tam bir kafa karışıklığıdır. Bu tamamen yanlıştır. Aciliyet ilkesi ayrıcalık anlamına gelir, fakat tüketimsiz ayrıcalık hiçbir şeydir. Eğer bana çeyrek ekmek alacağım kadar ayrıcalık tanınıyorsa, böyle bir ayrıcalığı nezaketle reddederim. Aciliyette ayrıcalık tüketimde de ayrıcalık demektir. Aksi halde aciliyet bir hayaldir, bir hiçistandır, biz ise materyalistiz. İşçiler de materyalist; acil çalışma deniyorsa, ekmek, giyecek ve et de versinler. Bu sorunları somut vesilelerle Savunma Konseyi'nde tartışırken sadece bu biçimde anladık ve anlıyoruz. Biri çizme ister ve şöyle der: "Acil çalışma yapıyoruz", bir diğeri ise şöyle demektedir: "Bana çizme vermek zorundasın, yoksa acil işlerde çalışan işçilerin dayanamayacak ve senin aciliyetin yerle bir olacak."

Eşitlik ve aciliyet ilkesiyle ilgili olarak sorunun tezlerde temelli yanlış konulduğu görülüyor. Fakat bunun dışında pratikte sınanmış ve ulaşılmışın gerisine düşüldüğü ortaya çıkıyor. Böyle olmaz; buradan doğru dürüst bir şey çıkmaz.

Devam edelim: "Birleşme" sorunu. En doğrusu bugün "birleşme" konusunda susmak olurdu. Söz gümüşse sükût altındır. Neden? Çünkü birleşmeye pratikte başladık; ülkemizde bir tek büyük İl Ekonomi Konseyi, Yüksek Ekonomi Konseyi'nin ve Ulaşım Halk Komiserliği vs.nin tek bir büyük sektörü yoktur ki, birleşme pratikte gerçekleşmemiş olsun. Peki sonuçlar tamamen mükemmel mi? Asıl zorluk tam da burada. Birleşmenin nasıl gerçekleştiği ve bununla neler elde edildiğine ilişkin pratik deneyim incelensin. Şu ya da bu kurumda birleşmenin hayata geçirilmesini sağlayan kararnameler sayılamayacak kadar çok.

Fakat bundan nasıl bir sonuç elde edildiği, İl Sendika Konseyi'nin belli bir üyesinin İl Ekonomi Konseyi'nde belli bir mevkie sahip olduğu belli bir sanayi dalında şu ya da bu birleşme durumunun sonucunun ne olduğunu, bunun neye yol açtığını, onun bu birleşmeyi kaç ay sürdür-düğünü vs. pratikte incelemeyi, kendi öz pratik deneyimlerimizi amaca uygun incelemeyi henüz başaramadık. Birleşme üzerine ilkesel bir gö-rüş ayrılığı icat etmeyi ve bir hata işlemeyi becerdik, bunda ustayız; fakat kendi deneyimimizi incelemeye ve gözden geçirmeye yokuz. Tarımın iyileştirilmesi üzerine yasanın şu ya da bu uygulaması bakımından tarım bölgelerinin incelenmesi için seksiyonların dışında birleşme-nin de incelenmesi, Saratov ili değirmen sanayiinde, Petrograd metal sanayiinde, Donets Havzası kömür madenciliğinde vs. birleşmenin sonuçlarının incelenmesi için seksiyonların olduğu, bu seksiyonların bir sürü belge topladıktan sonra "şunu inceledik" diye açıklama yaptıkları Sovyet kongreleri gerçekleştiğinde şunu diyeceğim: "Evet, pratik işlerle uğraşmaya başladık, çocukluk dönemini geride bıraktık!" Fakat birleşmeye üç yıl harcadıktan sonra birleşme üzerine ilkesel görüş ayrılıklarının uydurulduğu "tezler" önümüze sürülüyorsa — bundan daha acıklı ve yanlış ne olabilir? Birleşme yoluna girdik ve girmekle doğru yaptığımızdan kuşku duymuyorum, fakat henüz deneyimlerimizin

sonuçlarını henüz yeterince incelemedik. O nedenle birleşme sorununda biricik akıllı taktik susmaktır.

Pratik deneyim incelenmelidir. Ben, pratik birleşme durumlarına ilişkin talimatlar içeren kararname ve emirler imzaladım ve pratik, tüm teoriden yüz kez daha önemlidir. O nedenle, "Gelin, 'birleşme' üzerine konuşalım" dendiğinde şu yanıtı veriyorum: "Gelin, neler yaptıklarımızı inceleyelim." Birçok yanlış yaptığımıza hiç kuşku yok. Aynı şekilde kararnamelerimizin büyük kısmının değişikliğe gereksinim duyuyor olması da mümkündür. Bunu kabul ediyorum, ve kararnamelere aşık da değilim. Fakat pratik önerilerle gelin: şu ve şu değiştirilmelidir deyin. Sorunu amaca uygun koymak böyle olur. Bu verimsiz bir çalışma olmayacaktır. Bu, bürokratik projeciliğe yol açmayacaktır. Troçki'nin broşüründe "Pratik Sonuçlar" adlı VI. bölümü aldığımda, pratik sonuçların tam da böyle bir hastalıktan mustarip olduğunu görüyorum. Çünkü orada Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi'nde ve Prezidyumunda üyelerin üçte biriyle yarısının, heyetlerde üyelerin yarısıyla üçte ikisinin, her iki organın üyelerinden oluşması gerektiği vs. söylenmektedir. Neden? İşte öyle, "göz kararı"na göre. Elbette kararnamelerimizde bu tür oranlar sık sık "göz kararı" saptanıyor, peki bu kararnamelerde neden kaçınılmazdır? Ben tüm kararnamelerin savunucusu değilim ve onları gerçekte olduklarından iyi göstermek istemiyorum. Kararnamelerde sık sık üyelerin yarısı, dörtte biri vs. gibi nisbi nicelikler göz kararı saptanır. Bu bir kararnamede olursa, bunun anlamı şudur: Böyle yapmaya çalışın, sonra "çaba"nızın sonuçlarına bakacağız. Ortaya ne çıktığım inceleyeceğiz. İncelediğimizde de ilerleyeceğiz. Birleşmeyi sağlıyoruz ve bunu gittikçe daha iyi yapacağız, çünkü gittikçe daha pratik ve amaca uygun olacağız.

Fakat ben, öyle görülüyor ki, "üretim propagandasını ele almaya başladım bile. Başka yolu yok! Üretimde sendikaların rolü üzerine açıklamalarda bu soruna değinmek zorunludur.

O halde, üretim propagandası sorununa geçiyorum. Bu da nesnel bir sorundur ve biz bu sorunu nesnel koyuyoruz. Üretim propagandası için devlet kurumları mevcut. Bunların iyi mi kötü mü olduklarını bilmiyorum, denemek gerekir; ve bu sorun üzerine "tezler" kaleme almak kesinlikle gerekli değildir.

Eğer genel olarak üretimde sendikaların rolünden söz ediliyorsa, demokrasi sorunuyla ilgili olarak mutat demokratizmden başka bir şeye gereksinim yoktur. "Üretim demokrasisi" gibi safsatalar yanlıştır, bundan bir şey çıkmaz. Bu birincisi. İkincisi, üretim propagandası. Kurumlar oluşturulmuş durumda. Troçki'nin tezleri üretim propagandasından söz ediyor. Hiç gereği yok, çünkü "tezler" burada eskimiş bireydir. Kurumların iyi mi kötü mü olduğunu şimdilik bilmiyoruz. Bunları pratikte denemek istersek bunu söyleyebileceğiz. Gelin inceleme ve araştırma yapalım. Diyelim ki kongrede her biri on kişiden oluşan on seksiyon atandı. "Üretim propagandasıyla ilgilendin mi? Nasıldı? Ortaya ne sonuç çıktı?" Bunu inceledikten sonra, özel başarılar elde etmiş olanları ödüllendirecek, başarısız olduğu görülen bir girişimden vazgeçeceğiz. Henüz zayıf ve az olmasına rağmen yine de mevcut olan bir pratik deneyimimiz var; ve şimdi bu deneyimden geriye, "ilkesel tezler"e savruluyoruz. Bu, "Trade-unionculuk"tan ziyade gerici bir harekettir.

Devam ediyorum, üçüncüsü primler. Üretimde sendikaların rolü ve görevlerini alalım: aynî prim verilmesi. Buna başlandı. İş yürüyor. Bunun için 500 bin pud tahıl ayrıldı; bunun 170 bini şimdiden verildi. Bunların doğru biçimde verilip verilmediğini bilmiyorum. Halk Komi-serleri Konseyi'nde dağıtım tarzının iyi olmadığına işaret edildi, prim yerine ücrete ek yapıldığı söylendi; gerek sendikacılar, gerek Çalışma Halk Komiserliği çalışanları buna işaret ettiler. Meseleyi incelemek üzere bir komisyon atadık, fakat inceleme henüz tamamlanmadı. 170 bin pud tahıl dağıtıldı, fakat bu dağıtım öyle yapılmalıdır ki, işletmeci olarak kahramanlık, dürüstlük, yetenek ve

özveri göstermiş kişiler, tek sözcükle Troçki'nin söylediği nitelikler ödüllendirilmiş olsun. Fakat şimdi gerekli olan bunu tezlerde söylemek değil, ekmek ve et vermektir. Diyelim ki belli bir işçi kategorisini etten mahrum bırakmak ve bu eti "acil" işlerde çalışan işçilere prim biçiminde vermek daha iyi olmaz mı? Biz böyle bir aciliyet ilkesini reddetmiyoruz. Bu aciliyet ilkesi gereklidir. Aciliyet ilkesini uygulamamızın pratik deneyimini ayrıntılı biçimde incelemeliyiz.

Devamla, dördüncüsü, Disiplin Mahkemeleri. Sendikaların üretimdeki rolü, "üretim demokrasisi" —Buharin yoldaş beni hoş görsün—, eğer disiplin mahkemelerimiz yoksa bunların hiçbir önemi yoktur. Sizin tezlerinizde ise bu konuda hiçbir şey yok. Yani Troçki'nin tezlerinden ve Buharin'in tavrından gerek ilkesel, gerekse de teorik ve pratik olarak şu sonuç çıkmaktadır: Bu konuda yakamıza yapışmayın!

Ve kendi kendime, sorunu Marksist tarzda koymuyorsunuz dediğimde asıl o zaman bu sonuca ulaşıyorum. Sanki tezlerin bir dizi teorik hata içermesi yetmezmiş gibi, "Sendikaların Rolü ve Görevleri"nin değerlendirilmesine yaklaşım tarzı da yanlıştır, çünkü böylesine kapsamlı bir konuya mevcut durumun özelliklerini politik yanıyla düşünmeden yaklaşılamaz. RKP IX. Parti Kongresi'nin sendikalar üzerine kararında Buharin yoldaşla birlikte, politikanın ekonominin en yoğunlaşmış ifadesi olduğunu boşuna yazmadık. [9]

Mevcut politik durumu tahlil etmek istiyorsak, geçiş dönemi içinde bir geçiş dönemi yaşadığımızı söyleyebiliriz. Tüm proletarya diktatörlüğü bir geçiş dönemidir, fakat şimdi deyim yerindeyse bir sürü yeni geçiş dönemi mevcut. Ordunun terhis edilmesi, savaşın sona ermesi, eskiye nazaran çok daha uzun bir barışçıl nefes molası olasılığı, savaş cephesinden emek cephesine daha kalıcı bir geçiş. Tek başına, sadece bundan dolayı bile, proletarya sınıfının köylülük sınıfıyla ilişkisi değişmektedir. Nasıl değişmektedir? Bunu dikkatle değerlendirmek gerekir, ama sizin tezlerinizde bu konuda hiçbir şey görülmüyor. Bunu

tam olarak değerlendirmediğimiz sürece beklemeyi bilmek gerekir. Halk bitkin düşmüş durumda, bazı acil üretim dalları için kullanılacak olan bir dizi stok şimdiden harcandı. Proletaryanın köylülükle ilişkisi değişiyor. Savaş yorgunluğu fevkalade büyük, ihtiyaçlar çoğaldı, oysa üretim artmadı ya da yeterince artmadı [10] Öte yandan ben daha VIII. Sovyet Kongresi'ne raporumda, daha önce bir ikna zemini yaratmayı bildiğimizde zoru doğru biçimde ve başarıyla uyguladığımıza dikkat çektim.* Söylemek zorundayım ki, Troçki ve Buharin bu son derece önemli düşünceyi dikkate almamışlardır.

Bütün yeni üretim görevleri için yeterince geniş ve sağlam bir ikna zemini oluşturduk mu? Hayır, buna neredeyse başlamadık bile. Kit-leleri henüz işin içine çekmedik. Kitleler ise hemen bu yeni görevlere geçebilirler mi? Geçemezler, çünkü diyelim ki çiftlik beyi Vrangel'i yıkmanın gerekli olup olmadığı, bu amaç için özveride bulunmaktan kaçınılıp kaçınılmayacağı sorusu artık özel bir propaganda gerektirmiyor. Buna karşılık üretimde sendikaların rolü sorununu —eğer "ilkesel" sorunu, "Sovyet trade-unionculuğu üzerine değerlendirmeler ve benzeri saçmalıkları kastetmiyorsak—, sorunun nesnel yanını kastediyorsak, o zaman bu sorunu incelemeye yeni başladık, üretim propagandası için kurumu yeni oluşturduk; henüz deneyimimiz yok. Aynî primi uygulamaya koyduk, fakat henüz herhangi bir deneyimimiz yok. Disiplin mahkemeleri kurduk, fakat sonuçlan henüz bilmiyoruz. Oysa politik açıdan, özellikle kitlelerin hazırlanması en önemli şeydir. Sorun bu yanıyla hazırlandı, incelendi, düşünüldü ve tartıldı mı? Hiç de değil. Ve temel, belirleyici, tehlikeli politik hata burada yatıyor, çünkü burada herhangi bir başka sorunda olduğundan çok daha fazla şu kurala göre hareket etmek gerekmektedir: "Yedi kez ölç, bir kez biç". Oysa burada bir kez bile ölçmeden biçmeye girişildi. "Parti iki eğilim arasında seçim yapmak" zorundadır deniyor, oysa bir kez bile ölçmediler, üstelik yanlış bir fikir olan "üretim demokrasisi"ni icat ettiler.

Özellikle bürokratizmin kitlelerin karşısına gözle görülür biçimde çıktığı ve bürokratizm sorununu gündeme aldığımız böyle bir politik anda bu şiarın önemini kavramak gerekir. Troçki yoldaş tezlerde, kongrenin işçi demokrasisi sorununda "sadece oybirliğiyle saptaması" gerektiğini söylüyor. Bu doğru değil. Saptamak yetmez; saptamak, tamamen düşünülmüş ve tartılmış olanı saptamak demektir, ama üretim demokrasisi sorunu kesinlikle sonuna kadar düşünülmüş, sınanmış, gözden geçirilmiş değildir. "Üretim demokrasisi" şiarı ortaya atıldığında, kitlelerin bunu nasıl yorumlayacaklarını bir düşünün.

"Biz ortalama insanlar, kitleden insanlar, yeni bir biçimde çalışmak, çalışmayı iyileştirmek, bürokratları kovmak gerektiğini söylüyoruz, sen ise bizi üretimle ilgilenmek, üretim başarılarıyla demokrasiyi göstermek gerektiği gevezeliklerine boğmak istiyorsun, oysa ben böyle bürokratik bir müdürlük, bir genel idare vs. altında değil, başka bir yönetim altında üretimle ilgilenmek istiyorum." Kitleleri konuşturmadınız, kitlelerin meseleleri kavramasına ve düşünmesine izin vermediniz, Parti'nin yeni deneyimler edinmesine izin vermediniz, çok aceleniz var, abartıyor ve teorik olarak yanlış formüller oluşturuyorsunuz. Ve bu yanlışı uygulamadaki işgüzar kişiler kim bilir daha ne kadar ağırlaştıracaklar? Siyasi önder sadece nasıl önderlik ettiğinden değil, aynı zamanda önderlik ettiği kişilerin yaptıklarından da sorumludur. Bunu bazen bilmez, çoğu zaman da istemez, fakat sorumluluk ondadır.

Şimdi de bütün bu hataların artık mantıksal tahliller, öncüller ve düşünceler olarak değil, eylemlerde ifadesini buldukları Kasım Plenumuna (9 Kasım) ve Aralık Plenumuna (7 Aralık) geliyorum. MK içinde bir karmaşa ve kargaşalık olmuştu; bu, devrim sırasında Partimizin tarihinde ilk kez oluyor ve bu tehlikelidir. Esas mesele, bölünme olması, Buharin, Preobrajenski ve Serebryakov'un "Tampon" grubunun meydana çıkmasıydı, ki en çok zararı bu vermiş ve en büyük karışıklığı bu çıkarmıştır.

Ulaştırma Siyasi Merkezi'nin ve Tsektran'ın[11] tarihini anımsayın. Nisan 1920'deki RKP IX. Parti Kongresi'nin kararında Ulaştırma Siyasi Merkezi'nin "geçici" organ olarak kurulacağı, "mümkün olduğunca kısa süre içinde" normal duruma geçilmesi gerektiği söyleniyordu. Eylül'de şunu okuyabilirsiniz: "Normal duruma geçin".*

Kasım'da (9 Kasım) Plenum toplanıyor[12] ve Troçki tezleriyle trade-unionculuk üzerine açıklamalarıyla geliyor. Troçki'de üretim propagandası üzerine bazı cümleler ne kadar güzel olsa da, bütün bunların kesinlikle yersiz olduğu, meseleyle ilgisi bulunmadığı, geriye doğru bir adım oluşturduğu, şu an MK'nın bununla uğraşamayacağını söylemek gerekiyordu. Buharin "çok iyi" diyor. Belki de çok iyidir,

Bkz. "RKP MK Haber Bülteni", No. 26, S.2.MK Eylül Plenumu Kararı, Madde 3: "MK devamla, çalışmaları desteklemek ve harekete geçirmek için geçici bir manivela olarak Ulaştırma Siyasi Merkezi'ni ("Glavpolit-puti") ve Gemicilik Siyasi Yönetimi'ni ("Politvod") kuran ulaştırma işçileri sendikalarının içinde bulunduğu zor durumun bugün önemli ölçüde düzeldiği görüşündedir. Dolayısıyla şimdi sendika aygıtına uyum gösteren ve bu aygıt içinde eriyen birlik organları olarak bu örgütlerin sendikaya çekilmesi çalışmasına başlanabilir ve başlanmalıdır."

ama sorunun yanıtı bu değil. Şiddetli tartışmalardan sonra dörde karşı on oyla bir karar kabul edilir ve nazikçe ve dostça, bizzat Tsektran'ın "birlik içinde proleter demokrasinin yöntemlerini güçlendirme ve geliştirme"yi "şimdiden gündemine aldığı" söylenir. Tsektran'ın "Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi'nin genel çalışmalarına diğer sendika birlikleriyle aynı haklarla faal biçimde katılması" dile getirilir.

Merkez Komitesi'nin bu kararının temel düşüncesi nedir? Bu temel düşünce açıkça şudur: "Tsektranlı yoldaşlar! Bürokratizmden, ayrıcalıktan ve sanki başkalarından daha iyiymiş, zenginmiş gibi, daha çok yardım alıyormuş gibi kendini beğenmişlikten iz bile kalmaması

için, Parti Kongresi ve MK kararlarını sadece biçimsel olarak değil, öz olarak yerine getirin, çalışmanızla bütün sendikalara yardımcı olun."

Bunun üzerine amaca uygun çalışmaya geçiyoruz. Bir komisyon kuruluyor ve bileşimi basına açıklanıyor[13]. Troçki komisyondan çekiliyor, komisyonu dağıtıyor, çalışmak istemiyor. Neden? Tek bir nedeni var. Lutovinov'un zaman zaman muhalefeti oynaması. Osinski de öyle. Doğrusu gayet nahoş bir oyun. Ancak, bu bir neden olabilir mi? Osinski ekim kampanyasını mükemmel yürüttü. Osinski'nin "muhalefet kampanyası" dikkate alınmadan onunla birlikte çalışmak gerekirdi; komisyonu dağıtma gibi bir tutum bürokratik, Sovyetlere uymayan, gayri-sosyalist, yanlış ve siyaseten zararlı bir tutumdur. "Muhalefef'te sağlıklı olanı sağlıksız olandan ayırmanın gerekli olduğu bir anda böyle bir davranış üç kat yanlış ve siyaseten zararlıdır. Osinski bir "muhalefet kampanyası" yürütüyorsa ona şöyle derim: "Bu zararlı bir kampanyadır", fakat bir ekim kampanyası yürütüyorsa buna ancak sevinilir. Lutovinov'un "muhalefet kampanyasında, tıpkı İşçenko ve Şlyapnikov gibi hata yaptığını asla reddetmeyeceğim, fakat bunun için komisyon dağıtılmaz. Oysa bu komisyonun anlamı neydi? Bu komisyonun anlamı yararsız görüş ayrılıkları üzerine aydın gevezeliğinden amaca uygun çalışmaya geçişti. Üretim propagandası, primler, disiplin mahkemeleri — bütün bunlar üzerine komisyonda konuşulmalı ve çalışılmalıydı.

"Tampon" grubunun başını çeken Buharin yoldaş, Preobrajenski ve Serebryakov'la birlikte MK'daki tehlikeli bölünmeyi görünce, bir tampon oluşturmaya koyuldu, bu tamponu karakterize etmek için parlamenter bir ifade bulmakta zorlandığım türden bir tampon. Buharin yoldaş gibi karikatür çizebilseydim, Buharin yoldaşı şöyle çizerdim: Elindeki bir bidon dolusu benzini ateşe döken bir adam; altına da şöyle yazardım: "Tampon benzini". Buharin yoldaş bir şeyler yapmak istiyordu; bunun çok dürüstçe ve çok "tamponca" bir istek olduğuna, kuşku yok. Fakat ortaya çıkan bir tampondan çok,

Buharin'in politik momenti gözden kaçırması ve üstelik politik hatalar yapması oldu.

Bütün bu tartışmaların geniş bir tartışmada karara bağlanması mı gerekiyordu? Bu yararsız işle uğraşmak zorunlu muydu? Parti Kongresi'nden önce ihtiyacımız olan haftalar bunun için mi harcanmalıydı? Bu süre içinde primler, disiplin mahkemeleri, birleşme sorunlarını inceleyip araştırabilirdik. Tam da bu sorunları amaca uygun biçimde MK Komisyonu'nda çözebilirdik. Eğer Buharin yoldaş bir tampon oluşturmak ve "yanlış kapıyı çaldı" denebilecek bir insan durumuna düşmek istemeseydi, Troçki'nin komisyonda kalması gerektiğini söyler, bunda ısrarlı olurdu. Eğer bunu söyleseydi ve yapsaydı, amaca uygun bir yola girmiş olurduk, bu komisyonda bireysel yönetimin, demokrasinin, atamanın vs. gerçekte ne olduğunu araştırırdık.

Devam edelim. Aralık'ta (7 Aralık Plenumu) çatışmanın şiddetlenmesine yol açan gemi işçileriyle kavga meydana geldi![14]) ve bunun sonucunda MK'da bizim yedi oyumuza karşı sekiz oy birleşti. Buharin yoldaş "barıştırma" ve "tampon"u harekete geçirme gayretiyle alelacele Aralık Plenumu kararının "teorik" bölümünü yazdı, fakat elbette komisyon dağıldıktan sonra bu hiçbir sonuç vermeyecekti.

Siyasi yöneticinin sadece izlediği politikadan değil, yönettiklerinin yaptıklarından da sorumlu olduğunu unutmayın.

Ulaştırma Siyasi Merkezi ve Tsektran'ın hatası neredeydi? Kesin-likle zor kullanmalarında değil. Tersine, bu onların başarısıydı. Onların hatası, zamanında ve çatışmalar olmadan, RKP IX. Parti Kongresi'nin talebine uygun olarak normal bir sendika çalışmasına geçmeyi bilememeleri, sendika birliklerine gerekli biçimde uyum sağlamayı bilememeleri, onlara yardımcı olamamaları ve onlarla eşit haklara sahip bir ilişkiye girememeleriydi. Değerli bir askeri deneyim mevcut: Kahramanlık, uygulamada titizlik vs. Askeriye içinde en kötü

unsurların deneyiminde kötü bir şey var: Bürokratizm, kendini beğenmişlik. Troçki'nin tezlerinin, onun bilgisi ve isteği dışında, askeri deneyimin en iyilerinin değil, en kötülerinin destekçisi olduğu görülmüştür. Siyasi yöneticinin sadece kendi politikasından değil, yönettiklerinin yaptıklarından da sorumlu olduğunu unutmayın.

Size son olarak söylemek istediğim ve dün kendimle alay etmek zorunda kaldığım şey, Rudzutak yoldaşın tezlerini gözden kaçırmış olmamdır. Rudzutak'ın kusuru yüksek sesle, etkileyici ve güzel konuşmayı bilmemesidir. İnsan farkına varmıyor ve gözden kaçırıyor. Toplantılara katılma olanağım olmadığı için dün belgelerimi gözden geçirdim ve bu belgelerin arasında 2-6 Kasım 1920 tarihleri arasında toplanan[15] V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı için yayınlanmış bir bil-diri buldum. Bu bildiri "Sendikaların Üretim Görevleri" başlığını taşıyor. Size bu bildirinin tamamını okuyacağım, uzun değil:

V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı'na Sendikaların Üretim Görevleri

Rudzutak Yoldaşın Raporu Üzerine Tezler

1) Ekim Devrimi'nden hemen sonra sendikaların işçi denetiminin yanı sıra üretimi örgütleme ve yönetme işini devralabilecek ve devralması gereken neredeyse biricik organlar olduğu görüldü. Sovyet iktidarının ilk döneminde ekonominin devlet yönetim aygıt: henüz işlemiyordu, oysa işletme sahiplerinin ve üst kesim teknik personelin sabotajları, işçi sınıfım şiddetle, sanayiyi korumak, ülkenin ekonomi aygıtının bütününün normal işleyişini yeniden kurmak göreviyle karşı karşıya bırakmıştı.

2) Yüksek Ekonomi Konseyi'nin daha sonraki çalışma döneminde bu çalışmanın önemli bir bölümü özel girişimlerin tasfiyesi ve bunların devletçe yönetilmesinin örgütlenmesine çıkarken, sendikalar bu çalışmayı ekonomi yönetiminin devlet organlarıyla aynı zamanda ve birlikte yapmışlardı.

Devlet organlarının güçsüzlüğü böyle bir paralelliği sadece açıklamıyor, aynı zamanda haklı çıkarıyordu; tarihsel olarak o, sendikalarla ekonominin yönetim organları arasında tam bir ilişki kurulması gerçeğiyle doğrulanmaktaydı.

3) Devletin ekonomi organlarının yönetimi, üretim ve yönetim aygıtına ve bu aygıtın tek tek parçalarının koordinasyonuna adım adım egemen olmak — bütün bunlar sanayii yönetme ve üretim programını hazırlama çalışmasının ağırlık noktasını bu organlara kaydırıyordu. Bununla bağıntılı olarak üretimin örgütlenmesi alanında sendikaların görevi, merkezi yönetimlerin, merkezlerin ve işletme yönetimlerinin heyetlerinin oluşturulmasına katılma alanına indirgendi.

4) Her emek biriminden ne pahasına olursa olsun amaca uygun bi-çimde yararlanmanın, tüm üreticiler kitlesini üretim sürecine bilinçle katılmaya çekmenin gerekli olduğu; giderek gelişen ve karmaşıklaşan devletin ekonomi yönetimi aygıtının, üretimin kendisine kıyasla orantısız bir biçimde bürokratik bir mekanizmaya dönüştüğü ve sendikaları kaçınılmaz olarak üretimin örgütlenmesine doğrudan katılmaya, hem de ekonomi organlarında personel temsiliyle değil, bir bütün olarak örgüt olarak da katılmaya ittiği şu anda yeniden Sovyet Cumhuriyeti'nin ekonomi organlarıyla sendikaların en sıkı bağını kurma sorununa gelmiş bulunuyoruz.

5) Yüksek Ekonomi Konseyi, genel üretim programının saptanmasına üretimin mevcut maddi unsurlarından (hammadde, yakıt, makinelerin durumu vs.) hareket ederek girişiyorsa, sendikalar da bu soruna üretim görevleri için çalışmanın örgütlenmesi ve emekten amaca uygun yararlanma açısından yaklaşmalıdırlar. Bu nedenle genel üretim programı, gerek parçaları, gerekse de bütünü itibariyle mutlaka sendikaların katılımıyla hazırlanarak, üretimin maddi yardım kaynaklarından ve emekten yararlanmayı amaca en uygun biçimde birleştirmelidir.

6) Gerçek bir çalışma disiplininin uygulamaya konması, iş kaçkın-larına karşı başarılı mücadele vs. ancak üretime katılan kitlenin tümünün bu görevlerin gerçekleştirilmesine bilinçli katılımıyla düşünülebilir. Bu bürokratik yöntemler ve tepeden emirlerle başarılamaz, daha çok, üretime katılan herkesin, yerine getirdiği üretim görevlerinin zorunluluğu ve yararlılığını kavraması; üretime katılan herkesin sadece yukarıdan verilen görevlerin yerine getirilmesine çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda bilinçli bir şekilde üretim alanındaki bütün teknik ve örgütsel eksikliklerin giderilmesine katılması zorunludur.

Bu alanda sendikaların görevi çok büyüktür. Her işletme bölümündeki, her fabrikadaki üyelerine, teknik araçların yanlış kullanılmasından ya da tatmin edici olmayan yönetim çalışmasından kaynaklanan işgücünden yararlanmadaki tüm eksiklikleri tespit etmeyi ve dikkate almayı öğretmek zorundadırlar. Tek tek işletmelerin ve üretimin deneyim toplamından, ihmalciliğe, düzensizliğe ve bürokratizme karşı enerjik mücadele için yararlanılmalıdır.

7) Bu üretim görevlerinin önemini özellikle vurgulamak için, bun-lara yürüyen somut çalışma içinde örgütsel olarak bir yer ayrılmalıdır. III. Tüm-Rusya Kongresi kararı gereğince sendikalar bünyesinde örgütlenecek olan ekonomi şubeleri[16] çalışmalarını geliştirirken, yavaş yavaş tüm sendika çalışmasının niteliğini aydınlatmalı ve saptamalıdırlar. Böylece örneğin bütün üretimin bizzat emekçilerin ihtiyaçlarının karşılanmasına ayarlandığı bugünkü toplumsal koşullar altında ücret cetveli ve ödüllendirme, üretim planının gerçekleştirilme derecesiyle en sıkı ilişki içinde olmak ve ona bağlı olmak zorundadır. Aynî ödüllendirme ve iş ücretinin kısmen aynîleştirilmesi yavaş yavaş, emek üretkenliğinin yüksekliğine göre kendisini düzenleyen işçi iaşe sistemi haline gelmelidir.

8) Sendikaların çalışmasını böyle şekillendirmek, bir yandan paralel organları (siyasi şubeler vs.) ortadan kaldırmak, öte yandan kitlelerin ekonomik yönetim organlarıyla sıkı ilişkisini yeniden kurmak zorundadır.

9) III. Kongre'den sonra sendikalar, bir yandan savaşın yarattığı koşullar sonucunda, öte yandan örgütsel zaafları ve ekonomik organların yol gösterici ve pratik çalışmasından kopuklukları sonucunda, ekonominin inşasına katılım konusundaki programlarını önemli ölçüde gerçekleştirmeyi başaramadılar.

10) Bununla bağıntılı olarak sendikalar önlerine şu acil pratik gö-revleri koymalıdırlar: a) üretim ve yönetim sorunlarının çözümüne aktif katılım; b) ilgili ekonomik organlarla birlikte uzman yönetim organlarının örgütlenmesine doğrudan katılım; c) değişik yönetim biçimlerinin üretim üzerindeki etkisini titizlikle gözden geçirme; d) ekonomi planlarının ve üretim programlarının hazırlanması ve saptanmasına zorunlu katılım; e) ekonomik görevlerin aciliyetiyle uygunluk içinde çalışmanın örgütlenmesi; f) büyük çaplı üretim ajitasyon ve propagandasının örgütlenmesi.

11) Sendika birliklerinin ve sendika örgütlerinin ekonomi bölümleri, gerçekten sendikaların üretimin örgütlenmesine planlı katılımının hızla işleyen güçlü manivelasına dönüştürülmelidir.

12) İşçilerin maddi varlığını planlı biçimde güvence altına almak için sendikalar bütün dağıtım organlarında pratik ve amaca uygun çalışarak ve denetleyerek ve aynı zamanda işçi iaşesi için merkezi ve il komisyonlarının faaliyetlerine özel bir dikkat göstererek, Beslenme Halk Komiserliği'nin dağıtım organlarında gerek yerel, gerekse de merkezi bazda etkilerini göstermelidirler.

13) "Aciliyet ilkesi" denilen şey, tek tek merkezi idarelerin, merkezlerin vs. sırf kendi dairelerinin dar çıkarlarını düşünen çabaları yüzünden şimdiden son derece kaotik bir nitelik almış olduğu için, sendikalar her

yerde ve her zaman ekonomide aciliyet ilkesinin doğru uygulanmasını ve mevcut aciliyet tanımı sisteminin gözden geçirilmesini savunmalıdırlar; bu gözden geçirme, ilgili üretim dalının önemine ve ülkedeki mevcut ihtiyat kaynaklarına uygun olarak gerçekleşmelidir.

14) Örnek işletmeler grubuna özel dikkat gösterilmeli ve bunlar işin ehli bir yönetim kurularak, çalışma disiplini sağlanarak ve sendika örgütünün faaliyetiyle gerçekten örnek işletmelere dönüştürülmelidir.

15) Çalışmanın örgütlenmesi alanında sendikalar ücret tarifesi önlemlerini sıkı bir sistem haline getirme ve çalışma normlarını çok yönlü gözden geçirmenin yanı sıra, iş kaçaklığının çeşitli biçimleriyle (işi ihmal etmek, işe geç gelmek vs.) mücadeleyi ele almalıdır. Bugüne kadar gerektiği biçimde dikkate alınmayan Disiplin Mahkemeleri, proleter çalışma disiplini ihlallerine karşı gerçek bir mücadele aracına dönüştürülmelidir.

6) Sayılan görevlerin yerine getirilmesi, aynı zamanda üretim propagandası için pratik bir planın hazırlanması ve işçilerin ekonomik durumunun iyileştirilmesi için bir dizi iyileştirme önlemlerinin gerçekleştirilmesi ekonomi bölümlerine devredilmelidir. O nedenle, Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi Ekonomi Bölümü'nü, en kısa zamanda, devletin ekonomi organlarının faaliyetiyle bağıntılı ekonomik görevlerin pratik sorunları üzerine bir Ekonomi Bölümleri Tüm-Rusya Konferansı toplamakla görevlendirmek gerekir.

Kendime neden kızmak zorunda kaldığımı umarım şimdi anlamışsınızdır. Bu, olması gerektiği gibi bir platformdur, Troçki yoldaşın defalarca düşünüp yazdığı ve Buharin yoldaşın hiç düşünmeden kaleme aldığı şeyden (7 Aralık Plenum karan) yüz kez daha iyidir. Yıllardır sendikal hareket içinde çalışmamış olan biz bütün MK üyeleri Rudzutak yoldaştan öğrenmeliyiz; gerek Troçki yoldaş, gerekse de Buharin yoldaş Rudzutak'tan öğrenmeliler. Sendikalar bu platformu kabul ettiler.

Disiplin Mahkemelerini hepimiz unuttuk, "üretim demokrasisi" ise ayni ödüllendirme olmadan, Disiplin Mahkemeleri olmadan boş laftan başka bir şey değildir.

Rudzutak'ın tezlerini Troçki'nin Merkez Komitesi'ne sunduğu tezlerle karşılaştırıyorum. Beşinci tezin sonunda şunu okuyorum:

"… Tam da bu bakış açısıyla derhal sendikaların reorganizasyonuna, yani herşeyden önce yönetici personelin ayıklanmasına başlamak gerekir…"

İşte gerçek bürokratizm! Troçki ve Krestinski sendikaların "yönetici personeli"ni seçecekler!

Bir kez daha: işte Tsektran'ın hatasının açıklaması. Tsektran'ın hatası baskı uygulamış olması değildir, bu onun başarısıdır. Hata Tsektran'ın bütün sendikaların genel görevlerine yaklaşmayı bilmemesidir, dostluk disiplin mahkemelerinin doğru, hızlı ve başarılı uygulanmasına bizzat geçmeyi ve bütün sendikalara bu yönde yardımda bulunmayı bilmemesidir. Rudzutak yoldaşın tezlerinde Disiplin Mahkemelerini okuduğumda şöyle düşündüm: Bu konuda mutlaka bir kararname vardır. Ve gerçekten de böyle bir kararname olduğu ortaya çıktı:

14 Kasım 1919'da çıkarılan "Dostluk İşçi Disiplin Mahkemeleri Üzerine Kararlar" (Kanunlar Mecmuası No. 537).

u mahkemelerde en önemli rol sendikalardadır. Bu mahkemelerin iyi olup olmadığını, ne kadar başarıyla çalıştığını ve her zaman işleyip işlemediğini bilmiyorum. Kendi pratik deneyimimizi incelememiz Troçki ve Buharin yoldaşların yazdıklarından milyonlarca kez daha yararlı olacaktır.

Sonuna geliyorum. Bu sorunda var olan her şeyi özetlediğimde, bu görüş ayrılıklarını geniş bir Parti içi tartışmada ve kongrede tartışmanın çok büyük bir hata olduğunu söylemek zorundayım. Siyasi

olarak bu bir hatadır. Bir komisyonda, sadece bir komisyonda amaca uygun bir müzakere yapabilir ve yol alabilirdik, şimdi ise geriye gidiyoruz ve önümüzdeki görevlere amaca uygun yaklaşmak yerine soyut teorik tezlerle haftalarca geriye dönmüş olacağız. Bana gelince, bütün bunlardan bıktım ve hastalığımdan bağımsız olarak, bu sürece katılmayacağım, bunlardan nereye olursa olsun kaçıp kurtulmak istiyorum.

Sonuç: Troçki ve Buharin'in tezleri bir dizi teorik hata, bir dizi ilkesel yanlışlık içeriyor. Siyasi olarak, meseleye tüm yaklaşım tarzı tam bir densizliktir. Troçki yoldaşın "tez"leri politik olarak zararlıdır. Onun politikası son tahlilde sendikaları bürokratikçe hırpalama politikasıdır. Ve Parti Kongremizin bu politikayı mahkûm ve reddedeceğinden eminim.

===

VIII. Sovyet Kongresi Komünist Delegelerinin ve Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi ile Moskova İli Sendikalar Konseyi'nin Komünist Üyelerinin Birleşik Oturumunda Konuşma, 30

Seçme Eserler 9, İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

XI PARTİ KONGRESİ'NE MERKEZ KOMİTESİ'NİN SİYASİ RAPORU

Lenin

Eserler 9

Yoldaşlar! İzninizle MK Siyasi Raporu'na yılın başından değil sonundan baslıyorum. Bugün politikada en güncel sorun Cenova'dır. Fakat basınımızda bu konuya ilişkin çok fazla şey söylendiği ve ben de yayınlanmış bulunan 6 Mart'taki konuşmamda* bu sorun hakkında önemli olan hususları ifade etme fırsatı bulduğum için, eğer sizden sorunun ayrıntılarını açıklamam yönünde herhangi özel bir talep gelmezse, sorunun ayrıntılarına girmemek için izninizi istiyorum.

Cenova meselesini genel olarak hepiniz biliyorsunuz, çünkü basın bu soruna epeyce yer vermiştir, hatta bana göre, genelde inşa çalışmamızın, özelde ekonomik inşa çalışmamızın gerçek, pratik ve acil sıkıntılarının zararına aşın çok yer vermiştir. Avrupa'da, bütün burjuva ülkelerde, kolayca anlaşılabileceği gibi, kafaları Cenova üzerine olası her türlü ıvır zıvırla meşgul etmeyi ya da doldurmayı pek seviyorlar.

Ve bu kez (aslında sadece bu kez değil) biz de onlara öykündük, hem de çok fazla öykündük.

MK 'da en iyi diplomatlarımızdan bir delegasyon oluşturmak için en titiz önlemleri aldığımızı söylemeliyim (artık gayet önemli sayıda Sovyet diplomatımız var, işler Sovyet Cumhuriyeti'nin başlarında olduğu gibi değil artık). MK'da Cenova'daki diplomatlarımız için

yeterince ayrıntılı direktifler kaleme aldık, bunun için çok zaman harcadık, bunları birçok kez görüştük ve tekrar tekrar yeniden görüştük. Burada sorunun -savaş sorunu demek istemiyorum, çünkü bu sözcük yanlış anlamaya yol açabilir, fakat her halükârda- rekabet sorunu olduğu açıktır. Burjuva kampta diğer eğilimlerden çok daha güçlü olan ve Cenova Konferansı'nı boşa çıkarmaya eğilimli olağanüstü güçlü bir akım var. Bu konferansın ne pahasına olursa olsun yapılmasını isteyen, konferansın toplanmasına çabalayan başka akımlar var. Sözünü ettiğimiz bu son akımlar şu an üstünlük kazanmıştır. Son olarak bütün burjuva ülkelerin kampında pasifist olarak nitelenebilecek ve tüm İkinci ve İkibuçukuncu Enternasyonal'in de içinde sayılması gereken bir akım var.

Bu, burjuvazinin bir dizi pasifist öneriyi uygulatmaya ve pasifist politikaya benzer bir politika çizmeye çalışan kampıdır. Komünistler olarak bizim bu pasifizm hakkında burada anlatılması tamamen gereksiz olan kesin görüşlerimiz var. Bizim Cenova 'ya komünistler olarak değil, tüccarlar olarak: gittiğimiz açıktır. Biz ticaret yapmak zorundayız, onlar ticaret yapmak zorunda. Biz bu ticaretin bizim yararımıza olmasına çabalıyoruz, onlar da kendi yararlarına olmasına çabalıyorlar. Mücadelenin nasıl gelişeceği, çok büyük ölçüde olmasa da diplomatlarımızın becerisine bağlı olacaktır.

Cenova'ya tüccar olarak gittiğimize göre, burjuva kampın sorunu savaşla çözmeye eğilimli temsilcileriyle mi, yoksa burjuva kampın en kötüsü de olsa pasifizme eğilimli ve komünizm açısından değerlendirildiğinde en küçük eleştiriye bile dayanamayacak olan temsilcileriylemi ilişkide olacağımız bizim için önemsiz değildir. Bu farkı kavramayan ve pratik hedeflerine ulaşmak için taktiğini buna uydurmayı bilmeyen bir tüccar kötü bir tüccardır.

Cenova'ya ticareti genişletme ve ticaretin en fazla ve başarıyla gelişebileceği koşulları yaratma pratik hedefiyle gidiyoruz. Ne var ki

Cenova Konferansı 'nın başarısı için güvence veremeyiz. Buna güvence vermek istemek gülünç ve saçma olurdu. Cenova'nın şu dönemde sunduğu olanakları son derece soğukkanlı ve dikkatli değerlendirdiğimde, bu hedefimize ulaşacağımızı söylemenin yine de abartılı olmayacağına inanıyorum.

Eğer oradaki muhataplarımız yeterince akıllı olup fazla dik kafalı davranmazlarsa Cenova yoluyla; eğer dik kafalı olmak isterlerse Cenova'sız.

Fakat hedefimize ulaşacağız!

Bütün kapitalist güçlerin ertelenemez, acil, son yıllarda iyice ortaya çıkan pratik çıkarları, Rusya'yla ticaretin gelişmesi, düzenlenmesi ve genişlemesini gerektirmektedir. Bu tür çıkarlar bir kez mevcutsa, kavga edilebilir, dalaşılabilir, hatta çeşitli kombinezonlarda ayrılınabilirde - hatta böyle bir ayrılmanın olması mümkündür-, fakat sonunda bu temel ekonomik gereklilik kendi yolunu açacaktır. Ben bu bakımdan sakin olabileceğimizi sanıyorum. Tarih için güvence vermiyorum, başarıyla sonuçlanacağına güvence veriyorum, fakat tam da bu toplantıda, Sovyet Cumhuriyeti'yle diğer kapitalist dünya arasında normal ticari ilişkilerin gelişmesinin kaçınılmaz olarak devam edeceği oldukça kesin bir şekilde söylenebilir. Bu süreçte hangi kesintilerin ortaya çıkabileceği konusunda raporumun ilgili bölümünde konuşacağını ve Cenova sorunu hakkında kendimi bununla sınırlayabileceğimi düşünüyorum.

Sorunu daha ayrıntılı öğrenmek isteyebilecek ve gazetelerde yayınlanan delegasyon üyelerinin listesinden memnun olmayabilecek yoldaşların bir komisyon ya da seksiyon seçerek bütün MK belgelerini, yazışmalar, talimatlar öğrenebilecekleri açıktır. Elbette ayrıntıları sınırlı saptadık, çünkü şimdiye kadar Cenova'da kimin masaya oturacağı ve hangi koşullan ya da ön koşulları veya ihtiraz kayıtlarını ileri

sürecekleri tam olarak bilinmiyor. Bütün bunlar burada analiz etmek son derece yararsız, hatta inanıyorum ki pratikte olanaksız olacaktır.

Tekrar ediyorum, Parti Kongresi bir seksiyon ya da komisyon aracılığıyla sorunla ilgili bütün belgeleri, yayınlanmış olanları ve MK'nın elindekileri elde etme tam imkanına sahiptir.

Söylenenlerle yetinmek istiyorum, çünkü en büyük zorluklarımızın bu sorunda olmadığından eminim. Tüm Parti'nin esas dikkatini yöneltmesi gereken şey bu değildir. Avrupa'nın burjuva basını, emekçi kitleleri aldatmak için bu konferansın önemini yapay ve kasıtlı olarak şişiriyor ve abartıyor (bu demokratik ülkelerin ve cumhuriyetlerin tümünde bütün burjuva basının onda dokuzu böyle yapıyor). Bu basından bir parça etkilendik. Her zaman olduğu gibi gazetelerimiz hala eski burjuva geleneklerden etkileniyorlar, yeni sosyalist yola geçmek istemiyorlar; ve konunun hak ettiğinden çok daha fazla yaygara kopardık.

Aslında Cenova komünistler için, özellikle 1917'den bu yana son derece ciddi yıllar görüp geçirmiş, o zamandan bu yana politikanın son derece ciddi kombinezonlarını yaşamış bizler için özel bir zorluk oluşturmamaktadır.

Bu sorunda sadece MK'da değil, bir bütün olarak Partimiz içinde de herhangi bir görüş ayrılığı ya da kavga çıktığını anımsamıyorum.

Bu çok doğal, çünkü burada komünistler açısından, aralarındaki çeşitli eğilimler göz önüne alındığında bile tartışılacak bir şey yoktur. Tekrar ediyorum, Cenova'ya tüccarlar olarak, başlamış bulunan, devam eden ve kimileri şu ya da bu süre için bunu zorla kesintiye uğratmayı başarsalar bile, sonra kaçınılmaz olarak yeniden gelişecek olan ticaretin gelişmesi için en avantajlı biçimleri bulmak amacıyla gidiyoruz.

O nedenle Cenova hakkında bu kısa açıklamalarla yetiniyor ve bana göre, geçtiğimiz yılda ve önümüzdeki yılda politikanın esas sorunlarını

oluşturan sorunlara geçiyorum. Bana öyle geliyor ki (daha doğrusu en azından böyle bir alışkanlığım var), MK Siyasi Raporu'nda sadece rapor yılında neler olduğu hakkında değil, aynı zamanda rapor yılında ortaya çıkan en önemli, en temel politik dersler hakkında da konuşmalıyız ki bir sonraki yıl için bir şeyler öğrenelim, o yıl için politikamızı doğru saptayalım.

Esas sorun elbette Yeni Ekonomik Politika'dır. Tüm rapor yılına damgasını vuran sorun buydu. Bu yıl herhangi bir büyük, ciddi ve geri döndürülemez kazanım elde ettiysek (bu benim için henüz kesin değildir), bu kazanım sadece, bu Yeni Ekonomik Politika'nın esasları hakkında bir şeyler öğrenmiş olmamızdır. Gerçekten de bu yıl Yeni Ekonomik Politika alanında olağanüstü çok şey öğrendik. Gerçekten bir şeyler öğrenip öğrenmediğimizin ve ne ölçüde öğrendiğimizin sınanmasının sonuçlarını büyük ihtimalle ancak olayların daha sonraki gelişmesi, bizim irademize çok az bağlı olan eli kulağındaki mali kriz gibi olaylar gösterecektir. Bütün düşüncelerin, bu yılda edinilen deneyimin değerlendirilmesinin ve gelecek yıl için pratik dersler çıkarılmasının esası olarak Yeni Ekonomik Politikamız açısından göz önüne alınması gereken en önemli şeyin şu üç nokta olduğunu düşünüyorum.

• Birincisi, bizim için Yeni Ekonomik Politika her şeyden önce köylü ekonomisiyle Smiçka'yı (birleşme) gerçekten başarıp başarmadığımızı kontrol etme aracı olarak önemlidir. Bütün dikkatlerin ve bütün güçlerin esas olarak istilaya karşı savunma görevine yöneldiği ya da onun tarafından massedildiği devrimimizin bir önceki döneminde bu birleşme üzerinde doğru dürüst düşünmemiz olanaksızdı - yapmamız gereken başka işler vardı. Dünya emperyalizminin dev güçleri tarafından hemen ezilme tehlikesini püskürtme göreviyle, bu kesinlikle ertelenemez ve doğrudan görevle karşı karşıya bulunurken, bu birleşme bir dereceye kadar ihmal edilebilirdi ve edilmesi zorunluydu.

Son Parti Kongresi'nde Yeni Ekonomik Politika'ya geçiş olağanüstü bir görüş birliğiyle, hatta (genelde büyük bir görüş birliği içinde olmasıyla sivrilen) Partimiz içindeki diğer sorunlardan çok daha büyük bir ittifakla kararlaştırılmıştı. Bu birlik, sosyalist ekonomiye geçişin yeni bir biçiminin kesinlikle zorunlu hale geldiğini gösterdi.

Birçok sorunda görüş birliğinde olmayan, durum hakkında farklı bakış açılarından tavır takman insanlar, görüş birliği içinde, hızla ve yalpalamadan, aslında sosyalist ekonomiye, sosyalist ekonominin temellerinin kurulmasına hiç de yaklaşmadığımız ve işe koyulmanın tek yolunun Yeni Ekonomik Politika olduğu görüşünde birleştiler. Savaş olaylarının gelişmesi sonucunda, politik olayların gelişmesi sonucunda, eski uygar Batı'da kapitalizmin gelişimi ve sömürgelerde sosyal ve politik ilişkilerin gelişmesi sonucunda eski burjuva dünyada. ülkemizin ekonomik olarak en geri olmasa da tüm geri ülkelerden biri olduğu bir anda, ilk gediği açmak zorunda kaldık. Ülkemiz köylülüğünün ezici çoğunluğu küçük bireysel iktisat yapmaktadır. Hedeflediğimiz komünist toplum programından derhal gerçekleştirebildiğimiz hususların inşası belli bir dereceye kadar. savaşın bu hususta hiçbir yalpalamaya izin vermediğiyle gerçeklendirerek son derece ağır vergiler koyduğumuz en geniş köylü kitleler içinde olup bitenin dışında cereyan etmekteydi.

Ve bu gerekçe kaçınamadığımız hatalara rağmen köylülük tarafından genel olarak kabul edildi. Köylü kitlesi, sırtına yüklenen ağır yükün, çiftlik beylerine karşı işçi-köylü iktidarını koruyabilmek. devrimin bütün kazanımlarını elimizden almakla tehdit eden kapitalist istila tarafından ezilmemek için zorunlu olduğunu genelde görüyor ve kavrıyordu. Ne var ki ulusallaştırılmış, toplumsallaştırılmış fabrikalarda, tesislerde, Sovyet çiftliklerinde kurulan iktisatla köylü iktisadı arasında bir birleşme yoktu.

Bunu geçtiğimiz Parti Kongresi'nde açıkça gördük. Bunu öylesine net biçimde gördük ki, Yeni Ekonomik Politika'nın kaçınılmaz olup olmadığı sorununda Parti içinde hiçbir yalpalama olmadı. Bu kararımızın yurt dışındaki her türden Rus partilerinin olağanüstü çok sayıdaki yayın organlarında nasıl değerlendirildiğini izlemek eğlendiricidir. Bu değerlendirmeler arasındaki fark çok küçüktür: Bunlar, geçmişte yaşamaya devam ederek, Sol Komünistlerin hala Yeni Ekonomik Politika'ya karşı olduklarını iddia ediyorlar. Bu kişiler 1921 yılında 1918 yılında olanlar ve ülkemizde Sol Komünistlerin bile çoktan unuttuğu şeyleri anımsıyor, bunları tekrar tekrar geviş getiriyor ve Bolşeviklerin bilindiği gibi hilebaz ve yalancı olduklarını. bu konuda aralarında görüş ayrılıkları bulunduğunu Avrupa'dan gizlediklerini iddia ediyorlar. İnsan bunları okuduğunda şöyle düşünüyor: Yanılgılarının esiri olmaya devam etsinler. Ülkemizde olup bitenler hakkında bu fikirlere sahip olduklarına göre, şimdi yurt dışına kaçmış bulunan geçmişteki sözüm ona bu çok kültürlü insanların bilgi derecesini ölçebilir insan. Bizde hiçbir görüş ayrılığının olmadığım biliyoruz, çünkü sosyalist ekonominin temellerini kurmak için başka bir uygulamanın zorunluluğu herkes için açıktı.

Köylü iktisadını oluşturmaya çalıştığımız bu yeni iktisatla birliği yoktu. Şimdi var mı? Henüz değil. Bunu yeni oluşturmaya başlıyoruz. Yeni Ekonomik Politika'nın basınımızda hala aranması gereken yer dışında her yerde arandığı tüm anlamı sadece ve sadece şurada yatmaktadır:

Çok büyük çabalarla yaratmakta olduğumuz bu yeni ekonomiyle birleşmeyi sağlamak. Ve başarımız da bundan ibarettir, aksi halde komünist ve devrimci olmazdık.

Yeni ekonomiyi eski herhangi bir şeyi dikkate almadan tamamen yeni biçimde kurmaya başladık. Ve bu işe başlamamış olsaydık, daha ilk aylarda, daha ilk yılda yenilgiye uğrardık. Fakat bu, tam bir cesaretle başladığımız yeni ekonomiyi. değiştirmeksizin ayrı biçimde sürdürme

konusunda ısrarlı olduğumuz anlamına gelmez. Bu nereden Çıkıyor? Hiçbir yerden.

Ta baştan itibaren, yepyeni bir eser yaratacağımızı ve daha gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi yoldaşlar hızla yardımımıza gelmezlerse eserimizin olağanüstü zor olacağını ve hiç kuşkusuz bir dizi yanlış yapılacağını söyledik. Esas mesele, böyle yanlışların nerelerde yapıldığını soğukkanlılıkla görmeyi bilmek ve her şeyi temelden değiştirmektir.

Her şeye iki kez değil defalarca yeniden başlamak zorunda kalındığında dünyanın şimdiye kadar görmediği kadar büyük bu göreve, ön yargısız, soğukkanlılıkla yaklaştığımız görülecektir.

Bugün Yeni Ekonomik Politika' da temel şey, geçtiğimiz yılın deneyimini doğru biçimde özümsemektir. Bunu yapmak gerekir ve bunu yapmak istiyoruz. Ve buna ne pahasına olursa olsun ulaşmak istiyorsak (istiyoruz ve ulaşacağız!)' şunu bilmek zorundayız: Yeni' Ekonomik

Politika'nın temel, tayin edici ve her şeyleri üzerindeki görevi, kurmaya başladığımız (çok kötü, çok beceriksizce de olsa tamamen yeni sosyalist bir ekonomi, yeni bir üretim, yeni bir paylaşım temelinde yine de kurmaya başladığımız) yeni ekonomiyle milyonlarca köylünün ekonomisi olan köylü ekonomisi arasında birliğin oluşturulmasıdır.

Bu birlik yoktu ve öncelikle bu birliği kurmak zorundayız. Her şey bu düşünceye tabi kılınmalıdır. Yeni Ekonomik Politika'nın, beceriksizce kurmaya başladığı şeyi yıkmayıp bu birliği sağlamayı ne ölçüde başardığım aydınlatmamız gerekiyor.

Ekonomimizi köylülükle birlikte kuruyoruz. Ekonomimizi tekrar tekrar değiştirmek ve onu büyük sanayi ve tarımda yaptığımız sosyalist çalışmayla, her köylünün uğraştığı ve filozofluk yapmadan (açlıktan ölme tehlikesinden çıkmak ve kurtulmak isterken nasıl

filozofluk yapsın ki) yokluktan kurtulmak için elinden geldiğince çaba sarf ettiği çalışma arasında birlik olabilecek şekilde biçimlendirmeliyiz. Bu birliği açığa çıkarmalıyız ki açıkça görebilelim, tüm halk görebilsin, tüm köylü kitlesi, bugünkü ağır, inanılmaz biçimde harab olmuş, korkunç yoksul, acı dolu yaşamıyla, uzaktaki sosyalist idealler adına yapılan çalışma arasında bir bağ olduğunu görebilsin. Sade emekçi insanın, kendi durumunda belli bir iyileşme elde ettiğini anlamasını sağlamalıyız; hem de bu iyileştirmenin çiftlik sahipleri egemenliği ve kapitalizm döneminde olduğu gibi küçük bir köylü kesimi için olmadığı, iyileşme yönündeki her adımın (tartışmasız iyileştirmeler, hem de büyük iyileştirmeler olmuştur), hiçbir köylünün unutmadığı ve Rusya'da onlarca yıl unutmayacağı dalga geçme, hakaret, alayla, kitlenin şiddete maruz kalmasıyla birlikte görüldüğü iyileştirmelerden olmadığı gösterilmelidir.

Hedefimiz bir birlik oluşturmak, köylüye, köylü açısından bakıldığında uzak, hayali şeylerle değil, kendisinin anlayabileceği, bildiği ve bugün bütün yoksulluğuna rağmen ulaşılabilir olan şeylerle başladığımızı eylemlerle kanıtlamak; ona yardım etmeyi bildiğimizi, komünistlerin, bugün zor bir durumda bulunan yoksul düşmüş, sefalet içinde açlık eziyeti çeken küçük köylüye derhal yardım ettiklerini kanıtlamaktır. Ya bunu kanıtlayacağız, ya da o bizi mahvedecek. Bu tamamen kaçınılmazdır.

Demek ki Yeni Ekonomik Politika'nın önemi buradadır, tüm politikamızın temeli budur. Bizim için Yeni Ekonomik Politika'nın uygulandığı geçtiğimiz yıldan çıkarılacak başlıca ders, ve gelecek yıl için deyim yerindeyse başlıca politik düsturumuz budur. Köylü bize kredi açıyor ve yaşadıklarından sonra elbette kredi açmadan edemez. Çoğunluk olarak köylü onaylıyor: "Şimdi beceremiyorsanız biz de bekleriz, belki daha öğrenirsiniz." Fakat bu kredi sonsuza kadar süremez. Bunu bilmek ve krediyi aldıktan sonra hiç olmazsa biraz acele etmek gerekir. Köylü ülkesinin, ticari bir kavram kullanacak olursak

peşin ödeme talep ederek artık kredi vermeyeceği anın yaklaştığını bilmek gerekir. "Bunca ay, bunca yıl ertelemenin ardından, yoksulluktan, sefaletten, açlıktan, yıkımdan kurtulmamız için bize yardım edecek en doğru, en güvenilir çareyi buldunuz artık, sayın hükümet adamları. Bu işten anlıyorsunuz, bunu kanıtladınız." Yaklaşmakta olduğumuz kaçınılmaz sınav budur ve son tahlilde bu sınav her şeyi belirleyecektir:

Hem Yeni Ekonomik Politika'nın, hem de Rusya'da komünist iktidarın kaderini.

Bu doğrudan eserimizi bitirebilecek durumda olacak mıyız, olmayacak mıyız? Bu Yeni Ekonomik Politika işe yarıyor mu, yaramıyor mu? Geri çekilmenin doğru olduğu görülürse, geri çekilmenin ardından köylü kitlesiyle bütünleştirmek ve onunla birlikte -yüz kez daha yavaş fakat daha sağlam ve şaşmaz biçimde- ilerlememiz gerekir ki, yine de ilerlediğimizi görebilsin. O zaman davamız kesinlikle yenilmez olacak ve dünyanın hiçbir gücü bizi yenemeyecektir. Şimdiye kadar, ilk yılda, henüz buna ulaşamadık. Bunu açıkça söylemek gerekir.

Eğer Yeni Ekonomik politikada içerili büyük tehlikeyi bilir ve bütün güçlerimizi zayıf noktalara yöneltirsek bu görevi yerine getireceğimize çok eminim (ve Yeni Ekonomik Politikanın net ve kesin biçimde bu sonucu çıkarımıza olanak sağlıyor). -Köylü kitlesiyle, sade, emekçi köylülükle sımsıkı birleşmek ve düşlediğimizle kıyasla olmayacak kadar, sonsuz ölçüde yavaş, fakat bizimle birlikte bütün kitlenin gerçekten ilerleyeceği şekilde ilerlemeye başlamamız gerekir. O zaman, zamanı geldiğinde bu hareket bugün düşünü bile göremediğimiz bir hız kazanacaktır. Görüşümce Yeni Ekonomik Politika'nın ilk temel politik dersi budur.

İkinci, daha özgül ders devlet girişimleriyle kapitalist girişimlerin yarışma yoluyla sınanmasıdır. Şimdi ülkemizde bütün devlet ticaretimiz ve Yeni Ekonomik Politikamız gibi, ticaret yöntemlerinin,

kapitalist yöntemlerin biz komünistler tarafından uygulanmasını ifade eden karma şirketler oluşturulmaktadır - bunlara ilişkin daha sonra birkaç söz söyleyeceğim. Bunların bir önemi de burada kapitalist yöntemlerle bizim yöntemlerimiz arasında pratik bir yarışmanın oluşmasıdır.

Pratik olarak kıyaslayın. Biz şimdiye kadar programlar kaleme aldık ve vaatlerde bulunduk. Bir program ve vaatler olmadan bir dünya devrimine başlanamaz. Zamanında bu kesinlikle gerekliydi. Menşeviklerin de aralarında bulunduğu Beyaz Muhafızların bunun için bize kızmalar, sadece ikinci ve İki buçukuncu 'Entemasyonal'in Menşevik ve Sosyalistlerinin bir devrimin gelişiminin nasıl seyrettiğinden haberdar olmadıklarını gösterir. Bundan başka bir şeyle başlayamazdık. Bugün ise durum çalışmamızı ciddi bir denetimden geçinmenizi gerektiriyor; ama aynı komünistler tarafından kurulmuş denetim kurumlan tarafından yapılan denetimden değil - bu denetim kurumları ne kadar mükemmel olsalar da, Sovyet ve Parti kurumları sistemi içinde neredeyse ideal denetim kurumları olsalar da. İhtiyacımız olan böyle bir denetim değil, ekonomi açısından kitlesel çapta bir denetim oluşturan denetimdir.

Kapitalist tedarik etmeyi biliyordu. Bunu kötü yapıyor, haydutça yapıyor, bizi tahkir ediyor, soyuyordu. Komünizmin nasıl bir şey olduğunu bilmedikleri için hakkında bir şey söylemeyen sade işçiler ve köylüler bunu biliyorlar.

"Fakat kapitalistler hiç olmazsa tedarik etmeyi biliyorlardı, siz biIiyormusunuz? Bilmiyorsunuz." Geçen yıl ilkbaharda duyulabilen sesler bunlardı -her zaman net değildi bu sesler- ve geçen yılın ilkbahar krizinin temelini oluşturuyorlardı. "Mükemmel insanlarsınız, fakat elinize aldığınız şeyi, ekonomiyi bilmiyorsunuz." Geçen yıl köylülüğün -ve köylülük üzerinden bir dizi işçi katmanının- Komünist Partisi'ne yönelttiği son derece basit ve ezici eleştiri buydu. Ve Yeni Ekonomik

Politika sorununda bu noktanın, bu eski noktanın böyle önem kazanmasının nedeni budur.

Gerçek bir denetime ihtiyacımız var. Yanı başımızda kapitalistler faaliyet gösteriyor. Haydut gibi davranıyorlar, büyük karlar götürüyorlar, fakat işi biliyorlar. Siz ise bu işi yeni bir tarzda yapmaya çalışıyorsunuz: Sizde kar yok, ilkeleriniz komünist, idealleriniz iyi - tek sözcükle azizler gibisiniz, yaşarken cennet olmalı yeriniz- fakat iş yapmayı biliyor musunuz? Bir denetime ihtiyaç var, hem de gerçek bir denetime - Merkezi Kontrol Komisyonu'nun İnceleme yapıp bir kusur bulması ve Tüm-Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin bir ceza vermesi şeklinde değil, tüm ekonomi açısından bir denetime ihtiyaç var.

Komünistlere her türlü süre tanındı, başka hiçbir hükümete açılmadığı kadar kredi açıldı. Elbette komünistler kapitalistlerden, çiftlik beylerinden kurtulmaya yardım ettiler, köylülük bunu takdir ediyor ve komünistlere kredi verdi, süre tanıdı; fakat belli bir zamana kadar ...

Sonra ise sınav gelecek: ekonomiyi diğerlerinden daha kötü işletmemeyi biliyor musunuz? Eski kapitalist bunu biliyor, siz ise bilmiyorsunuz. MK siyasi raporundan çıkan ilk ders, raporun ilk ana bölümü budur.

Ekonomiyi işletmeyi bilmiyoruz. Bir yıl içinde bu kanıtlanmıştır.

Örnek olarak bazı "Gostrusı"lardan* (Turgenyev'in pek övdüğü bu güzel Rusçayla ifade edersem) söz etmek ve ekonomiyi nasıl işlettiğimizi göstermek istiyorum ...

Ne yazık ki birçok nedenden dolayı, önemli ölçüde de hastalığımdan ötürü, raporumun bu bölümünü hazırlayamadım ve sadece olup bitenlerin gözlemine dayanan düşüncelerimi ifade etmekle yetinmek zorundayım.

Bu yıl, ekonomiyi işletmeyi bilmediğimizi tam bir açıklıkla kanıtladık. Başlıca ders budur. Ya önümüzdeki yıl bunun tersini kanıtlayacağız, ya

da Sovyet iktidarı varlığını sürdüremeyecektir. En büyük tehlike de herkesin bunun bilincinde olmamasıdır Bütün komünistler, sorumlu fonksiyonerler açıkça şunun bilincinde olsalardı: Bu işten anlamıyoruz, bu işin esaslarını öğrenmek istiyoruz; o zaman oyunu biz kazanırdık - çıkarılacak esas, temel sonuç görüşümce bu olurdu. Ne var ki insanlar bunun bilincinde değiller ve şundan da eminler: Eğer biri böyle düşünüyorsa, o gelişmemiş biridir, komünizmi incelememiştir - belki daha komünizmi kavrar, öğrenir. Hayır, kusura bakmayın, mesele köylünün, partisiz işçinin komünizmi öğrenmemiş olmasında değildir, mesele programın geliştirildiği ve halka bu büyük programı hayata geçirme çağrısının yapıldığı zamanların geçmiş olmasındadır. Bu zaman geçmiştir, bugün, bu zor durumda işçinin ve köylünün ekonomisine pratik olarak yardım etmeyi bildiğinizi kanıtlamak gerekmektedir ki yarışmadan başarıyla çıktığınızı görebilsinler.

Kurmaya başladığımız. gerek özel kapitalistlerin -Rus ve yabancı-, gerekse de komünistlerin katıldığı karma şirketler, yarışmanın doğru bir zemine oturtulabileceği biçimlerden biridir; köylü ekonomisiyle birleşmeyi kapitalistlerden daha kötü gerçekleştirmediğimizi, köylülüğün ihtiyaçlarını karşıladığımızı, köylülüğe şimdi olduğu haliyle, tüm cehaletine rağmen -zira köylülüğü kısa süre içinde değiştirmek olanaksızdır- ilerlemesine yardım edebileceğimizi gösterebileceğimiz ve bunları yapmayı öğrenebileceğimiz biçimlerden biridir.

Önümüzde mutlak, ertelenemez bir görev olarak duran yarışma budur. Yeni Ekonomik Politika'nın belkemiği ve bana göre Parti politikasının özü budur. İstemediğiniz kadar çok katıksız politik sorunlarımız ve zorluklarımız var. Bunları biliyorsunuz: Cenova ve müdahale tehlikesi. Zorluklar büyük, fakat bu ekonomik zorluğun yanında bunların hepsi bir hiç. Siyasi alanda işlerin nasıl yapıldığını gördük, oldukça deneyim edindik, burjuva diplomasisi hakkında çok şey öğrendik. Bu,

Menşeviklerin bize on beş yıl boyunca öğrettikleri ve bu arada bize bazı fayda lar sağladıkları bir iş. Yeni bir şey değil.

Fakat burada ekonomide yapmak zorunda olduğumuz bir iş söz konusu: Şimdi gereken, köylülere gelip komünizm üzerinde tartışmayacak ----düşünün: komünizm üzerinde tartışmayacak bile-, tersine şöyle bir tartışmaya girişecek basit satıcıyla, basit kapitalistle, tüccarla yarışmadan başarıyla çıkmaktır: Eğer bir şey temin etmek, doğru dürüst ticaret yapmak, bir şeyler kurmak gerekiyorsa ben biraz pahalıya yaparım, fakat komünistler belki daha pahalıya yapacaklar, hatta belki de on misli pahalıya. Meselenin püf noktası bugün bu ajitasyondur, ekonominin kökü burada yatmaktadır.

Tekrar ediyorum: Doğru politikamız sayesinde halktan süre ve kredi sağladık ve bunlar NEP diliyle ifade edilecek olursa poliçelerdir; fakat bu poliçelerde süre verilmemiştir ve poliçe metni bunların ödeme için ne zaman ibraz edileceği hakkında bilgi vermemektedir. Tehlike buradadır, politik poliçeleri basit ticari poliçelerden ayıran özellik buradadır. Bütün dikkatimizi buraya yöneltmeliyiz, devlet tröstlerinde ve karma şirketlerde her yerde sorumlu ve çok iyi komünistlerin bulunmasıyla kendimizi avutmamalıyız - bunun hiçbir yararı yok, çünkü onlar ekonomiyi işletmekten anlamıyorlar ve büyük fabrika, büyük şirket okulundan geçmiş sıradan bir kapitalist satıcıdan daha kötü çalışıyorlar.

Bunun bilincinde değiliz, bu hususta hala komünist kibir,"Komçvanstvo"* var, yine o mükemmel Rusçayla ifade edilecek olursa.

Mesele sorumlu komünistin ----en iyi, en dürüst, en özverili, zindanlarda yatmış ve ölümden korkmamış komünistin de ticaretten anlamamasıdır, çünkü o iş adamı değildir, bunu öğrenmemiştir, öğrenmek istemez ve Abc'den başlaması gerektiğini kavramaz. Dünyanın en büyük devrimini yapmış, kırk piramidin değilse de kırk

Avrupa ülkesinin kendisine kapitalizmden kurtuluş umuduyla baktığı bu komünist, bu devrimci ~ bu sorumlu komünist ve özverili devrimci. bu işten anlamamakla kalmayıp, bu işten anlamadığını bile anlamazken. on yıl boyunda tozlu dükkânda dolaşıp durmuş, bu işi bilen basit satıcıdan ders almak zorundadır.

Ve, yoldaşlar, sırf bu ilk bilgisizliği bile düzeltirsek bu büyük bir zafer olacaktır. Bu Parti Kongresi'nden bu işi bilmediğimiz inancıyla geri dönmek zorundayız ve ta başından öğrenmeye başlayacağız. Bütün bunlara rağmen devrimci olmaktan henüz vazgeçmedik (birçok insanın biraz da haklı olarak bürokratlaştığımızı söylemesine rağmen) ve olağanüstü zor yeni bir işi gerçekleştirirken birçok kez baştan başlamanın zorunlu olduğu basit gerçeğini kavramayı bileceğiz: başladın da çıkmaza mı girdin - o zaman yeniden başla ve işi on kez böyle yeniden yap, ama amacına ulaş, gösteriş yapma, herhangi bir partisizin, belki de, hatta kesinlikle Beyaz Muhafız bir satıcının, ekonomik açıdan ne pahasına olursa olsun yapılması gereken bir işi bildiği, senin ise bu işten hiçbir şey anlamadığın bir durumda komünist olmakla övünme. Yüzlerce rütbe ve ünvan sahibi, komünist ve Sovyet "şövalyesi" nişanı taşıyan siz sorumlu komünistler bunu kavrarsanız, hedefinize ulaşacaksınız, çünkü bu öğrenilebilir bir şeydir.

Bu yıl çok küçük de olsa bazı başarılar kaydettik, ne var ki bunlar çok önemsiz. Asıl mesele, sorumlu ve en özverili Rus komünistinin bugün bu işten herhangi bir eski satıcıdan daha az anladığının bütün komünistler arasında kavranmaması ya da bu yönde yaygın bir inancın yokluğudur. Tekrar ediyorum: ta baştan öğrenmeye başlamak zorundayız. Bu konuda açık olursak sınavı veririz ve bu sınav, tabi olduğumuz, bağlı bulunduğumuz, kopmamızın olanaksız olduğu Rus ve uluslararası pazarın, yaklaşan mali krizin yapacağı ciddi bir sınavdır. . Bu sınav ciddi niteliktedir, çünkü burada ekonomik ve politik olarak yenilgiye uğrayabiliriz.

Sorun böyledir ve başka türlü olamaz, çünkü yarışma çok ciddi olacaktır, ve tayin edici olacaktır. Politik ve ekonomik zorluklarımızdan çıkmaya olanak tanıyan birçok yol ve çare olmuştu. Şimdiye kadar bütün bu yollar ve çarelerden çeşitli kombinezonlarla, çeşitli koşullara uygun olarak yararlanmış olmayı bilmekle gururlanabilİriz, fakat şimdi başka çaremiz yok. Bunu size hiç abartmaksızın söylememe izin verin, çünkü bu, bu anlamda, uluslararası kapitalizme karşı değil-orada daha birçok "son ve tayin edici savaşlar" olacaktır - ama Rus kapitalizmine karşı, küçük köylü ekonomisinden doğan ve onun tarafından ayakta tutulan kapitalizme karşı gerçekten "son ve tayin edici savaş" tır. Burada yakın gelecekte, zamanı tam olarak belirlenemeyen bir savaş var önümüzde. Burada "son ve tayin edici savaş"la karşı karşıyayız, burada artık ne politik, ne de başka bir dolambaç yol olabilir, çünkü bu, özel sermayeyle yarışma sınavıdır. Ya bu özel sermayeyle yarışma sınavını kazanacağız, ya da tam bir fiyasko olacak. Bu sınavı kazanabilmek için elimizde siyasi iktidar ve bir dizi ekonomik ve diğer yardımcı kaynaklar, yani ne isterseniz var, sadece işin bilgisine sahip değiliz. İşin bilgisi yok. Geçtiğimiz yılın deneyiminden bu basit dersi çıkarırsak ve bunu bütün 1922 yılı için düstur haline getirirsek, içimizde olduğu için daha önceki zorluklardan çok daha büyük olmasına rağmen bu zorluğu da aşarız. Bu herhangi bir dış düşmandan farklı bir şeydir. Bu zorluk, bize dayatılan can sıkıcı gerçeği görmek istemememiz, zorunlu olarak şu can sıkıcı duruma düşmek istemememizde yatmaktadır:

Ta baştan öğrenmeye başla. Bana göre Yeni Ekonomik Politika'dan çıkan ikinci ders budur.

Üçüncü, tamamlayıcı ders devlet kapitalizmi sorunuyla ilgilidir. Buharin yoldaşın Parti Kongresi'ne katılmamış olması çok yazık, onunla biraz tartışmak isterdim, ne ki bunu bir sonraki Parti kongresine erteliyorum. Görüşümce genelde basınımız ve Partimiz devlet kapitalizmi sorununda entelektüelliğe, liberalizme düşme, devlet

kapitalizmini nasıl anlamak gerektiği konusunda düşünüp taşınma ve eski kitaplara başvurma hatasına düşüyor. Oysa oralarda çok farklı bir şeyden söz edilmektedir: oralarda kapitalizm altında var olan devlet kapitalizmine ilişkin bir şeyler bulunabilir, fakat komünizm altında görülen devlet kapitalizminden söz eden tek bir kitap yoktur. Marx bile bu konu üzerine tek sözcük yazmayı düşünmemiş ve sağlıklı tek bir alıntı ve çürütülemeyecek talimatlar bırakmadan ölmüştür. Yani şimdi kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız. Ve basımınızın devlet kapitalizmi üzerine söylemiş olduklarına, benim bu raporu hazırlarken yapmaya çalıştığım gibi geniş kapsamlı bir biçimde bakıldığında, hedefin tamamen şaşırıldığı, çok farklı bir yöne bakıldığı inancını edinir insan.

Devlet kapitalizmi tüm ekonomik literatüre göre, kapitalist düzende olduğu gibi, devlet iktidarının şu ya da bu kapitalist şirketleri doğrudan kendine tabi kıldığı kapitalizmdir. Oysa bizim devletimiz proleter bir devlettir, proletaryaya dayanır, bütün politik imtiyazlar proletaryaya tanır ve proletarya sayesinde köylülüğün alt katmanlarını yanına çeker (bu çalışmaya Yoksul Köylü Komiteleriyle başladığımızı anımsarsınız). O nedenle devlet kapitalizmi çok, pek çok kişinin kafasını karıştırıyor. Bundan kaçınmak için, şu temel şeyi akılda tutmak gerekir: bizde olduğu biçimiyle devlet kapitalizmi, hiçbir teoride, hiçbir literatürde incelenmemiştir, çünkü bu sözcükle ilişkili olağan kavramların tümü kapitalist toplumdaki burjuva devlet iktidarına uydurulmuştur.

Bizim ise kapitalist raydan çıkmış fakat henüz yeni raya oturmamış bir devletimiz var, ve bu devlette burjuvazi değil, proletarya egemen.

"Devlet" dediğimizde bu devletin biz olduğumuzu, proletarya olduğunu, işçi sınıfının öncüsü olduğunu kavramak istemiyoruz. Devlet kapitalizmi, bizim sınırlayabileceğimiz, sınırlarını bizim tespit

edebileceğimiz kapitalizmdir; bu devlet kapitalizmi devlete bağlıdır, devlet ise işçilerdir, işçi sınıfının ileri kesimidir, öncüsüdür, biziz.

Devlet kapitalizmi, belli sınırlar koymak zorunda olduğumuz kapitalizmdir, fakat şimdiye kadar bu sınırları koymayı beceremedik. püf noktası budur. Ve bu devlet kapitalizminin nasıl olacağı bize bağlıdır.

Elimizde yeterli, tamamen yeterli siyasi iktidar var; hizmetimizde yeterli ekonomik araç da var, ancak doğrudan yönetmek, sınırları saptamak, ayrım çizgilerini çekmek, başkasına tabi olmak değil kendisine tabi kılmak için başa geçirilen işçi sınıfının öncüsünün yapacağı işle ilgili bilgisi yetersizdir. Bunun için sadece bilgiye ihtiyaç var ve bizde olmayan şey de bu.

Proletaryanın, devrimci öncünün elinde tamamen yeterli siyasi iktidar olduğu fakat aynı zamanda devlet kapitalizminin var olduğu, tarihte eşi görülmedik bir durumdur bu. Meselenin özü, bunun izin verebileceğimiz ve vermek zorunda olduğumuz, beli sınırlar içinde tutabileceğimiz ve tutmak zorunda olduğumuz kapitalizm olduğunu kavramamızdır, çünkü bu kapitalizm geniş köylülük için ve köylülerin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde ticaret yapması gereken özel sermaye için Zorunludur. Mesele öyle düzenlenmelidir ki kapitalist ekonominin ve kapitalist değiş-tokuşun olağan seyri mümkün olabilsin, çünkü halkın buna ihtiyacı vardır, bu olmadan yaşayamaz. Onlar için, bu kamp için bunun dışında her şey çok gerekli değildir, başka her şeyle uzlaşabilirler.

Siz komünistler, siz işçiler, siz devleti yönetmeyi üstlenen proletaryanın sınıf bilinçli kesimi, meseleyi öyle düzenleyebilmelisiniz ki elinize aldığınız devlet sizin istediğiniz gibi işlesin. Artık bir yılı geride bıraktık, devlet elimizde - peki ama Yeni Ekonomik Politika altında bu yıl bizim isteğimiz gibi mi işledi? Hayır. Bunu kabullenmek istemiyoruz:

Bizim istediğimiz gibi işlemedi. Peki nasıl işledi? Araba elimizden kayıyor: görünürde arabanın içinde arabayı kullanan bir adam var, fakat araba onun direksiyonu kırdığı yöne değil, başka birinin kırdığı yöne gidiyor -illegal, yasaya aykırı, tanrı bilir nereden gelen birilerinin, spekülatörlerin, özel kapitalistlerin ya da hepsi birlikte-;- ama pek, hatta çoğu kez hiç bu arabanın direksiyonunda oturan kişinin zannettiği gibi gitmiyor. Devlet kapitalizmi sorununda akılda tutulması gereken temel şey budur. Bu esas alanda öğrenmeye baştan başlamak gerekir ve ancak bunu tamamen benimsersek ve bu bilincimize işlerse, öğreneceğimizin güvencesini verebiliriz.

Şimdi, Metal İşçileri Birliği Kongresi'nde yaptığım konuşmada söz etme fırsatı bulduğum geri çekilmenin durdurulması sorununa geliyorum. O zamandan bu yana ne Parti basınında, ne yoldaşların özel mektuplarında, ne de Merkez Komitesi'nde itirazla karşılaştım.

Merkez Komitesi planımı onayladı; bu plan, şimdiki Parti Kongresinde Merkez Komitesi Raporu'nda geri çekilmenin durdurulmasını ısrarla vurgulamak ve Parti Kongresi'nden tüm Pani adına, artık bağlayıcı talimatlar olarak gerekli talimatları vermesini istemekten oluşuyordu.

Bir yıl boyunca geri çekilme içindeydik. Şimdi Parti adına şunu söylemeliyiz: Yeter! Geri çekilmeyle amaçlanan hedefe ulaşılmıştır. Bu dönem sona eriyor, ya da sona erdi. Şimdi önümüze koyduğumuz hedef farklı bir hedeftir: Güçlenmemizi yeniden gruplandırmak. Yeni bir noktaya ulaştık, geri çekilmeyi genel olarak nispeten düzenli bir biçimde uyguladık. Ne var ki bu geri çekilmeyi paniğe dönüştürmek isteyen çeşitli yönlerden sesler de eksik değildi. Bazıları geri çekilmeyi şu ya da bu bölümde doğru uygulamadığımız yönünden geliyordu; örneğin "İşçi Muhalefeti" denilen grubun bazı temsilcileri. (Ben bunların bu adı haksız yere taşıdıklarına inanıyorum.) Gayretkeşliklerinden kendilerini yanlış kapıda buldular ve şimdi bunu açıkça anladılar. O zamanlar faaliyetlerinin hareketimizi düzeltmeye

yönelik olmadığını, tersine bu faaliyetin sadece bir anlamı olduğunu, sadece panik yarattığını, geri çekilmeyi disiplinli biçimde uygulamayı engellediğini görmüyorlardı.

Geri çekilme, özellikle saldırmaya alışmış devrimciler için, özellikle uzun yıllar boyunca büyük başarıyla saldırmaya alışkın olduklarında, özellikle etraflarında saldırıyı başlatmaktan başka bir şey düşlemeyen başka ülkelerin devrimcileri olduğunda çok zor bir iştir. Hatta bunlardan bazıları geri çekildiğimizi gördüklerinde, Komünist Enternasyonal Genişletilmiş Yürütmesi'nin son toplantısında olduğu gibi uygunsuz ve çocukça bir biçimde gözyaşlarına boğuldular. Bazı yoldaşlar en iyi komünist duygular ve eğilimler içinde gözyaşlarını tutamadılar, çünkü iyi Rus komünistleri, düşünebiliyor musunuz, geri çekiliyorlardı.

Uzun yıllar bu güzel demokratik ülkelerde göçmen olarak yaşamış olmama rağmen, artık bu Batı Avrupalı psikolojisini anlamakta güçlük çekiyor olabilirim. Fakat belki de onlar açısından bu durumu kavramak o kadar zor ki gözyaşlarına boğuluyorlar. Her halükârda bizim duygusallıklarla yitirecek zamanımız yok. Bizim için, tam da uzun yıllar boyunca böyle başarıyla saldırdığımız ve olağanüstü zaferler kazandığımız için (hem de bütün bunlar inanılmaz ölçüde yıkılmış ve maddi ön koşullardan yoksun kılınmış bir ülkede!), çok fazla şey elde ettiğimiz için bu ileri hareketi pekiştirmek üzere geri çekilmenin kesinlikle zorunlu olduğu açıktı. Bir baskınla ele geçirdiğimiz tüm bu mevzileri koruyamazdık, öte yandan ise yalnızca, işçilerin ve köylülerin coşku dalgasıyla desteklendiğimiz bir baskınla öyle çok şey elde etmiştik, öyle çok alanımız vardı ki, esas ve temel olanı bir nebze bile yitirmeden çok daha fazla geriye çekilebilirdik, bugün de çekilebiliriz.

Aralarında "İşçi Muhalefeti"nin kinin de bulunduğu panik sesleri (ki "İşçi Muhalefeti"nin büyük zararı buradadır) saflarımızda kayıplara,

disiplinin gevşemesine ve düzenli geri çekilmenin bozulmasına yol açmasına rağmen, yine de geri çekilme genelde düzenli gerçekleşmişti.

Geri çekilmede en tehlikeli şey paniktir. Bütün ordu (mecazi anlamda söz ediyorum) geri çekiliyorsa, herkes sanki ileri yürüyüş içindeymiş gibi bir hava olamaz. Orada adım başında belli ölçüde bezgin bir hava görülecektir. Hatta Moskova'da açlık ve soğuğun hüküm sürdüğünü; "eskiden temiz ve güzelken şimdi ticaret ve spekülasyon" olduğunu yazan şairlerimiz bile oldu. Bu türden bir dizi şairane yapıta sahibiz. Ve bütün bunların geri çekilme sonucu olduğu açıktır. Ve muazzam tehlike buradadır: Muzaffer, mükemmel bir saldırıdan sonra geri çekilme korkunç zordur; burada koşullar çok farklıdır; orada herkes, disiplini korumaya çalışan olmasa da kendiliğinden öne atılır ve saldırır. Buna karşılık burada disiplin daha bilinçli olmak zorundadır, burada o yüz kez daha gereklidir, çünkü tüm bir ordu geri çekiliyorsa, nerede duracağı onun için açık değildir, bunu görmez, daha çok sadece geri çekilmeyi görür - bu durumda bazen bazı panik sesleri herkesi kaçırtmaya yeter. Böyle bir geri çekilme gerçek bir orduda görüldüğünde, makineli tüfekler kurulur ve geri çekilme düzensiz bir kaçışa dönüştüğünde emir verilir: "Ateş!" Haklı olarak.

Eğer iyi niyetlerle de olsa herhangi biri, olağanüstü zor bir geri çekilme gerçekleştirirken ve her şeyin düzenin sağlanmasına bağlı olduğu bir anda panik yaratıyorsa, böyle bir anda en ufak disiplin ihlali sert, katı ve acımasızca cezalandırılmak zorundadır ve buna sadece bazı parti içi meselelerimizde değil, daha çok Menşevikler ve İki buçukuncu Enternasyonal'deki baylara karşı dahil edilmelidir.

Bugünlerde "Komünist Enternasyonal"in 20. fasikülünde Rakdsi yoldaşın Otto Bauer'in (zamanında hepimiz Bauer'den bir şeyler öğrenmiştik, fakat savaştan sonra, aynı Kautsky gibi zavallı bir dar kafalı haline geldi) yeni broşürü üzerine makalesini okudum. Şimdi

şöyle yazıyor: "Demek ki kapitalizme geri çekiliyorlar, biz her zaman bunun bir burjuva devrimi olduğunu söylemiştik."

Hepsi de böyle şeyler vaaz eden gerek Menşevikler, gerekse de Sosyal-Devrimciler, bunun için kurşuna dizeceğimizi söylediğimizde şaşırıyorlar. Şaşırıyorlar fakat sorun son derece açık: Eğer bir ordu geri çekiliyorsa, burada saldırı anında gerekli olandan yüz kez daha büyük disipline gerek vardır, çünkü saldırıda herkes ileri atılır. Fakat şimdi herkes geriye atılmaya başlayacak olursa, bu kaçınılmaz ve hızlı çöküş olacaktır.

Tam da böyle bir anda geri çekilmeyi düzenli yürütmek, geri çekilmenin sınırını tam olarak saptamak ve paniğe kapılmamak en önemli şeydir. Ve bir Menşevik: "Şimdi geri çekiliyorsunuz, oysa ben hep geri çekilmekten yanaydım, sizinle aynı fikirdeyim, ben sizdenim, gelin birlikte geri çekilelim" derse, ona vereceğimiz yanıt şudur:

"Menşevizmin açık beyanını devrimci mahkemelerimiz kurşuna dizmeyle cezalandırmak zorundadır, aksi halde bu mahkemeler bizim mahkemelerimiz değil, tanrı bilir kimindir."

Bunu kavramaları kesinlikle mümkün değil ve şöyle diyorlar: "Bu insanlar ne kadar diktatörce davranıyorlar!" Hala Menşevikleri Cenevre'de bizimle dalaştıkları için kovuşturduğumuzu sanıyorlar. Eğer bu yolu izleseydik iki ay bile iktidarda kalamazdık. Gerçekten de, Otto Bauer'in, İkinci ve İkibuçukuncu Enternasyonal liderlerinin, Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin bu vaazı onların niteliğini gözler önüne seriyor: "Devrim fazla ileri gitti. Senin bugün söylediğini biz hep söyledik. Bunu bir daha tekrarlamamıza izin ver." Bizim yanıtımız ise şu: "Bunun için sizi kurşuna dizmemize izin verin. Ya görüşlerinizi dile getirmekten vazgeçmeye çalışırsınız, ya da beyazların doğrudan istilasından daha zor koşullar altında bulunduğumuz bir durumda politik görüşlerinizi ifade etmek isterseniz, kusurumuza

bakmayın, size Beyaz Muhafızların en kötü ve zararlı unsurlarına davrandığımız gibi davranacağız." Bunu unutmamalyız.

Gen çekilmeyi durdurmaktan söz ederken, bununla ticareti öğrendiğimizi söylemek istemiyorum kesinlikle. Bilakis ben tam tersi düşüncedeyim, ve konuşmam böyle bir izlenim yaratırsa, doğru anlaşılmamış olurum ve düşüncelerimi doğru anlatmayı beceremediğim kanıtlanır.

Ancak söz konusu olan, Yeni Ekonomik Politika'nın neden olduğu bizdeki asabiyete, işgüzar davranışa, her şeyi yeni tarzda yapma, Yeni Ekonomik Politika'ya uydurma çabasına son vermektir. Bugün belli sayıda karına şirketimiz var. Ne var ki bunların sayısı çok az. Ülkemizde yabancı kapitalistlerin katılımıyla Dış Ticaret Komiserliği tarafından onaylanan dokuz şirket kuruldu, Sokolnikov Komisyonu 3111 sını onayladı ve Kuzey Bölgesi Ormancılık İdaresi iki şirket kurdu.

Yani bugün milyonlarca tutarında sermayeye sahip, çeşitli resmi makamlar tarafından onaylanmış on yedi şirket mevcut. (Elbette resmi makamlarda da çok karışıklık var, öyle ki buralarda bir şeylerin gözden kaçmış olması mümkündür). Her halükârda şimdi ülkemizde Rus ve yabancı kapitalistlerin katılımıyla şirketler kurulmuş durumda. Sayıları çok değil. Bu küçük ve pratik başlangıç, komünistlerin yaptıklarıyla değerlendirildiklerini göstermektedir. Onlar Merkezi Kontrol Komisyonu ve Tüm-Rusya Merkez Yürütme Komitesi gibi yüksek kurullar tarafından değerlendirilmemişlerdir Merkezi Kontrol Komisyonu çok iyi bir kurumdur elbette ve biz ona şimdi daha fazla yetki vereceğiz.

Buna rağmen, bu kurumlar komünistleri denetlediklerinde ... düşünün ki otoriteleri uluslararası pazarda tanınmamaktadır. Fakat sıra dan Rus ve yabancı kapitalistler komünistlerle birlikte karma bir şirket kurduklarında şöyle diyoruz: "Yine de birşeyler beceriyoruz, kötü de olsa, son derece küçük de olsa, başlangıç olarak yine de elimizde bir şey

var." Elbette bu çok fazla değil; unutmayın, bütün enerjimiz! (ve enerjimizin fazla olduğu söyleniyor) bu meseleye yönelteceğimizi açıklayalı tam bir yıl oldu ve bir yıl sonra ancak on yedi şirket kurabildik!

Bu bizim ne kadar beceriksiz, ne kadar hantal olduğumuzu ve içimizde Oblomov ruhunun ne büyük ölçüde bulunduğunu gösteriyor; ve bunun için kaçınılmaz olarak daha çok kötek yiyeceğiz. Fakat yine de, bir kez daha söylüyorum, bir başlangıç yapılmış, arazi keşfedilmiştir.

Operasyonları için en temel koşullar mevcut bulunmasaydı kapitalistler ülkemize gelmezlerdi. Fakat küçük de olsa bir kesimi gelmişse, bu kısmi bir zafer elde ettiğimizi gösterir.

Bu şirketler içinde de bizi dolandıracaklar elbette, hem de öyle dolandıracaklar ki ardından uzun yıllar boyunca bununla uğraşmak zorunda kalacağız. Fakat önemli değil. Ben bunun bir zafer olduğunu söylemiyorum, bu bir keşiftir - bir operasyon sahasına sahip olduğumuzu, bir parça arazimiz olduğunu ve artık geri çekilmemizi durdurabileceğimizi gösteren bir keşiftir. Keşif, beraberinde kapitalistlerle çok az sayıda anlaşmayı getirdi, ama yine de bunlar imzalanmıştır. Bundan öğrenmek ve faaliyeti sürdürmek gereklidir. Bu anlamda asabiyete, yaygaraya; telaşlı işgüzarlığa son vermenin zamanıdır. Peş peşe yazılar, telefon gramlar geliyor:

"Yeni Ekonomik Politikamız olduğuna göre biz de yeniden örgütlendiremez miyiz?" Herkeste bir telaş, herkeste bir işgüzarlık, ortaya çıkan ise tam bir karışıklık; kimse pratik çalışma yapmıyor, herkes daha çok Yeni Ekonomik Politika 'ya nasıl uyum sağlanacağını tartışıyor ve ortaya çıkan hiçbir şey de yok.

Fakat iş adamları komünistlere gülüyor ve büyük ihtimalle şöyle diyorlar: "Eskiden baş animatörler vardı, şimdi baş lafazanlar var." Kapitalistlerin geciktiğimiz, uyuya kaldığımız konusunda bizimle alay

ettiklerine hiç kuşku yok ve bu anlamda Parti Kongresi adına da bu talimatın onaylanması gerektiğini düşünüyorum.

Geri çekilme son bulmuştur. Kapitalistlerle çalışmanın esas faaliyet yöntemleri saptanmıştır. Çok az sayıda da olsa örnekler mevcuttur. Düşünüp taşınmayı, Yeni Ekonomik Politika üzerine ince eleyip sık dokumayı bırakın. Bırakın şairler mısra kursunlar, onlar bunun için şairler. Fakat siz ekonomistler Yeni Ekonomik Politika üzerine düşüncelere dalacağınıza bu şirketlerin sayısını artırın, kapitalistlerle başarıyla yarışmayı örgütleyebilen komünistlerin sayısının kaç olduğuna bakın.

Geri çekilme son bulmuştur, şimdi mesele güçlerin yeniden gruplandırılmasıdır.

Parti Kongresi'nin vermesi gereken, karışıklığa, oradan oraya koşuşturmaya son verecek talimat budur. Sakinleşin, ukalalık etmeyin, bu hanenize eksi puan olarak yazılacaktır. Kapitalistten daha kötü çalışmadığını pratikte kanıtlamalısın. Kapitalistler karlarına kar katmak için köylülükle ekonomik birlik kuruyorlar; sen ise proleter devletimizin ekonomik gücünü sağlamlaştırmak için köylü ekonomisiyle birlik kurarsın. Kapitaliste göre senin bir üstünlüğün var, çünkü devlet iktidarı senin elinde, çünkü elinde bir sürü ekonomik araç var, ancak bunlardan yararlanmayı bilmiyorsun; meseleleri biraz daha soğukkanlı düşün, nişanlarını, resmi komünist cübbeni çıkar, şu basit işi öğren, o zaman özel kapitalistleri yeneceğiz. Elimizde devlet iktidarı, bir dizi ekonomik araç var; eğer kapitalizmi yener ve köylü ekonomisiyle birliği kurarsak kesinlikle yenilmez bir güç olacağız. Ve o zaman sosyalizmin inşası, kendisine Komünist Parti diyen denizdeki damlanın meselesi değil, bütün emekçi kitlenin meselesi olacaktır; o zaman sade köylü kendisine yardım ettiğimizi görecek ve bizi izleyecektir, öyle ki bu ilerleyiş yüz kat yavaş da olsa milyon kat güvenli ve sağlam olacaktır.

Demek ki geri çekilmenin durdurulmasından bu anlamda söz edilmelidir ve bu şiarı -şu ya da bu biçimde- bir Parti Kongresi kararına dönüştürmek önemlidir.

Bununla bağıntılı olarak, Bolşeviklerin Yeni Ekonomik Poliiikası'nın ne olduğuna değinmek istiyorum - evrim mi taktik mi? Bildiğiniz gibi, mülteci Rusyası'nda taban bulmuş olan bir akımı. başında Kaderlerin en önemli politikacılarının, eski Kolçak hükümetinin bazı bakanlarının bulunduğu, Sovyet iktidannın Rus devletini inşa ettiği ve o nedenle ondan yana olmak gerektiği düşüncesine varmış insanların bulunduğu bir toplumsal-politik akımı temsil eden "Smena-Vek"çiler tarafından sorun böyle konmuştur. "Peki, Sovyet iktidarı nasıl bir devlet inşa ediyor? Komünistler bunun komünist bir devlet olduğunu söylüyorlar ve bunun bir taktik olduğunu temin ediyorlar: Bolşevikler bir anda özel kapitalistleri aldatacak ve kendi istediklerini yapacaklarmış. Bolşevikler istediklerini söyleyebilirler, fakat gerçekte bu bir taktik değil, bir evrimdir, bir iç değişikliktir, vardıkları yer bildiğimiz burjuva devleti olacaktır ve onları desteklememiz gerekir. Tarih değişik yollardan geçer" - "Smena-Vek"çilerin düşünce silsilesi budur. Aralarından bazıları komünistmiş gibi yapıyorlar, fakat Ustryalovgibi açık kaIpli insanlar da var. Ustryalov Kolçak hükümetinde bakandı zannediyorum. Arkadaşlarıyla hemfikir değil ve şöyle diyor: "Komünizm hakkında ne düşünürseniz düşünün, fakat ben onlarda bunun bir taktik değil, evrim olduğunu iddia ediyorum." Ben, bu Ustryalov'un samimi açıklamasıyla bize büyük bir yararı olduğuna inanıyorum.

Bizim -görevim gereği özellikle benim- her gün yapmacık komünist uydurmasyonlar duyma fırsatımız var, bazen bunlardan insanın midesi bulanıyor. Ve şimdi bu uydurmasyonlar yerine "Smena Vek"in bir sayısı çıkıyor ve açık açık şöyle diyor: "Mesele hiç de öyle zannettiğiniz gibi değil, gerçekte ise her tarafta komünist bayraklar

üzerinde bir sürü lafın dalgalandığı bilinen burjuva bataklığına kaymaktasınız."

Bu çok yararlıdır, çünkü bu etrafımızda sürekli duyduğumuz şeylerin tekrarı değil, sınıf düşmanının sınıfsal gerçeğidir. Böyle bir şeyi okumak, komünist devlette böyle yazıldığı için, başka türlü yazmak yasak olduğu için değil de, sınıf düşmanı tarafından açık ve kaba biçimde ifade edilen gerçekten bir sınıf gerçeği olduğu için yazılan böyle bir şeyi okumak çok yararlıdır. "Ben Rusya'da Sovyet iktidarını desteklemekten yanayım ----diyor Ustryalov, bir Kadet, bir burjuva olmasına ve müdahaleyi desteklemiş bulunmasına rağmen-, Sovyet iktidarını desteklemekten yanayım, çünkü o bildiğimiz burjuva devlet iktidarına yuvarlanacağı yola girmiş bulunmaktadır."

Bu, bana göre, göz önüne alınması gereken çok yararlı bir şeydir; bizim için "Smena Vek"çilerin böyle yazması, aralarından bazılarının sanki neredeyse komünistmiş gibi davranmasından, böylece uzaktan bunların tanrıya mı yoksa devrime mi inandıklarının kesin olarak anlaşılamamasından çok daha iyidir. Böyle samimi düşmanlar yararlıdır, bunu açıkça söylemek gerekir. Ustryalov'un sözünü ettiği şeyler olanaklıdır, bunu açıkça ifade etmek gerekir. Tarih çok çeşitli türlerden metamorfozlar bilir; inanç bağlılığına, özveriye ve daha başka mükemmel manevi niteliklere güvenmek politikada hiçbir şekilde ciddiye alınamayacak bir şeydir. Mükemmel manevi nitelikler az sayıda insanda vardır, buna karşılık tarihsel sonuç, işlerine gelmediğinde bazen bu az sayıda insana pek kibar davranmayan dev kitleler tarafından belirlenir. Bunun birçok örneği vardır, o nedenle "Smena Vek"çilerin bu samimi açıklaması memnuniyetle karşılanmalıdır. Düşman sınıfsal gerçeği ifade ediyor ve önümüzde duran ve kaçınılmaz hale gelmesi için uğraştığı tehlikeye işaret ediyor. Bu "SmenaVek"çi, Yeni Ekonomik Politikamıza katılan binlerce, on binlerce her türden burjuvanın ve Sovyet memurunun ruh halini dile

getiriyor. Temel ve gerçek tehlike budur. Ve bu nedenle dikkatler esas olarak bu soruna yöneltilmelidir:

Gerçekten de kim üstünlük kazanacak? Yarışmacıları söz ettim. Bize karşı doğrudan bir saldırı yok, boğazımıza sarılan yok. Yarın ne olacağım göreceğiz, fakat bugün bize silah elde saldıran Yok, ve yine de kapitalist topluma karşı mücadele yüz kat daha acımasız ve tehlikeli hale gelmiştir, çünkü nerede düşmanla karşı karşıya bulunduğumuzu ve dostumuzun kim olduğunu her zaman açıkça göremiyoruz ...

Seçme Eserler 9

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

Troçkinin Önerisinin Reddi - 29 Mart 1920

RKP(B) IX. PARTİ KONGRESİ'NE MERKEZ KOMİTESİ'NİN RAPORU

29 Mart 1920

Notlardan

IX. Parti Kongresi zamanında hüküm süren koşullar altında , Parti Kongresi arifesinde Troçki tarafından Komite üyelerine mektupla yapılan, zorunlu vergi yerin e bir ayni vergi koyma ve meta dolaşımı serbestisini yeniden uygulama önerisi, o zamanki koşullar altında proletarya diktatörlüğünün zayıflaması ve ekonomik yıkımın şiddetlenmesi anlamına geleceği için daha az tehlikeli değildi. MK, Trioçki'nin bu önerisini bütünüyle başarısız bir öneri olarak reddetti (öneri MK'da sadece 4 oy aldı). 1920 başlarındaki durum göz önüne alındığında böyle bir önergenin kabul edilmesi sadece Kulakların karşı-devriminin işine yarayabilirdi. O zamanlar Polonyalılarla ve Vrangel ordusuyla savaşın yeniden patlak vermesi tehlikesi vardı ve zorunlu verginin kaldırılması ve serbest meta dolaşımı devrimin ekonomik bakımdan silahsızlandırılmasına yol açacaktı. Karşı-devrimden yeni kurtarılan Kuban Bölgesi, Sibirya ve Kuz ey Kafkasya' da Kulaklar henüz mülksüzleştirilmemişti ve savaş koşulları altında Kulaklar, serbest meta dolaşımıyla Sovyet iktidarına karşı bir dayanak bulmuş olacaklardı. Üstelik sanayi ürünleri rezervleri tükenmiş, üretim gerilemişti ve meta sıkıntısı, o günkü koşullar altında, serbest meta dolaşımı göz önüne alındığında Kulaklar ın köylü kitleler arasında karşı-devrimci çalışması için uygun bir zemin yaratacaktı.

Bu koşullar altında zorunlu vergiyi kaldırmanın ve serbest meta dolaşımını uygulamanın kesinlikle olanaksız olduğu apaçıktır. Bu, o zamanlar kapitalizme geri dönüş anlamına gelecekti.· Ancak işçi

sınıfının kahramanlığına dayan arak birleşik emek cephe sinin yaratılması ve kırda yiyecek maddesi vergisi sayesinde , ancak yönetimde tek komuta ilkesinin uygulanması sayesinde , o zamanlar ülkede proletarya için uygun olan sınıfsal güç dengelerini korumak, Polonya'ya karşı savaşta zafer elde etmek, ekonomik çöküşü durdurmak ve ekonominin restorasyonuna girişmek mümkün olabilmiştir. O nedenle IX. Parti Kongresi, Lenin'in doğru dan yönetimi altında, Partinin, Sovyet iktidarının ve işçi sınıfının dikkatini ekonomik çöküşe karşı mücadeleye, ekonominin yeniden inşasına yoğunlaştırdı ve tamam en Savaş Komünizmi döneminin ekonomik politikası çizgisinde kapsamlı bir yeniden inşa planının kabul edilmesinde ısrar etti. Ağırlığı ekonomi cephesine veren bu Parti Kongresi'nin bütün kararları bu politika üzerine inşa edilmiştir ve o nedenle gerek "Demokratik Merkeziyetçilik Grubu"nun ve bu grubun ekonomist-temeli, kendi diktatörlüğünü koruma mücadelesinde proletaryanın durumunu zayıflatabilecek bir biçimde sarsma çabalarını reddeder. (s. 91)

1921

PARTİ KRİZİ

Lenin

SEÇME ESERLER 9

YENİ EKONOMİK POLİTİKA VE SOSYALİST İNŞA

19 Ocak. 1921

Parti Kongresi'yle ilgili tartışma şimdiden oldukça geniş bir kapsama ulaştı. Küçük bir hatada ısrar edip, hatanın düzeltilmesine karşı tüm gücüyle direnildiğinde ya da büyük bir hata işleyen insanların tek bir kişinin veya birçok kişinin küçük hatasına sarıldığı durumlarda olduğu gibi, küçük farklılıklar ve görüş ayrılıkları büyük farklılıklar ve görüş ayrılıklarına dönüştü.

Görüş ayrılıkları ve bölünmeler hep böyle gelişir. Biz de küçük görüş ayrılıklarından çıkarak sendikalizme "geliştik", eğer Parti bu hastalıktan hızlı ve radikal biçimde kurtulmayı başaracak kadar sağlıklı ve güçlü olduğunu gösteremezse, bu komünizmden tam bir kopuş ve Parti 'nin kaçınılmaz bölünmesi olacaktır.

Acı gerçeği görme cesareti gösterilmelidir. Parti hastadır. Parti ateşle sarsılıyor. Bütün Sorun, hastalığın pençesine sadece "ateşi çıkmış Parti üst kademesi"nin, ve orada da belki yalnızca Moskovalılarınmı, yoksa bütün organızmanın mı düştüğünde; ve eğer durum sonuncusu ise, o zaman bu organizma birkaç hafta içinde (Parti Kongresi'ne kadar ve Parti Kongresi'nde) tamamen iyileşip hastalığın yeniden gelişmesini olanaksız kılabilecek midir, yoksa hastalık uzun süreli ve tehlikeli bir hastalık mı olacaktırda düğümlenmektedir.

Mümkün olduğunca çabuk ve mümkün olduğunca kesin bir iyileşme sağlamak için neler yapılmalıdır? Bunun için bültün Parti üyeleri son derece soğukkanlı ve dikkatli bir biçimde, birincisi, görüş ayrılıklarının özünü ve ikincisi, Parti içinde mücadelenin gelişimini incelemeye girişmelidirler. Hem biri hem de diğeri gereklidir, çünkü görüş ayrılıklarının özü, çeşitli aşamalardan geçen, her zaman her aşamada mücadele eden tarafların aynı bileşimde, aynı sayıda, aynı pozisyonda vs. olmadığı mücadelenin seyri içinde gelişir, berraklaşır ve somutlaşır (ve çok sık olarak da değişikliğe uğrar).

Bu iki nokta da incelenmeli ve mutlaka mümkün olduğunca tam, basılı ve bütün tarafların kontrolüne açık belgeler talep edilmelidir. Sadece lafa inananlar, elinin tersiyle itilecek iflah olmaz aptallardır. Eğer belge Yoksa ozaman her iki tarafın ya da çok sayıda tarafın tanıklarıyla soruşturma yapılmalı, hem de bu mutlaka, tanıklar önünde, "itinalı bir soruşturmna" olmalıdır.

Gerek görüş ayrılıklarının özü, gerekse de mücadele aşamalarının sırası üzerine düşüncelerimin bir taslağını ortaya koymaya çalışacağım.

1 aşama. 2-6 Kasım'daki V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı.

Mücadele başlar. MK üyeleri arasındaki biricik "kavgalılar" Troçki ve Tomski'dir. Troçki sendikaları "adamakıllı sarsma" "meşhur sözünü" tekrarlar. Tomski şiddetli bir polemik yapar. MK üyelerinin çoğunluğu seyreder. Onların en büyük hatası (ve ilk planda benim hatam), Rudzutak'ın V. Konferans tarafından kabul edilmiş olan "Sendikaların Üretim Görevleri" üzerine tezlerini gözden kaçırmaları olmuştur. Bütün tartışma içinde en önemli belge budur.

2. aşama. 9 Kasım'daki MK Plenumu. Troçki, sendikaların "son derece ağır krizi" ve yeni görevler ve yöntemler üzerine değerlendirmelerle gizlenen ya da şirin gösterilen "adamakıllı sarsma" politikasının izlendiği "Sendikalar ve Bundan Sonraki Rolleri" üzerine "Kabataslak Tezler"ini sunar. Lenin'in ısrarla desteklediği Tomski, Tsektran içindeki yanlışlık ve bürokratik abartmalarla bağıntılı olarak tartışmaların merkezinde tam da bu "sarsma"yı görür. Bu arada polemikte Lenin'in ağzından apaçık abartılı ve bu nedenle yanlış "acı sözler" çıkar, böylece bir "Tampon Grup" zorunluluğu ortaya çıkar, nitekim on MK üyesi böyle bir grup oluşturur (bu grupta hem Buharin hem de Zinovyev vardır, fakat ne Troçkİ ne de Lenin yoktur).

"Tampon", "görüş aylıklarını geniş bir tartışmaya taşımama" kararı alır ve Lenin'in raporunu (sendikaların önünde),geri çekerek, "amaca uygun, polemik yapmayan bir rapor sunması" talimatıyla Zinovyev'i

raportör olarak belirler, Troçki'nin tezleri reddedilir. Lenin'in tezleri kabul edilir, Karar son biçimiyle dörde karşı (Troçki, Andreyev, Krestinski, Rikov) on oyla geçer. Bu kararda da "çalışmanın askerileştirilmesinin sağlıklı biçimleri" savunulur; "merkeziyetçiliğin ve askerileştirilmiş çalışma biçimlerinin bürokratizme, kendini beğenmiş dik kafalılığa ve kırtasiyeciliğe

vs. yozlaşması" mahkûm edilir. Tsektran'a "diğer sendika birlikleriyle eşit haklarla dahil olması gereken Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi'nin genel çalışmalarına daha aktif biçimde katılması" direktifi verilir.

MK, Troçki yoldaşın da aralarında bulunduğu bir Sendika Komisyonu seçer. Troçki bu komisyonda çalışmayı reddeder ve ancak bu adımla Troçki yoldaşın başlangıçtaki hatası, daha sonra fraksiyonculuğa yol açan bir aşırılık kazanır. Bu adım atılmamış olsaydı. Troçki yoldaşın hatası (yanlış tezler sunmak) eski MK üyelerinin istisnasız hepsinin defalarca yaptıkları son derece küçük bir yanlış olarak kalacaktı.

3, aşama, Aralıkta gemi işçilerinin Tsektran'la anlaşmazlığı.

7Aralık'taki MK Plenumu. Artık esas "kavgacılar" Troçki ve Lenin değil, Troçki ve Zinovyev'dir, Sendika Komisyonu başkanı olarak Zinovyev Aralıkta gemi işçileriyle Tsekıran arasındaki anlaşmazlıkta arabuluculuk yapmıştır, 7 Aralık'taki MK Plenumu, Zinovyev Tsektran'ın bileşimini derhal değiştirme pratik önerisini getirir. MK çoğunluğu buna karşı çıkar. Rikov Zinovyev'in tarafına geçer. Buharin'in kararı kabul edilir; bu karar, pratik bölümünde, dörtte üç gemi işçilerinden yana tavır takınır, fakat girişte "sendikaların tepeden değiştirilmesi"ni reddederek (Madde 3) kötü ünlü "üretim demokrasisi"ni (Madde 5) onaylar. Bizim MK üyeleri grubumuz azınlıkta kalır. bu grup Buharin'in kararına karşıdır, çünkü esas olarak "tampon"u kâğıt üzerinde bir şey olarak görmektedir, zira Troçki'nin Sendika Komisyonuna katılmaması fiilen mücadelenin devam etmesi

ve bu mücadelenin Merkez Komitesi'nin dışına taşınması anlamına gelmektedir: Biz,

Parti Kongresi'nin 6 Şubat 1921 'de toplanmasını öneriyoruz. öneri kabul edilir. Uzak kenar bölgelerin ta1ebi üzerine daha sonra 6 Mart'a ertelenir.

4. aşama. VIII. Sovyet Kongresi. Troçki'nin 25 Aralık'ta "Sendikaların Rolü ve Görevleri" "platformu broşürü"yle ortaya çıkması. Biçimsel demokrasi açısından Troçki'nin elbette bir platformla ortaya çıkma hakkı vardır, çünkü MK 24 Aralık'ta tartışma özgürlüğüne izin vermiştir. Devrimci yararlılık açısından ise bu, hatanın muazzam abartılması, yanlış bir platform üzerinde bir fraksiyon oluşturmak oluyordu.

Broşür 7 Aralık tarihli MK kararından sadece "üretim demokrasisi"yle ilgili şeyleri alıntılar, fakat "tepeden değişikliğe" karşı söylenenleri aktarmaz. Buharin'in 7 Aralık'ta Troçki'nin desteğiyle oluşturduğu tamponu Troçki 25 Aralık'ta parçalar. Broşür baştan sona tamamen "adamakıllı sarsma" ruhuyla doludur. Ne var ki broşür, teorik olarak yanlış ve pratik açıdan tamamen üretim propagandası kavramı, görevleri ve çerçevesine ait aydınvari süslemeler ("üretim atmosferi", "üretim demokrasisi") bir yana bırakılırsa, "sarsma"yı şirin gösteren, gizleyen ya da haklı gösteren "yeni" "görevler ve yöntemler" sunamaz.

5. aşama. 30 Aralık'ta VIII. Sovyet Kongresi Komünist Fraksiyonunda, tüm Rusya'dan binlerce sorumlu Parti fonksiyoneri önünde tartışma.

Tartışma dalgaları yükselir. Bir yanda Zinovyev ve Lenin, öte yanda Troçki ve Buharin.

Buharin "tamponluk yapmak" ister, fakat sadece Lenin ve Zinovyev'e karşı konuşur, Troçki'ye karşı tek laf etmez.

Buharin (16 Ocakta yayınlanan) tezlerinden küçük bir bölümü, ama sadece komünizmden kopuş ve sendikalizme geçişe ilişkin tek

sözcüğün bulunmadığı bölümü okur. Şlyapnikov ("İşçi Muhalefeti" adına) daha baştan Troçki yoldaş tarafından paramparça edilen (onun platformunda 16. tez) ve (kısmen büyük ihtimalle lam da bu yüzden) hiç kimsenin ciddiye almadığı sendikalist bir platform ilan eder.

30 Aralık'taki tüm tartışmanın özünü şahsen ben Rudzutak'ın tezlerinin ilanında görüyorum. Gerçekten de: ne Buharin yoldaş ne de Troçki yoldaş, bu tezlere karşı tek bir söz söyleyemediler, hatta bu tezlerin "yarısından çoğunun" Tsektrancı Golzman, Andreyev ve Lyubirnov tarafından hazırlandığı söylentisini yaydılar. Ve o nedenle Troçki tartışmayı "kesmek, baltalamak" isteyen, bir "paratoner" arayan ve "tesadüfen bir paratüner değil Tsekıran', yakalayan" Lenin'in başarısız "diplomasisi" üzerine büyük bir neşeyle yavan nükteler yapıyordu.

Bu söylentiyi daha o zaman 30 Aralık'ta Rudzutak çürüterek, "Sendikalar Merkez Konseyi'nde" Lyubimov diye birinin "bulunmadığım", Sendikalar Merkez Konseyi prezidyumunda Golzman'ın Rudzutak'ın tezleri aleyhine oy kullandığını ve bu tezlerin Andreyev, Ziperoviç ve Rudzutak'lan oluşan bir komisyon tarafından hazırlandığını belirtti.

Fakat bir an için Buharin ve Troçki yoldaşların masalının gerçek olduğunu varsayalım. Hiçbir şey onları böyle bir varsayımın çürüttüğü kadar çürütmez. Çünkü "Tsektranctlar" "yeni" düşüncelerini Rudzutak'ın karar tasarısına sokmuşlarsa, Rudzutak bunları kabul etmişse,

bütün sendikalar bu karan kabul etmişlerse (2-6 Kasım'da!!), Buharin ve Troçki buna karşı çıkacak durumda değillerse, bundan ne sonuç. Çıkar?

undan şu sonuç çıkar ki, Troçki 'deki tüm görüş ayrılıkları tamamen yapmacıktır, ne o, ne de "Tsektrancılar" herhangi bir "yeni görevler ve yöntemler"e sahip değillerdir, amaca uygun ve önemli olan her şey

sendikalar tarafından söylenmiş, kabul edilmiş, karara bağlanmıştır, hem de sorun Merkez Komitesi'nde ortaya konmadan önce,

Eğer birini bir güzel paylamak ve "adamakıllı sarsmak" gerekiyorsa, bu Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi değil, Rudzutak'ın tezlerini "gözden kaçırdığı" Ve bu hatası sonucunda aslında tartışmanın tehlikeli bir hal almasına neden olduğu en kötü kahvehane politikacılığı için RKP MK olmamalıdır. Tsektrancılarin hatası (bu hata aslında olağanüstü değil, bürokratizmin belli bir oranda abartılmasından ibaret olan son derece olağan bir hatadır) gizlenemez. Ve zaten onu gizlememek, şirin göstermemek, haklı göstermemek, tersine düzeltmek gerekir.

Hepsi bu.

Rudzutak'ın tezlerinin özünü 30 Aralık'ta 4 maddede dile getirdim:

1) olağan demokratizm (herhangi bir abartma olmadan, MK'n'n "atama" vs. konusunda haklarından vazgeçmeden, fakat bir düzeltme gerektiren bazı "atama meraklılarının hataları ve aşırılıkları dik kafalılıkla savunmadan da); ve 2) üretim propagandası (bunun içine "üretim demokrasisi", "üretim atmosferi" vs. gibi kaba, gülünç, teorik olarak yanlış "formüllerde amaca uygun olan ne varsa girer). Bir Sovyet kurumu kurulmuştur: Tüm-Rusya Üretim Propagandası Bürosu. Bu kurumu elden geldiğince desteklemek gerekir, üretim çalışmasını kötü tezler üreterek bozmak değil. Hepsi bu;

3) ayni ödüller ve

4) dostluk disiplin mahkemeleri. 3. ve 4. maddeler olmadan "üretimin rolü ve görevleri" ve benzeri üzerine bütün laflar boş aydın gevezeliğinden başka bir şey değildir. Oysa Troçki'nin "platform broşürü"nde tam da bu iki madde unutulmuştur. Buna karşılık Rudzutak'ta bu maddeler vardır.

30 Aralık tartışmasına ilişkin konuştuğum için bir hatamı daha düzeltmek zorundayım. Şöyle demiştim: "Gerçekte bir işçi devleti değil, bir işçi köylü devletimiz var".* Buharin yoldaş hemen müdahale etti: "Ne devleti?" Yanıt olarak onun dikkatini, yeni bitmiş olan VIII. Sovyet Kongresi'ne çektim. Tartışma üzerine raporu okurken benim haksız, Buharin yoldaşın haklı olduğunu gördüm. Şöyle demem gerekirdi:

"İşçi devleti bir soyutlamadır. Gerçekte, birincisi ülkede işçi değil köylü nüfusun ağır basma özelliğine sahip olan bir işçi devletimiz var; ve ikincisi, bürokratik urları olan bir işçi devleti", Konuşmamın tümünü okumak isteyecek olan okur, bu düzeltmeyle ne benim argümantasyonumun, ne de çıkardığım sonuçların değişmediğini görecektir.

6. aşama. Petersburg örgütünün Troçki'nin platformuna karşı "Partiye Çağrıyla ortaya çıkması ve Moskova Parti Komitesinin karşı eylemi (13 Ocak tarihli "Pravda") Tepeden oluşturulan fraksiyonlar mücadelesinden alt örgütlerin müdahalesine geçiş. Sağlığa kavuşma yönünde ileriye atılmış büyük bir adım. Moskova Parti Komitesi'nin, Petefsburg örgütünün bir platformla ortaya çıkmasının "tehlikeli" yanını belirtmesi, fakat Troçki yoldaşın 25 Aralık'la bir fraksiyon oluşturmasının tehlikeli yanını belirtmek istememesi tuhaftır!!! Şakacılar böyle bir körlüğü (bir gözün kör olmasını) "tampon körlüğü" olarak adlandırıyorlar ...

7. aşama. Sendika Komisyonu çalışmasını bitirir ve bir platform yayınlar (14 Ocak tarihli "RKP X. Parti Kongresi'nin Sendikaların Rolü ve Görevleri Üzerine Bir Karar Tasansl"[19] adlı bir broşür; bu broşür 9 MK üyesi: Zinovyev, Stalin, Tomski, Rudzutak, Kalinin, Kamenev, Petrovski, Artyom, Lenin, ve Sendika Komisyonu üyesi Losovski tarafından imzalanmıştır; Şlyapnikov ve Lutovinov yoldaşlar, görünen

o ki "İşçi Muhalefeti"ne "firar etmişler"dir). "Pravda", Şmidt, Ziperoviç ve Milyutin'in imzalannı ekleyerek platformu 18 Ocak'ta yayınladı

..

16 Ocak tarihli "Pravda"da şu platfomılar yayınlanır: Buharin'in platformu (imza: "Buharin, Larin, Preobrajenski, Serebryakov, Sokolnikov, Yakovleva yoldaşlar adına") ve Sapronov'un platformu (imza: "Demokratik Merkeziyetçilik platfonnu üzerinde duran bir grup yoldaş" , Bubnov, Boguslavski, Kamenski, Maksimovski, Osinski, Rafail, Sapronov). Moskova Parti Komitesi'nin 17 Ocak'taki genişletilmiş toplantısında gerek bu platformların temsilcileri, gerekse de "İgnatovcular" ortaya çıktı (tezler 19 Ocak tarihli "Pravda"da İgnatov, Orehov, Korsinov, Kunmova, Burovzev, Maslov'un imzasıyla ya·yınlandı)* .

Burada bir yanda birliğin artmasını (çünkü dokuz MK üyesinin platformu V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı'nın kararlarıyla tamamen uygunluk içindedir); öte yanda dağılma ve çözülmeyi görüyoruz.

İdeolojik çözülmenin doruğunu Buharin ve ortaklarının tezleri oluşturuyor. Burada Marksistlerin eskiden şöyle hicvettikleri "dönemeç" lerden biri gerçekleşir: "Tarihsel bir dönemeçten çok istektik bir dönemeç". Tez 17'de şunları okuyoruz: " ... Bugün bu adaylıklar zorunlu olmalıdır" (özellikle: sendikaların ilgili "merkezi idarelere ve merkezlere" gösterdikleri adaylar).

Bu komünizmden tamamen kopmak ve sendikalizmin bakış açısına geçmek demektir. Bu özü itibariyle Şlyapnikov'un "devletin sendikalaştırılması" şiarının tekrarıdır; bu, Yüksek Ekonomi Konseyi aygıtının, parça parça ilgili sendikaların eline teslim edilmesidir. "Zorunlu adaylar gösteriyorum" da dense "Atıyorum" da dense bu bir ve aynı şeydir.

Komünizm şöyle der: Proletaryanın öncüsü, Komünist Partisi, kitleyi, önce işçileri, sonra da köylüleri bütün ekonominin yönetimini ellerinde yoğunlaştıracak durumda olacak ve gerçekten bu duruma ulaşacak. şekilde aydınlatarak, yetiştirerek, eğiterek ve öğreterek (komünizm "okulu") partisiz işçiler kitlesini yönetir.

Sendikalizm sanayi kollarının yönetimini ("merkezi idareleri ve merkezleri"), üretim dallarına göre ayrılmış partisiz işçi kitlelerine vermek ister ve böylece partinin gerekliliğini ortadan kaldırır, kitleleri eğitmek için ya da tüm ekonominin yönetiminin onların elinde gerçekten yoğunlaşması için uzun soluklu bir çalışma yapmaz.

* Ayrıca Parti, "platform" ların o platformdan sorumlu bütün yoldaşların tam imzasıyla ileri sürülmesini talep etmelidir. "Ignatovcular" ve "Sapronoveufar" bu talebe uygun davrandılar. İlgili platform için güya sorumlu isimsiz yoldaşlara dayanan "Troçkistler". "Buharinciler" ve "Şlyapnikovcular" böyle davranmadılar.

RKP programı şöyle der: "Sendikalar ... yekpare bir ekonomik bütün olarak tüm ekonominin tüm yönetimini kendi ellerinde (kendi ellerinde, yani sendikaların elinde, yani tamamen birleşmiş kitlelerin elinde; böyle gerçek bir yoğunlaşmaya yaklaşmaktan bile ne kadar uzak olduğumuzu herkes görüyor) ... yoğunlaştırmayı başarmalıdırlar (yani henüz bu durumda değiller, hatta buna yaklaşmış bile değiller) neyi yoğunlaştırmak? - "yekpare bir ekonomik bütün olarak tüm ekonominin tüm yönetimini" (yani sanayi dallarını değil, sanayiyi değil, sanayiyi artı tarımı vs. Tarımın yönetiminin gerçekten sendikaların elinde yoğunlaşmasına yaklaştık mı? Ve RKP programının sonraki cümleleri "merkezi devlet idaresi" ile "geniş emekçi kitleler" arasındaki "bağ"dan, "sendikaların ekonominin yönetimine katılımından sözeder.

Eğer sendikalar, yani partisiz işçilerin onda dokuzu sanayi yönetimini atarsa ("zorunlu adaylık") Partiye ne gerek var? Gerek mantıksal, gerek

teorik, gerekse de pratik olarak Buharin'in iddiaları, Partinin bölünmesi, daha doğrusu sendikalistlerin Partiden kopması anlamına gelir.

Şimdiye kadar mücadelede "esas kişi" Troçki'ydi. Şimdi Buharin onu çoktan "geçti" ve tamamen "gölgede bıraktı"; mücadelede yepyeni bir karşılıklı ilişki yarattı, çünkü Troçki'nin hatalarının toplamından yüz kat daha büyük bir hataya düştü.

Nasıloldu da Buharin komünizmden böylesine uzaklaşabildi? Buharin yoldaşın herkes tarafından sevilmesine, zorunlu olarak sevilmesine yol açan özelliklerinden biri olan yumuşaklığını biliyoruz. Onun birçok kez şakayla "yumuşak balmumu" diye anıldığını biliyoruz. ÖyLe anlaşılıyor ki, karşısına çıkan ilk "ilkesiz" alçak, ilk "demogog", bu "yumuşak balmumu"nun üzerine aklına geleni yazabiliyor. Tırnak içindeki bu sert ifadeleri Kamenev yoldaş 17 Ocak'taki tartışmada kullanmıştı ve kullanmakta da haklıydı. Fakat olup biteni ilkesiz demogojiyle açıklamak, her şeyi buna indirgemek ne Kamenev'in ne debir başkasının aklından bile geçmeyecektir elbette.

Tersine. Fraksiyon mücadelesinin, yanlış tuttumlarında inat ettiklerinde en iyileri bile kaçınılmaz olarak ilkesiz demagojiden fiilen farksız bir duruma getiren nesnel bir mantığı vardır. Fraksiyon savaşlarının tüm tarihi bize bunu öğretiyor (örnek: "Vperyod"cularla Menşcviklerin Bolşeviklere karşı birleşmesi). Tam da bu yüzden, sadece görüş aynılıklarının soyut özünü değil, aynı zamanda mücadelenin çeşitli aşamalarının seyri içinde bunların somut gelişimini ve değişimini de incelemek gerekir. 17 Ocak'taki tartışma bu gelişmenin sonucunu dile getirdi. Ne "sarsmak", ne de "yeni üretim görevleri" daha fazla savunulamaz (çünkü pratik ve amaca uygun her şey Rudzutak'ın tezlerinde var). Geriye yapacak tek şey kalıyor: ya kendinde, Lassalle'in bir sözünü kullanırsak, "aklın" hatayı kabul etme, düzeltme "fizik gücünü" bulmak ve RKP tarihinin bu yaprağını

çevirmek, ya da ... ya da kim olursa olsun kalan müttefiklere sarılmak ve bütün ilkeleri "görmezden gelmek". Geriye bilinçsizliğe kadar "demokrasi" yandaşları kalmıştır. Ve Buharin'in bunların seviyesine düşüyor, sendikalizm seviyesine düşüyor.

Biz, "demokratik" "İşçi Muhalefeti"nde sağlıklı olan ne varsa yavaş yavaş emerken, Buharin sağlıksız olana sarılmak zorunda kalıyor.

Ünlü bir Tsektrancı ya da Troçkist olan Bumajni yoldaş 17 oçak'ta Buharin'in sendikalist önerilerini kabul etmeye hazır olduğunu açıklıyor. "Sapronovcular" bir ve aynı tezde) sendikaların "'derinleşen kriz"i ve "bürokratik katılaşması"ndan söz etmeyi ve aynı zamanda "sendikaların üretimdeki haklarının genişletilmesi"ni "mutlak" zorunlu olarak önermeyi başarmışlardır ... büyük ihtimalle kendi "'bürokratik katılaşmaları" yüzünden. Böyle bir grup ciddiye alınabilir mi?

Sendikaların üretimdeki rolleri üzerine konuşulduğunu duydular ve şimdi diğerlerini bastırmak için haykırıyorlar: "bürokratik katılaşma" yüzünden "hakların genişletilmesi". Bunların "pratik" önerilerinin ilk satırlarını okumak yeter, gerisini okumaya gerek yok: "Yüksek Ekonomi Konseyi Prezidyumu, Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi Plenurnu tarafından önerilir ve Tüm-Rusya Merkez Yürütme Komitesi tarafından kesin olarak onaylanır". Ya "ilkesel" demokratik tavırları? Dinleyin : " ... Onlar (Zinovyev ve Troçki) gerçekte ekonominin eski askerileştiricilerinin bir ve aynı grubunun iki eğilimini dile getiriyorlar".

Eğer ciddiye alınacak olursa bu en kötü Menşevizm ve Sosyal Devrimciliktir. Fakat Sapronov, Osinski ve ortaklarını ciddiye almak - bu görüşümce son derece değerli fonksiyonerler her Parti Kongresi'nden önce ("her defasında aynı yerde durmak"*) herhangi bir ateşli paroksizme düşer, herkesten baskın çıkmak ister ("en yaygaracılar" fraksiyonu) ve şahken şahbaz olurlarsa, bunları ciddiye almak olanaksız.

"İgnatovcular", "Sapronovcular"ın dümen suyunda yüzüyorlar. Çeşitli grupların (özellikle Parti Kongresi öncesinde) bloklaşmasına elbette izin vardır (oy toplamaya çalışmalarına da). Fakat bunu komünizm

çerçevesinde (sendikalizm değil) yapmak gerekir, hem de kendine güldürmeyecek biçimde. Kim daha çok veriyor? Partisizlere daha çok "hak" sunan herkes, Rusya Komünist Partisi Kongresi nedeniyle

birleşin! .

Şimdiye kadar bizim platformumuz şuydu: Bürokratik aşırılıklar korunmamalı, tersine düzeltilmelidir. Bürokratizme karşı mücadele uzun süreli ve zorlu bir çalışmadır. Aşırılıkların düzeltilmesi derhal gerçekleşebilir ve gerçekleşmelidir. Askeri fonksiyonerlerin ve atama meraklılarının otoritesini, zararlı aşırılıklara dikkat çeken ve düzeltenler değil, tersine bu düzeltmeye karşı çıkanlar sarsıyor. Bazı Tsektrancılaın çabaları bu türdendi; ama bu kişiler değerli ve yararlı mesai arkadaşları olarak kalacaklardır (ve öylelerdi). Sendikaların üretim görevleri sorununda yeni, pratik ve amaca uygun olan her şey bizzat kendileri tarafından tanınmış ve kararlaştırılmışsa sendikaları hırpalamamak ve onlarla aramızda görüş ayrılıkları icat etmemek gerekir. Bilakis bu zemin üzerinde yoğun biçimde ve birlik içinde pratik. çalışma yapmak gerekir.

Şimdi platformumuza şu eklendi: ideolojik dağınıklığa ve "ekonominin" her türlü "askerileştirilmesi"nden vazgeçmeye kadar, sadece şimdiye kadar ağırlıkla uygulandığı haliyle "atama yöntemi"nden değil, genelde her türlü "atama"dan vazgeçmeye, yani son tahlilde partisiz kitlelere karşı Parti'nin önderlik rölünden vazgeçmeye kadar varan muhalefetin sağlıksız unsurlarına karşı mücadele yürütülmelidir. Kesin olarak kurtulmadığımız takdirde Parti'yi yerle bir edecek olan sendikalist sapmaya karşı mücadele edilmelidir.

Partimizin hastalığından hiç kuşkusuz gerek Antant kapitalistleri yeni bir istila için, gerekse de Sosyal-Devrimciler komplo ve ayaklanmalar sergilemek için yararlanmaya çalışacaklardır. Bu bizi korkutmuyor, çünkü hepimiz hastalığı itiraf etmekten çekinmeden, fakat bu durumun bulunduğumuz her görevde hepimizden daha fazla disiplin, daha fazla dayanıklılık, daha fazla sağlamlık istediğinin bilincinde olarak tek yumruk olacağız. Parti Mart 'taki RKP X. Kongresi 'nde ve ondan sonra daha güçsüz değil, daha güçlü olacaktır.

İnter yayınları, Çeviri, Süheyla Kaya

BİR KEZ'DAHA SENDİKALAR, MEVCUT DURUM, TROÇKİ VE BUHARİN YOLDAŞLARIN HATALARI ÜZERİNE

Lenin

25 Ocak 1921

Bir de, değinilmemesi yanlış anlamalara neden olabilecek bazı noktalara kısaca değineceğim. "Platfonnu"nun 6. tezinde Troçki yoldaş, RKP programının eko-nomiyle ilgili bölümünün, sendikalarla ilgili 5. maddesini aktarmıştı. iki sayfa sonra 8. tezde Troçki yoldaş şöyle diyor:

" ... Varlıklarının eski temelini, iktisadi sınıf mücadelesini yitirmiş olan sendikalar"

(bu yanlış, bu aceleci bir abartmadır: elbette sendikalar iktisadi sınıf mücadelesi gibi bir temeli yitirmişlerdir, fakat Sovyet aygıtının bürokratik kamburlarına karşı mücadele anlamında, emekçiler kitlesinin maddi ve manevi çıkarlarının bu aygıtın elinde olmayan yollar ve araçlarla korunması anlamında vs. sınıfsal olmayan "iktisadi mücade-le" temelini henüz yitirmediler ve ne yazık ki daha uzun süre yitirmeyeceklerdir), "bir dizi koşul sonucunda proleter devrimin önlerine koyduğu ve programımızda formüle ettiğimiz yeni görevi, üretimi örgütleme görevini çözmek için saflarında gerekli güçleri

toplama ve zorunlu yöntemleri geliştirmeyi henüz başaramamışlardır" (altı Troçki tarafından çizilmiştir, s. 9, tez 8).

Bu da büyük bir yanlışlığın nüvesini içinde barındıran aceleci bir abartmadır. Programda böyle bir formülasyon yoktur ve sendikaların önüne "üretimi örgütlemek" gibi bir görev koymamaktadır. Parti programımızın düşüncelerini ve cümlelerini programın metnine göre sırayla izleyelim:

l) "Toplumsallaştırılmış sanayinin örgütsel aygıtı (her aygıt değil) ilk planda (ama sadece değil) "sendikalara dayanmalıdır."

2) "Bunlar loncasal darlıktan gittikçe daha çok kurtulmalı" (nasıl kurtulacaklar?

Partinin önderliği altında ve proletaryanın proleter olmayan emekçi kitleyi eğitme ve çeşitli biçimlerde etkileme seyri içinde) "ve ilgili sanayi dalındakı işçilerin çoğunluğunu, giderek de tümünü kapsayan büyük sanayi birliklerine dönüşmelidir ... "

Bu, parti programında sendikaları ele alan bölümün ilk kısmıdır. (görüldüğü gibi bu bölüm bundan sonrası için son derece uzun solukl alma gerektiren çok "sıkı""koşullar" ortaya koymaktadır. Devamla şöyle denir:

"Sovyet Cumhuriyeti yasalarına ve alışılmış pratiğe göre, sanayi-nin bütün yerel ve idari organlarına katılan ... " (görüldüğü gibi, çok ih-tiyatlı bir sözcük; sadece "katılan")", . sendikalar, yekpare bir iktisadi bütün olarak tüm ekonominin tüm idaresini fiilen kendi ellerinde yo-ğunlaştırma durumuna gelmelidirler ... "

(dikkat edin: sanayi dallarının ve sanayinin değil, yekpare bir iktisadi bütün olarak tüm ekonominin yönetimini fiilen yoğunlaştırma durumuna gelmelidirler; bu koşul, ekonomik koşul olarak ancak küçük üreticilerin gerek sanayide gerekse de tarımda gerek nüfus içinde

gerekse de ekonomide yarıdan azı oluşturduklarında gerçekten yerine gelmiş sayılabilir.)

Bu biçimde" (buraya kadar gösterilen bütün koşulları kerte kerte gerçekleştiren "biçimde") “, merkezi devlet yönetimi, ekonomi ve geniş emekçi kitleler arasında kopmaz bir bağı güvenceleyen sendikalar, bu sonuncusunu ... " (yani kitleleri, yani nüfusun çoğunluğunu) " ... en kapsamlı biçimde ekonominin yönetiminde doğrudan çalışmaya çekmelidirler. Sendikaların ekonominin yönetimine katılması ve geniş kitlelerin sendikalar sayesinde bu faaliyete çekilmesi, aynı zamanda Sovyet iktidarının ekonomik aygıtının bürokratlaşmasına karşı da başlıca mücadele aracını oluşturur ve üretimin sonuçlan üzerinde gerçek bir halk denetimi uygulama olanağı sağlar."

Son cümlede yine çok ihtiyatlı bir ifade: "ekonominin yönetimine katılması", yine bürokratizme karşı başlıca (ama tek değil) mücadele aracı olarak geniş kitlelerin işe çekilmesinin belirtilmesi; ve son olarak iki misli ihtiyatlı bir işaret: bir "halk", yani işçi-köylü, ama kesinlikle sadece proleter değil, "denetimi" kurma "olanağı sunar".

Bütün bunları, Parti programımızın sendikaların görevini "üretimi örgütlemek" biçiminde "formüle" ettiği yönünde yorumlamak apaçık yanlıştır. Ve bu yanlışlıkta ısrar edilip, platform tezlerine alınınca, bundan anti-komünist, sendikalist bir sapmadan başka bir şey çıkmaz.

Geçerken belirteyim ki, Troçki yoldaş tezlerinde "son dönemde programda önümüze konan hedefe yaklaşmadığımızı, bilakis ondan uzaklaştığımızı" yazmaktadır (s. 7, tez 6).

Bu asılsız ve öyle sanıyorum ki yanlıştır. Bu, Troçki'nin tartışmada yaptığı gibi, bu gerçeğin "bizzat" sendikalar tarafından kabul edilmesine dayanarak kanıtlanamaz. Bu Parti için son merci değildir. Ve zaten bu ancak çok büyük sayıda olgu son derece ciddi nesnel biçimde incelenerek kanıtlanabilir. Bu birincisi. Ve ikincisi, bu kanıtlanmış olsaydı bile, şu soru hala yanıtsız kalırdı: Niçin uzaklaştık?

Troçki'nin inandığı gibi, "çok sayıda sendikacı" "yeni görev ve yöntemlere karşı direndiği" için mi, yoksa "biz" "bürokratizmin bazı gereksiz ve zararlı aşırılıklarını engellemek ve düzeltmek" için "saflarımızda gerekli güçleri toplama ve zorunlu yöntemleri geliştirmeyi henüz başaramadığımız" için mi?

Bununla bağ içinde, Buharin yoldaşın 30 Aralık 'ta bize yaptığı (ve Troçki'nin dün, 24 Ocak'ta, II. Maden İşçileri Kongresi Komünist Fraksiyonu'ndaki tartışmada yinelediği) suçlamaya, yani "IX. Parti Kongresi'nin saptadığı çizgiden kopmuş" olma (30 Aralık tartışması üzerine rapor, s. 46) suçlamasına değinmek yerinde olacaktır.

Lenin'in IX. Parti Kongresi'nde çalışmanın askerileştirilmesini savunduğu ve demokrasiye yapılan atıflarla alay ettiği, şimdi ise bun-dan "uzaklaştığı" söyleniyor. 30 Aralık'taki kapanış konuşmasında Troçki yoldaş bu suçlamayı özellikle kabalaştırmıştır:

"Lenin, sendikalarda ... bir muhalif zihniyetli yoldaşlar gruplaşması olduğu gerçeğini dikkate alıyor" (s. 65); Lenin "diplomatik açıdan" yaklaşıyor (s. 69); "Parti grupları içinde manevra" var (s. 70) vs.

Meselenin Troçki yoldaş tarafından böyle anlatılması, elbette Troçki için gönül okşayıcı, benim için ise gönül okşayıcı olmamaktan da daha kötüdür. Fakat olgulara bakalım:

30 Aralık'taki aynı tartışmada Troçki ve Krestinski şu olguyu saptarlar;

"Preobrajenski yoldaş da Temmuz'da (1920) MK'da işçi örgütlerimizin iç yaşamıyla ilgili olarak yeni yollar izlememiz gerektiği sorununu ortaya atmıştı." (s. 25)

Ağustos 'ta Zinovyev yoldaş bir mektup taslağı kaleme alır ve MK bürokratizmle mücadele ve demokrasinin genişletilmesi üzerine MK mektubunu onaylar. Eylül'de sorun Parti Konferansı'nda ortaya atılır ve Konferans'ın aldığı karar MK tarafından onaylanır. Aralık'ta bürokratizme karşı mücadele sorunu VIII. Sovyet Kongresi'nde ele

alınır. Yani tüm MK, tüm parti ve tüm Sovyet Cumhuriyeti bürokra-tizm ve onunla mücadele sorununu gündeme alma zorunluluğunu ka-bul etmiştir. Bundan RKP IX. Parti Kongresi'nden "uzaklaşılmış" olduğu sonucu mu çıkar? Hayır. Burada bir uzaklaşma yoktur. Çalışmanın askerileştirilmesi vs. üzerine kararlar itiraz kabul etmez ve bu kararlara itiraz edenlerin demokrasiye yaptıkları atıflar hakkındaki alaylarını geri çekmek için en ufak bir neden görmüyorum. Buradan sade-ce, işçi örgütlerinde demokrasiyi, bunu fetiş haline getirmeden genişleteceğimiz; bürokratizmle mücadeleye iki misli dikkat göstereceğimiz; kimden gelirse gelsin bürokratizmin gereksiz ve zararlı aşırılıklarını özellikle titiz bir şekilde düzelteceğimiz sonucu çıkar.

Küçük bir sorun olan aciliyet ilkesi ve eşitleme sorunu üzerine son bir söz. 30 Aralık 'taki tartışmada, Troçki 'nin bu konuyla ilgili 41. tezinin formülasyonunun yanlış olduğunu söyledim, çünkü ondan tü-ketimde eşitleme, fakat üretimde aciliyet ilkesinin geçerli olduğu sonucu çıkıyordu. Aciliyet ilkesi ayrıcalık tanıma demektir, fakat tüketim olmadan ayrıcalık bir hiçtir demiştim. Troçki yoldaş bu nedenden dolayı beni hem "büyük bir unutkanlık", hem de "terörize etmek"le suçluyor (s. 67 ve 68)- manevra yapma, diplomasi yapma vs. suçlamasının olmamasına şaşıyorum. O, Troçki, benim eşitleme çizgime tavizler vermiş, ben ise ona bir de saydırıyormuşum.

Gerçekte ise, Parti meseleleriyle ilgilenen her okurun başvurabileceği eksiksiz Parti belgeleri bulunuyor: MK Plenumu Kasım kararı, madde 4 ve Troçki'nin platform tezleri, tez 41. Ben ne kadar "unutkan “olursam olayım, Troçki yoldaşın belleği ne kadar iyi olursa olsun,41. tezin teorik bakımdan yanlış olduğu gerçeği ortadadır, 9 Kasım tarihli MK kararı için ise aynı şey söylenemez. Bu karar şöyledir:

"Ekonomi planının uygulanmasında aciliyet ilkesinin muhafaza edilmesi zorunluluğunu kabul eden MK, son Tüm-Rusya Konferansı'

nın (yani Eylül Konferansı'nın) kararıyla tam bir uyum içinde, genel sendikal örgütlenmeyi sürekli güçlendirerek çeşitli işçi gruplarının ve ilgili sendikaların durumunda tedricen, fakat kararlılıkla Ciltlemeye geçmenin zorunlu olduğu görüşündedir.

"Bunun Tsektran'a karşı olduğu açıktır ve bu kararın tam anlamını başka türlü yorumlamak olanaksızdır. Aciliyet ilkesi kalır. (Ekonomi planının uygulanmasında) acil çalışmayla ilgili fabrikalara sendika birliklerine, tröst ve makamlara ayrıcalık tanınmaya devam eder, fakat aynı zamanda, "Lenin yoldaşın" savunmadığı, bilakis Parti Konfe-ransı'nın ve MK'nin, yani tüm Parti'nin onayladığı "eşitleme çizgi-sı '!açıkça şunu talep eder: tedricen fakat kararlılıkla eşitlemeye geçmek.

MK'nın bu Kasım kararını Tsektran'ın uygulamadığı, MK'nın (Troçki ve Buharin 'in kabul ettirdiği) bir kez daha "olağan demokrasi-nin yanlışı ilkelerinin" bu tezde anımsatıldığı şöyle denmesidir: Aralık kararından Tüketim alanında görülüyor. 41.tezin teorik yanlışı bu sözde şöyle denmesindedir; tüketim alanında eşitleme, üretim alanında aciliyet ilkesi. Bu ekonomik saçmalıktır, çünkü tüketimle üretimi birbirinden koparır. Ben böyle bir şey söylemedim ve zaten söyleyemem de. Eğer bir fabrika gerekli değilse kapatılsın; mutlak gerekli olmayan bütün fabrikalar kapatılsın. Mutlak gerekli olanlar arasında acil olanlara ayrıcalık tanınsın. Diyelim ki ulaştırmaya ayrıcalık tanınsın. Bu tartışma götürmez. Fakat bu ayrıcalığın aşın olmaması için ve Tsektran'da aşın olduğunu dikkate alarak, Parti'nin (lenin'in değil) direktifi şöyle olmuştu: tedricen fakat kararlılıkla eşitlemeye geç. Son derece açık ve teorik olarak doğru bir karar alan Kasım Plenumundan sonra Troçki "iki eğilim" üzerine fraksiyoncu bir broşürle ortaya çıkmış ve 41. tezde iktisaden yanlış olan formülasyonunu önermişse, bu suçlamayı kendisine yöneltmeli.

Bugün 25 Ocak, Troçki yoldaşın fraksiyoncu atağından bu yana tam bir ay geçti. Biçim olarak amaca uygun olmayan ve öz olarak yanlış bu atak yüzünden Parti'nin amaca uygun, pratik, ekonomik çalışmadan, üretim çalışmasından saptırılıp politik ve teorik yanlışları düzelttiği artık bütün açıklığıyla görülmüştür. Fakat "Her şeyde bir hayır vardır" diyen eski atasözü burada da doğrulandı.

MK içindeki görüş ayrılıkları üzerine dedikodu biçiminde korkunç şeyler yayıldı. Muhale'fetin yanında söylentileri şişiren, bunları korkunç kötücül formülasyonlara büründüren, her biçimde rezil etmek, kirli bir yorum kazandırmak, anlaşmazlıkları şiddetlendirmek ve Parti çalışmasını engellemek için bir sürü hikâye uyduran Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler yer almıştı (ve hiç kuşkusuz yer alıyor). Bu, burju-vazinin, küçük-burjuva demokratlarının, aynı zamanda Bolşeviklere karşı korkunç bir öfkeyle köpüren, anlaşılabilir nedenlerden dolayı el-lerinden bundan başka bir şey gelmeyen Menşeviklerle Sosyal-Dev-rimcilerin politik yöntemidir. Her bilinçli Parti üyesi burjuvazinin bu politik hilesini ve bundan ne bekleneceğini bilir.

MK içindeki görüş ayrılıkları Parti'ye başvurulmasını zorunlu kıl-dı. Tartışma bu görüş ayrılıklarının özünü ve kapsamını çarpıcı biçim-de gösterdi. Söylenti ve iftiralara set çekilmiştir. Parti yeni hastalığa (bu hastalığı Ekim Devrimi'nden sonra unutmuş olduğumuz anlamın-da yeni), fraksiyonculuk hastalığına karşı mücadele içinde kendisini eğitiyor ve çelikleşiyor. Aslında bu eski bir hastalık; bu hastalık muhtemelen daha birkaç yıl kaçınılmaz olarak nüksedecek, fakat sağalması şimdi daha hızlı ve kolay gerçekleşebilir ve gerçekleşmelidir.

Parti görüş ayrılıklarını abartmamayı öğreniyor. Troçki yoldaşın Tomski yoldaşa yönelttiği doğru sözleri tekrarlamak burada yerinde olacaktır:

"Tomski yoldaşa karşı yaptığım en sert polemiğin ortasında bile her zaman, sendika sahibi yöneticisi olarak sadece Tomski yoldaş gibi otorite sahibi kişilerin söz konusu olabileceğinin benim -için kesinlikle açık olduğunu söyledim. Bunu V. Sendikalar Konferansı fraksiyonunda söyledim, bunu bugünlerde Zimin tiyatrosunda da söy-ledim. Parti içinde ideolojik mücadele, insanların birbirini karşılıklı olarak saf dışı bırakması değil, karşılıklı etkilemesi demektir." (30 Aralık'taki Tartışma Üzerine Rapor, s. 34).

Parti elbette bu doğru yaklaşım tarzını Troçki yoldaşa karşı da uygulayacaktır,

Sendikalist sapma, tartışma sırasında özellikle Şlyapnikov yoldaş ve grubunda, "İşçi Muhalefeti" denen grupta su yüzüne çıktı. Bu, Par-tiden ve komünizmden apaçık bir sapma olduğundan, bu sapmayla özel olarak hesaplaşmak, onun üzerinde özel olarak durmak, bu düşüncelerin yanlışlığı ve böyle bir hatanın tehlikesi üzerine propaganda ve aydınlatmaya özel olarak dikkat yöneltmek gerekecektir. İşi, "zorunlu adaylık" (sendikaların idari organlar için aday gösterme zorunluluğu) gibi sendikalist bir safsataya kadar götürmüş olan Bukharin yoldaş, bugün "Pravda"da kendisini son derece talihsiz ve apaçık yanlış savunuyor. Başka yerlerde Parti'nin rolü üzerinde durmuş! İyi ki durmuş! Yoksa bu Parti' den ayrılmak olurdu. Yoksa bu, düzeltilmesi gereken ve kolayca düzeltilebilecek bir hata olmakla kalmazdı sadece. "Zorunlu adaylık"tan söz edip de, aynı zamanda bunun Parti için zorunlu olmadığı eklenmiyorsa, bu sendikalist bir sapmadır, komünizmle bağdaşmaz; RKP'nin parti programıyla bağdaşmaz Fakat "Parti için zorunlu değir' ibaresini eklemekle, gerçekte şimdikinden farklı en ufak bir değişiklik yokken, partisiz kitleleri haklarının herhangi bir biçimde artırıldığı hayaliyle aldatmak gündeme gelir. Buharin yoldaş te-orik olarak apaçık yanlış ve politik olarak yanıltıcı komünizmden sap-mayı savunmaya devam ettikçe, dik kafalılığının sonuçları daha da üzücü olacaktır. Ne var ki

savunulamayacak: bir şeyi savunmak olanaksızdır. Parti, partisiz işçilerin haklarının genişletilmesine karşı değildir, fakat bunu yaparken hangi yolun izlenebileceğini ve hangi yolun izlenemeyeceğini kavramak için kısaca düşünmek yeter.

II. Tüm-Rusya Maden İşçileri Kongresi komünist fraksiyonunda- ki tartışmada Şlyapnikov'un platformu, bu sendikada özel bir etkisi olan Kiselyov yoldaş tarafından savunulmasına rağmen, yenilgiye uğradı: Bizim platformumuz 137 oy, Şlyapnikov'un platformu 62 oy, Troçki"nin platformu 8 oy aldı. Sendikalist sapmadan kurtulmak gerekir ve kurtulunacaktır.

Bir ay içinde gerek Petrograd, gerek Moskova ve bir dizi taşra kenti, Parti'nin tartışmaya tepki gösterdiğini ve Troçki yoldaşın yanlış çizgisini ezici çoğunlukla reddettiğini gösterdi. Parti'nin "üst kademeleri"nde ve "çevre"de, komitelerde, kurumlarda hiç kuşkusuz yal-palamalar görülse de, basit Parti üyeleri kitlesi, Parti 'nin işçi kitlesi çoğunluğu itibariyle, hem de ezici çoğunluğu itibariyle bu yanlış çizgiye karşı çıkmıştır.

Kamenev yoldaş bana, Moskova'nın Zamoskvoreçye semtinde 23 Ocak'ta yapılan tartışmada Troçki yoldaşın platformunu geri çektiği ve Buharin grubuyla yeni bir platformda birleştiğini açıkladığını bil-dirdi. Maden İşçileri Kongresi komünist fraksiyonunda bana karşı konuşan Troçki yoldaştan ne yazık ki bu konuda ne 23 Ocak'ta ne de 24 Ocak'ta tek bir sözcük duymadım. Troçki yoldaşın niyetlerinin ve platformlarının yine mi değiştiğini, yoksa meselenin başka bir açıkla-ması mı olduğunu bilmiyorum. Fakat her halükârda Troçki yoldaşın 23 Ocak'ta yaptığı açıklama, bütün güçlerini seferber etmemiş ve ancak Petrograd, Moskova ve az sayıda taşra merkezinin düşüncelerini ifade edebilmiş olan Parti'nin, yine de Troçki yoldaşın hatasını derhal, sert, kararlı, hızlı ve boyun eğmez biçimde düzelttiğini gösteriyor.

Parti düşmanları boşuna zafer şenliği yaptılar. Bazen kaçınılmaz olan Parti içi görüş ayrılıklarından onun zararına ve Rusya' da prole-tarya diktatörlüğünün zararına yararlanamadılar ve bundan sonra da yararlanamayacaklardır.

İnter yayınları, Çeviri, Süheyla Kaya

İLKESEL GÖRÜŞ AYRILIKLARI ÜZERİNE

Lenin

Ne var ki esaslı ve derin ilkesel görüş ayrılıkları varsa, bize denebilir ki , bunlar en sert ve en fraksiyoncu eylemleri dahi haklı çıkarmaz mı? Eğer söylenecek yeni ve henüz kavranmamış bir şey varsa, bu ba-zen bölünmeyi bile haklı çıkarmaz mı?

Eğer görüş ayrılıkları gerçekten olağanüstü derinse ve Parti'nin ya da işçi sınıfının politikasının yanlış rotasını başka türlü düzeltmek mümkün değilse, elbette haklı çıkarır.

Fakat işin püf noktası tam da şu ki, bu tür görüş ayrılıkları burada yok. Troçki yoldaş bunları göstermeye çalıştı, fakat gösteremedi. Ve

broşürünün çıkmasından önce (25 Aralık) koşullu olarak ya da uzlaş-tırıcı biçimde konuşmak mümkün -ve zorunlu- idiyse de ("anlaşıl-mamış yeni görevler olsa bile, görüş ayrılıkları olsa bile soruna böyle yaklaşılmamalıdır"), bu broşür çıktıktan sonra şöyle demek zorunluy-du: Yeni olarak sunduğu şeyde Troçki yoldaş özde haksızdır.

Bu en açık biçimde Troçki yoldaşın tezleri, V. Tüm-Rusya Sendi-kalar Konferansı (2-6 Kasım) tarafından kabul edilen Rudzutak'ın tez-leriyle karşılaştırıldığında görülür. Bunları 30 Aralık'taki konuşmam-da ve 21 Ocak tarihli "Pravda"da* aktardım. Bu tezler Troçki'nin tez-lerinden hem daha doğru, hem de daha tamdır. Troçki'nin tezlerinin Rudzutak'inkilerden ayrıldığı yerler, Troçki 'de yanlıştır.

Önce, Buharin yoldaşın 7 Aralık tarihli MK kararına sokma ace-lesi gösterdiği ünlü "üretim demokrasisi"ni alalım. Bu beceriksiz ve entelektüelvari yapay ("süslü püslü") ifade bir konuşmada, ya da her-hangi bir makalede kullanılmış olsaydı, bu ifadeye mızmızlanıp dur-mak elbette gülünç olurdu. Fakat Troçki ve Buharin tezlerde kendile-rini tam da "platformlar"ını Rudzutak'ın sendika1arca kabul edilen tezlerinden ayıran bu ifade üzerinde ısrar ederek gülünç duruma düşürmüşlerdir!

* Bkz. elinizdeki cilt, s. 46 ve devamı, ve "Parti Krizi" adlı makale, s. 52 ve devamı

Bu ifade teorik olarak yanlıştır. (Sınıflar tamamen ortadan kaldı-rılmadığı, sınıfsız toplum kurulmadığı sürece kaçınılmaz olan) genel olarak her türlü siyasi üst yapı gibi her türlü demokrasi de son tahlilde üretime hizmet eder ve son tahlilde o toplumun üretim ilişkileri tara-fından belirlenir. O nedenle "üretim demokrasisi"ni tüm diğer demok-rasiden ayırmak hiçbir şey ifade etmez. Bu kafa karışıklığı ve boş laf-tır. Bu birincisi.

İkincisi. Bu ifadenin Buharin tarafından kaleme alınan 7 Ara-lık 'taki MK Plenum kararında bizzat onun tarafından nasıl açıklandığı-na

bakın. "Bu nedenle, diye yazıyor Buharin, işçi demokrasisinin yön-temleri üretim demokrasisinin yöntemleri olmalıdır. Bu demektir ki" - dikkat edin: "Bu demektir ki"! Buharin kitlelere yaptığı çağrıya ayrıca açıklamak gereken karışık bir ifadeyle başlıyor: görüşümce bu, demokrasinin bakış açısından gayri-demokratiktir; kitleler için ayrıca açıklama gerektirmeyen yeni ifadeler olmadan yazmak gerekir; "üre-tim" bakış açısından bu zararlıdır, çünkü gereksiz bir ifadeyi açıkla-mak için boşuna zaman harcamayı gerektirir - "bu demektir ki, bütün seçimler, aday göstermeler, adayların desteklenmesi vs. sadece siyasi kararlılık bakış açısıyla değil, aynı zamanda iktisadi yetenekler, idari erdem, örgütsel nitelikler ve emekçi kitlelerin maddi ve manevi çıkar-ları için pratikle sınanmış özene dayalı bakış açısıyla da yapılacaktır."

Açıkça zorlama ve yanlış bir değerlendirme. Demokrasi sadece "seçimler, aday gösterme ve adayların desteklenmesinden vs." demek değildir. Bu meselenin bir yanıdır. Öte yandan tüm seçimlerin siyasi kararlılık ve iktisadi yetenekler bakış açısıyla yapılması gerekmez. Troçki'nin düşüncesinin tersine milyonlarca üyeye sahip bir örgütte, belli bir oranda vekiller ve bürokratlar da olmak zorundadır (daha yıl-lar yılı iyi bürokratlar olmadan yapamayacağız). Fakat bu nedenle bir "vekiller" ya da "bürokratlar" demokrasisinden söz etmiyoruz.

Üçüncüsü. Gözümüzü sadece seçilecek olanlara, örgütçülere, ida-recilere vs. dikmek yanlıştır. Ne de olsa bunlar sivrilmiş insanlardan oluşan bir azınlıktır. Gözümüzü sıradan insanlara, kitleye çevirmek zo-rundayız. Bu Rudzutak'ta sadece daha basit, anlaşılır değil, aynı za-manda teorik olarak da daha doğru ifade edilmiştir (Tez 6):

" ... üretime katılan herkesin, yerine getirdiği üretim görevlerinin zorunluluğu ve yararlılığını kavraması; üretime katılan herkesin sadece yukarıdan verilen görevlerin yerine getirilmesine çalışmakla

kalmayıp, aynı zamanda bilinçli bir şekilde üretim alanındaki bütün teknik ve örgütsel eksikliklerin giderilmesine katılması zorunludur."

Dördüncüsü. "Üretim demokrasisi" yanlış yorumlara açık bir ifade-dir. Diktatörlüğün ve bireysel komutanın reddedilmesi anlamında anla-şılabilir. Olağan demokrasinin ertelenmesi ya da ona yan çizilmesi anla-mında yorumlanabilir. Her iki yorum da zararlıdır: bundan kaçınmak için ise ayrıca ve uzun yorumlarda bulunmak kaçınılmazdır.

Aynı düşünceler Rudzutak'ta daha doğru ve basit bir şekilde anla-tılmıştır ve aynı zamanda tüm bu müşkülattan uzaktır. Ve Troçki 11 Ocak tarihli "Pravda"daki" "Üretim Demokrasisi" adlı makalesinde sadece bu yanlışlıkların ve müşkülatın varlığını inkâr etmemekle kalmı-yor (kendi tezlerini Rudzutak'ınkilerle karşılaştırmayarak bu soruna tü-müyle yan çiziyor), bilakis "askeri demokrasi"yle paralellikler çizerek kendi ifadesindeki müşkülatı ve yanlışı dolaylı olarak onaylıyor. Neyse ki biz, anımsayabildiğim kadarıyla böyle bir ifade yüzünden hiçbir za-man fraksiyon çatışmasına başlamadık.

Troçki 'nin "üretim atmosferi" kavramı daha da talihsiz bir kavram. Zinovyev haklı olarak bu kavramla alay etti. Troçki buna çok kızdı ve şu yanıtı verdi:

"Bir savaş atmosferi vardı, bir cephe atmosferi vardı ... Şimdi işçi kitlesi içinde, sadece yüzeyde değil onun büyük çoğunluğu içinde bir üretim almosferi oluşmalıdır, yani cephelere karşı olduğu gibi üre-time karşı da aynı heyecan, aynı nesnel ilgi, aynı dikkat oluşmalıdır ... "

Fakat tam da bunun için "işçi kitlesine, onun büyük çoğunluğu"na Rudzutak'ın tezlerinde yapıldığı gibi konuşmak ve başlarını sallayıp gülümsemelerine yol açacak "üretim atmosferi" gibi sözcükler kullan-mamak gerekir. Aslında Troçki yoldaş "üretim atmosferi" kavramını kullanırken üretim propagandası kavramının ifade ettiği aynı düşünce-leri dile getiriyor. Fakat tam da işçi kitlesi için, onun büyük çoğunluğu için, üretim propagandasında bu tür kavramlardan

kaçınmak gerekir; Bu kavram kitleler arasında üretim propagandasının nasıl yapılmaması gerektiğinin dik alasıdır.

Seçme Eserler 9

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

POLİTİKA VE EKONOMİ. DİYALEKTİK VE EKLEKTİZM

Lenin

Böyle temel, işin ABC'si olan bir sorunu yeniden ortaya atmak zorunda kalmak tuhaf. Ne yazık ki Troçki ve Buharin buna zorluyor. İkisi de beni sorunu "değiştirmek", ya da onlar soruna "iktisaden" yak-laşırken beni "siyasi" yaklaşmakla suçluyorlar. Hatta Buharin bunları tezlerine aldı ve adeta ben her ikisini de birleştiriyorum dercesine, kendini tartışan iki tarafın üstüne "çıkarmaya" çalıştı.

Bu korkunç bir teorik yanlıştır. Politika ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir, diye tekrar etmiştim konuşmamda*, çünkü daha önce de, son derece saçma, bir Marksist'in ağzına yakışmayan, sorunlara "siya-si" yaklaştığım suçlamasını duymuştum. Politika zorunlu olarak eko-nomi üzerinde önceliğe sahip olmalıdır. Olayları başka türlü değerlen-dirmek, Marksizm'in ABC'sini unutmak demektir.

Politik değerlendirme mi yanlış? Öyleyse bunu söyleyin ve kanıtlayın. Fakat politik yaklaşımla "ekonomik" yaklaşımın eşdeğer olduğunu, "birinin ya da ötekinin" alınabileceğini söylemek (ya da dolaylı olarak bunu düşünmek 'bile) Marksizm'in ABC'sini unutmak demektir.

Başka bir deyişle. Politik yaklaşım şudur: sendikalara yanlış yak-laşılırsa, bu Sovyet iktidarını, proletarya diktatörlüğünü yerle bir ede-cektir. (Partinin haksız olduğu partiyle sendikalar arasındaki bir bölün-me, Rusya gibi bir köylü ülkesinde Sovyet iktidarını muhakkak yıka-caktır). Bu düşünce nesnel bir şekilde gözden geçirilebilir, yani mese-leye mevcut yaklaşımın doğru mu, yoksa yanlış mı olduğu incelenebi-lir, düşünülebilir, bu konuda karara varılabilir (ve bu yapılmalıdır). Fakat sizin politik yaklaşımınıza "değer veriyorum", "fakat" bu sadece siyasi bir yaklaşım, oysa bizim "iktisadi" bir yaklaşıma "da" gereksini-mimiz var demek şunu demeye benzer: Şu ya da bu adımı attığınızda kafanızı kıracağınız yönündeki düşüncenize "değer veriyorum", fakat tok ve giyinik olmanın aç ve çıplak olmaktan daha iyi olduğunu da göz önüne alın.

Buharin meseleye politik ve ekonomik yaklaşımı birleştirmeyi propaganda ederek teorik olarak eklektizme düşmüştür.

Troçki ve Buharin meseleyi öyle koyuyorlar ki, sanki onlar üreti-min yükselmesi için, biz ise sadece biçimsel demokrasi için kaygı du-yuyoruz. Bu anlatım yanlıştır, çünkü sorun sadece şudur (ve Marksist-lerce de sadece böyle konabilir): meseleye doğru politik yaklaşım ol-madan söz konusu sınıf egemenliğini koruyamayacak, dolayısıyla üretim görevlerini de yerine getiremeyecektir.

Daha somut olarak. Zinovyev şöyle diyor:

"Sendikalarda işi bölünmeye kadar götürerek siyasi bir hata yapı-yorsunuz. Üretimin artırılması hakkında ise ben ta Ocak 1920'de yazıp çizdim, bir hamam yapımını örnek verdim."

Troçki yanıtlıyor:

"Bir hamamın örnek verildiği bir broşür yazmak ne büyük iş (s. 29); ama, sendikaların ne yapması gerektiği hakkında 'tek sözcük', 'tek bir sözcük dahi' (s. 22) söylemediniz".

Yanlış. Hamam örneği, kusuruma bakmayın, on "üretim atmosferi"nden daha fazla tartar, yanında birkaç "üretim demokrasisi" de cabası. Hamam örneği, sendikaların görevinin ne olduğunu kitleler için, "büyük çoğunluk" için açık, basit biçimde ifade etmektedir, "üretim atmosferi" ve "üretim demokrasisi" ise işçi kitlelerinin bakışını bulan-dıran, anlamalarını zorlaştıran değersiz bir şeydir.

Troçki yoldaş bana da şu suçlamada bulundu:

"Lenin, sendikala-rın aygıtı denilen manivelaların hangi 'rolü oynadığı ve oynaması ge-rektiği" üzerine "tek laf etmemiştir". (s. 66)

Özür dilerim Troçki yoldaş: Rudzutak yoldaşın tezlerinin tamamı-m okuyarak ve bunları onaylayarak, bu konuda sizin tüm tezlerinizden ve tüm raporunuzdan. daha doğrusu ikinci raporunuzdan ve kapayış

konuşmanızdan çok daha fazla şey söyledim - daha tafsilatlı, daha doğru, daha basil ve daha açık. Çünkü. tekrar ediyorum, ayni ödül-ler ve dostluk disiplin mahkemelerinin, ekonomiye egemen olmak, sa-nayiyi yönetmek, sendikaların üretimdeki rolünü artırmak için "üretim demokrasisi", "birleşme" vs. üzerine son derece soyut (o nedenle de hoş) sözcüklerden yüz kez daha fazla anlamı vardır.

"Üretim" bakış açısını öne çıkarma (Troçki) ya da siyasi yaklaşımın tek yanlılığını aşma, daha doğrusu bu yaklaşımı iktisadi yaklaşım-la birleştirme (Buharin) bahanesi altında bize şunlar sunuldu:

1) Politika ve ekonominin ilişkisinin teorik olarak yanlış, eklektik tanımında ifadesini bulan Marksizm'in unutulması;

2) Troçki'nin platform broşürünün bütününe nüfuz etmiş olan sarsma politikasında ifade edilen siyasi hatanın savunulması ya da giz-lenmesi. Bu hata, bilincine varılmaz ve düzeltilmezse, proletarya dik-tatörlüğünün çöküşüne götürür;

3) Katıksız üretim ve ekonomi sorunları alanında, üretimin nasıl artırılacağı sorunları alanında bir adım geri gitmek; Rudzutak'ın önü-müze somut, pratik, yaşamsal öneme sahip canlı görevler koyan (üre-tim propagandasını geliştirin, ayni ödülleri doğru dürüst dağıtmayı ve zoru daha doğru biçimde dostluk disiplin mahkemeleri biçiminde uygulamayı öğrenin) amaca uygun tezlerinden, amaca uygun ve pratikte en önemli olanı dikkate almadan soyut, içeriksiz, "boş", teorik olarak yanlış, aydınca formüle edilmiş genel tezlere bir adım geri gitmek.

Politika ve ekonomi sorununda bir yanda Zinovyev'le ben, öte yanda Troçki ve Buharin arasındaki karşılıklı ilişki gerçekte budur.

Bu nedenle Troçki yoldaşın 30 Aralık'ta açıkladığı bana karşı iti-razını okurken gülümsemeden edemedim:

"Lenin yoldaş, VIII. Sovyet Kongresi'nde mevcut durum üzerine raporu kapayış konuşmasında politikaya daha az ve iktisadi ruha daha çok gereksinimimiz olduğunu söylerken, sendikalar sorununda mesele-nin politik yanını öne çıkarmıştır" (s. 65).

Troçki yoldaş bu sözlerini "son derece isabetli" buluyor. Gerçekte ise bu sözler iflah olmaz bir kavram kargaşasını, gerçekten sınırsız bir "ideolojik karışıklığı" ifade ediyor. Elbette ben daima, politikayla daha az ve ekonomiyle daha çok uğraşmamız gerektiği dileğini ifade ettim, ediyorum ve edeceğim. Fakat bu dileğin yerine gelebilmesi için siyasi tehlikelerden ve siyasi hatalardan kaçınmanın zorunlu olduğunu kav-ramak zor olmasa gerek.

Troçki yoldaşın işlediği ve Buharin yoldaşın derinleştirip büyüttüğü politik hatalar, Partimizi ekonomik görevler-den, "üretim" çalışmasından saptırıyor, ne yazık ki bizi bu hataları düzeltmek için zaman kaybetmeye, (proletarya diktatörlüğünün çök-mesine götüren) sendikalist sapmayla boğuşmaya, sendika hareketinin yanlış tarzda (Sovyet iktidarının yıkılmasına yol açacak tarzda) ele alınmasına karşı boğuşmaya, ayni ödülleri kimin daha iyi ve daha ba-şarılı dağıttığı, kimin mahkemeleri daha iyi ve başarılı örgütlediği ve 2-6 Kasım tarihleri arasında toplanan V. Tüm-Rusya Sendikalar Kon-feransı 'nın kabul ettiği Rudzutak:'ın tezleri temelinde birleşmeyi kimin daha iyi ve başarılı gerçekleştirdiği (Saratovlu değinnen işçileri mi, Don Havzası maden işçileri mi, Petrogradh metaı işçileri mi vs.) üzeri-ne amaca uygun pratik "ekonomik" tartışmalar yerine genel "tez"ler üzerine boğuşmaya zorluyor.

"Geniş bir tartışma"nın yararlılığı sorununu alalım. Burada da po-litik hataların bizi ekonomik görevlerden nasıl saptırdığını göreceğiz. Ben "geniş" bir tartışmaya karşıydım ve amaca uygun bir tartışmanın yapılabileceği Sendika Komisyonu 'nu dağıtmasını Troçki yoldaşın ha-tası, siyasi bir hatası olarak gördüm ve görüyorum. Başta Buharin

ol-mak üzere tampon grubunun bir tamponun görevlerini kavramamış ol-masını siyasi bir hata olarak görüyorum (bu grup burada da diyalekti-ğin yerine eklektizmi koymuştur). Tam da "tampon" bakış açısıyla bu grup büyük bir enerjiyle geniş .bir tartışmaya karşı ve tartışmanın Sen-dika Komisyonu'na havale edilmesinden yana olması gerekirdi. Ne ol-duğuna bir bakın.

30 Aralık'ta Buharin yoldaş şu açıklamaya kadar vardırdı işi:

" ... bütün sorunların dar heyetlerde, küçük toplantılarda, kendimi-ze ait herhangi bir kurumda müzakere edilmeyip, bilakis bütün sorun-ların büyük toplantılara sunulmasından ibaret olan yeni kutsal şiarı -işçi demokrasisi şiarını- ilan ettik. Ve şimdi sendikaların rolü soru-nunu bugünkü gibi dev bir toplantıya sunarak geriye doğru değil, ileri-ye doğru bir adım attığımızı iddia ediyorum" (s. 45).

Ve bu insan Zinovyev'i kahvehane politikacılığıyla ve demokrasi-yi abartmakla suçladı! Tam bir kahvehane politikacılığı ve "üstünkörülük"tür bu, biçimsel demokrasinin devrimci yararlılığa tabi olması ge-rektiğini kesinlikle kavrayamamaktır!

Troçki de bundan daha iyi değildir. Şu suçlamayla ortaya çıkar:

"Lenin, sorunun özü üzerine tartışmayı ne pahasına olursa olsun durdurmak, engellemek istiyor" (s. 65).

Şu açıklamayı yapıyor:

"Neden Komisyona girmediğimi MK'da açıkça söyledim: Bana tıpkı tüm diğer yoldaşlar gibi bana da bu sorunu Parti basınında tüm kapsamıyla ele alma izni verilmediği sürece, bu sorunun küçük toplan-tılarda ele alınmasında, dolayısıyla Komisyon çalışmasında da hiçbir yarar görmüyorum" (s. 69).

Ya sonuç? Troçki'nin geniş bir tartışma başlattığı 25 Aralık'ın üzerinden daha bir ay bile geçmeden, yüz sorumlu Parti fonksiyoneri arasında bu tartışmadan bıkmamış, bu tartışmanın yararsızlığını (belki daha da

kötüsü) anlamamış tek kişi bulmak güçtür. Çünkü Troçki söz-cükler üzerine, kötü tezler üzerine tartışmayla Parti'nin zamanım çal-mış ve görevi pratik deneyimi incelemek ve gözden geçirmek, bu de-neyimden ders çıkarmak ve canlı şeyden her türlü "üretim atmosferi" gibi ölü safsataya gerilemek değil, gerçek "üretim" çalışmasında iler-lemek olan bir komisyonda amaca uygun, ekonomik yaklaşıma "kü-çük toplantı" diye hakaret etmiştir.

Ünlü "birleşme"yi alalım. 30 Aralık'ta bu konuda susmayı öğüt-ledim*, çünkü kendi pratik deneyimimizi incelemedik: bu önkoşul ol-madan ise birleşme üzerine anlaşmazlıklar kaçınılmaz olarak kahveha-ne politikacılığına, Parti güçlerinin ekonomik çalışmadan boşu boşuna saptırılmasına yozlaşır. Troçki'nin bu hususta ki, Ekonomi Konseyleri-ne üçte birden yarıya ve yandan üçte ikiye kadar sendika temsilcilerini alma önerisi yaptığı tezlerini bürokratik projecilik olarak niteledim.

Bu Buharin'i çok kızdırdı; raporun 49. sayfasında gördüğüm gibi, uzun uzadıya ve etraflıca, "bir araya gelip herhangi bir şey üzerine ko-nuşan insanların sağır-dilsiz gibi davranmamaları gerektiği"ni anlattı (söz konusu sayfada gerçekten böyle deniyor!).

Troçki de kızdı ve bağırdı:

"Hepinizden not defterinize, şu gün, şu tarihte Lenin yoldaşın bu-nu bürokratizm olarak adlandırdığını not etmenizi rica ediyorum, ben ise bunun birkaç ay sonra, Sendikalar Tüm-Rusya Merkez Konseyi'n-de ve Yüksek Ekonomi Konseyi'nde, Metal İşçileri Merkez Komite-si'nde ve Metal şubesinde vs. üçte birden yarıya kadar, her iki organın üyelerinin yer alması gerektiğinin kabul edileceği ve model olacağını önceden söyleme cesaretini gösteriyorum. ·: ('s. 68).

Bunu okuyunca, Milyutin yoldaştan (Yüksek Ekonomi Konseyi Başkan vekili) birleşme sorunu üzerine mevcut basılı raporları gön-dermesini rica ettim. Şunu düşündüm: pratik deneyimlerimizi hiç olmazsa ben

incelemeye başlayayım, çünkü herhangi bir belge, olgu ol-madan gelişigüzel "genel Parti gevezelikleri"yle (Buharin'in bir ifade-si, s. 47, ünlü "sarsma"dan daha az "veciz" olmayacak bir sözcük) uğ-raşmak ve görüş ayrılıkları, tanımlar, "üretim demokrasileri" icat et-mek dayanılmaz ölçüde sıkıcıdır.

Milyutin yoldaş bana "Yüksek Ekonomi Konseyi'nin VIII. Tüm· Rusya Sovyet Kongresi'ne Raporu" da aralarında olmak üzere bazı ki-taplar gönderdi (M. 1920; önsöz 19 Aralık 1920 tarihlidir). Orada 14. sayfada işçilerin yönetim organlarına katılım derecesini gösteren bir tablo yer almaktadır. Bu küçük tablo aşağıdadır. (Bu tablo sadece bir kısım İl Ekonomi Konseylerini ve işletmeleri kapsamaktadır.)

İdari aygıt	Toplam	İşçiler	Yüzde	Uzmanlar	Yüzde	Memurlar	Yüzde
Yüksek Ekonomi Konseyi ve İl Ekonomi Konseyleri Prezidyumu	187	107	57,2	22	11,8	58	31,0
Ana İdarelerin, Şubelerin, Merkezlerin ve Başmüdürlüklerin Meclisleri	140	72	51,4	31	22,2	37	26,4
Heyetle ve Bireysel Yönetilen Fabrika ve Tesislerin İdareleri	1143	726	63,5	398	34,8	19	1,7
Toplam	1470	905	61,6	451	30,7	114	7,7

Demek ki daha şimdiden işçilerin katılımı ortalama yüzde 61,6'yı bulmaktadır, yani yarıdan çok üçte ikiye yakındır! Troçki yoldaşın bu konuda tezlerde yazdıklarının bürokratik projeci niteliği şimdiden ka-nıtlanmıştır. "Üçte birden yarıya kadar", ya da yandan üçte ikiye ka-dar üzerine konuşmak, tartışmak, platformlar kaleme almak, son derece boş "genel Parti gevezelikleri"dir, güçlerin, araçların, dikkatin ve

zamanın üretimdeki çalışmadan saptırılmasıdır, ciddi içerikten yoksun tam bir kahvehane politikacılığıdır. Buna karşılık, deneyim sahibi İnsanların bir araya geldiği, gerçekleri incelemeden tezler kaleme almaya yanaşılmayacak olan Komisyon'da, deneyimlerin amaca uygun bir bi-çimde gözden geçirilmesiyle, diyelim ki, ("her iki organa mensup bir fonksiyoner" arasından) birkaç düzine insanla bir soruşturma yapılma-sıyla, bunların izlenimleri ve çıkardıkları sonuçların istatistiğin nesnel verileriyle karşılaştırılmasıyla, gelecek için nesnel, pratik ipuçları elde etmekle uğraşabilirdi: örneğin deneyimden şu ya da bu sonuç çıkmış-ken, derhal aynı yönde mi ilerlemeli, yoksa gidilecek yönü, yöntemle-ri, yaklaşım tarzını biraz değiştirmeli mi ya da bu değişimi nasıl yap-malı, ya da işi durdurmak, deneyimi bir kez daha gözden geçirmek, belki de bazı şeyleri değiştirmek mi gerekir vs. vs.

Gerçek bir "idareci", yoldaşlar, (izin verin de ben de biraz "üretim propagandası"yla uğraşayım!), kapitalistlerin ve tröst organizatörleri-nin en ileri ülkelerde bile, yıllar boyunca, bazen on yıl ve daha fazla süre, kendilerinin (ve başkalarının) pratik deneyimini incelemekle uğ-raştıklarını, ilgili firma için tamamen uygun bir idari sistem, bir üst ve alt idarecileri seçme sistemi kurabilmek vs. için başlanmış olanı iyileş-tirdikleri, değiştirdikleri, eskiye geri döndükleri ve birçok düzeltmeler yaptıklarını bilir. Bütün uygar dünyada iktisadi çalışmasında yüzyılla-rın deneyim ve alışkanlıklarına dayanan kapitalizmde bu böyleydi. Biz ise, kapitalizmin bize miras olarak bıraktığı ve değiştirilmesi an-cak son derece yavaş gerçekleşebilecek olan alışkanlıkları değiştirmek için son derece uzun, inatçı ve sabırlı bir çalışmayı gerektiren yeni bir temel üzerine bina inşa ediyoruz. Bu soruna Troçki'nin yaklaştığı gibi yaklaşmak temelden yanlıştır.

"İşçilerimizin -diye haykırdı 30 Aralık'ta-, Parti ve sendika fonksiyonerlerimizin üretim eğitimi var mı? Evet mi, hayır mı? Ben 'hayır!' diye yanıtlıyorum" (s. 29).

Böyle bir soruna bu tarzda yaklaşmak gülünçtür. Bu, söz konusu tümende yeterli miktarda keçe çizme var mı? Evet mi, hayır mı? diye sormak gibi bir şeydir.

Biz on yıldan sonra bile kesinlikle, bütün Parti ve sendika fonksi-yonerlerinin yeterli üretim eğitimine sahip olmadıklarını söylemek zo-runda olacağız. Tıpkı Parti'nin, sendikaların ve askeri makamların bütün fonksiyonerlerinin on yıl sonra bile yeterli askeri eğitime sahip ol-mayacakları gibi. Fakat sendika üyesi ve delegesi yaklaşık bin işçinin, işletmelerin, merkezlerin ve daha yüksek makamların yönetimine ka-tılması ve onları yönetmesiyle bizde üretim eğitimine başlangıç yapıl-mıştır. "Üretim eğitimi"nin, bizzat biz illegal dönemin eski fonksiyonerlerinin ve profesyonel gazetecilerin eğitiminin temel ilkesi, "yedi kez ölç, bir kez biç" düsturuna göre kendi pratik deneyimlerimizi son derece dikkatli ve ayrıntılı biçimde bizzat incelemeye girişmek ve baş-kalarına bunu öğretmektir. Bu bin kişinin neler başardığını inatla, ya-vaş, dikkatli, amaca uygun, uzmanca gözden geçirmek, bunların çalış-masını daha büyük özenle ve uzmanca düzeltmek ve ancak ilgili yön-temin, ilgili idari sistemin, ilgili oranın, ilgili personel seçiminin vs. yararlılığı tam olarak kanıtlandıktan sonra ilerlemek. "Üretim eğitimi"nin belli başlı, temel, mutlak kuralı budur ve Troçki yoldaş tüm tez-leriyle, soruna tüm yaklaşım tarzıyla tam da bu kuralı çiğnemektedir.

Troçki yoldaşın tüm tezleri, tüm platform broşürü, yanlışlarıyla Parti'nin dikkatini ve güçlerini amaca uygun "üretim" çalışmasından, boş, içeriksiz söz düellolarına saptıracak türdendir.

Seçme Eserler , 9 İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

DİYALEKTİK VE EKLEKTİZM. "OKUL" VE "AYGIT"

Lenin

Buharin yoldaşın son derece önemli sayısız özelliğinden biri, teori alanındaki yeteneği ve her sorunda sorunun teorik köklerinin izini sür-me merakıdır. Bu son derece değerli bir özelliktir, çünkü insan, hata-nın hatayı işleyendeki teorik köklerini, onun da bilinçle kabul ettiği ilkelerden hareketle ortaya çıkarmazsa, hiçbir hatayı, bu arada hiçbir politik hatayı da tam olarak anlayamaz.

Sorunu teorik olarak derinleştirme çabasına uygun olarak Buharin yoldaş eğer daha erken değilse 30 Aralık'taki tanışmayla, kavgayı be-lirtilen bölgeye naklediyor.

"Ne politik, ne de ekonomik etmen in göz ardı edilemeyeceği sanı-rım hiç tartışma götürmez --diyor 30 Aralık'ta Buharin yoldaş-, ve burada 'tampon' fraksiyonu ya da onun ideolojisi olarak adlandırılan şeyin teorik özü budur. . " (s. 47)

Buharin yoldaşın burada işlediği hatanın teorik özü, politikayla ekonomi arasındaki (Marksizm'in bize öğrettiği) diyalektik ilişkinin yerine eklektizmi geçirmesidir. "Hem biri, hem diğeri", "bir yandan, öte yandan" - Buharin'in teorik konumu budur. İşte budur eklektizm. Diyalektik, karşılıklı ilişkileri somut gelişmeleri içinde bütün yönleriy-le dikkate almayı gerektirir, bir parça şundan, bir parça bundan almayı değil. Politika ve ekonomi örneğinde bunu gösterdim.

"Tampon" örneğinde de bu aynı şekilde tartışma götürmez. Parti treni eğik düzlemde bir felakete doğru yol alıyorsa, tampon yararlı ve gereklidir. Bu tartışma götürmez. Buharin "tampon" görevini önüne eklektik biçimde koymuş ve bir parça Zinovyev 'den, bir parça Troç-ki 'den almıştır. "Tamponcu" olarak Buharin, taraflardan birinin ya da diğerinin nerede, ne zaman, nasıl bir hata, teorik bir hata, siyasi den-sizlik hatası ya da bir konuşmada fraksiyoncu nitelikte bir hata ya

da abartma hatası vs. yaptığını bağımsızca saptamalı ve bu türden her ha-taya bütün gücüyle saldırmalıydı. Buharin bir "tampon"un bu görevi-ni kavramamıştır. İşte buna çarpıcı bir kanıt ;

Tsektran (Demiryolcular ve Gemi İşçileri Birliği Merkez Komite-si) Petrograd Bürosu komünist fraksiyonu -Troçki'ye sempati besle-yen ve "üretimde sendikaların rolü temel sorununda Troçki ve Buharin yoldaşların pozisyonlarının, bir ve aynı bakış açısının varyasyonları olduğu"nu ısrarla açıklayan bir örgüt-, Buharin yoldaşın 3 Ocak 1921 'de Petrograd'da sunduğu ikinci raporu Petrograd'da broşür ola-rak yayınladı (N. Buharin: "Sendikaların Görevleri Üzerine", P. 1921). Bu ikinci raporda şunu okuyoruz:

Troçki yoldaşın ilk baştaki formülasyonu, sendika yönetimleri- nin görevden alınması, uygun yoldaşların seçilmesi vs. şeklindeydi, hatta daha önceleri 'sarsma' görüşünü temsil etti, fakat şimdi bundan vazgeçmiştir; ve bu nedenle Troçki yoldaşa karşı argüman olarak 'sarsma'yı getirmek kesinlikle saçmadır" (s.5).

Bu anlatımın sayısız olgusal yanlışlarına girmeyeceğim. (Troçki "sarsma" sözcüğünü 2-6 Kasım arasında yapılan V. Tüm-Rusya Sen-dikalar Konferansı'nda kullandı. "Yönetici personelin seçimi"nden ise, 8 Kasım'da MK'ya sunduğu tezlerinin beşinci maddesinde söz etti; geçerken belirteyim ki bu tezler Troçki'nin bazı yandaşları tarafından bildiri olarak yayınlanmıştır.

Troçki 'nin 25 Aralık tarihli "Sendikaların Rolü ve Görevleri" adlı tüm broşürü, daha önce belirttiğim aynı dü-şünce tarzıyla, aynı ruhla doludur. Onun bundan "vazgeçtiği"ni nerede ve nasıl gösterdiği ise hiç belli değil.) Benim konum şu an farklı. "Tampon" eklektikse, bir hatayı görmezden gelir, diğerinden söz eder; Moskova'da, Rusya'nın her yerinden binlerce RKP fonksiyoneri önün-de 30 Aralık 1920'de işlenen hatadan sözetmez, ama 30 Ocak 1921 'de Petrograd'daki hatadan söz eder. "Tampon" diyalektikse, her iki tarafta ya da bütün taraflarda

bulduğu her hatanın üzerine bütün gücüyle gi-der. Fakat Buharin işte bunu yapmıyor. Troçki'nin broşürünü sarsma politikası bakış açısından tahlil etmeye bile çalışmıyor. Onun hakkın-da sadece susuyor. Tampon böyle bir rol oynadığında herkesin gül-mesine şaşmamak gerekir.

Devam edelim. Buharin'in Petrograd'daki aynı konuşmasında sayfa 7'de şunları okuyoruz.

"Troçki yoldaşın hatası, komünizm okulu etmenini yeterince sa-vunmamasıdır."

30 Aralık'taki tartışmada Buharin şu değerlendirmede bulunur:

"Zinovyev yoldaş sendikaların komünizmin bir okulu olduğunu söyledi, Troçki ise sendikaların üretimi yönetmek için idari-teknik bir aygıt olduğunu ifade etti. Ben onun ya da bunun doğru olmadığım ka-nıtlayabilecek hiçbir mantıki neden göremiyorum: iki tez de, bunların kombinasyonu da doğrudur" (s. 48).

Aynı düşünce Buharin ve "grubu"nun ya da "fraksiyonu"nun 6. tezinde vardır:

" ... Onlar (sendikalar) bir yandan 'komünizmin okulu'dur. . öte yandan -hem de artan ölçüde- ekonomi aygıtının ve devlet iktidarı aygıtının bir bileşenidir. . " ("Pravda", 16 Ocak)

Buharin yoldaşın temel teorik hatası, Marksist diyalektiğin yerine (çeşitli "moda" ve gerici felsefi sistemlerin yazarları arasında son de-rece yaygın olan) eklektizmi koyması buradadır işte.

Buharin yoldaş "mantıki" nedenlerden söz ediyor. Tüm değerlen-dirme tarzı, onun burada -belki de bilmeden- diyalektik ya da Marksist mantığın bakış açısında değil, biçimsel ya da skolastik mantı-ğın bakış açısında durduğunu gösteriyor. Bunu açıklamak için son de-rece basit, bizzat Buharin yoldaşın aktardığı bir örnekle başlamak. isti-yorum. 30 Aralık'taki tartışmada şöyle diyordu:

"Yoldaşlar, burada yapılan tartışmalar çoğunuzda belki de şu izle-nimi bırakıyor: İki insan geliyor ve kürsüdeki bardağın ne olduğunu soruyor birbirlerine. Biri şöyle diyor: Bu bir cam silindirdir, aksini söyleyene lanet olsun! İkincisi ise şöyle diyor: Bardak bir içecek kabı-dır, aksini söyleyene lanet olsun!" (s. 46)

Okurun göreceği gibi Buharin bu örnekle bana tek yanlılığın zarar-larını popüler biçimde açıklamak istemişti. Bu aydınlatmayı teşekkür-ler, kabul ediyorum ve minnettarlığımı fiilen kanıtlamak için, diyalek-tikten farklı olarak eklektizmin ne olduğunu popüler bir açıklamayla yanıtlıyorum.

Bardak, tartışmasız hem bir cam silindir, hem de bir içecek kabı-dır. Fakat bir bardağın sadece bu iki özelliği ya da niteliği ya da yanı değil, sonsuz sayıda başka özellikleri, nitelikleri, yanları, kendisi dışın-daki dünyayla karşılıklı ilişkileri ve "aracılıkları" vardır. Bardak ağır bir nesnedir, atma aracı olarak kullanılabilir. Bardak, baskılık olarak ,yakalanmış bir kelebek için muhafaza olarak hizmet edebilir. Bardak içinden bir şeyler içmeye uygun olup olmamasından, camdan yapılmış olup olmamasından, silindir biçiminde olup olmamasından vs. tama-men bağımsız olarak üzerinde sanatsal bir oyma ya da resim olan bir nesne olarak bir değere sahip olabilir.

Devam edelim. İçme kabı olarak. bir bardağa ihtiyacım varsa, bi-çiminin silindirik olup olmamasının, gerçekten camdan yapılmış olup olmamasının hiçbir önemi yoktur, buna karşılık çatlak olmaması, kul-lanırken insanın dudağını yaralamaması vs. önemlidir. Fakat bir şey içmek için değil de herhangi bir cam silindirin kullanılabileceği her-hangi bir iş için bir bardağa ihtiyacım varsa, benim için dibi çatlak, hatta dipsiz bile olabilir vs.

Okullarda yeterli görülen (ve alt sınıflar için ---değişikliklerle- yeterli görülmesi zorunlu) biçimsel mantık biçimsel tanımlamaları alır ve kendisine en olağan olanı ya da en sık göze çarpanı kılavuz alır ve

bununla yetinir. Buna karşılık iki ya da daha çok sayıda tanımlamayı alır ve bunları tamamen rastlantısal biçimde (hem cam silindir, hem de su kabı) birleştirirseniz, sadece nesnenin çeşitli yanlarına işaret eden eklektik bir tanım elde edersiniz.

Diyalektik mantık, bunun ötesine geçmemizi talep eder. Bir nes-neyi gerçekten tanımak için onun bütün yanlarını, bütün ilişkilerini ve "aracılıkları"nı kavramak ve araştırmak gerekir. Buna hiçbir zaman tam olarak ulaşamayız, fakat çok yanlılık talebi bizi hatalardan ve ka-lıplaşmaktan korur. Bu birincisi.

İkincisi, diyalektik mantık, nesneyi gelişimi içinde, (Hegel'in zaman zaman söylediği gibi) "kendi hareke-ti" içinde, değişimi içinde ele almayı gerektirir. Bir bardakta bunu gör-mek hemen o kadar kolay değil, fakat buna rağmen bardak da değiş-meden kalmıyor, özellikle de onun amacı, kullanımı, çevreyle ilişkisi değişiyor.

Üçüncüsü, bir nesnenin tam "tanımı"na gerek hakikatin öl-çütü olarak gerekse de bir nesnenin insanın ihtiyacı olan şeyle ilişkisi-nin pratik determinantı olarak tüm insan pratiği girmelidir.

Dördüncü-sü, diyalektik mantık Plehanov'un Hegel'e atfen söylemeyi sevdiği gibi "soyut gerçek olmadığını, gerçeğin her zaman somut olduğu"nu öğ-retir. (Parantez içinde genç parti üyelerine Plehanov'un felsefe üzerine yazdıklarını incelemeden -evet incelemek-bilinçli, gerçek bir ko-münist olunamayacağını belirtmenin yerinde olacağı görüşündeyim, çünkü bu tüm uluslararası Marksist literatür içinde en iyisidir*.)

* Ayrıca, birincisi Plehanov'un yapıtlarının şimdi çıkmakta olan baskısın-da felsefe üzerine bütün makalelerin, son derece ayrıntılı bir fihrisrle vs. ayrı bir ciltte ya da ciltlerde toplanması isteğini belirtmekten kendimi alamıyorum. Çünkü bu komünizmin eğitim kitaplarının zorunlu dizisine alınmalıdır. İkincisi, görüşümce işçi devleti, felsefe profesörlerinden, Plehanov' un Marksist felsefeyle ilgili

açıklamalarını bilmelerini ve öğ-rencilerine bu bilgiyi verebilmelerini talep etmelidir. Ne var ki bütün bunlarla "propaganda" dan "yönetme"ye sapmış oluyoruz.

Elbette diyalektik mantık kavramını en küçük ayrıntısına kadar ele almıyorum. Fakat şimdilik bu kadarı yeter. Artık bardaktan sendi-kalara ve Troçki 'nin platformuna geçebiliriz.

"Bir yandan okul, diğer yandan aygıt" diyor Buharin ve bunu tez-lerine yazıyor. Troçki'nin hatasının "okul etmenini yeterince savunma-ması" olduğunu söylüyor ... , Zinovyev'de ise aygıt "etmeni" aksıyor.

Buharin'in bu değerlendirme biçimi neden cansız ve içeriksiz bir eklektizmdir? Çünkü Buharin'in, hem mevcut kavganın bütün tarihini (Marksizm, yani diyalektik mantık bunu mutlaka gerektirir), hem de soruna yaklaşımı, sorunun ortaya konuşunu-ya da sorunun konulu-şunun bütün yönlerini-verili zamanda verili somut koşullar altında bağımsızca, kendi bakış açısından hareketle tahlil etme yönünde en ufak bir çabası yok. Buharin'de böyle bir çabadan eser yok! En ufak bir somut inceleme yapmadan, salt soyutlamalara kalkışıyor ve bir par-ça Zinovyev'den, bir parça Troçki'den alıyor. Bu eklektizmdir.

Bunu daha çarpıcı biçimde açıklamak için bir örnek almak istiyorum. Ben (Sun-Yat-Sen'in iki, üç makalesi ve yıllar önce okuduğum birkaç kitap ve gazete makalesi dışında) Güney Çin isyancıları ve dev-rimcileri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Orada ayaklanmalar olduğuna göre, ayaklanmanın bütün ulusu etkisi altına alan son derece şiddet-li bir sınıf mücadelesinin ürünü olduğunu söyleyen bir Çinliyle, ayak-lanmanın bir sanat olduğunu söyleyen bir Çinli arasında büyük ihti-malle anlaşmazlıklar vardır.

Daha fazla şey bilmeden, Buharin'inki gi-bi tezler kaleme alabilirim: "Bir yandan ... diğer yandan", Birinin sanat "etmeni"ni, diğerinin "şiddet etmeni"ni yeterince dikkate almadığını söyleyebilirim vs. Bu cansız ve

içeriksiz eklektizm olurdu, çünkü mevcut kavganın, mevcut sorunun, bu soruna mevcut yaklaşım tarzı-nın somut incelemesi yoktur.

Sendikalar, bir yandan okul, diğer yandan aygıt, üçüncü yandan emekçilerin örgütü, dördüncü yandan neredeyse sadece sanayi işçileri-nin örgütü, beşinci yandan sanayi dallarına göre bir örgüttür* vs. vs.

*Geçerken, Troçki burada da bir hata yapıyor. Sanayi birliğinin sanayiyi kendi eline alacak bir birlik anlamına geldiğini sanıyor. Bu doğrıı değil. Sanayi birliği işçilerin sanayi dallarına göre örgütlenmesi demektir, ve (gerek Rusya' da, gerekse de bütün dünyada) teknik ve kütürün mevcut seviyesinde bu kaçınılmazdır.

Sorunun ya da nesnenin üçüncü, dördüncü, beşinci vs. yanını değil de, neden ilk iki yanını ele almak zorunda olduğunu kanıtlamak için Buharin'de herhangi bir argümantasyonun, herhangi bir bağımsız tahlilin izi bile yok. O nedenle Buharin grubunun tezleri de baştan sona eklek-tik bir sıfırdır. Buharin, "okul" ve "aygıt"ın karşılıklı ilişkisi sorununu temelden yanlış, eklektik biçimde koymaktadır.

Bu sorunu doğru koymak için boş soyutlamalardan, somut, yani verili tartışma konusuna geçmek gerekir. Bu kavgayı ister V. Tüm- Rusya Sendikalar Konferansı'nda ortaya çıktığı gibi, isterse de Troç-ki'nin 25 Aralık tarihli platform broşüründe, ortaya attığı ve kitabına uydurduğu gibi ele alın, Troçki'nin tüm yaklaşımının, tüm yönelimi-nin yanlış olduğunu göreceksiniz.

Troçki, gerek "Sovyet sendikacılık" sorunu ortaya atıldığında, gerek genel olarak üretim propagan-dasından söz edildiğinde, gerekse de sorun Troçki'nin koyduğu gibi birleşme sorunu, sendikaların üretimin yönetimine katılması sorunu olarak konduğunda, sendikaların okul olarak değerlendirilmesi gerek-tiğini ve değerlendirilebileceğini kavramamıştır. Bu son sorunda da Troçki 'nin platform broşüründe ortaya konduğu haliyle hata, sendikaların üretimin idari-teknik

yönetim okulu olduğunu kavramamakta yatmaktadır. "Bir yandan okul, diğer yandan başka bir şey" değil, bu-günkü kavgada Troçki 'nin sorunu ortaya koyuş tarzıyla, bütün yanlarıyla değerlendirildiğinde, sendikalar bir okuldur, bir birleşme oku-lu, bir dayanışma okulu, bir çıkarlarını savunma okulu, bir ekonomiyi sevk ve idare okulu, bir yönetim okuludur. Troçki yoldaşın bu temel hatasını kavramak ve düzeltmek yerine, Buharin yoldaş şu gülünç dü-zeltmeyi yapmıştır: "Bir yandan - öte yandan".

Soruna daha somut yaklaşalım. Bugünkü sendikaların üretimi sevk ve idare "aygıtı" olarak ne olduklarına bakalım. Şunu gördük: Tam olmayan verilere göre 900 işçi, sendika üyesi ve delegesi üretimi sevk ve idare ediyor. İsterseniz bu rakamı on katına, hatta yüz katına yükseltin, size taviz olarak ve temel hatanızı açıklayabilmek için böyle ihtimal dışı bir "ilerleme" hızını bile kabul ediyoruz -bu durumda bi-le altı milyon sendika üyesine kıyasla doğrudan yönetenlerin yok de-necek kadar az olduğu görülür. Ve Troçki'nin yaptığı gibi tüm dikkati "yönetici kesime" yöneltmenin, yüzde 98,5'un henüz öğrenme aşama-sında bulunduğunu (6.000.000 eksi 90.000 = 5.910.000 = yüzde 98,5) ve daha uzun süre bu aşamada bulunacağını göz önüne almadan üre-timde sendikaların rolü ve üretimin sevk ve idaresinden söz etmenin temel bir hata işlemek olduğu daha açık görülür. Okul ve idare değil, idare okulu.

Troçki yoldaş 30 Aralık'ta Zinovyev'e karşı polemik yapıp onu -herhangi bir kanıt sunmadan ve haksız yere- "atama yöntemi"ni, yani MK 'nın atama yapma hak ve görevini reddetmekle suçlarken, ağ-zından istemeden son derece dikkat çekici bir karşılaştırma kaçmıştır:

"Zinovyev --dedi-, her türlü pratik, nesnel soruna fazla propagandistçe yaklaşıyor ve burada sadece bir ajitasyon malzemesi değil, aynı

zamanda idari olarak karara bağlanması gereken bir sorun bulun-duğunu unutuyor" (s. 27).

Mevcut sorunun saf idari ele alınışının nasıl olabileceğini hemen ayrıntılı olarak tartışacağım. Fakat Troçki yoldaşın temel hatası tam da platform broşüründe bizzat kendisi tarafından ortaya atılan sorun-lara sadece propagandacı olarak yaklaşabilecek ve yaklaşması gere-kirken, idareci gibi yaklaşmış (daha doğrusu atılmış) olmasıdır.

Gerçekten de Troçki'de iyi olan nedir? Hiç kuşkusuz iyi ve yararlı olan bir şey, üretim propagandasıdır, ve o da tezlerinde değil konuşmalarında - özellikle de sendikacıların güya "muhafazakâr" kanadına karşı başarısız polemiklerini unuttuğunda. Sendika Komisyo-nu'nda amaca uygun bir "iktisadi" çalışmada, Tüm-Rusya üretim Pro-pagandası Bürosu'nun çalışanı ve üyesi olarak, konuşmacı ve yazar olarak Troçki yoldaşın davaya hiç de az yararı olmazdı kuşkusuz (ve hiç kuşkusuz olacaktır da). "Platform tezleri" bir hataydı. Bu tezlerde sendika örgütündeki "kriz"e, sendikalardaki iki "eğilim"e, RKP prog-ramının açıklanmasına, "Sovyet Trade-unionculuğu"na, "üretim eğitimi"ne, "birleşme"ye idarecinin yaklaşımı kızıl bir şerit gibi baştan so-na görülmektedir. Burada Troçki'nin "platform"unun bütün önemli konularını saydım ve tam da bu tür konular bugün, Troçki'nin sahip olduğu malzemeyle sadece propaganda açısından ele alınabilir.

Devlet zorun alanıdır. Özellikle proletarya diktatörlüğü çağında zordan vazgeçmek deliliktir. "İdare etmek" ve meseleye idari yaklaşım burada olmazsa olmaz şarttır. Parti, proletaryanın doğrudan hükümet eden öncüsüdür, önderdir. Özgün etkileme aracı, öncüyü saf tutmanın ve çelikleştirmenin aracı zor değil Parti 'den ihraçtır. Sendikalar devlet iktidarının rezervuarıdır, komünizm okuludur, ekonomiyi sevk ve ida-re etme okuludur. Bu alanda özgül ve en önemli şey yönetim değil, "merkezi" (elbette aynı zamanda yerel) "devlet yönetimi, ekonomi ve emekçilerin geniş kitleleri arasındaki" "bağ"dır (Parti program'mızın

ekonomiyle ilgili bölümünde sendikalara ayrılmış 5. maddesinde dendiği gibi).

Troçki'nin tüm platform broşüründe sorunun konuluşunun tüm yanlışlığı, bu ilişkinin kavranmamış olması apaçık görülmektedir.

Troçki'nin bu aynı kötü ünlü "birleşme"yi, platformunun diğer konularıyla bağıntı içinde hazırladığını ve tüm soruna bambaşka bir yönden yaklaştığını düşünelim. Troçki'nin broşürünün tamamen, diye-lim ki 900 "birleşme" durumundan 90'ını, Yüksek Ekonomi Konse-yi'nde, sanayinin sevk ve idaresinde, sendikaların seçim görevlerinde iş görme, sendika üyelerinin ve sendikal hareketin sürekli fonksiyoner-lerinin aynı zamanda bu görevleri yerine getirmesinin incelenmesine ayrılmış olduğunu düşünelim. Aynı zamanda kısmi bir istatistik araş-tırmanın verileriyle, İşçi-Köylü Müfettişliği'nin müfettiş ve eğitmenle-rinin ve ilgili Halk Komiserliklerinin raporlarıyla tahlil edildiğini, yani idari organların belgeleri temelinde, alınan sonuçlar bakımından, çalış-manın sonuçları, üretimin başarısı vs. bakımından tahlil edildiğini dü-şünelim. Meselenin böyle ele alınması idari bakımdan doğru olurdu ve "sarsma" çizgisini kesinlikle haklı çıkarırdı, yani dikkatleri kimin gö-revden alınacağına, kimin yerinin değiştirileceğine, kimin atanacağına, "yönetici kesim"den derhal nelerin talep edileceğine çekerdi. Buharin Tsekırancılar tarafından yayınlanan 3 Ocak'taki Petrograd konuşma-sında Troçki'nin eskiden "sarsma" düşüncesini savunduğunu, fakat şimdi bundan vazgeçtiğini söylediğinde, burada pratikte gülünç, teorik olarak ise bir Marksiste yakışmayan eklektizme düşmüştür. Buharin sorunu soyut alıyor ve somut ele almayı beceremiyor (ya da ele almak istemiyor). Parti MK'sı ve tüm parti olarak idare ettiğimiz, yani devleti yönettiğimiz sürece, "sarsmaktan", yani görevden almak, yerini değiş-tirmek, atamak, azletmekten vs. kaçınmayacağız ve kaçınamayız. Fa-kat Troçki'nin platform broşüründe böyle bir malzeme kullanılmamış, hiçbir "pratik, nesnel sorun" ortaya konmamıştır. Zinovyev'le Troçki, Buharin'le biz,

bütün parti "pratik, nesnel bir sorun" üzerine değil "sendikal hareket alanındaki eğilimler" (Troçki 4. tez) sorunu üzerine kavga etmişiz ve ediyormuşuz.

Bu özünde politik bir sorundur. Troçki'nin hatasını eklektik küçük değişiklikler ve eklerle düzeltmek -elbette en insancıl duygu ve niyetlerle dolu olan Buharin'in istediği gibi-meselenin, mevcut so-mut "mesele"nin özü gereği olanaksızdır.

Burada ancak ve yalnız bir tek çözüm olabilir.

"Sendikal hareket alanında eğilimler", sınıfların karşılıklı ilişkisi, politika ve ekonominin karşılıklı ilişkisi, devletin, partinin: sendikala-rın -"okul" olarak ve aygıt olarak vs.-özgül rolü politik sorununu doğru çözmek. Bu birincisi.

İkincisi: doğru politik çözüm temelinde sürekli, sistematik, inatçı, sabırlı, çok yönlü ve tekrar tekrar üretim propagandası, hem de devlet tarafından, bir devlet kuruluşu adına ve onun yönetiminde.

Üçüncüsü: "pratik, nesnel sorunları" eğilimler üzerine kavgalarla, "genel parti gevezeliği" ve geniş tartışma ayrıcalığı teşkil eden kavga-larla karıştırmamak, bilakis bu sorunları pratik biçimde, amaca uygun komisyonlarda, tanıklara soru sorarak, rapor, haber ve istatistikleri inceleyerek ortaya koymak ve bütün bunlara dayanarak -sadece bütün bunlara dayanarak, sadece bu koşullar altında-, sadece görevli Sov-yet ya da Parti organının ya da her iki organın kararıyla "sarsmak".

Troçki ve Buharin'de ortaya çıkan ise tam bir karmaşadır: Soru-nun ele alınmasında siyasi hata, transmisyon bağının, volan kayışının ortadan koparılması, gelişigüzel, boşu boşuna "idare etme"ye atılmak ya da saldırmak. Hatanın "teorik" kaynağı -Buharin bir kez ortaya at-tığı "bardak" örneğiyle teorik kaynak sorununu gündeme getirmiştir- açıktır. Buharin'in teorik -bu durumda bilgi teorisi bakımından-ha-tası

diyalektiğin yerine eklektiği koymasıdır. Buharın sorunu eklektik biçimde koyarak işi tamamen azıtmış ve sendikalizme düşmüştür.

Troçki'nin hatası ise şudur: **tekyanlılık, kendini kaptırma, abartma, inat. Troçki'nin platformu, bardağın bir su kabı olmasından ibarettir, fakat bu bardağın dibi yoktur.**

Seçme Eserler 9

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

SBKP (B) 10 uncu KONGRESİ

Moskova, 8-16 Mart 1921

Lenin

SENDİKALAR ÜZERİNE KONUŞMA 14 MART

Yoldaşlar, Yoldaş Troçki bugün polemiklerinde özellikle kibardı ve beni son derece ihtiyatlı olduğum için kınadı. İltifatı için ona teşekkür ediyorum, ama iltifatı geri veremediğim için üzgünüm. Aksine, daha acil konular varken şimdi sendika meselesiyle ilgili tartışmaya devam etmemize neden olan hataya karşı tutumumu ifade etmek için çok fazla zaman kaybetmeme neden olan dikkatsiz arkadaşımdan bahsetmeliyim.

Yoldaş Troçki, sendika sorunuyla ilgili tartışmada son sözünü 29 Ocak 1921'de Pravda'da söyledi. "Anlaşmazlıklar Var, Ama Neden konuları birbirine karıştırmalı?" başlıklı makalesinde, her şeyi kimin başlattığını sorarak beni bu karışıklıktan sorumlu olmakla suçladı. Suçlama, suçu kaydırmaya çalıştığı için Troçki'ye geri tepti. Yazısının tamamı, sendikaların üretimdeki rolü sorusunu gündeme getirdiği iddiasına dayanıyordu ve tartışılması gereken konu bu olması gerekirdi. Bu doğru değil; Anlaşmazlıklara neden olan ve onları acı verici yapan şey bu değildir. Ancak, , tartışmayı tekrar tekrar tekrar yapmak zorunda kalmak nekadar sıkıcı olursa olsun- doğru, sadece bir ay boyunca katıldım - bunun başlangıç noktası olmadığını tekrar söylemeliyim; 2-6 Kasım tarihlerinde Beşinci All-Russia Sendikalar Konferansında ilan edilen "yenileme" sloganıyla başladı. Zaten o zaman Rudzutakın kararını gözden kaçırmayan - Merkez Komite üyeleri kendim-de dahil olmak üzere - arasında üretimde sendikaların rolü üzerine hiçbir anlaşmazlık bulunmadığı herkes tarafından farkına varıldı. Ancak üç aylık tartışma bunları ortaya çıkardı. Bunlar hep vardı ve siyasi hatalardı. Bolşoy Tiyatrosu'ndaki bir tartışma sırasında, Yoldaş Troçki beni sorumlu Parti işçilerinin önünde tartışmayı bozmakla suçladı. Bunu bir iltifat olarak kabul ederim; tartışmanın yapılış biçimi nin önümüzdeki şiddetli bahar olması nedeniyle bu tür bildirimlerin zararlı olacağından durdurmaya çalıştım. Bunu sadece kör olanlar göremezdi.

Yoldaş Troçki şimdi her şeyi kimin başlattığını sorduğuma gülüyor, ve komisyona hizmet vermeyi reddettiği için onu kınamam gerektiğine şaşırıyor. Bunu yaptım çünkü bu çok önemli, Yoldaş Troçki, gerçekten, çok önemli; sendika komisyonuna hizmet vermeyi reddetmeniz Merkez Komitesi disiplinini ihlal etti.

Troçki bu konuda söz ettiğinde, sonuç, bir ihtilaf değil ama Partinin yenilenmesi-yeniden organize edilmesi ve bir neslin acı duygularına ; aşırılıklara yol açar - Yoldaş Troçki "şeytani öfke" ifadesini kullandı.

Yoldaş Holtzmann tarafından kullanılan bir ifadeyi hatırlıyorum: "Şeytani" kelimesi bir şeyi aklıma "şeytani" bir şey getirdiği için alıntı yapmayacağım; oysa Holtzmann meleklerden birini hatırlatır. Bununla ilgili "şeytani" hiçbir şey yok, ancak iki tarafın da aşırı uçlara gittiğini unutmamalıyız ve çok daha anlamsız olan, en iyi yoldaşlardan bazılarının aşırı uçlara gitmesi. Ancak, Yoldaş Troçki'nin yetkisi buna eklendiğinde, ve 25 Aralık'ta yaptığı bir kamu konuşmasında, Kongrenin iki eğilim arasında seçim yapması gerektiğini söylediğinde, bu sözler affedilmez! Bunlar üzerine kavga ettiğimiz siyasi hatayı oluşturuyorlar. Ve insanların iki odalı (çatışan) konferanslar hakkında esprili olmaya çalışması saflıktır. Kongre delegelerinin oylarının bölünmesini engellemek için görüşme yapmasının yasak olduğunu söyleyen şarlatanı görmek isterim. Bu çok fazla abartma olur. "Yenileme" sorusunu gündeme getirmek ve bunu tamamen yanlış bir şekilde yapmak Yoldaş Troçki ve Tsektran'ın siyasi hataydı. Bu siyasi bir hataydı ve henüz çözülmedi. Taşımacılık konusunda, bir karar var.

Burada tartıştığımız şey sendika hareketi ve işçi sınıfının öncüsü ile proletarya arasındaki ilişkidir. Herhangi birisini yüksek bir görevden almamızda (işten çıkarmamızda) onur kırıcı hiçbir şey yoktur. Bu hiç kimsenin üzerine bir şey yansıtmaz. Eğer bir hata yaptıysanız, Kongre bunu tanıyacaktır ve işçi sınıfının öncüsü ile işçi kitlesi arasındaki karşılıklı ilişkileri ve karşılıklı güveni onaracaktır. "10 Platformu" nun anlamı bu. İçinde ikame edilebilecek şeylerin olması ve bunun Troçki tarafından vurgulanması ve Ryazanov tarafından büyütülmesinin önemi yok. Biri bir konuşmada, Lenin'in platformda yardım aldığına ya da taslak hazırlamada yer aldığına dair hiçbir kanıt bulunmadığını söyledi.

Buna şunu söylerim: eğer bir yardım olsaydı, yazarak veya telefon ederek, imzaladığım her şeyde, uzun zaman önce delirmiş olurdum. Karşılıklı anlayış ve işçi sınıfının öncüsü ve işçi kitlesi arasında karşılıklı güven elde etmek için, eğer Tsektran bir hata yaptıysa - ve

herkes hata yapabilir -düzeltmesi nin gerekli olduğunu söylüyorum. Ancak hatayı savunmak siyasi bir tehlike kaynağıdır. Eğer burada Kutuzov'un ifade ettiği tutumu demokrasinin hizmetine dönüştürmek için elimizden gelen her şeyi yapmamış olsaydık siyasi iflasla karşı karşıya kalırdık.

İkna zorlamadan önce gelmelidir. Zorlamadan önce insanları ikna etmek için her türlü çabayı göstermeliyiz. Geniş kitlelere inanç sağlayamadık ve onlar ile öncü arasındaki doğru ilişkiyi bozduk.

Kutuzov gibi insanların zamanlarının bir bölümünü iş-benzeri konuşmalarını bizim, çalışmalarımızdaki skandallı bürokratik uygulamalara işaret etmek için ayırdıkları zaman şunu söylüyoruz: Bu doğru, devletimizde bürokratik bozukluklar var. Ve biz parti dışı işçileri buna karşı savaşmak için bize katılmaya davet ediyoruz. Burada, bu çalışma için Kutuzov gibi yoldaşları listelememiz ve onları desteklememiz gerektiğini söylemeliyim. Tecrübemizden çıkartılacak ders budur.

Sendikalist sapmaya gelince - bu (öne sürdükleri) saçma. Platformlarında siyah beyaz bir talep belirleyen ve Kollontai tarafından onaylanan "Rusya Federasyonu Tüm Üretici Üreticileri Kongresi" nin Engels'e atıfta bulunulabileceğini savunan Shlyapnikov'a söylemek zorunda olduğumuz tek şey bu.

Engels, sınıfları olmayacak ve sadece üreticilerden oluşacak komünist bir toplumdan bahseder. Şimdi sınıflar var mı? Evet var. Sınıf mücadelemiz var mı? Evet ve en kızgını! Bu kızgın sınıf mücadelesinin tam ortasına gelip "Tüm Rusya Üreticileri Kongresi" nden bahsetmek, sendikalist bir sapmanın, açıkça ve değişmez bir şekilde kınanması gerektiği değil mi? Bu platformda acele bir şekilde , Bukharin in bile üçte biri aday gösterme önerisi tarafından tetiklendiğini (hataya düşürüldüğünü) görüyoruz.

Yoldaşlar, Parti tarihindeki böyle dalgalanmaları unutmamalıyız.

Ve şimdi, İşçi Muhalefeti demokrasiyi savunduğundan ve bazı sağlam taleplerde bulunduğundan, çitlerimizi onunla onarmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız; ve Kongre, kesin bir seçim yapmalıdır. Bürokrasinin kötülükleriyle savaşmak için yeterince çaba göstermediğimizi söylüyorsunuz - gelin ve bize yardım edin, yaklaşın ve bize yardım edin; fakat "Tüm Rusya Üreticileri Kongresi" bir Marksist, komünist bir kavram önermesi değildir. İşçi Muhalefeti, Ryazanov'un yardımıyla, Programımız a yanlış bir yapı koyuyor : "Sendikalar sonuçta, tek bir ekonomik varlık olarak, bütün ulusal ekonominin idaresinin fiili bir şekilde ellerinde konsantrasyonuna ulaşmalılar. "Abartma, her zaman yaptığı gibi, Shlyapnikov bunun yirmi beş yüzyıl alacağını düşünüyor . . . .Program; Sendikalar "sonuçta ulaşması gerekir" ve Kongre bunun yapıldığını söylediğinde, talep yerine getirilecektir: diyor.

Yoldaşlar, Kongre şimdi Rusya'nın ve tüm dünyanın proletaryasının önünde, İşçi Muhalefetinin önerisini sendikalist bir yarı-sapma olarak kabul edildiğini öne sürdüğünü beyan ederse, eminim ki bütün gerçek proleterler ve muhalefet içindeki sağlam öğeler bizi takip edecekler ve Tsektran'ın ufak bir hatası nedeniyle sarsılmış kitlelerin güvenini yeniden kazanmamıza yardımcı olacaktır.

Eminim ki saflarımızı ortak bir gayretle güçlendirip toplayacağız ve önümüzdeki zor mücadeleye birlikte yürüyeceğiz. Ve oy birliğiyle ileriye doğru yürüdükçe, tutarlılık ve kararlılıkla kazanacağız. (Alkış)

VI Lenin, Collective Works,VOL. 32. sayfa 210-13

Çeviri, E. A

Parti Birliği Üzerine Karar - 1921

Merkez Komitesi

1. Bir sürü durumlar nedeniyle, Kongre, Partinin tüm üyelerinin dikkatini, ülke nüfusunun küçük burjuva bölümü içinde yalpalanmaların yoğunlaştığı, Parti içinde birlik ve dayanışmanın, parti üyeleri arasında kesin güvenin, Proleter öncünün irade birliğini gerçekten bünyesinde barındıran parti üyeleri ve kadro çalışmasının bugün özellikle hayati öneme sahip olduğu gerçeğine çekiyor.

2. Bazı grupsal etkinlik göstergeleri, yani kendi platformlarıyla ve sadece kendileri için muhafaza etme, ve kendi grup disiplinlerini oluşturma eğiliminde oluşturulan gruplar, sendikalar hakkındaki genel Parti tartışmalarından bile önce, kendilerini ortaya çıkardılar.

Tüm sınıf bilinçli işçiler, kaçınılmaz olarak kadro çalışmalarını baltalamak ve bölünmeyi karşı devrimci amaçlar için genişletme ve

kullanma çabalarını iki katına çıkarmak için, Parti yönetimine sızmış olan düşmanlarını cesaretlendiren her türlü hizipçi faaliyetin zararını ve kabul edilemezliğini açıkça görmek zorundadır.

Kronstadt ayaklanması, burjuva karşı-devrimi ve dünyanın tüm ülkelerinin Beyaz Muhafızları, sırf proletarya diktatörlüğünü devirmek için "Sovyet sistemi" sloganını bile kabullenmeye hazır olduklarını anında gösterdiğinde, Sosyalist-Devrimciler ve burjuva karşı--devrim bir bütün olarak, Rus-ya 'da Sovyet Hükümetine karşı, Sovyet iktidarı adına sözde ayaklanma sloganını kullandığında, proletaryanın düşmanlarının kararlı ve tutarlı komünist çizgiden her türlü sapmalardan yararlandığını en açık biçimde gösterdi. Bu gerçekler , Rusya'da proleter devrimin kalesinin zayıflatılmasına ve devrilmesine yardım ettiği sürece, Beyaz Muha-fızların kendilerini komünist, hatta daha da solda gibi gös-termeye çalıştıkları gerçeğini kanıtlıyor.

Kronstadt Ayaklanması arifesinde Petrograd'daki Menşevik bildiriler de aynı şekilde, Menşeviklerin, Kronstadt asilerini, Sosyal-ist-Devrimcilerini ve Beyaz Muhafızlarını, aktif olarak kışkırtmak ve desteklemek için RKP içindeki görüş ayrılıklarını nasıl kullandıklarını gösteriyor.

3. Bu konuda propaganda, bir yandan, parti birliğine yönelik hizipsel faaliyetin zarar ve tehlikesinin kapsamlı bir şekilde açıklanmayı, ve proleter öncülerin, proleter diktatörlüğün başarısının temel şartı olarak irade birliğinin uygulanmasını, diğer yandan da, Sovyet iktidarının düşmanları tarafından kullanılan en son taktiklerin özelliklerinin açıklanmasını içinde taşımalıdır.

Beyaz Muhafız bayrağı altında açık karşı-devrimin umutsuz olduğunu fark eden bu düşmanlar, şimdi RKP içindeki görüş ayrılıklarını kullanmak ve iktidarı dışardan bakıldığında Sovyet iktidarını kabule en yakın duran siyasi eğilime kazandırmaya çalışarak, karşı-devrimi şu ya da bu biçimde desteklemek için her çabayı gösteriyorlar.

Bundan başka, propaganda, devrimci diktatörlüğü sarsmak, devirmek ve böylece kapitalistlerin ve toprak ağalarının karşı-devriminin zaferinin yolunu açmak için, karşı-devrimin en radikal devrimci partiye yakın olan küçük burjuva grupları desteklediği önceki devrimlerin deneyimini incelemelidir.

4. Fraksiyonculuğa karşı pratik mücadelede, her Parti örgütünün, hiçbir fraksiyoncu harekete göz yumulmamasına kesinkes dikkat edilmesi gereklidir. Parti'nin hatalarının mutlak gerekli eleştirisi, her pra-tik önerinin olabildiğince eksiksiz biçimde, geciktirilmeden, sürünce-mede bırakılmadan, tartışma ve karar için Parti'nin yerel ve merkezi yönetici organlarına sunulması biçiminde uygulanmalıdır. Bu amaçla, Kongre bir Tartışma Bülteni ve özel makale kolleksiyonlarının düzenli olarak yayınlanmasını yönlendirir. Eleştiri teklifinde bulunanlar, Partinin kendisini saran düşmanların ortasında olduğunu hesaba katmalı ve Sovyet ve Parti faaliyetlerindeki direk katılımlarında, Parti'nin hatalarını pratikleriyle düzeltmeye çalışmalıdır.

5. Merkez Komitesi tüm hizip faaliyetlerine son verme talimatı verirken, Kongre, Parti üyelerinin özel dikkatini çeken sorunlar üzerine - Partinin proleter olmayan ve güvenilmez unsurlardan temizlenmesi, bürokrasi ile mücadele, demokrasinin promosyonu ve işçilerin inisiyatifleri ve benzeri- bütün çalışma ile ilgili öneriler, en yakın dikkatle göz önünde bulundurulmalı ve pratik çalışmalarda denenmelidir. Tüm Parti üyeleri, bu sorunlarda Partinin birçok farklı engelle ilgili tüm gerekli önlemleri almadığını bilmeleri gerekir ve ilgili olmayan önerileri ve hizipci eleştirileri kesinlikle reddederken, bürokrasiye karşı yeni yöntemleri denemede, her aracı kullanarak demokrasiyi genişletmeye çalışma, girişimi teşvik etme ve Partiye sızanları ortaya çıkarıp onları atmak vb görevlere yorulmadan devam edecektir.

6. Kongre, şu veya bu platform oluşturan tüm grupların istisnasız olarak yasaklanmasını ve tüm kuruluşlara hiçbir hizipsel faaliyetin sürdürülmediğinden emin olmaları talimatını veriyor. Kongrenin bu kararının yerine getirilmemesi, koşulsuz ve derhal partiden çıkarılma ile sonuçlanacaktır.

7. Parti ve tüm Sovyet çalışmalarında katı bir disipline ulaşmak ve tüm hizip faaliyetlerini ortadan kaldırırken en büyük birliği güvence altına almak için, disiplin veya disiplin ihlali ya da bir hizip faaliyetinin yeniden canlandırılması veya hizipci faaliyetin hoşgörüyle karşılanması durumunda (veya durumlarında) Kongre Merkez Komitesine partiden atmaya kadar her türlü cezayı uygulama yetkisi veriyor. Merkez Komitesi üyelerinin durumunda, alternatif üyelerin statüsüne geçirilmeleri veya hatta, aşırı bir önlem olarak, Partiden atılmaları yetkisini veriyor. Bu aşırı tedbirin (MK üyelerine ve alternatif (aday) üyelerine ve Kontrol Komisyonu üyelerine) uygulanmasının bir şartı, MK'nin tüm alternatif üyelerinin, ve Kontrol Komisyonunun tüm üyelerinin çağırıldığı ,MK'nin genel kurul toplantısı olmalıdır. Eğer Partinin en sorumlu liderlerinin böylesine bir genel kurulunda oyların üçte ikisi, bir MK üyesinin alternatif üye statüsüne geçirilmesi ya da partiden çıkarılmasının lehine olursa, bu karar uygulanır.

Mart 1921

The CPSU in Resolutions and Decisions of Congresses and Conferences and of Plenary Meetings of the Central Committee, 8th Russ. ed., Vol. 2.pp. 218-21

Çeviri, Erdogan. A

BİÇİMSEL DEMOKRASİ VE DEVRİMCİ YARARLILIK

Sendikal Hareketlerdeki Bölünmelerin Siyasi Tehlikesi Üzerine

"İşçi demokrasisi fetiş tanımaz", diye yazıyor Troçki yoldaş "ko-lektif bir çalışmanın ürünü" olan tezlerinde. "O sadece devrimci yarar-lılığı tanır" (tez 23).

Troçki yoldaşın bu tezleri onu tam bir çıkmaza sokmuştur. Tezler-de doğru olan yeni değildir, aynı zamanda Troçki'ye karşı da yönel-mektedir. Ve onlarda yeni olan ise kesinlikle yanlıştır.

Troçki yoldaşın doğru cümlelerini not ettim. Bunlar sadece 23. tezde değinilen sorunda (Ulaştırma Siyasi Merkezi) değil, diğer sorun-larda da Troçki'ye karşı yönelmektedir.

Biçimsel demokrasi açısından Troçki, fraksiyonel bir platformla tüm Merkez Komitesi 'ne de karşı çıkma hakkına sahipti. Bu tartışma götürmez. MK'nın, tartışma özgürlüğü üzerine 24 Aralık 1920 tarihli kararıyla bu biçimsel hakkı onayladığı da tartışma götürmez. Bu bi-çimsel hakkı tamponcu Buharin Troçki'ye tanıyor, fakat Petersburg örgütüne tanımıyor - büyük ihtimalle Buharin işi 30 Aralık 1920' de "kutsal işçi demokrasisi şiarı"na kadar vardırdığı için olsa gerek (ste-nografik raporun 45. sayfası) ...

Peki, ya devrimci yararlılık?

Aklı ve bilinci yerindeyken, Troçki gibi otorite sahibi bir önderin sendikal harekete ilişkin sorunlardaki böyle bir çıkışını devrimci ya-rarlılık olarak görecek, Tsektran fraksiyonu ya da "tampon" fraksiyo-nunun fraksiyoncu kendini beğenmişliğiyle körleşmemiş tek bir ciddi insan bulabilir misiniz?

Troçki'nin, "yeni yöntem ve görevleri" gerçekte son derece yanlış gösterdiği gibi, son derece doğru göstermiş olsaydı da (daha ileride de-ğinilecek) tek başına meseleye böyle bir yaklaşım tarzıyla kendisine, Partiye, sendika hareketine, milyonlarca sendika üyesinin eğitimine ve cumhuriyete zarar vereceği inkâr edilebilir mi?

Aziz Buharin ve grubunun kendilerini "tampon" olarak adlandır-malarının nedeni herhalde bu tanımın kendilerine ne tür yükümlülükler getirdiğine hiç kafa yormamaya kesin karar vermiş olmalarıdır.

SENDİKAL HAREKETTEKİ BÖLÜNMELERİN SİYASİ TEHLİKESİ ÜZERİNE

Herkes, büyük görüş ayrılıklarının bazen son derece küçük, hatta başlangıçta hiç önemsiz farklılıklardan doğduğunu bilir. Hiç göze çarpmayan küçük bir yaranın, hatta. hayatta herkesin başına defalarca gelen bir sıyrığın, bu küçük yara iltihaplanmaya başlayınca, kan

zehirlenmesi meydana gelince son derece tehlikeli, hatta bazen kesinlikle öldürücü bir hastalığa dönüştüğünü herkes bilir.

Bütün çatışmalarda, hatta tamamen kişisel çatışmalarda da bu böyledir. Politikada da bu böyledir.

Küçücük de olsa her farklılık, bölünmeye doğru giderse, hem de bütün siyasi yapıyı sarsacak, yıkacak ve Buharin yoldaşın benzetmesini kullanacak olursak trenin raydan çıkmasına yol açacak bir bölünmeye doğru giderse, tehlikeli olabilir.

Proletarya diktatörlüğünü yaşayan bir ülkede, proletarya içinde bir bölünmenin ya da proletarya partisiyle, proletarya kitlesi arasında bir bölünmenin, özellikle proletaryanın nüfusun küçük bir azınlığını oluşturduğu bir ülkede sadece bir tehlike değil, son derece büyük bir tehlike olduğu açıktır. (30 Aralık 1920'deki konuşmamda ısrarla vurgulamaya çalıştığım gibi, sendikalarda neredeyse tamamen örgütlenmiş proletaryanın hareketi olan) sendika hareketindeki bölünmeler ise proletarya kitlesi içinde bölünmeler anlamına gelir.

nedenle 2-6 Kasım 1920 tarihleri arasında V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı'nda (ki burada alevlenmişti), bu konferansın hemen ardından ... hayır yanılıyorum, bu konferans sırasında Politbüro'da Tomski yoldaş büyük bir heyecanla gelip, son derece sakin Rudzutak yoldaşın tam desteğini alarak Troçki yoldaşın bu konferansta nasıl sendikaları "sarsmak"tan söz ettiğini, kendisinin, yani Tomski'nin buna karşı polemiğe giriştiğini anlatmaya başladığında - bütün bunlar olduğunda, kendi kendime ve itiraz edilemez biçimde , tartışmanın esasının politikada (yani Parti'nin sendikalara karşı politikasında) yattığı ve Troçki yoldaşın bu tartışmada, sendikaları "sarsma" politikasıyla Tomski yoldaş karşısında tamamen haksız olduğu sonucunu çıkardım.

Zira "sarsma" politikası "yeni görevler ve yöntemler"le (Troçki'nin 12. tezi) kısmen de olsa haklı çıkarılmış olsa bile, şu anda ve bugünkü

durumda son derece uygunsuz bir politikadır, çünkü bölünme tehlikesine yol açmaktadır.

"Tepeden sarsma" politikasını Troçki yoldaşa atfetmek şimdi ona "katıksız bir karikatür" gibi görünüyor (L Troçkı: Petrogradlı Yoldaşlara Yanıt", 15 Ocak 1921 tarihli "Pravda", No. 9)1241 .

Fakat "sarsma sözcüğü tam bir “meşhur söz"dür sadece V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı'nda Troçki yoldaş tarafından geliştirildikten sonra, gerek Parti, gerekse de sendikalarda "kulaktan kulağa yayılması anlamında değil Hayır, ne yazık ki şimdi de çok daha derin bir anlamda hala doğrudur. Şöyle ki: Tek başına bu sözcük, "platform Broşürü Sendikaların Rolü ve Görevleri"nin tüm ruhunu, tüm eğilimini en özlü biçimde dile getirmektedir. Troçki yoldaşın tüm bu platform broşürü baştan sona "tepeden sarsma" politikasıyla doludur. Tomskı yoldaşa ya da "birçok sendikacı"ya karşı getirilen, "yeni fonksıyonerlere karşı aralarında düşmanlık ruhu geliştirdikleri" suçlamasını anımsamak yeter.

V. Tüm-Rusya Sendikalar Konferansı 'nda (2--6 Kasım 1920) bölünmeye gebe atmosfer henüz oluşma aşamasında. idiyse, Aralık l 920 başında Tsektran'ın bölünmesi olgu haline gelmiştir.

Kavgalarımızın politik özünü değerlendirmek için bu olay en temel, en önemli, en esaslı şeydir; ve Troçki ve Buharın yoldaşlar bu hususta susmanın herhangi bir yararı olabileceğine boşuna inanıyorlar.

Susmak bu durumda bir " tampon" etkisi değil, alevlendirme etkisi yapıyor, zira sorun sadece bizzat yaşam tarafından gündeme getirilmemiş, aynı zamanda Troçki yoldaş tarafından platform broşüründe önemle kaydedilmiştir. Çünkü tam da bu broşür aktardığım bölümlerde tekrar tekrar, özellikle de 12. tezde şu soruyu ortaya atmaktadır:

Meselenin özü "birçok sendikacının kendi aralarında yeni fonksiyonerlere karşı düşmanlık ruhu geliştirmesinde" mi, yoksa örneğin Tsekranın içindeki bazı gereksiz ve zararlı aşırılıklar karşısında kitlelelerin düşmanlığı"nın haklı olmasında mı yatıyor."

Zinovyev yoldaş da zaten 30 Aralık 1920'deki daha ilk konuşma-sında haklı olarak, "Troçki yoldaşın işgüzar yandaşları"nın işi bölünmeye vardırdıklarını söyleyerek bu sorunu dolambaçsız bir şekilde or-taya koymuştur. Sakın Buharin yoldaş Zinovyev yoldaşın konuşması-na bu nedenle "kahvehane politikacılığı" diye sövmüş olmasın? Fakat şimdi, 30 Aralık 1920'deki tartışmanın stenografik raporunu okuyan ve Zinovyev yoldaşın çok doğru gerçekleri aktardığı ve doğru ger-çeklere dayandığını, buna karşılık Troçki ve Buharin'de herhangi bir gerçeğin bulunmadığı aydın "laf kalabalığı"nın ağırlıkta olduğunu gö-ren bütün Parti üyeleri bu suçlamanın haksız olduğuna ikna olacaktır.

Zinovyev yoldaş, "Tsektran kumdan ayaklar üzerinde duruyor, şimdiden üç parçaya bölündü" dediğinde, Sosnovski yoldaş lafını kes-miş ve "Bunu siz teşvik ettiniz" demişti (stenografik rapor, s. 15).

Bu gerçekten de ciddi bir suçlama. Eğer kanıtlansaydı, sendikalardan birinde bile bölünmeyi teşvik etme suçlularına ne MK'da, ne Par-ti'de, RKP'de, ve ne de cumhuriyetimizin sendikalarında yeri olmazdı. Ne mutlu ki bu ciddi suçlama, maalesef ciddiye alınamayacak, pole-mikçi "coşku patlamaları"nın birçok örneğini vermiş bir yoldaş tarafından gayri ciddi biçimde getirilmiştir. Sosnovski yoldaş, örneğin üretim propagandası üzerine mükemmel makalelerine bile bazen üretim propagandasının bütün yararlarını çok aşan "bir atımlık katran" karış-tırmayı bilmiştir. Mücadelenin en öfkeli anında bile saldırılarına zehir karıştırma konusunda hiç yetenekli olmayan (örneğin Buharin gibi) mutlu mizaçlar var. Saldırılarına çok sık zehir karıştıran mutsuz mi-zaçlar da var. Sosnovski yoldaşın bu açıdan kendisine dikkat

etmesi, hatta dostlarından kendisine dikkat etmelerini rica etmesi yararlı ola-caktır.

Fakat, dediğim gibi, suçlama yine de yapılmıştır. Gayri ciddi, be-ceriksizce, gayet "fraksiyoncu" biçimde de olsa yapılmıştır. Ancak mesele ciddiyse, gerçeği beceriksizce söylemek, onu gizlemekten yeğ-dir.

Mesele hiç kuşkusuz ciddidir, çünkü, tekrarlıyorum, bütün kavga-nın püf noktası, inanılandan da fazla burada yatar. Ve ne mutlu ki eli-mizde Sosnovski yoldaş tarafından ortaya atılan soruna özü itibariyle yanıtlamak için yeterince inandırıcı ve yeterince nesnel kanıtımız var.

Birincisi, stenografık raporun aynı sayfasında Zinovyev yoldaşın açıklamasını okuyoruz, o sadece Sosnovski yoldaşa "Bu doğru değil!" diye yanıt vermekle kalmadı, aynı zamanda tayin edici olgulara tam anlamıyla işaret etti. Zinovyev yoldaş, Troçki yoldaşın (ben şunu ekli-yorum: apaçık fraksiyoncu bir işgüzarlıkla) Sosnovski yoldaştan çok farklı bir suçlama yapmaya çalıştığına dikkat çekti. Zinovyev yoldaşa karşı, Zinovyev'in Eylül'deki RKP Tüm Rusya Konferansı'ndaki davranışıyla bölünmeyi teşvik ettiği, daha doğrusu bölünmeye yol aç-tığı suçlaması. (Bu suçlama, parantez içinde belirtmek istiyorum, Zinovyev'in Eylül'deki davranışı MK ve Parti tarafından öz olarak onaylandığı ve hiçbir zaman, hiç kimse tarafından buna karşı resmen itiraz-da bulunulmadığı için bile tutarsızdır.)

Ve Zinovyev yoldaş, MK oturumunda Rudzutak yoldaşın tutanak-lara dayanarak şunu kanıtladığı yanıtını vermiştir:

" ... bu sorun" (Tsektran içinde bürokratizmin bazı gereksiz ve za-rarlı aşırılıkları sorunu) "gerek Sibirya'da gerek Volga 'da, gerek Ku-zey'de gerekse de Güney'de benim" (yani Zinovyev'in) "herhangi bir davranışımdan çok önce ve Tüm-Rusya Konferansı'ndan çok önce ele alınmıştır."

Bu tamamen berrak, tam ve olgulara dayanan bir açıklamadır. Zi-novyev yoldaş bu açıklamayı RKP'nin binlerce en sorumlu üyesi önündeki ilk konuşmasında yapmıştır ve ne Zinovyev yoldaşın bu ko-nuşmasından sonra iki kez konuşan Troçki yoldaş, ne de hakeza Zi-novyev'in konuşmasından sonra söz alan Buharin yoldaş Zinovyev'in işaret ettiği olguları çürütmemişlerdir.

İkincisi. Yine aynı stenografık raporda yer alan, 7 Aralık 1920'de kabul edilen Gemi işçileri Birliği içindeki komünistlerle Tsektran Konferansı Komünist Fraksiyonu arasındaki anlaşmazlık sorununa ilişkin RKP MK Plenum kararı, Sosnovski yoldaşın suçlamasının yanlışlığının daha lam ve resmi kanıtıdır. Bu kararın Tsektran'la ilgili kısmı şöyledir:

" ... Tsektran'la gemi işçileri arasındaki anlaşmazlıkla bağıntılı ola-rak MK şunları kararlaştırır: 1) Birleşik Tsektran'da bir Gemi işçileri Seksiyonu kurulur. 2) Şubat ayında bir demiryolcular ve gemi işçileri kongresi toplanır; bu kongrede olağan yeni Tsektran seçimleri yapılır. 3) O zamana kadar Tsektran'ın eski bilimiyle işleyişi sürer. 4) Ulaş-tırma ve Gemicilik İşleri Siyasi Merkezleri en kısa zamanda feshedilir ve bu merkezlerin güçleri ve araçları olağan demokrasi temelinde sen-dika örgütüne devredilir."

Okur buradan sadece gemi işçilerinin mahkûm edilmemekle kal-madığını, tersine bütün esaslarda onlara hak verildiğini görecektir. Oysa 14 Ocak 1921 tarihli genel platformu ("Sendikaların Rolü ve Gö-revleri Üzerine") imzalamış olan MK üyelerinden biri (Kamenev hariç) bu karara oy vermemiştir (Bir grup MK ve Sendika Komisyonu üyesi tarafından MK'ya sunulan X. Parti Kongresi'nin bir karar tasarı-sı. Bu platformu MK üyesi olmayanlardan Sendika Komisyonu üyesi Losovski imzalamış; diğerleri ise şunlardı: Tomski, Kalinin, Rudzu-tak, Zinovyev, Stalin, Lenin, Kamenev, Petrovski, Artyom Sergeyev).

Bu karar saydığımız MK üyelerine karşı, yani bizim grubumuza karşı geçirildi. Çünkü biz eski Tsektran'ın geçici olarak devam etmesi-ne

karşı oy kullanırdık. Ve bizim grubumuzun zaferinin kaçınılmazlığı Troçki'yi Buharin'in karar tasarısı lehine oy vermek zorunda bıraktı, çünkü aksi halde bizim kararımız geçecekti. Kasımda Troçki'den yana olan Rikov yoldaş Aralıkta Gemi İşçileri Birliği'yle Tsektran ara-sındaki anlaşmazlığı çözüme kavuşturmak için Sendika Komisyonu 'nda çalışmış ve gemi işçilerinin haklı olduğuna ikna olmuştu.

Özetlersek: MK Aralık çoğunluğu (7 Aralık'taki çoğunluk) Troçki, Buharin, Preobrajenski, Serebryakov vs. gibi kimsenin Tsektran'a karşı önyargılı olmakla itham edemeyeceği yoldaşlardan oluşuyordu. Ve bu çoğunluk, aldığı kararın özü itibariyle Gemi İşçileri Birliği'ni değil, Tsektran'ı mahkfim etmiştir, sadece, Tsektran'a derhal işten el çektirilmesini reddetmiştir. Böylece Sosnovski'nin yaptığı suçlamanın hiçbir dayanağı olmadığı kanıtlanmış oluyor.

Belirsizliğe yer bırakmamak için bir noktaya daha değinmek gerekir. Tekrar tekrar sözünü ettiğim "bürokratizmin bazı gereksiz ve za-rarlı aşırılıkları" nelerdi? Yoksa bu suçlama asılsız ve abartılı değil miydi ve değil midir?

Yine buna da Zinovyev yoldaş daha 30 Aralık 1920'deki ilk konuşmasında verdi, hem de son derece açık bir yanıttı bu. Zinov-yev yoldaş, Sof yoldaşın su taşımacılığı için verdiği yazılı emirden (3 Mayıs 1920 tarihli) bir bölüm aktardı, burada şu açıklanıyordu: "Komitecilik son bulmuştur". Zinovyev yoldaş bunu haklı olarak temel bir hata olarak niteledi. İşte size gereksiz ve zararlı bürokratizm ve "ata-macıl1k" aşırılığının dik alası. Bununla birlikte Zinovyev yoldaş he-men, atama heveslileri arasında Sof yoldaştan "çok daha az sınanmış ve daha az deneyimli yoldaşlar" bulunduğu kaydını düşüyordu. Ben MK'dir. Sof hakkında son derece değerli bir fonksiyoner olduğu yö-nünde değerlendirmeler duydum ve Savunma Konseyi'ndeki gözlemlerim bu yargıyı tamamen doğruluyor. Hiç kimse bu tür yoldaşların otoritesini sarsmayı ya da bu yoldaşları "günah keçileri"

yapmayı dü-şünmüyor (Troçki yoldaş raporunun 25. sayfasında tek bir kanıt bile sunmadan bu kuşkuyu dile getirmiştir). "Atamacılar"ın otoritesini, on-ların hatasını düzeltenler değil, hata yaptıklarında bile onları korumayı aklından geçirecek olanlar sarsar.

O halde görüyoruz ki sendika hareketindeki bölünme tehlikesi icat edilmiş bir şey değil, bir gerçekliktir. Aynı şekilde,- görüş ayrılık-larının abartmasız özünün aslında nerede yattığını da açıkça görüyo-ruz: Bürokratizm ve atamacılığın bazı gereksiz ve zararlı aşırılıklarının korunmaması, haklı çıkarılmaması, bilakis düzeltilmesi. Hepsi bu.

Çeviri, Süheyla Kaya

FRAKSİYONCU DAVRANISIN PARTİ İÇİN TEHLİKESİ

Ocak 1921 'de yazılan ve yayınlanan broşür.

Parti içi tartışma ve Parti Kongresi'ne başlangıç olarak, yani se-çimlerden önce ve RKP X. Kongre seçimleriyle bağıntılı olarak fraksi-yon mücadelesi başladı. İlk fraksiyon atağı, yani Troçki yoldaşın "tam bir dizi sorumlu fonksiyoner" adına "platform broşürü"yle yaptığı ata-ğı ("Sendikaların Rolü ve Görevleri", önsöz 25 Aralık 1920 tarihli), RKP Petrograd örgütünün sert atağı (okur ileride bu sertliğin haklı ol-duğunu görecektir) izledi ("Parti'ye Çağrı", 6 Ocak 1921'de "Petrog-rad Pravdası"nda, 13 Ocak 1921 'de de Parti'nin merkez organı olan Moskova "Pravda"sında çıktı).

Bunun üzerine Moskova Parti Komite-si (aynı gün "Pravda"da) Petrograd örgütüne karşı tavır aldı. Ayrıca 30 Aralık 1920'deki son derece sorumlu dev Parti toplantısındaki, yani VIII. Sovyet Kongresi RKP Fraksiyonu'ndaki tartışmanın Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi RKP Fraksiyonu Bürosu tarafından yayın-lanan stenografik raporu çıktı. Bu stenografik rapor şu başlığı taşır: "Sendikaların Üretimdeki Rolü Üzerine" (önsöz 6 Ocak 1921 tarihlidir). Elbette bu tartışma belgelerinin tümü olmaktan uzaktır. Tartışmalı sorunlarda tavır takınılan Parti toplantıları herhalde her yerde olmakta-dır. 30 Aralık 1920'de, ifade ettiğim gibi, "düzeni ihlal" eden koşullar altında, yani tartışmaya katılamadığım, ne benden önceki, ne de sonra-ki konuşmacıları dinleyemediğim koşullarda konuşmak. zorunda kal-dım.* Şimdi bozulmuş düzeni yeniden kurmaya ve kendimi daha "dü-zenli" ifade etmeye çalışacağım.

Troçki yoldaşın, "Sendikaların Rolü ve Görevleri" adlı broşürü fraksiyonel bir atak mıdır? Böyle bir atak, içeriğinden bağımsız olarak Parti için herhangi bir tehlike oluşturur mu? Bu soruyu, Petersburglu-ların fraksiyonculuğunu gören Moskova Parti Komitesi üyeleri (Troçki yoldaşı elbette bir yana bırakıyoruz) ve Buharin yoldaş da geçiştirmeyi tercih ediyor, fakat o "tampon fraksiyonu" adına 30 Aralık 1920'de yaptığı konuşmada şunları açıklama gereği duyuyor:

" ... Eğer trenin raydan çıkma yönünde belli bir eğilimi varsa, bu durumda tampon hiç de kötü bir şey değildir" (30 Aralık I-920'deki tartışma üzerine raporun 45. sayfası).

Demek ki raydan çıkmaya belli bir eğilim var. Peki bu eğilimin aslında nerede, aslında hangi noktada, aslında nasıl başladığı sorusuna kayıtsız kalan böyle bilinçli Parti üyelerinin olabileceği düşünülebilir mi?

Troçki 'nin broşürü, "kolektif bir çalışmanın ürünü" olduğu; kale-me alınışına "tam bir dizi sorumlu fonksiyonerin, özellikle sendikacı-ların (Tüm-Rusya Sendikalar Merkez Konseyi Prezidyumu'nun, Metal İşçileri Merkez Komitesi'nin, Tsektran'ın vs. üyelerinin)" katıldığı; bunun bir "platform broşürü" olduğu açıklamasıyla başlıyor. Ve 4. te-zin sonunda şunu okuyoruz:

."" önümüzdeki Parti Kongresi sendikal hareket alanındaki iki eğilim arasında bir seçim yapmak (altı Troçki tarafından çizilmiştir) zorundadır."

Eğer bu bir MK üyesinin bir fraksiyon kurması değilse, eğer bu "raydan çıkma yönünde belli bir eğilim" değilse, Buharin yoldaş ya da Parti'deki fikirdaşlarından herhangi biri, "fraksiyonculuk" ve Parti'nin "raydan çıkma eğilimi" gibi Rusça sözcüklerin başka hangi anlamı ol-duğunu açıklamalıdır. "Tampon yapmak" isteyen ve böyle bir "raydan çıkma eğilimi"ne gözlerini kapayan insanların körlüğünden daha kor-kunç bir körlük düşünülebilir mi?

Bir düşünün: Troçki yoldaşın ilk kez taslağının ve Parti'nin sendi-kalarda onun tarafından temsil edilen politikasının tümünün son derece ayrıntılı, uzun ve hararetli müzakeresine ayrılan iki MK Plenum top-lantısından sonra (9 Kasım ve 7 Aralık) ondokuz MK üyesi arasından birisi tek başına kalıyor, kendisine MK dışında bir grup arıyor, bu grubun "kolektif' bir "çalışması "yla bir "platform" olarak ortaya çıkı-yor ve Parti Kongresi'ne "iki" eğilim arasında "seçim yapma"yı öne-riyor!!

Buharin ta 9 Kasım'da "tamponcu" olarak ortaya çıkmış olma-sına rağmen, 25 Aralık 1920 tarihinde Troçki yoldaşın iki eğilimden, sadece iki eğilimden söz etmesinin, en kötü ve zararlı fraksiyonculu-ğun suç ortağı olarak Buharin grubunun gerçek rolünü elle tutulur bi-çimde açığa çıkardığından söz etmek bile istemiyorum. Bunu geçerken belirtmiş olayım. Fakat her Parti üyesine soruyorum: Sendikal hareket alanındaki iki eğilim arasında "seçim"e böylesine çullanmak çok şaşır-tıcı değil mi? Üç yıllık proletarya diktatörlüğünden sonra Parti içinde, sendikal hareket alanında iki eğilim sorununa böyle "çullanabilecek" tek bir üyenin bile bulunabilmesi insanı şaşırtmaz mı?

Hepsi bu değil. Broşürde yer alan fraksiyoncu saldırılara bir bakın. Daha birinci tezde "Parti tarafından çoktan işi bitirilmiş trade-unionist pozisyonlara geri savrulmuş" olan "sendikal hareketin bazı fonksiyonerleri"ne karşı tehditler yapıldığını görtiyoruz (belli ki ondokuz MK üyesinden sadece biri Parti'yi temsil ediyor).

8. tezde "Sendika fonksiyonerlerinin önde gelen kesimi içindeki sendikal muhafazakarlık" mahkûm ediliyor (dikkatlerin katıksız bürokratik tarzda "önder kesim" üzerine yöneltilmesine dikkat edin!).

11. tezde başlangıçta, "sendikacıların çoğunluğu"nun Rusya Komünist Partisi "lX. Kongre kararlarını" biçimsel olarak, yani lafta kabul ettikleri takdire değer na-ziklikte, ispat kudretine sahip, nesnel ... bunu

mümkün olduğunca na-zik biçimde nasıl ifade edebilirim? ... "iması" görülüyor.

Sendikacıların çoğunluğunun (!!) Parti kararlarını lafta kabul ettikleri konusunda esas yargıçlar demek ki bunlar!

12. tezde şöyle deniyor:

" ... Birçok sendikacı gittikçe daha şiddetli ve uzlaşmaz biçimde birleşme perspektifine karşı çıkıyor. . Bu sendikacılar arasında Tomski ve Losovski yoldaşları görüyoruz. Dahası, yeni görevlere ve yön-temlere karşı direnen birçok sendikacı kendi aralarında bir tüzel seç-kinlik ruhu, ekonominin ilgili alanında çalışmaya çekilen yeni fonksi-yonerlere karşı düşmanlık ruhu geliştiriyorlar ve böylece sendikal ör-gütlü işçiler arasında fiilen loncacılığın kalıntılarım destekliyorlar."

Okur bu değerlendirmeleri dikkatle okumalı ve iyice düşünmeli. Ne şaşırtıcı "inci" bolluğu! Birincisi bu ifade fraksiyoncu karakteri açısından değerlendirilmeli. Tomski bir platform yayınlayıp orada Troçki'yi ve "birçok" askeri fonksiyoneri bürokratizm ruhu geliştir-mekle, barbarlık kalıntılarını desteklemekle vs. suçlasaydı, Troçki'nin ne diyeceğini, nasıl davranacağını bir düşünün! Buradaki haşinliği ve fraksiyonculuğu görmeyen, farketmeyen, hiçbir biçimde farketmeyen, bunun Petrogradlıların davranışından çok daha fazla fraksiyonculuk olduğunu görmeyen Buharin, Preobrajenski, Serebryakov ve diğerleri hangi "rolü" oynuyorlar?

İkincisi. Meselenin bu biçimde ele alınışını bir düşünün: Birçok sendikacı "kendi aralarında ... ruh geliştiriyorlar". Bu, meselelere ta-mamen bürokratik biçimde yaklaşmaktır. Her şey, kitlelerin, milyonların gelişim seviyesine ve yaşam koşullarına değil de, Tomski ve Losovski'nin "kendi aralarında" hangi "ruhu" geliştirdiklerine bağlı ola-cakmış.

Üçüncüsü. Troçki yoldaş burada istemeden, gerek kendisinin, gerekse de "tampon yapan" Buharin ve ortaklarının öylesine dikkatle yan çiz-dikleri ve gizledikleri tüm tartışmanın özünü ifade etti.

Tüm tartışmanın özü ve mücadelenin kaynağı birçok sendikacının yeni görevlere ve yöntemlere direnmelerinde ve aralarında yeni fonksiyonerlere karşı düşmanlık ruhu geliştirmelerinde mi yatıyor?

Yoksa, sendikal örgütlü işçi kitlelerinin haklı olarak karşı çıkma-ları ve yeni fonksiyonerler arasında bürokratizmin gereksiz ve zararlı aşırılıklarını düzeltmek istemeyen bazılarını kaçınılmaz olarak bir ke-nara atmaya hazır olduklarını dile getirmelerinde mi yatıyor?

Tartışmanın özü herhangi birinin "yeni görevleri ve yöntemleri" kavramak istememesinde mi yatıyor?

Yoksa, herhangi birinin yeni görev ve yöntemler üzerine laf kala-balığıyla, bürokratizmin bazı gereksiz ve zararlı aşırılıklarının savu-nulmasını gizlemeye çalışmasında mı yatıyor?

Okur tüm tartışmanın bu özünü iyice kavramalıdır!

Seçme Eserler 9

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

PARTİNİN TEMİZLENMESİ ÜZERİNE

20 Eylül 1921

Partinin temizliği, belli ki ciddi ve çok önemli bir meseleye dönüştü.

Parti temizliği , kimi yerlerde esas olarak parti dışı işçilerin deneyim ve önerilerinin yardımı ile yapılıyor; bu parti dışı proleter kitle temsilcilerinin önerileri, gerekli olan hesaba katma ile ciddiye alınıyor. Bu en değerli ve en önemli olan şeydir. Eğer Parti'yi bu şekilde yukarıdan aşağıya, istisnasız temizlemeyi başarırsak, bu ger-çekten de devrimin büyük bir kazanımı olacaktır.

Devrimin kazanımları şimdi eskiden olduğu ile aynı olamaz. Kazanımların doğası kaçınılmaz olarak savaş cephesinden ekonomi cephesine geçişe, Yeni Ekonomik Politika'ya geçişe, temel talep olan emek üretkenliğinin artırılması, daha büyük çalışma disiplinini gerektiren koşullara bağlı olarak değişir. Böylesine bir zamanda yuva içindeki geliştirmeler devrimimizin önemli kazanımlarıdır; dikkat çekmeyen, belirgin, çarpıcı olmayan ya da emekte, onun örgütlenmesinde ve sonuçlarında iyileştirilmesi hemen algılanmayan gelişmeler; gerek proletarya ve gerekse de Partiyi yozlaştırıcı etkisi olan küçük-burjuva ve küçük-burjuva anarşist unsurlara karşı mücadele bakışı açısından bir iyileşme olur.

Böylesine bir iyileşmeye ulaşmak için, Partinin kitleye yabancılaşan (elbette bir yandan Partiyi kitlelerin gözünden düşüren) unsurlardan temizlemesi gerekir. Muhakkak ki kitlenin her söylediklerine boyun eğmeyeceğiz, çünkü kitleler de bazen - özellikle aşırı sıkıntı ve zorluklar sonucunda olağanüstü yorgun ve bitkin düştükleri dönemlerde - kesinlikle öncü-ileri olmayan düşüncelere kapılırlar. Fakat bireylerin değerlendirilmesinde, bize kendilerini çıkarcı niyetleri nedeniyle bağlamış olanlar, " şişkin komiser" haline dönmüş, "bürokratlaşmış"'lara karşı negatif tavır almada, partisiz proleter kitlelerin önerileri, ve çoğu durumlarda da partisiz köylü kitlelerinin önerileri son derece değerlidir. Emek-çi kitlelerin, onları dürüst ve sadık komünistlerle, alınlarının teriyle ekmeğini kazanan, hiçbir ayrıcalığı olmayan, hiçbir "bağlantı"sı bulunmayan insanlara nefret ettirmek isteyenler arasındaki farkı görmeyi sağlayan iyi bir önsezisi vardır. .

Partiyi temizlemek için Partisiz emekçilerin önerilerini hesaba katmak çok önemlidir. Bu yaklaşım bize büyük sonuçlar sağlayacaktır. Partiyi sınıfın şimdiye kadar olduğundan çok daha güçlü bir öncüsü haline getirecektir, onu sınıfla çok daha güçlü bağı bulunan, sınıfı bir yığın zorlukların ve tehlikelerin ortasında zafere götürmeye daha fazla yetenekli olan bir öncü haline getirecektir.

Parti temizliğinin özel görevlerinden birisi olarak Parti'nin eski Menşevikler-den temizlenmesine dikkat çekmek istiyorum. Bana göre, 1918 başından sonra Parti'ye katılmış olan Menşeviklerden yüzde birinden fazlasının Parti'de kalmasına müsaade edilmemelidir, ve o zaman bile, kalmasına müsaade edilen herkesin durmadan sınanması gerekir. Neden? Çünkü eğilim olarak Menşevikler 1918-1921 döneminde kendi özelliklerinden ikisini kanıtladılar:

birincisi, hünerli bir şekilde "uyum sağlama" yeteneği, işçiler arasında hâkim olan "eğilime" kendilerini hünerli bir şekilde "takılma-sızma"yeteneği;

ikincisi, daha da ustaca, Beyaz Muha-fızlara, sözde onlardan kendilerini ayrıştırırken, gerçekte onlara kalpten ve içten hizmet etme yeteneği.

Bu iki özellik Menşevizmin tüm tarihinin mantıksal sonuçlarıdır: sadece Akselrod'un "İşçi Kongresi"ni, Menşeviklerin Kadetlere (ve monarşiye) ilişkin sözde ve gerçekte tavrını vs. vs. anımsamak yeterlidir. Menşevikler RKP'ye sadece ve daha çok Makyavelist olduklarından değil (gerçi Menşevikler burjuva diplomasisi yöntemleri bakımından 1903 'ten beri, bu konuda uzman usta olduklarını gösterdiler), fakat çünkü onlar "uyumlanabilme" yetenekleri nedeniyle "takılabiliyorlar -sızabiliyorlar"

Her oportünist uyum yeteneği ile fark edilebilir (fakat her uyum yeteneği oportünizm değildir); ve Menşevikler, oportünistler olarak, deyim yerindeyse, kendilerini "prensipte" işçiler arasındaki hâkim olan eğilime uyum sağlatıyorlar, ve tavşanın kışın beyazlaştığı gibi, kamufle edici bir renge bürünüyorlar.

Menşeviklerin bu özelliğinin akılda tutulması ve göz önünde bulundurulması gerekir. Bunun hesaba katılması demek, RKP'ye 1918'den sonra katılmış olan her yüz Menşevik ten yaklaşık doksan dokuzunun Parti den temizlenmesi demektir, yani Bolşeviklerin zaferinin önce olasılık haline, sonra şüphe götürmez ha1e geldiğinde.

Partinin, alçaklardan, bürokratlardan, dürüst olmayan ya da yalpalayan komünistlerden ve "çehre"lerini yeniden boyamış, fakat kalpte Menşevik kalmış olan Menşevikler den temizlenmesi gerekir.

20 Eylül 1921

Pravda No. 210, September 21, 1921; Signed: N. Lenin

Lenin's Collected Works, Volume 33, pages 39-41

Çeviri, Erdogan. A

1922

Halk Komiserleri Konseyi başkan vekillerinin İşlevleri Hakkında Açıklamalara yanıt

5 May 1922

Stalin yoldaşa (çoğaltmayın-çoğaltmak polemikleri yaygınlaştırır) Polit Büro üyelerine ve yoldaş Tsyurupa ya (okudukları tarihi belirtmelerini ve imzamalarını isteyerek) dağıtması ricası ile.

Gecikmeli yanıtladığım için özür dilerim, ama gecikme merminin çıkarılması nedeniyle oldu. [1]

Yoldaş Rikovun sözleri “kritik" ancak somut değil, ve bir cevap gerektirmez.

Ben, Bonus sistemi üzerinde yoldaş Tomskynin sözlerini yanlış görüyorum. Yoldaş Tomskiye göre,“devletin soygun”uyla dejenere olan, sendika prim sisteminin çökmesi, bizi bonus sisteminin uygulanmasına yönelik yöntemleri incelemeye ve geliştirmeye zorlaması gerekir, ancak bunu reddetmemeliyiz.

Yoldaş Troçki'nin sözlerinin bazıları (örneğin, 4. paragraftaki “endişeler”) aynı şekilde belirsiz ve bir cevap vermeyi gerektirmez; onun tarafından yapılan diğer açıklamalar bizim defalarca Siyasi Büroda gözlemlediğimiz eski anlaşmazlıkları tekrarlıyor. İki temel nokta üzerinde buna cevap vereceğim.

a) İşçi ve Köylü Teftişi ve b) Devlet Planlama Komisyonu:

a) İşçi ve Köylü Teftiş, konusunda Troçki Yoldaş temelden yanlış. En iyi komünistler arasında bile hâkim olan “darkafalı" “departmancılık” işçilerin verimlilikteki düşük standardı, (herhangi bir İşçi ve Köylü Teftiş entrikalardan daha kötü), görüşünde, biz şimdilik İşçi ve Köylü Teftişini bırakamayız.

Tüm devlet işlerini soruşturma ve geliştirme aracına dönüştürmek için bir sürü sıkı sistematik çalışma yapmak gerekir. Biz, soruşturmanın, geliştirmenin ve bu işte talimat vermenin başka hiçbir pratik aracına sahip değiliz. Eğer İşçi ve Köylü Teftişinde şimdi 12.000 verimsiz ve düşük ücretli personel varsa, o personel azaltılmalı ve geliştirilmeli; örneğin, sayıyı altıda birine düşür ve bordroyu yarı yarıya azalt, yani maaşları üç katına çıkart; ilk başta en iyi birkaç düzine ve daha sonra yüzlerce ,şu anda mevcut ama kayıtlı olmayan , seçilmemiş,

düzenlenen herhangi bir grupta olmayan kesinlikle dürüst ve en verimli çalışanları seçin.

Bu yapılabilir ve yapılmalıdır; aksinde, bu departmancılık ve bürokrasiyle mücadele imkânsız olacaktır, prensipte veya pratikte kaçınamıyacağımız, şu anda görevimiz olan Parti dışı işçi ve köylülere idare sanatını öğretmek imkânsız olacaktır, .

b) Devlet Planlama Komisyonu ile ilgili olarak Troçki Yoldaş sadece kesinlikle yanlış olmakla kalmamakta , inanılmazca yanlış bilgilendirilmiş olduğu şey üzerine yargılama yapıyor. Devlet Planlama Komisyonu akademik yöntemler nedeniyle acı çekmiyor. Tam tersine, çok çok fazla küçük, sıradan karmaşıklıklar nedeniyle acı çekiyor. Yoldaş Krzhizhanovskyo yumuşak kalpli olduğu için , acil yardım talebinde olanlara çok kolayca yol veriyor. Pyatakov, Devlet Planlama Komisyonu yeni Genel Başkanı, umarım " daha sıkı" olacak, ve akademik yöntemlerin tam tersi olan, Devlet Planlama Komisyonunun kendi kusurlarından kurtulmasına yardımcı olacaktır.

Devlet Planlama Komisyonunun gerçek eksikliklerini tam iyi bildiğim için, ve Siyasi Büro üyelerine hayalin parçaları değil, olgusal, nesnel gerçekler sağlamak amacıyla, Yoldaş Krzhizhanovsky a onun incelemesinin "soyutluktan etkilenip etkilenmediği, " ve bu konuda kesin gerçeklerin neler olduğunu sordum. Yoldaş Krzhizhanovsky bana iki ay boyunca, Şubat ve Mart 1922, Devlet Planlama Komisyonu başkanlığının önünde birikmiş olan soruların bir listesini gönderdi. Sonuç: aa) planlama sorularıyla ilgili; yüzde 17 bb) önemli ekonomik niteliğinde sorular; yüzde 37 cc) "erişte" (Karmaşıklıklar) ;yüzde 46. Bunu görmek isteyen Politbüronun üyelerine gönderebilirim.

İkinci rapor Troçki yoldaştan, 23 Nisan 1922 tarihli ve Başkan Vekiline hitaben, bir kopyası Siyasi Bürosunun Sekreterliğine (kopya besbelli bana yanlışlıkla gönderilmiş) gönderilen, öncelikle, Halk Komiserlerinin Dar ve Bütün Kurumları arasında bir mali üçlü

yönetimin (Sokolnikov ve iki milletvekili) freni olarak kurulması hakkındaki Polit Büronun kararnamesinin “eleştiri”si - son derece heyecanlı, ama, derinden hatalı. Bu eleştirinin Başkan Vekili ne gönderilmesi, herhangi bir planlı ,ya da genel olarak organize devlet etkinliği ile, uygunluk içinde değil.

İkincisi, bu rapor Devlet Planlama Komisyonu akademik yöntemini, aynı yanlış temelden ve özünde yanlış suçlamalar, yoldaş Troçki'nin devamında inanılmazca bilgisiz açıklamalarına yol açan suçlamalar. “Şu anda," diyor (Troçki) ” çıkarılmış paranın miktarını belirlemeden ve bölümler arasında nakit para dağıtma olmadan bir ekonomi planı yok ve olamaz. Ancak, değerlendirebileceğim kadarıyla, Devlet Planlama Komisyonunun bu temel sorunlarla hiçbir ilgisi yoktur."

Altı çizili (italik) kelimeler beni sadece şu soruyu sormaya zorluyor: bilgisiz olduğun bir konuda neden bir değerlendirme yaparsın? C.C. nin herhangi bir üyesi, veya Çalışma Konseyi ve Savunma gereksinim duyduğu bilgileri kolayca alabilir ve eğer biraz çaba gösterseydi, Devlet Planlama Komisyonu yukarıdaki sorularla kesin ilgilenen mali ve ekonomik bölümünün olduğunu öğrenecekti. Bu çalışmada eksiklikler elbetteki var, ama onlar akademik yöntemlerde değil, tam tersi yönde aranmalıdır.

Lenin

Son Notlar

[1] 30 Ağustos 1918 tarihinde suikast girişimi sırasında Lenini vuran kurşunlardan biri , SDI datenkovskaya Hastanesi nde(şimdi Botkin Hastanesi), 23 Nisan, 1922 tarihinde çıkarıldı.

Çeviri, Erdogan. A

XI PARTİ KONGRESİ'NE MERKEZ KOMİTESİ'NİN SİYASİ RAPORU - 2

Lenin 27

Mart 1922

(…)

Ben, komünist sempatiler açısından değil, ekonominin ve toplum-sal düzenin biçimlerinin gelişimi açısından komünist yarışmadan söz ettim. Bu bir yarışma değil, kapitalizmle komünizm arasında umutsuz, çılgın, son değilse de sona yaklaşan bir ölüm kalım mücadelesidir.

Ve burada sorun çok açık konmalıdır: Gücümüz nerededir, eksiği-miz nerededir? Elimizde tamamen yeterli politik iktidar var. Komü-nistlerin, Komünist Partisi'nin, şu ya da bu pratik sorunda, şu ya da bu ticari kurumda yeterince güce sahip olmadığını iddia etmek isteyen bi-rini bulmak zor olacaktır. Esas ekonomik güç elimizdedir. Yaşamsal öneme sahip bütün büyük işletmeler, demiryolları vs. hepsi elimizde-dir. Kiraya verilmiş işletmeler yer yer ne kadar gelişmiş de olsa genel-de önemsiz bir rol oynar, genelde yok denecek kadar az bir kısımdır. Rusya'nın proleter devletinin elinde tuttuğu ekonomik güç, komüniz-me geçişi güvence altına almak için tamamen yeterlidir. Eksik olan ne-dir? Neyin eksik olduğu çok açıktır: Yöneten komünist kesimin kültü-rel eksikliği. Sorumlu mevkilerdeki 4700 komünistiyle Moskova'yı ve dev bürokratik aygıtı, dev yığını aldığımızda — burada kim yönetiyor ve kim yönetiliyor? Bu yığını komünistlerin yönettiğinin

söylenebile-ceğinden çok kuşkuluyum. Gerçeği söylemek gerekirse: yönetenler onlar değil, onlar yönetiliyor. Burada, çocukken bize tarihten anlattık-larına benzer bir şey ortaya çıkmıştır. Bize öğrettikleri şuydu: Bir hal-kın bir başka halkı fethettiği durumda, fetheden halk fetheden, fethedi-len halk ise yenilen halktır. Bu çok basittir ve herkes tarafından anlaşı-labilir. Peki bu halkların kültürlerine ne oluyor? Burada iş o kadar ba-sit değildir. Eğer fetheden halk yenilen halktan kültürel olarak daha gelişmişse, bu halka kendi kültürünü dayatır, fakat tersi bir durum söz konusuysa, yenilen halkın fetheden halka kendi kültürünü dayatması söz konusudur. RSSFC'nin başkentinde de benzer bir durum ortaya çıkmadı mı ve burada 4700 komünist (neredeyse bir tümen, hepsi de en iyileri) yabancı bir kültür tarafından boyunduruk altına alınmadı mı? Fakat burada görünürde yenilenlerin yüksek bir kültüre sahip ol-dukları izlenimi doğabilir. Hiç de öyle değil. Sahip oldukları kültür za-vallı, önemsiz bir kültürdür, fakat yine de bizimkinden yüksektir. Ne kadar zavallı, ne kadar açması da olsa yine de bizim sorumlu fonksiyonerlerimizinkinden yüksektir, çünkü bizim fonksiyonellerimiz yönetim konusunda bilgiye sahip değiller. Kurumların başına geçen komünist-ler —bazen onları bir kalkan olarak kullanmak isteyen sabotörler tara-fından kasıtlı olarak ustaca öne itilirler— sık sık kafese konuyorlar. Bu çok nahoş bir itiraf. Ya da en azından pek hoş bir itiraf değil, fakat öy-le inanıyorum ki bunu yapmak gerekir, çünkü sorunun püf noktası bu-rada yatmaktadır. Bu yıldan çıkarılacak politik ders bana göre budur ve 1922 yılında mücadele bunun işareti altında geçecektir.

RSSFC'nin ve KP'nin sorumlu komünistleri yönetmeyi bilmedik-lerini kavrayabilecekler mi? Yönettiklerini zannettiklerini, ama aslında yönetildiklerini kavrayabilecekler mi? Bunu kavrayabilirlerse, işi el-bette öğrenecekler, çünkü bu iş öğrenilebilir, fakat bunun için öğren-mek gerekir ve bizde öğrenilmiyor. Bizde sağa sola emirler ve karar-nameler gönderiliyor ve sonuç hiç de istendiği gibi olmuyor.

Yeni Ekonomik Politika'yı ilan ettiğimizde gündeme aldığımız yarışma ve rekabet ciddi bir iştir. Bütün devlet kurumlarında cereyan ediyormuş gibi görünüyor, fakat gerçekte o birbiriyle uzlaşmaz düş-manlık içinde bulunan iki sınıfın mücadelesinin bir başka biçimidir. Bu, burjuvaziyle proletarya arasındaki, henüz sonuçlanmamış ve kül-türel olarak Moskova'nın merkezi kurumlarında bile henüz miadı dol-mamış mücadelenin bir başka biçimidir. Çünkü çoğu kez burjuva uz-manlar bütün iktidar ellerinde olan, bütün olanaklara sahip ve bütün haklan ve güçlerine rağmen bir şey yapamayan bizim en iyi komünist-lerimizden daha iyi biliyorlar işi.

Aleksander Todorski'nin bir broşüründen bir alıntı yapmak istiyo-rum. Broşür Vesyegonsk'ta (Tver ilinde bu adla bir kaza merkezi var) Rusya'da Sovyet devriminin ilk yıldönümü olan 7 Kasım 1918'de, ya-ni çoktan geride kalan günlerde yayınlandı. Bu Vesyegonsklu yoldaş besbelli Parti üyesi. Bu broşürü okuduğum çok oldu, bu nedenle yanlış yapmayacağıma güvence veremem. Todorski iki Sovyet işletmesini kurma işine nasıl koyulduğunu, iki burjuvayı bu işe nasıl çektiğini ve bunu o zamanki biçimde, yani hapis cezası ve tüm servetine el koyma tehdidiyle yaptığını anlatıyor. Bu/burjuvalardan işletmeyi yeniden faaliyete geçirmek için yararlanmıştı. 1918'de burjuvaziden nasıl yararla-nıldığını biliyoruz, onun için bunun üzerinde daha fazla durmaya değ-mez: şimdi onlardan başka şekillerde yararlanıyoruz. Şimdi Todorski'nin çıkardığı sonuç: "Bu daha işin yansıdır — burjuvaziyi yenmek, işini bitirmek yetmez, onu bizim için çalışmaya zorlamak gerekir."

Bunlar mükemmel sözler. Vesyegonsk kentinde bile, 1918 yılında bile muzaffer proletaryayla yenik burjuvazi arasındaki ilişkiler konu-sunda doğru bir anlayışın varlığını gösteren mükemmel sözler.

Sömürücülere hadlerini bildirmemiz, onları zararsız hale getirme-miz, işlerini bitirmemiz daha işin yansıdır. Fakat Moskova'da sorumlu fonksiyonerlerin yaklaşık yüzde doksanı bununla, yani onların işini bi-tirmek, zararsız hale getirmek ve hadlerini bildirmekle her şeyin bittiği-ni sanıyorlar. Menşevikler, Sosyal Devrimciler, Beyaz Muhafızlar hakkında söylediklerimin tümü çoğu kez onları zararsız hale getirme-yi, hadlerini bildirmeyi (belki sadece hadlerini değil başka şeyleri de bildirmeyi), işlerini bitirmeyi sağlar. Fakat bu daha işin yarısıdır. Hatta 1918 yılında Vesyegonsklu yoldaşın söylediği zaman bile işin yarısıy-dı, bugün ise işin çeyreği bile değildir. Onları, sorumlu komünarların işin başında bulunduğu, görev ve unvana sahip olduğu, fakat burjuva-zinin dümen suyunda yol aldığı biçimde değil, bizim için kendi elle-riyle iş görecek biçimde çalışmaya zorlamak ve işleri böyle ayarlamak gerekir. Esas nokta budur.

Komünist toplumu komünistlerin eliyle inşa etmek istemek ço-cukça, çok çocukça bir düşüncedir. Komünistler denizde bir damladır, halk denizinde bir damladır. Komünistler halkı ancak, yolu sadece, dünya tarihinin yönü anlamında doğru belirlemekle kalmadıklarında, kendi yollarına çekebileceklerdir. Bu anlamda yolumuzu kesinlikle doğru belirledik ve her ülkedeki durum bu yolu doğru belirlediğimizi onaylıyor, ve biz bu yolu yurdumuzda, ülkemizde de doğru belirlemek zorundayız. Fakat yolu belirleyecek olan sadece bu değildir, aynı za-manda müdahale olmaması, köylülere tahıl karşılığı mal temin etmeyi bilmemiz de belirleyecektir. Köylü şöyle diyecektir: "Mükemmel birisin, ülkemizi savundun; bu yüzden seni dinledik, fakat ekonomiyi iş-letmeyi bilmiyorsan çek git!" Evet, köylü bunu diyecektir.

Ekonomiyi ancak, komünistler bu ekonomiyi başkalarının elleriy-le kurmayı bildiklerinde, kendileri bu burjuvaziden öğrendiklerinde ve onları komünistlerin istediği yola yönlendirdiklerinde yönetebileceğiz. Fakat komünist herşeyi bildiğini zannederse, sorumlu komünist

olduğu için, herhangi bir satıcıdan çok farklı ihsanları yendiği için, cephelerde düşmanı, hem de nasıl bir düşmanı yendiğimiz için herşeyi bildiğini zannederse — böylesine bir ruh hali egemen olursa, bu bizim mahvımız demektir.

Sömürücüleri zararsız hale getirmemiz, onlara haddini bildirme-miz ve sert davranmamız işin en önemsiz kısmıdır. Bunu yapmak ge-rekir. Ve Devlet Siyasi İdaremiz ve mahkemelerimiz bunu şimdiye kadarki gibi gevşek tutmamalı, düşmanlar dünyası tarafından kuşatılmış proleter mahkemeler olduklarını unutmamalıdırlar. Bu zor değil, bunu esas itibariyle öğrendik. Burada belli bir baskı uygulanmalıdır, bu ise kolaydır.

Zaferin ikinci kısmı ise komünist olmayan ellerle komünizmi inşa etmek, iktisaden yapılması gereken şeyi, yani köylü ekonomisiyle bir-leşmeyi, köylüleri hoşnut kılmayı pratikte yapmayı bilmekten ibarettir ki köylü şöyle diyebilsin: "Açlık ne kadar zor, ne kadar sıkıntılı, ne ka-dar eziyet verici de olsa, görüyorum ki devlet iktidarı gerçi alışılmadık bir iktidar, fakat pratik, reel hissedilebilir bir yarar sağlıyor." Birlikte çalıştığımız, bizden kat kat üstün çok sayıda unsurun çalışmalarını gözlemleyebileceğimiz, bu çalışmayı kavrayabileceğimiz, onların elle-riyle komünizm için yararlı bir şeyler yapılabilecek şekilde çalışması sağlanmalıdır. Şu anın püf noktası budur, çünkü bazı komünistler bunu anlamış ve görmüş olsalar da Partimizin geniş kitlesi içinde partisizleri çalışmaya çekmenin zorunluluğu bilinci yoktur. Bu konuda ne çok ge-nelge yazıldı, ne kadar çok konuşuldu, fakat yıl boyunca herhangi bir şey yapıldı mı? Hiçbir şey. Partimizin yüz komitesinden beşi bile pra-tik sonuçlar gösteremez. Bugün gündemde olan talebin böyle gerisinde kaldık, böyle çok 1918 ve 1919 yıllarının geleneklerinde yaşıyoruz. Bu yıllar önemli yıllardı, dünya tarihi açısından muazzam bir iş ger-çekleştirildi. Fakat gözümüzü bu yıllara çevirip, şimdi gündemde han-gi görevin durduğunu görmezsek, bu

çöküş olur, kesin, mutlak çöküş olur, ve asıl mesele de bunun bilincine varmak istemeyişimizdir.

Nasıl yönettiğimizi göstermek için iki pratik örnek vermek istiyo-rum. Daha önce bunun için devlet tröstlerimizden birini almanın doğru olacağını söylemiştim. Bu doğru işlemi yapamayacağım için özür dili-yorum, çünkü bunun için en azından bir devlet tröstü üzerine belgeleri en somut biçimde incelemek gerekirdi, ne var ki ben böyle bir incele-me için ne yazık ki olanak bulamadım. O nedenle daha küçük iki örne-ği alıyorum. Birinci örnek Moskova Tüketim Kooperatifi'nin Dış Ti-caret Halk Komiserliği'ni bürokratizmle suçlamasıdır; ikinci örnek Donets Havzası'ndandır.

Birinci örnek, pek uygun değil, fakat daha iyi bir örnek verme olanağım yok. Ana düşünceyi bu örnekte de gösterebilirim. Gazeteler-den bildiğiniz gibi, son aylarda meselelerle doğrudan ilgilenme olana-ğım olmadı, Halk Komiserleri Konseyi'nde çalışmadım, Merkez Komitesi'nde de bulunmadım. Moskova'ya yaptığım geçici ve seyrek zi-yaretlerde Dış Ticaret Komiserliği'ne karşı umutsuz, korkunç şikâyetler dikkatimi çekti. Dış Ticaret Komiserliği'nin kötü olduğun-dan, orada ihmalciliğin hüküm sürdüğünden bir an bile kuşku duyma-dım. Fakat şikâyetler özellikle şiddetlenince meseleyi araştırmaya, so-mut bir olayı ele almaya, hiç olmazsa bir kez meselenin temeline in-meye, mekanizmanın neden çalışmadığını, bunun nasıl olduğunu açık-lamaya çalıştım.

Moskova Tüketim Kooperatifi'nin konserve alması gerekiyordu. Bu amaçla bir Fransız yurttaşı ortaya çıkmıştı. Bu adamın bunu ulusla-rarası politikanın çıkarına, Antant liderlerinin bilgisi dahilinde mi, yoksa Poincare ve Sovyet iktidarının diğer düşmanlarının onayıyla

mı yaptığını bilmiyorum (tarihçilerimiz bu konuyu Cenova Konferansı'ndan sonra, öyle inanıyorum ki açıklığa kavuşturacaklardır), fakat olgu şu ki, Fransız burjuvazisi sadece teorik olarak değil, pratik olarak da bu işin içindeydi, çünkü Fransız burjuvazisinin bir temsilcisi Mos-kova'da ortaya çıkarak konserve satıyordu. Moskova aç, yazın daha da çok açlık çekecek, et tedarik edilmedi —ve Ulaşım Komiserliğimizin herkesçe bilinen nitelikleri sayesinde— tedarik de edilemeyecektir.

Et konserveleri (eğer tamamen bozulmamışlarsa — bunu ancak daha sonraki araştırma gösterecek) Sovyet kâğıt parası karşılığında sa-tılacaktır. Bundan daha kolay ne olabilir? Fakat bunun, Sovyet tarzın-da ve tam olarak düşünüldüğünde kesinlikle kolay olmadığı ortaya çı-kar. Meseleyi doğrudan izleme olanağım yoktu, fakat incelettirdim ve şimdi elimde küçük bir dosya var, bu ünlü hikâyenin nasıl geliştiğini gösteren. Bu hikâye 11 Şubat'ta, Kamenev yoldaşın bir raporu teme-linde RKP MK Politbürosu'nun, yurtdışından gıda maddesi satın alın-masını temenni edilir birşey olarak niteleyen bir karar almasıyla baş-lar. Elbette Rus yurttaşları RKP MK Politbürosu'nun kararı olmadan böyle bir sorun üzerine nasıl karar verebilirlerdi! Bir düşünün: MK Po-litbürosu'nun kararı olmadan 4700 sorumlu fonksiyonerimiz (ki bunlar sadece kayıtlı olanlar) yurtdışından gıda madddesi satın almaya nasıl karar verebilirlerdi? Elbette bu doğaüstü bir düşünce. Belli ki Kame-nev yoldaş politikamızı ve gerçeği çok iyi biliyor, o nedenle çok sayı-daki sorumlu fonksiyönerlere pek fazla güvenmemiş ve boğayı, boğayı değilse de Politbüroyu boynuzundan yakalamakla başlamış işe ve he-men (konuya ilişkin tartışma olduğunu duymadım) kararı çıkartmış: "Dış Ticaret Halk Komiserliği'nin, yurtdışından gıda maddesi temin etmenin temenni edildiği konusunda dikkati çekilir, ki gümrükler" vs...

Demek ki Dış Ticaret Halk Komiserliği'nin dikkati çekilmiştir. İş yürümeye başlar. Tarih 11 Şubat'tır. Şubat'ın son günlerinde, ya da yaklaşık bu tarihlerde Moskova'da bulunduğumu ve hemen şikâyetlerle, Moskovalı yoldaşların umutsuz şikayetleriyle karşılaştığı-mı anımsıyorum. Ne oluyor? Bir türlü gıda maddesi satın alamıyoruz. Peki neden? Dış Dicaret Komiserliği'nin ihmali nedeniyle. Uzun süre işlerle ilgilenememiştim ve o zamanlar Politbüro'nun bu konuya iliş-kin bir kararı olduğunu bilmiyordum; sadece sekretere şunu söyledim:

İnceleyin, yazılı bir şeyler bulun ve bana gösterin. Ve mesele Krasin geldikten sonra Kamenev'in Krasin'le konuşup meselenin halledilme-siyle son buldu. Konserveleri aldık. İşin sonuna bak.

Kamenev'le Krasin'in birbiriyle anlaşıp RKP MK Politbürosu ta-rafından talep edilen politik çizgiyi saptayabileceklerine hiç kuşkum yok. Kamenev ve Krasin ticaret sorunlarında da politik çizgiyi sapta-yacak olsalardı dünyanın en iyi Sovyet Cumhuriyeti olurduk, fakat her işi sonuçlandırmak için Politbüro üyesi Kamenev ve Krasin'i çekip ge-tirmek —Krasin Cenova öncesi diplomasi işleriyle uğraşıyordu, ki bu işler büyük, çok büyük çalışma gerektirmekteydi—, bir Fransız yurtta-şından konserve alsınlar diye çekip getirmek olmaz. Böyle çalışmak olanaksızdır. Bu ne yenidir, ne ekonomiktir, politika ise hiç değildir, düpedüz alaydır. Şimdi önümde bu meseleyle ilgili bir incelemenin so-nuçları duruyor. Hatta elimde iki incelemenin sonuçlan var: Birinci in-celeme Halk Komiserleri Konseyi Sekreteri Gorbunov ve yardımcısı Miroşnikov tarafından, diğeri Devlet Politik İdaresi tarafından yapıl-mıştır. Devlet Politik İdaresi'nin bu işle neden uğraştığını bilmiyorum ve bunun doğru olduğu konusunda tam emin değilim, fakat bunun üze-rinde daha fazla durmak istemiyorum, çünkü

korkarım ki yeni bir in-celeme daha gerekli olabilir. Önemli olan, belgeler toplanmış ve şimdi benim elimde bulunuyor olmasıdır.

Nasıl oldu da Şubat sonlarında Moskova'ya gittiğimde, gemi Libau'da demirlemiş ve konserveler de oradayken, hatta gerçek konser-veler için Sovyet parası bile alacaklarken "konserve satın alamıyoruz" yönünde gerçek şikâyetler ulaşmıştır bana! Eğer bu konserveler bozulmamışsa (şimdi "eğer" diyorum, çünkü bu durumda ikinci bir soruş-turma yaptırıp yaptırmayacağımdan emin değilim, ki bu soruşturmanın sonuçları üzerine bir başka Parti Kongresi'nde konuşulacaktır), eğer bu konserveler bozulmamışsa — onları satın almış bulunuyoruz — şimdi soruyorum: Böyle bir işin Kamenev ve Krasin olmadan ilerleye memesi nedendir? Soruşturma belgelerinden, sorumlu bir komünistin bir diğer sorumlu komünisti kovduğunu görüyorum. Yine aynı belgelerden, sorumlu bir komünistin bir başka sorumlu komüniste şunu de-diğini görüyorum: "Bundan sonra sizinle yanımızda bir noter olmadan hiç konuşmayacağım." Bu hikâyeyi okuduğumda 25 yıl önce Sibir-ya'da sürgündeyken avukatlık yapmak zorunda kalışımı anımsadım. Ben illegal bir avukattım, çünkü idare tarafından sürgün edilmiştim ve böyle bir şey yapmak yasaktı; fakat başkası olmadığı için, insanlar ba-na gelir ve bazı şeyler anlatırlardı. Ancak işin en zor yanı meselenin ne olduğunu anlamaktı. Bir kadın gelir ve elbette önce akrabalarından an-latmaya başlardı ve meselenin ne olduğunu anlamak gerçekten çok zordu. Kadın beyaz bir inekten sözeder. Ona "bir kopya getir" dersin. Gider ve şöyle der: "Adam beyaz ineğin kopyası olmadan bir şey din-lemek istemiyor." Kolonimiz içinde bu kopya meselesine çok gülmüş-tük. Fakat küçük bir ilerleme sağlayabildim: bana gelirken beraberle-rinde bir kopya getiriyorlardı ve meselenin ne olduğunu, neden şikâyet ettiklerini, dertlerinin ne olduğunu anlamak mümkün olurdu. Bu 25 yıl önce Sibirya'daydı (en yakın tren istasyonunun yüzlerce verst ötede bulunduğu bir yer).

Peki devrimden üç yıl sonra Sovyet Cumhuriyeti'nin başkentinde konserve satın almak için neden iki soruşturmaya, Kamenev ve Krassin'in müdahalesine ve Politbüro talimatlarına ihtiyaç duyulmuştu? Eksik olan neydi? Politik güç mü? Hayır. Para vardı, böylece hem ekonomik, hem de politik güç vardı. Bütün kurumlar yerli yerindeydi. Eksik olan nedir? Eksik olan hiçbir şekilde karşı olmadığım ve mükemmel komünistler olarak değerlendirdiğim Moskova Tüketim Koo-peratifi ve Dış Ticaret Komiserliği çalışanlarının yüzde doksan dokuzunda kültür yokluğudur — meseleyi kültürel olarak ele alamadılar.

Bu meseleyi ilk kez duyduğumda MK'ya yazılı bir teklif verdim: Bildiğiniz gibi dokunulmazlıkları olan Tüm Rusya Merkez Yürütme Komitesi üyeleri dışında Moskova'daki kurumların bütün çalışanları 6 saat, Dış Ticaret Komiserliği'ndekiler de 36 saat en kötü Moskova ha-pishanesine atılmalıdır. Ve şimdi de suçlunun bulunamadığı ortaya çıktı. Gerçekten de anlattıklarımdan suçlunun bulunamayacağı açıkça ortaya çıkmaktadır. Suçlu, meseleleri pratik olarak halletme yönündeki bilinen Rus aydın yeteneksizliğidir — karışıklık ve düzensizlik. Önce iş yapmaya girişilir, bir şeyler yapılır, sonra düşünülür ve bundan bir iş çıkmazsa, Kamenev'e koşup şikâyet edilir ve mesele Politbüro önüne getirilir. Elbette bütün zor devlet sorunları Politbüro'ya getirilmelidir —daha sonra bu konuya değineceğim— fakat insan önce düşünür, sonra iş yapar. Eğer Politbüro karşısına çıkıyorsan hiç olmazsa belge-lerle çıkmaya çalış. Önce bir telgraf çek, Moskova'da telefon da var, ilgili kuruma bir telefonogram yolla, Tsyurupa'ya bir kopyasını ver ve de ki: Bu işin acil olduğunu düşünüyorum ve onları ihmalcilik nede-niyle dava edeceğim. Bu en temel kültür üzerine bir parça düşünmeli, meseleye düşünerek yaklaşmalı; eğer mesele iki dakika içinde bir tele-fon görüşmesiyle halledilemiyorsa, belgeleri al, kendini belgelerle do-nat ve de ki: "İhmal edecek olursan seni hapse tıktıracağım." Fakat bu-rada düşüncenin izi bile yok, hiçbir hazırlık

yok; hep bilinen gösteriş, sayısız komisyon, hepsi yorgun, hepsi bitkin düşmüş, hepsi hasta ve iş ancak Kamenevle Krasin'in teması sağlanarak yapılabiliyor. Bu tipik. Ve bunu sadece başkent Moskova'da değil, tüm diğer başkentlerde, tüm diğer bağımsız cumhuriyetlerin ve tek tek bölgelerin başkentlerin-de de gözlemliyoruz ve başkentlerin dışında bu tür şeyler sürekli oluyor, hem de yüz kez daha kötü.

Mücadelemizde komünistlerin düşünmeye ihtiyaç duyduklarını unutmamalıyız. Komünistler size mücadele üzerine, devrimci mücadelenin bütün dünyadaki durumu üzerine mükemmel bilgiler vereceklerdir. Ne var ki umutsuz yoksulluk ve sefaletten kurtulmak için düşünebilmek, kültürlü ve düzenli olmak gerekir — bunu yapamıyorlar. Sorumlu komünistlere meseleye sorumlulukla yaklaşmadıkları suçlamasını yapmak yanlış olacaktır. Komünistlerin büyük çoğunluğu —yüzde doksan dokuzu— sadece sorumlu değil, aynı zamanda devrime bağlı-lıklarını gerek Çarlığın yıkılmasından önceki en zor koşullarda gerekse devrimden sonra kanıtlamış, kelimenin tam anlamıyla bu işe hayatlarını koymuş insanlardır. Nedenleri burada aramak temelden yanlış olacaktır. Gerekli olan, en basit devlet işine uygar bir yaklaşımdır, bunun bir devlet meselesi, bir ticari mesele olduğunu kavramaktır; eğer engeller varsa kaldırmayı bilmek ve suçluları ihmal nedeniyle mahkeme-ye çıkarmak gerekir. Ben proleter mahkemenin bunları cezalandırmayı bileceğine inanıyorum. Fakat cezalandırabilmek için suçluları bulmak gerekir, ama size garanti ederim ki suçlular bulunamayacak. İsterseniz her biriniz meseleye bir daha bakın — suçlu yoktur, görülecek olan kaos, karışıklık ve saçmalıktır... Kimse işe başlamayı bilmiyor, kimse devlet işlerine böyle değil de şöyle yaklaşılması gerektiğini kavramıyor. Ve tüm Beyaz Muhafızlar çetesi, sabotörler bundan yararlanıyor-lar. Ülkemizde sabotörlere karşı amansız bir mücadele yürütüldüğü bir dönem olmuştur, bu mücadele bugün de gündemdedir; sabotörlerin var olduğu elbette doğrudur ve bunlarla mücadele etmek gerekir. Fakat

durum söylediğim gibi olursa onlara karşı mücadele edilebilir mi? Bu durum her türlü sabotajdan daha tehlikelidir, sabotör iki komünistin, gıda maddesi alımı amacıyla ilkesel bir talimat için Politbüro'ya ne za-man başvurmak gerektiği konusunda kavga edişlerini seyretmekten ve bu aralığa sızmaktan başka ne isteyebilir? Nispeten akıllı bir sabotör şu ya da bu komünistten yana tavır aldığında, ya da sırayla her ikisin-den de yana olduğunda bu iş bitmiştir. O zaman dava tamamen yitiril-miştir. Peki suç kimde? Hiç kimsede. Çünkü bu iki komünist, sorumlu, özverili iki devrimci, olmayacak bir şey için, gıda maddesi alımı üzeri-ne ilkesel bir talimat almak amacıyla Politbüro'ya ne zaman başvurmak gerektiği konusunda kavga ediyorlar.

İşte sorun budur, zorluk buradadır. Kapitalist büyük girişim oku-lundan geçmiş her satıcı bunu becerebilir, fakat sorumlu komünistlerin yüzde doksan dokuzu bunu yapamaz ve yapamadıklarını, önce bu işin ABC'sini öğrenmeleri gerektiğini kabul etmek istemez. Bunu kavramazsak, yeniden hazırlık sınıfından başlayarak öğrenmeye koyulmazsak, bugün tüm politikanın temelini oluşturan ekonomik görevi asla çözemeyeceğiz.

Aktarmak istediğim diğer örnek Donets Havzası'dır. Donets Havzası'nın bütün ekonomimizin merkezi, gerçek temeli olduğunu bilirsiniz. Donetz Havzası'nı yeniden inşa etmezsek, layık olduğu seviyeye getirmezsek, Rusya'da büyük sanayinin yeniden inşasından, sosyalizmin herhangi bir gerçek inşasından söz edilemez, çünkü sosyalizm bu yük sanayi dışında başka bir yolla kurulamaz. MK oradaki gelişmeleri yakından gözlemliyor.

Bu bölgeyle ilgili olarak Politbüro önüne getirilen sorunlar hak-sız, gülünç ve saçma bir biçimde getirilen küçük sorunlar değildi, bila-kis kesinlikle ertelenemeyecek olan gerçek bir meseleydi.

MK, tüm ekonomimizin bu tür gerçek merkezlerinde, üslerinde ve temellerinde gerçekten doğru dürüst çalışılmasına dikkat etmelidir. Orada Taşkömürü Merkez Yönetimi'nin başında sadece tartışmasız sa-dık değil, aynı zamanda gerçekten kültürlü, son derece ehliyetli insan-lar vardı, sanırım yetenekli dersem yanılmış olmam, bu nedenle MK dikkatini buraya yöneltti. Ukrayna bağımsız bir cumhuriyettir, çok iyi, fakat Parti söz konusu olduğunda, bazen —nazikçe nasıl ifade edebili-rim— hile taktiğine başvuruyor. Günün birinde onları sıkıştırmak zo-runda kalacağız herhalde, çünkü orada akıllı adamlar var ve onların MK'sı, bizi aldatıyor demek istemiyorum ama bizden biraz uzaklaşı-yor. Tüm meseleyi aydınlatmak için buradaki MK'da inceledik ve sür-tüşmeler ve görüş ayrılıkları olduğunu saptadık. Orada "Kimka", yani Küçük Ocakları İşletme Komisyonu bulunuyor. Elbette "Kimka"yla Taşkömürü Sanayii Merkez Yönetimi arasında şiddetli sürtüşmeler var. Yine de biz MK'nın belli tecrübeleri var ve önde gelen kişileri uzaklaştırmama yönünde oybirliğiyle karar aldık; sürtüşmeler olursa bütün ayrıntılarıyla bize bildirilecekti, çünkü o bölgede sadece sadık değil, aynı zamanda yetenekli insanlar varsa, bunları desteklemeye ça-lışmak gerekir ki, eğer henüz herşeyi öğrenmedikleri kabul edilirse, eğitimlerini tamamlayabilsinler. Hikâyenin sonu Ukrayna'da bir Parti kongresinin yapılması oldu. Orada ne olup bittiğini bilmiyorum, her şey vardı. Ukraynalı yoldaşlardan bilgi almaya çalıştım. Orkonikidze yoldaştan özel olarak oraya gitmesini ve neler olduğunu belirlemesini rica ettim, MK da ona bu görevi verdi. Görüldüğü kadarıyla bir entrika ve karışıklık vardı ve "ispart" [Parti Tarihini İnceleme Komisyonu. —Alm. Red.] bu meseleyi ele alacak olursa on yılda bile çözemeyecektir. Fiilen ise bu grup, MK'nın oybirliğiyle verdiği talimatlara rağmen görevden alınıp yerine başka bir grup getirilmişti. Ne olmuştu? Aslında bu grubun bir kesimi, bütün yüksek niteliklerine rağmen belli bir yanlış yapmıştı. İdare yöntemlerinde aşırı gayretkeşlik göstermişti. Orada işimiz işçilerle. "İşçiler"den söz edildiğinde çoğu kez bunun fabrika proletaryası

olduğu düşünülüyor. Kesinlikle değil. Savaştan bu yana ülkemizde, proleter olmayan, aksine savaştan kaç-mak isteyen insanlar fabrikalara girmişlerdir; peki bugün ülkemizde toplumsal ve ekonomik koşullar, gerçek proleterlerin fabrika ve tesis-lere girmesini sağlayacak gibi midir? Bu doğru değil. Bu Marx'a göre doğrudur, fakat Marx Rusya üzerine değil, 15. yüzyıldan başlayarak bir bütün olarak kapitalizm üzerine yazmıştır. Altı yüz yıllık bir zaman dilimi için bu doğrudur, fakat bugünkü Rusya için geçerli değildir. Fabrikalara girenler çoklukla proleter değil, her türlü tesadüfî unsurlardır.

Çalışmayı doğru örgütlemeyi, geri kalmayacak, ortaya çıkacak sürtüşmeleri zamanında giderecek ve yönetmeyi politikadan ayırmaya-cak biçimde örgütlemeyi bilmek — görev budur. Çünkü politikamız ve idaremiz, bütün öncünün, bütün proleter kitleyle, bütün köylü kitle-siyle birleşmiş olmasına dayanır. Bu çarklar gözden kaçırılıp, sadece yönetmenin büyüsüne kapılınırsa bu felaket getirecektir. Donets Hav-zası önder yöneticilerinin yaptıkları hatalar, diğer hatalarımızla kıyas-landığında yok denecek kadar azdır, fakat bu tipik bir örnektir. MK'da oy birliğiyle şu talep ileri sürüldü: "Bu grubu görevinde bırakın; en küçük anlaşmazlığı bile bize, MK'ya devredin, çünkü Donets Havzası herhangi bir bölge değil, olmazsa sosyalist inşanın sadece bir dilek olarak kalacağı bir bölgedir" — fakat bütün politik gücümüzün, MK'nın bütün otoritesinin yetersiz kaldığı görüldü.

Bu kez hata yönetirken yapılmıştı; elbette bunun dışında da bir sürü başka hata vardı. İşte size tüm meselenin politik güçte değil, idare etmeyi bilmekte, insanları doğru mevkilere getirmeyi bilmekte, devletin ekonomik ça-lışmasının kesintiye uğramaması için küçük çatışmalardan kaçınmayı bilmekte yattığına bir örnek. Bizde eksik olan budur — hata işte bura-dadır.

Öyle inanıyorum ki devrimimizden söz eder ve perspektiflerini tartışırken, devrimin tamamen çözülmüş ve geri döndürülemez biçim-de, dünya tarihinde çığır açan kapitalizmden kopuş tarihine mal olmuş görevlerini sımsıkı ayırmalıyız. Devrimimiz bu tür başarılar göstermiş-tir. Elbette Menşevikler ve Otto Bauer —İkibuçukuncu Enternasyonal temsilcisi— istedikleri kadar "Yaptığınız devrim burjuva devrimidir" diye bağırabilirler, fakat biz şunu söylüyoruz: burjuva devrimi sonuna kadar götürmek görevimizdir. Beyaz Muhafızların bir yayınının ifade ettiği gibi: 400 yıl boyunca devlet kurumlarımızda pislik birikti ve biz bu pisliği dört yıl içinde kaldırdık — büyük kazanımımız budur. Peki, ya Menşevikler ve Sosyal Devrimciler ne yaptılar? Hiçbir şey. Bizim ülkemizde de, hatta ileri, aydınlanmış Almanya'da da, orada bile orta-çağ pisliğini kaldıramadılar. Büyük kazanımımızı suç olarak önümüze sürüyorlar. Devrim davasını sonuna kadar götürmemiz bizim silineme-yecek kazanımımızdır.

Şimdi havada savaş kokusu var. İşçi birlikleri, örneğin reformist birlikler, savaş karşıtı kararlar kabul ediyorlar ve savaşa karşı grev teh-didinde bulunuyorlar. Eğer yanılmıyorsam, kısa süre önce, Fransız Temsilciler Meclisi'nde mükemmel bir komünistin savaş karşıtı bir konuşma yaptığını ve işçi sınıfının ayaklanmayı savaşa tercih edeceği-ni açıkladığını bildiren bir gazete haberi okudum. Sorun, 1912 yılında Basel Manifestosu yayınlandığında[102] bizim koyduğumuz gibi kona-maz. Savaştan nasıl çıkılacağını, gerici bir savaştan devrimci bir yolla çıkmanın ne büyük uğraşlar gerektirdiğini, ne anlama geldiğini sadece Rus devrimi göstermiştir. Gerici emperyalist savaşlar dünyanın her ye-rinde kaçınılmazdır. İnsanlık bu tür sorunları karara bağlarken, o za-man on milyonlarca insanın öldürüldüğünü ve şimdi yine öldürüleceğini unutamaz ve unutmayacaktır. 20. yüzyılda yaşıyoruz; ve gerici bir savaştan devrimci yolla vazgeçen, şu ya da bu hükümetin yararı ve se-lameti için değil, hükümeti devirerek vazgeçen

tek halk Rus halkıdır ve onu savaştan çıkaran Rus devrimi olmuştur. Ve Rus devrimiyle ka-zanılmış olan şey bir daha geri alınamayacaktır. Hiçbir güç bunu geri alamaz, tıpkı Sovyet devletinin yaratılmış olduğunu dünyanın hiçbir gücünün yeryüzünden silemeyeceği gibi. Bu tarihi bir zaferdir. Yüzyıl-lar boyunca devletler burjuva tipine göre kuruldular ve ilk kez burjuva olmayan bir devlet biçimi bulunmuştur. Belki aygıtımız kötü, fakat ilk icat edildiğinde buhar makinesinin de kötü olduğu söyleniyor ve çalı-şıp çalışmadığı bile bilinmiyor. Önemli olan bu değil, önemli olan bu-luşun yapılmış olmasıdır. İlk buhar makinesi biçimi itibariyle hiçbir işe yaramamış olabilir, ama şimdi lokomotif var. Devlet aygıtımız kö-tü olabilir, ama yaratılmıştır, dev bir tarihsel buluş yapılmış ve proleter tipte bir devlet kurulmuştur — ve o nedenle tüm Avrupa, bütün burju-va gazeteler, istedikleri kadar ülkemizde ne kadar korkunç durumların, ne kadar büyük bir sefaletin hüküm sürdüğünü, emekçi halkın sadece eziyet çektiğini anlatsınlar, yine de tüm dünyada bütün işçiler Sovyet devletine gönül veriyorlar. Bunlar elde ettiğimiz ve geri alınamaz bü-yük kazanımlardır. Ne var ki bizim için, Komünist Partisi'nin temsilci-leri için bu sadece kapının açılması demektir. Şimdi önümüzde sosya-list ekonominin temelini kurma görevi var. Bu yapıldı mı? Hayır, ya-pılmadı. Henüz sosyalist temelimiz yok. Temelin kurulduğunu sanan komünistler büyük bir hata yapıyorlar. Esas mesele, ülkemizde Rus devriminin tarihi kazanımını oluşturan şeyi, son derece kötü uyguladı-ğımız, henüz yapılmamış ve daha birçok kez değiştirmemiz gereken şeylerden kesin, berrak ve soğukkanlı biçimde ayırmaktır.

Politik olaylar her zaman çok karışık ve karmaşıktır. Bunu bir zincirle kıyaslayabiliriz. Eğer tüm zinciri sımsıkı elde tutmak istiyor-sanız, sadece bir tek halkadan tutamazsınız. Tutmak istediğiniz halkayı yapay olarak seçemezsiniz. 1917'de esas mesele neydi? Tüm halkın talep ettiği şeydi, savaşı bırakmaktı, bu her şeyi gölgede bırakmıştı. Devrimci Rusya savaştan ayrılmayı başardı. Çok büyük çabalar

harcandı, fakat buna karşılık halkın baş ihtiyacı dikkate alındı ve bu bize uzun yıllar için zafer getirdi... Sovyet iktidarıyla daha demokratik, emekçilere daha yakın bir devlet iktidarına sahip olduğunu halk hisse-diyor, köylü görüyor ve cepheden dönen asker mükemmel biçimde kavrıyordu. Diğer alanlarda ne kadar aptallıklar ve saçmalıklar yapsak da, bu ana görevi dikkate aldığımız için, her şey yolundaydı.

1919 ve 1920 yılında esas mesele neydi? Askeri savunma. Dünya-yı kapsayan güçlü Antant bize karşı saldırıya geçmiş, boğazımızı sıkı-yordu, propagandaya gerek kalmadan her partisiz köylü ne olduğunu kavramıştı. Çiftlik beyi geliyor. Komünistler ona karşı savaşmayı bili-yorlar. Köylülerin kitle olarak komünistlerden yana olmasının, bizim zafer kazanmamızın nedeni buydu.

1921 yılında esas mesele düzenli geri çekilmeydi. O nedenle di-siplin iki misli gerekliydi. "İşçi Muhalefeti" şöyle diyordu: "İşçileri küçümsüyorsunuz, işçiler daha fazla inisiyatif kullanmalılar." İnisiya-tif, geri çekilmeyi düzenli uygulamak ve özellikle de disiplini koru-maktı. Panik ya da disiplinsizlik ruhu yayan biri devrimi çökertirdi, çünkü fethetmeye alışmış, devrimci görüş ve ideallerle dolu ve aslında ruhları her türlü geri çekilmeyi bir tür kötülük olarak gören insanlarla geri çekilmekten daha zor bir şey yoktur. En büyük tehlike düzenin bozulmasıydı ve en büyük görev de düzenin korunması.

Peki bugün esas mesele nedir? Bugün esas mesele —raporumu bu yönde geliştirmek ve özetlemek istiyordum— bir yön değişikliği anla-mında politikada değildir; Yeni Ekonomik Politika'yla bağıntı içinde bundan inanılmayacak kadar çok konuşulmaktadır. Uluorta konuşul-maktadır. Bu son derece tehlikeli bir lafazanlıktır. Ülkemizde

Yeni Ekonomik Politika'yla bağıntı içinde işgüzarca davranışlara, kurumları değiştirmeye, yenilerini kurmaya başlanmıştır. Bu son derece zararlı bir saçmalıktır. Esas olarak insanların, insanların seçiminin Önemli ol-duğu bir noktaya ulaştık. Ivır zıvır işlere karşı, kurumların değiştiril-mesi yerine kişilerin rolünü önplana çıkaran kültür taşıyıcılığına karşı mücadele etmeye alışmış bir devrimci için bunu kavramak güçtür. Ne var ki biz, politik anlamda soğukkanlılıkla değerlendirilmedi gereken bir durumda bulunuyoruz — öylesine ilerledik ki bütün mevzileri koruyamayız ve korumaya çalışmamalıyız.

Uluslararası bakımdan durumumuz son yıllarda muazzam iyileşti. Sovyet tipi devleti mücadele ederek kazandık, bu bütün insanlığın ilerlemesidir ve Komünist Enternasyonal'in bütün ülkelerden geçtiği haberlerle her gün onaylanmaktadır. Bundan hiç kimsenin en ufak kuşkusu yok. Fakat pratik çalışma anlamında mesele şöyle: komünistler köylü kitlesine pratik yardımda bulunmayı başaramayacak olurlarsa köylülük onları desteklemeyecektir. Dikkatin merkezinde bulunan yasalar yapmak, daha iyi kararnameler çıkarmak vs. değildir. Ülkemizde kararnamelerin bir propaganda biçimi olarak hizmet ettikleri bir dö-nem olmuştur. Bizimle alay ediliyor, Bolşeviklerin çıkardıkları karar-namelerin uygulanmadığını anlamadıkları söyleniyordu; bütün Beyaz Muhafız basın bu tür alaylarla doluydu, fakat Bolşeviklerin iktidarı ele geçirdikleri ve sade köylüye, sade işçiye şunu açıkladıkları dönemde bu haklıydı: devletin böyle yönetilmesini istiyoruz, işte bir kararname, deneyin. Sade işçiye ve köylüye politik görüşlerimizi hemen kararna-meler biçiminde iletiyorduk. Sonuç, halk kitleleri arasında sahip bu-lunduğumuz ve hâlâ sahip olduğumuz muazzam güveni kazanmak ol-du. Bu, devrimin başlarında zorunlu olan bir zamandı, bir dönemdi, yoksa devrimci dalganın başında değil geride kalırdık. Yoksa yeni te-meller üzerinde bir hayat kurmak isteyen bütün işçilerin ve köylülerin güvenini kazanamazdık. Fakat bu dönem geçmiştir ve biz bunu kavra-mak

istemiyoruz. Bugün, eğer şu ya da bu kurumu kurmak ya da de-ğiştirmek için talimat verilirse köylüler ve işçiler buna gülecektir. Bu-gün sade işçi ve köylü bununla ilgilenmeyecektir, ve ilgilenmemekte haklıdırlar da, çünkü ağırlık noktası bu değildir. Sen, komünist bugün halkın karşısına bununla çıkmamalısın. Devlet kurumlarındaki bizler sürekli bu tür ıvır zıvırla dolu olmamıza rağmen, kavranması gereken halka bu değildir, esas mesele bu değildir; esas mesele, insanlım doğ-ru yere yerleştirilmemden, bütün devrime parlak biçimde katılmış olan sorumlu bir komünistin hiç anlamadığı bir ticari ve sınai göreve getirilmesi ve gerçeğin görülmesini engellemesidir, çünkü vurguncular ve dolandırıcılar onun arkasına gizlenmeyi çok iyi başarıyorlar. Mese-le bizde nelerin uygulandığı konusunda pratik bir denetimin olmaması-dır. Bu sıradan, küçük bir görevdir, küçük iştir, ama en büyük siyasi devrimden sonraki dönemde, bir süre kapitalist bir ekonomik biçimin ta ortasında varlığımızı sürdürmek zorunda olduğumuz koşullar altın-da yaşıyoruz; ve tüm durumun esas noktası, kelimenin dar anlamında politikada değil (gazetelerde konuşulanlar siyasi laf kalabalığıdır ve bunlarda sosyalist olan hiçbir şey yoktur), bütün durumun esas noktası kararlarda değil, kurumlarda değil, yeniden örgütlemede değildir. Bu şeyler bizim için zorunlu olduğu sürece bunları yapacağız, fakat halkın karşısına bunlarla çıkmayın, gerekli insanları bulun, pratik uygulamayı denetleyin; halk bunu takdir edecektir.

Biz halk kitlesi içinde, her şeye rağmen denizde bir damlayız ve ancak halkın gördüğünü doğru biçimde ifade edersek yönetebiliriz. Aksi takdirde Komünist Partisi proletaryayı, proletarya da kitleyi yönetemeyecek ve bütün aygıt çökecektir. Bugün halk ve bütün emekçi kitlelerin istediği en önemli şey sadece, içinde bulundukları umutsuz durumda ve açlıkta kendilerine yardım elinin uzatılması ve köylünün ihtiyaç duyduğu iyileşmenin alışık olduğu biçimde gerçekleştiğini görmesidir. Köylü pazarı biliyor, ticareti biliyor. Doğrudan komünist

paylaşımı uygulamaya koyamadık. Bunun için fabrikalar ve fabrika donatımları yeterli değildi. Şimdi ticaret sayesinde köylülere bunları temin etmek zorundayız, fakat bunu kapitalistin yaptığından daha kötü yapmamalıyız, yoksa halk böyle bir yönetime katlanamaz. Durumun özü budur. Ve beklenmedik bir şey ortaya çıkmazsa bütün 1922 yılı için çalışmamızın esası bu olmak zorundadır — üç koşulla.
Birinci koşul bir müdahalenin olmamasıdır. Bundan kaçınmak için diplomatik alanda elimizden gelen herşeyi yapıyoruz. Yine de o her gün olabilir. Gerçekten dikkatli olmalı ve Kızıl Ordu'nun lehine belli ağır özverilerde bulunmalıyız, elbette bu özverilerin kapsamını iyice belirleyerek. Karşımızda, bizi boğmak için sadece bir biçim arayan tüm dünya burjuvazisi var. Menşeviklerimiz ve Sosyal Devrimcilerimiz bu burjuvazinin ajanlarından başka bir şey değil. Onların politik konumu budur.

İkinci koşul: mali krizin çok şiddetli olmamasıdır.103 Mali kriz yaklaşıyor. Buna mali politika konusu ele alınırken değinilecek. Mali kriz çok şiddetli ve ağır olursa, yine birçok şeyi değiştirmek ve güçle-rimizi bir noktada toplamak zorunda kalacağız. Kriz çok ağır olmazsa, faydalı bile olabilir: Bütün devlet tröstlerindeki komünistler arasında biraz temizlik yapılmasını sağlayabilir. Ne var ki bunu yapmayı unut-mamak gerekir. Mali kriz kurumları ve girişimleri adamakıllı sarsacak ve ilk planda bunlar arasında işe yaramaz olanlar çatırdayacaktır. Ne var ki, sorumlu komünistler cephelerde savaşmış ve her zaman iyi ça-lışmış çok iyi insanlar olarak övülürken, bütün suçun uzmanlara yıkıl mamasına dikkat edilmelidir. Yani mali kriz aşın ağır olmazsa bu kriz-den bir yarar sağlanabilecek ve bir parça temizlik yapılabilecektir; Merkezi Kontrol Komisyonu ya da Merkezi Temizlik Komisyonu'nun yaptığı gibi değil, ekonomi kurumlarındaki bütün sorumlu komünistler adamakıllı temizlenecektir.

Ve üçüncü koşul, bu süre içinde hiç politik hata yapmamaktır. El-bette politik hatalar yaparsak bütün ekonomik inşa sarsılacaktır ve dü-zeltmeler ve izlenecek yol üzerine tartışmalarla uğraşmak zorunda ka-lacağız. Fakat böyle üzücü hatalar yapmazsak, yakın gelecekte esas noktayı kararnameler, kelimenin dar anlamıyla politik kurumlar ve bunların örgütlenmesi oluşturmayacaktır —bunlarla gerektiğinde so-rumlu komünist çevreler ve Sovyet kurumları uğraşacaklardır—, tüm çalışmanın esası daha çok insanların seçimi ve uygulamanın deneti-minde yatacaktır. Bu bakımdan pratik bir şeyler öğrenirsek, pratikte yararlı birşeyler yaparsak, o zaman yeniden bütün zorlukları aşacağız.

Son olarak, en yüksek kurumlarımız ve Parti'nin bunlarla ilişkisi sorununun pratik yanına değinmek zorundayım. Bizde Parti'yle Sovyet kurumları arasında doğru olmayan bir ilişki gelişti ve bu konuda tam görüş birliği içindeyiz. Ufacık meselelerin nasıl Politbüro önüne çekildiğini bir örnekle gösterdim. Bundan resmen kurtulmak çok zordur, çünkü bizde dümende tek bir hükümet partisi vardır ve bir Parti üyesinin şikâyette bulunması yasaklanamaz. O nedenle Halk Komiser-leri Konseyi'ndeki bütün sorunlar Politbüro'ya taşınmaktadır. Burada suçun büyük bölümü bana da aittir, çünkü Halk Komiserleri Konseyi'yle Politbüro arasındaki bağı büyük ölçüde ben kuruyordum. Ve iş-lerden elimi çekmek zorunda kaldığımda, iki çarkın aynı zamanda işle-mediği anlaşıldı ve Kamenev bu bağı ayakta tutmak için üç kat iş yüklenmek zorunda kaldı. Yakın zamanda çalışmaya geri dönemeyeceğim için, bütün umutlar şimdi iki vekilin daha burada olmasına bağlanıyor: Almanlar tarafından eski haline getirilen Tsyurupa yoldaş ve yine Al-manların mükemmel biçimde eski haline getirdikleri Rikov yoldaş. [Tsyurupa ve Rikov kısa süre önce Almanya'da ameliyat olmuşlardı. —Alm. Red.] Alman imparatoru Vilhelm'in bile bize faydası oldu, bunu beklemi-yordum. Vilhelm'in bir operatörü vardı, bu Doktor Rikov'a bakmış, Rikov'un kötü kısımlarını

kesip Almanya'da alıkoymuş, iyi kısımları-nı bırakmış, Rikov yoldaşın bu kısmını yeniden eski haline getirerek bize yollamıştır. Bu usul uygulanmaya devam ederse çok iyi olacak.

Şaka bir yana — şimdi esas talimatlara geliyorum. Bu konuda MK'da tam görüş birliği var ve ben Parti Kongresi'nin bu soruna iliş-kin büyük bir dikkatle tavır alacağını ve bu anlamda Politbüro ve MK'yı ıvır zıvır işlerden kurtaracak ve sorumlu fonksiyonerleri daha yüksek bir basamağa çıkaracak talimatları onaylayacağını umuyorum. Halk Komiserlerinin, çalışmalarının sorumluluğunu taşıması gerekir, önce Halk Komiserleri Konseyi'ne, sonra da Politbüro'ya koşmaları değil. MK'ya şikâyette bulunma hakkını resmen kaldıramayız, çünkü Partimiz tek hükümet partisidir. Burada ıvır zıvır işler için başvuruyu engellemek gerekir, ancak Halk Komiserleri Konseyi'nin otoritesini yükseltmek zorunludur, faaliyetlerine yardımcılar değil, daha çok Halk Komiserleri katılmalıdır; Halk Komiserleri Konseyi'nin çalışmasının niteliğini, geçen yıl yapamadığım şu biçimde değiştirmek gereklidir: Uygulamanın denetlenmesine çok daha fazla dikkat göstermek, iki ve-kilimiz daha olacak: Rikov ve Tsyurupa. Rikov Savunma Konseyi'nde Kızıl Ordu ve Donanma İaşesi için Olağanüstü Yetkili olarak faaliyet yürütürken işleri disipline sokmayı bilmiş ve işler ilerlemişti. Tsyuru-pa en iyi Halk Komiserliklerinden birini örgütledi. Bu ikisi Halk Ko-miserliklerini uygulamaya ve sorumluluğa teşvik etme konusunda bü-yük dikkat gösterirlerse, burada bir adım, küçük de olsa bir adım ilerlemiş olacağız. 18 Halk Komiserliğimiz var, bunlardan en az 15'i tamamen işe yaramaz — her yerde iyi Halk Komiseri bulmak olanaksız; insanlar buna daha büyük dikkat gösterirlerse seviniriz! Rikov yoldaş MK Bürosu ve Tüm Rusya Merkez Yürütme Komitesi Prezidyumu üyesi olmalıdır, çünkü bu iki kurum arasında bir bağ olmalıdır, çünkü bu bağ olmazsa bazen ana çarklar boşa çalışır.

Bununla bağıntılı olarak Halk Komiserleri Konseyi'nin, Çalışma ve Savunma Konseyi'nin [Çalışma ve Savunma Konseyi VIII. Sovyet Kongresinin kararıyla Halk Komiserleri Konseyi bünyesinde kurulmuştur. Görevi ekonomiyle ilgili halk komiserliklerinin faaliyetini birleştirmek ve düzenlemektir. —Alm. Red.] komisyonlarının sınırlandırılmasına, bunla-rın kendi meselelerini bilip kararlaştırmalarına ve güçlerini sayısız ko-misyonlara dağıtmamalarına dikkat etmek gerekir. Bu günlerde komis-yonların temizlenmesine girişildi. 120 komisyon sayıldı. Peki bunlar-dan kaçı gereklidir? On altısı. Ve bu ilk temizlik değil. Kendi işi için sorumluluk taşımak, Halk Komiserliği Konseyi'nde bir karar almak ve bundan sorumlu olduğunu bilmek yerine, komisyonların arkasına gizleniliyor. Komisyonlarda şeytan bile yolunu bulamaz, hiç kimse kimin sorumlu olduğunu bilmiyor; her şey birbirine karışmış durumda ve so-nunda herkesin sorumlu olduğu bir karar alınıyor.

Bununla bağıntılı olarak Bölge Ekonomi Müsteşarlıklarının [Sovyet Yürütme Komiteleri bünyesinde kuruluşlar. —Alm. Red.] özerklik ve faaliyetlerinin genişletilmesi, geliştirilmesi gerektiğine dikkat çekilmelidir. Rusya'nın bölgelere ve reyonlara ayrılması şimdi ekonomi ve iklim koşulları, halkın yaşam biçimi, yakıt üretim koşulları, yerel sanayi koşulları vs. dikkate alınarak bilimsel ilkelere göre yapılmıştır.[104] Bu ayırma temelinde Reyon ve Bölge Ekonomi Müşavirlikleri kurulmuştur. Elbette kısmi düzeltmeler olacaktır, fakat bu ekonomi müşavirliklerinin otoritesini yükseltmek gerekir.

Ayrıca Tüm Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin daha gayretli biçimde çalışması ve düzenli olarak uzun süreli toplantılar yapması sağlanmalıdır. Toplantılar, mutlaka gerekli olmadan bazen alelacele Halk Komiserleri Konseyi'ne getirilen yasa tasarılarını müzakere etmelidir. Böylesi tasarılar ertelenmeli ve yerel fonksiyonerlere bunları iyice inceleme olanağı tanınmalı, ayrıca yasa tasarılarını kaleme

alanlardan daha sıkı taleplerde bulunulmalıdır — bu bizde yapılmamaktadır.

Tüm Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin toplantıları daha uzun sürecek olursa, seksiyonlara ve alt komisyonlara ayrılarak çalışmayı daha sıkı denetleyebilir ve bana göre şu anki politik durumun anahtarını, özünü oluşturan, ağırlığı insanların seçimine ve gerçek uygulamanın denetlenmesine vermek üzerinde çalışabilir.

Sorumlu komünistlerin yüzde doksan dokuzunun şu anda işe yarayacakları yerde olmadığını, işine vakıf olmadığını ve şimdi oturup öğrenmek zorunda olduklarını kabul etmeliyiz ve bunu kabul etmekten korkmamalıyız. Buriu kabul edersek ve öğrenme fırsatımız olduğu için —genel uluslararası duruma göre yargılayacak olursak, bunu öğrenmek için zamanımız var—, bunu ne pahasına olursa olsun yapmalıyız.

Seçme Eserler 9

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

1923

Seçme Eserler 9 a önsözden

Lenin Troçkizme karşı 1921-1923

Seçme Eserler 9 a önsözden

1921-1923 yıllarındaki çalışmalarında Lenin, kapitalizmden sos-yalizme geçiş teorisini geliştirir ve uygun politikayı saptar. Değişen somut duruma göre bu görevlerin bazen bir yanını, bazen öbür yanını ön plana çıkarır, ilk dönemde geri çekilmeyi, daha sonraki aşamalarda ise geri çekilmenin durdurulmasını ve "güçlerin yeniden gruplandırıl-masını" ve Yeni Ekonomik Politika yolunda yeni saldırının ilk aşama-sında proletaryanın ve Partisi'nin güçlerinin seferber edilmesini yöne-tir.

Yine X. Parti Kongresi'ndeki '"RKP(B) MK Siyasi Faaliyet Rapo-runda Lenin, esas olarak, işçi sınıfı önderliğinde işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün orta köylülükle ekonomik ittifakının yeni biçimlerini, daha sonraki dönemde işçi sınıfının diktatörlüğünün korunması ve sağlam-laşmasını ve orta köylülükle birlikte sosyalizme ilerleyişini sağlamış olan biçimleri saptar.

Parti orta köylülükle bu sağlam ittifak çizgisini tutarlı, uzlaşmaz iki cepheli mücadele içinde uygu1amıştır; ateşi ilkönce (Yeni Ekonomik Politika'nın yeniden inşa döneminde ve yeni yapılanma dönemine geçişte) her şeyden önce Troçkizm üzerinde, orta köylülüğe düşman "'sol" oportünizm üzerinde yoğunlaştırmış, daha sonra (XV. Parti Kongresi'nden sonra, yeni yapılanma döneminde), "köylülüğe önderlik etme(nin)... küçük üreticilere değil sınıfların ortadan kaldırılmasına yönelmek demek" olduğu cümlesini unutan, orta köylülüğe verilen tavizlerin anlamını, önemini ve niteliğini kavramayan ve işçi sınıfının küçük köylülüğe karşı temel tarihsel görevlerine sırt çeviren "köylü fılozofları"nın sağ oportünizmine karşı yöneltmiştir. Bu görevi Lenin X. Parti Kongresi'nde şöyle formüle etmişti:"... Proletaryanın azınlıkta kaldığı, çoğunluğun küçük-burjuva olduğu bir ülkede ... böyle bir ül-kede proletaryanın rolü, bu küçük mülk sahiplerinin toplumsallaştırılmış, kolektif, ortaklaşmacı çalışmaya geçişine önderlik etmekten ibarettir ... Eğer küçük üreticiye, büyük işletmenin üstünlüğünü pratikte görmesini sağlayacak mallar temin edebilecek

çok güçlü bir büyük sanayi mevcutsa bu başarılabilir" " ... Kulaklar mevcut sistemde şimdiye kadar olduğundan daha güçlü biçimde doğacak ... ve eğer sen makine ve elektrik verirsen, o zaman on binlerce ya da yüzbinlerce küçük Kulak yok edilecektir"

RKP(B) X. Parti Kongresi'ndeki konuşmalarında ve daha sonra 1921 ilkbaharındaki bir dizi konuşma ve yazılarında (özellikle 27 Mart 1921 'de yaptığı "Ulaşım İşçileri Tüm-Rusya Birlik Kongresi'nde Konuşma"da) Lenin ısrarla, yaklaşmakta olan büyük bir tehlikeyi, küçük- burjuva anarşisi tehlikesini, "tüm Denikin, Kolçak ve Yudeniçlerin toplamından kat kat büyük" bir tehlikeyi vurgular. Parti içindeki tartışma elbette "kısmen Parti safları dışında cereyan eden bir şeyi" (Lenin) yansıtıyordu. Gerek Troçkizm, gerek Buharin'in "Tampon Grubu", ge-rekse de "İşçi Muhalefeti"nin anarko-sendikalist sapması elbette ülke- de köylülüğün ezici bir çoğunluk oluşturmasıyla, küçük-burjuva anarşisinin artan baskısıyla bağıntılıydı. Lenin tam da bunun için Troçkizme karşı, Buharin yoldaşın "Tampon Grubu"na karşı, fraksiyonculuğa karşı, Parti'de birlik ve demir Bolşevik disiplin için böylesine her şeyi ezip geçen bir enerjiyle mücadele etmiştir. Lenin'in bu döneme ilişkin bir dizi açıklaması, oportünizmin çeşitli varyasyonlarına karşı Parti için mücadeleye ayrılmıştır. Bu açıdan "RKP(B) X. Parti Kongresi'nde Parti Birliği ve Anarko-Sendikalist Sapma Üzerine Rapor" ve bu Parti Kongresi'nin Lenin'in kaleme aldığı "Parti Birliği Üzerine"kararı özellikle önemlidir.

(..)

Lenin'in son makalesi "Kooperatifçilik Üzerine" (Mayıs 1923), küçük köylü ekonomisinin sosyalizme gelişim yolunu, gelişen sosyalist sanayi temelinde kooperatifler ve bunların daha yüksek aşamala-rından - kolektif çiftlikler- geçen yolunu, yani Parti'nin Troçkizme, sağ oportünizme, yarı-Troçkist "solculuğa" ve uzlaşmacılığın çeşitli

varyasyonlarına karşı amansız mücadelede tayin edici zaferler elde et-tiği yolu dahiyane biçimde belirler.

Lenin, 1921-1923 yıllarında tekrar tekrar, Yeni Ekonomik Politi-ka temelinde gelişen kapitalizm koşulları altındaki küçük burjuva anarşisinin ve küçük-burjuva unsurların proletarya üzerindeki etkisinin arz ettiği büyük tehlike üzerinde ısrarla durmuştur. Bu bağıntıda Troç-kizm ve yarı-Troçkizm, anarko-sendikalist sapma, sağ oportünizm ve sağ ve "sol" sapmalar karşısında uzlaşmacılık çok büyük bir tehlike oluşturuyordu. Parti birliği, demir Bolşevik disiplin, fraksiyonculuğa karşı amansız mücadele, Parti bütünlüğü, Parti'nin yönetme ve işçi sı-nıfını köylü kitlelerle birlikte bütün zorlukları aşarak sosyalizme götürme yeteneğinin vazgeçilmez önkoşullarıdır. Burada Parti'nin saflı-ğı, işçi kitlelerle, işçi sınıfıyla sıkı bağı olağanüstü önemlidir. Lenin'in her yazısında, her konuşmasında yürüttüğü Parti uğruna bitmek tükenmek bilmeyen mücadelesi, özel olarak bu soruna ilişkin makale ve mektuplarla tamamlanmaktadır.

"Parti Temizliği Üzerine" adlı makale ve Molotov yoldaşa yazdığı "Yeni Parti Üyelerinin Kabul Koşulları Üzerine" iki mektubu bu kapsamdadır.

İnter yayınları

Çeviri, Süheyla Kaya

“PARTİ İÇİNDEKİ DURUM" ÜZERİNE KARAR 25-27 Ekim 1923

CC ve CCC nin 10 Parti kuruluşlarının temsilcileriyle Ortak Genel Toplantısı

Moskova, 25-27 Ekim 1923 147

Genel kurul toplantıları, Siyasi Büro’nun Parti’içinde demokrasiyi teşvik etmeyi amaçlayan ve aynı zamanda Yeni Ekonomik Politikasının Parti üyelerindeki aşırılık ve yozlaşma etkilerine karşı mücadeleyi yoğunlaştırma yönündeki önerisini tamamıyle desteklemektedir .

Genel Kurul toplantıları, Siyasi Büro'ya Siyasi Büro ve Eylül Genel Kurulu tarafından kurulan komisyonların çalışmalarını hızlandırmak için gerekli tüm adımları atmalarını söyler:

(1) “makas” komisyonu, *(tarım ve sanayi ürünlerindeki fiyatları kontrol eden komisyon- EA)*

(2) ücret komisyonu ve

(3) partideki durumun araştırılması komisyonu.

Bu sorularla ilgili gerekli adımlar çözülür çözülmez, Siyasi Büro onları yürürlüğe koyacak ve bir sonraki Merkez Komitesi Genel Kurul toplantısına rapor verecektir.

CC ve CCC’nin 10 parti örgütünün temsilcileriyle yaptığı genel toplantılar, uluslararası devrim ve Parti’nin kritik öneme sahip olduğu

şu anda, Troçki yoldaşın yaptığı açıklamaların büyük siyasi hatalar olduğu, özellikle Siyasi Büro'ya yaptığı saldırılar, Partinin birliğini bozmaya tehdit oluşturan, ve Partide bir krize yol açan somut bir fraksiyonel eylem karakterine sahip olduğu görüşündedir.

Genel kurul toplantıları, bu soruları, tartışmak için tek müsaade edilen yöntem olarak, - Troçki'nin de üyesi olduğu - kurulların önüne getirme yerine, Troçki'nin direk Parti üyelerine itirazda bulunma yolunu seçtiğini üzülerek belirtti

Yoldaş Troçki'nin seçtiği yol, hizip grubu için bir işaret olarak hizmet vermiştir (Açıklama 46).

CC'nin CCC ve 10 Parti örgütlerinin temsilcilerinin, Genel Kurul toplantıları, imzalayanların niyetleri bu olmasa bile, açıklama 46'nın bu karakteri edinmiş olan, kuşku götürmez bir şekilde hizip ve bölücü politikalarda bir adım olarak kınadı. Bu Açıklama, önümüzdeki birkaç ay boyunca tüm Partiyi bir Parti içi iç mücadeleye sokmakla tehdit ediyor ve böylece partiyi, uluslararası devrimin kaderi için çok önemli bir anda zayıflatıyor.

The CPSU in Resolutions etc.,SBKP Kararları vb , 8. Russ. Ed., Cilt. 2, s. 495-96

Troçki bu komisyonlara partinin, ekonominin idaresine giderek yoğunlaşan bir şekilde katılmasının işaretleri olarak karşı çıktı.

CC Merkez Komitesi

CCC Merkez Kontrol Komisyonu

Çeviri, E. A

Stalin

TARTIŞMA ÜZERİNE, RAFAİL ÜZERİNE, PREOBRAJENSKİ VE SAPRONOV'UN MAKALELERİ ÜZERİNE VE TROÇKİ'NİN MEKTUBU ÜZERİNE,

Pravda, 15 Aralık, 1923, J.V. Stalin, Eserler, 1921-1923, Cilt 5, Türkçe Baskı, İnter Yayınları, s. 313

TROÇKİ'NİN MEKTUBU ÜZERİNE

.Kendiniz karar verin.

Troçki Parti aygıtının bürokratizminden ve eski kuşaktan devrimcilerin, yani Leninistleri, Partimizin temel çekirdeğinin yozlaşması tehlikesinden söz ediyor ve şöyle yazıyor:

" 'eski kuşaktan devrimcilerin' yozlaşması tarihte defalarca gözlemlenmiştir. En yeni ve en çarpıcı tarihsel örneği alalım: II. Enternasyonal'in önderleri ve partileri. Wilhelm Liebknecht, Bebel, Singer, Viktor Adler, Kautsky, Bernstein, Lafargue, Guesde ve diğerlerinin, Marx ve Engels'in doğrudan ve dolaysız öğrencileri olduğunu biliyoruz. Fakat biz tüm bu liderlerin –bazıları kısmen, bazıları tamamen – oportünizme yozlaştıklarını da biliyoruz"... "eğer Partinin, genç kuşağı pasif bir eğitim malzemesine dönüştüren ve kaçınılmaz olarak aygıt ile kütle arasında, eski ile yeni arasında yabancılaşmaya yol açan politikasının, aygıt-bürokratiksel yönetimlerin daha da gelişip güçlenmesine maruz kalacağı varsayılırsa, bizler, tam da biz 'eskiler', doğal olarak Partide yönetici rolünü oynayan bizim kuşağımızın, proleter ve devrimci ruhun tedricen ve fark edilmeksizin zayıflamasına karşı mutlak bir garanti olmadığını söylemek zorundayız"... "Gençlik –Partinin bu en güvenilir barometresi--,Parti bürokratizmine karşı en keskin biçimde tepki gösteriyor"... "Gençliğin, devrimci formülleri mücadele içinde zapt etmesi zorunludur...."

Birinci olarak olası bir yanlış anlamayı gidermek zorundayım. Troçki, mektubundan anlaşıldığı gibi, kendini Bolşeviklerin eski kuşağına saymakta ve bu eski kuşaktan devrimcilere – gerçekten yozlaşma yolunu tuttuğunda – yapılabilecek suçlamaları üstlenmeye hazır görünmektedir. Bu fedakarlığın soylu bir davranış olduğu kabul edilmelidir, fakat ben, Troçki'ye karşı Troçki'yi korumak zorundayım, çünkü anlaşılır nedenlerden ötürü eski Bolşevik kuşağın olası bir yozlaşmasının sorumluluğunu Troçki taşıyamaz ve taşımamalı. Özveri tabii ki iyi bir şeydir, fakat eski Bolşeviklerin bu özveriye ihtiyaçları var mı? Ben olmadığı inancındayım.

İkinci olarak, Bernstein, Adler, Kautsky, Guesde ve diğerleri gibi oportünist ve Menşeviklerle, tüm zaman boyunca oportünizme, Menşeviklere ve II. Enternasyonal'e karşı mücadele etmiş ve, öyle umuyorum ki, mücadele etmeye devam edecek olan Bolşeviklerin eski kuşağını ayni kefeye koymak anlaşılır şey deşil. Bu karışıklık ve dağınıklığa ne ile yol açılmıştır, eski kuşaktan devrimcileri korumayı asla amaçlamayan bazı yan niyetler değil de Parti çıkarlarını gözetmek söz konusuysa, buna ne ihtiyaç var?

Oportünizme karşı mücadele içinde büyüyen eski Bolşeviklere yönelik bu oportünizm imalarının anlamı nedir?

Üçüncü olarak ben hiçbir şekilde, eski Bolşeviklerin yozlaşma tehlikesine karşı mutlak güvencede oldukları görüşünde değilim, tıpkı diyelim ki bir deprem tehlikesine karşı mutlak güvencede olduğumuzu iddia etmek için hiçbir gerekçem olmadığı gibi. Olası olarak gündeme gelebilecek böyle bir tehlikenin mümkün olduğu kabul edilmelidir. Fakat bu, söz konusu tehlikenin gerçekten var olduğu anlamına mı gelir? Ben bu anlama gelmediği düşüncesindeyim. Troçki'nin kendisi de yozlaşma tehlikesini gerçekten bir tehlike olarak kanıtlayacak herhangi bir olgu ileri sürmemiştir. Oysa Partide, Partimizin belirli saflarını yozlaşmakla tehdit edebilecek bir dizi unsur vardır. Başka çare

kalmadığı için Partimize girmiş ve eski oportünist alışkanlıklarını henüz aşamamış Menşeviklerin bir bölümünden söz ediyorum. Lenin yoldaş, Partimizin arındırılması döneminde, bu Menşevikler ve bu tehlike üzerine şunları yazdı:

"Her oportünist, kendini uyarlama yetisiyle öne çıkar.... ve oportünistler olarak Menşevikler, öyle denilebilir ki, kendilerini 'ilke olarak' işçiler arasında egemen olan eğilime uyarlarlar ve kışın beyaz renk alan tavşan gibi bir kamuflaj rengi alırlar. Menşeviklerin bu özelliğini bilmek ve bunu hesaba katmanın anlamı ise, 1918'den sonra, yani Bolşeviklerin zaferinin ilk önceleri muhtemel daha sonra da kesin hale gelmeye başladığı bir dönemde RKP'ne katılan her yüz Menşevik'in doksan dokuzundan Partiyi arındırmak demektir." (Bkz. 4. baskı, cilt 33, s. 19/20, Rusça.)

Nasıl oldu da, gerçekten var olan bu ve benzeri tehlikeleri göz ardı eden Troçki, potansiyel bir tehlikeyi, eski Bolşeviklerin yozlaşma tehlikesini ön plana sürebildi? Bolşeviklerin eski kuşağının önder çekirdeğini temsil eden MK çoğunluğunun otoritesini baltalamayı amaçlayan mülahazalar gitmeyip de, Parti çıkarlarını gözeten birisi, nasıl olur da gözlerini gerçek tehlikeye kapar ve aslında gerçek olmaya potansiyel bir tehlikeyi ön plana çıkarabilir? Bu tür 'yöntem'lerin ancak muhalefetin değirmenine su taşıyacağı açık değil midir?

Dördüncü olarak Troçki, yozlaşabilecek 'eskiler' ile, güya 'Partinin en güvenilir barometresi' olan 'gençliği', bürokratlaşabilecek 'eski kuşaktan devrimciler' ile 'devrimci formülleri mücadele içinde zapt etmek' zorunda olan 'genç kuşağı' nasıl olup da karşı karşıya getirmektedir? Bu karşı karşıya getiriş nereden kaynaklanıyor, buna ne gerek vardı?' Eski kuşaktan devrimciler ile gençlik, iç ve dış düşmanlara karşı her zaman bir safta yürümedi mi? Eskiler' ile 'gençler'in birliği devrimimizin temel gücü değil mi? Partimizin bu iki ana birliği arasında bir çatlaklık açmak ve onu genişletmek için eski

kuşaktan devrimcileri karalamak ve demagojik bir biçimde gençliğe yaltaklanmak niye? Eğer Parti çıkarları, Partinin birliği, beraberliği gözetiliyorsa ve amaç muhalefet yararına bu birliği sarsmak değilse, tüm bunlara ne gerek var?

İnter yayınları

Çeviri, İsmail Yarkın

“ Troçkizm işçi sınıfı arasında kök salmaz, ancak onun devrimci mücadele, ve özellikle devrimci mücadeleye katılma yönünde olan küçük burjuva entellektüeller için tehlikesi küçümsenemez. Kapitalizme karşı mücadele eden güçleri Troçkist aldatmacalarla dağıtmaya ve moral bozukluğu yaratmaya çalışan işte bu küçük burjuvalardır. Küçük burjuva olma nedeniyle , çoğunluğunun devrimci mücadeleye, onun teori ve pratiğine karşı bir isteksizlikleri vardır. İşte burada Troçkizm onların yardımına gelir. Troçkizm bu tür entellektüellere bir kaçış yolu sağlar. Troçkizm onlara sınıf mücadelesine katılmadan Marksist-Leninist, devrimci görünme olanağını sağlar. Troçkizm onlara Marxism-Leninizmin kritikleri gibi görünme olanağını sağlar ve böylece gerici gibi görünmeden kendi küçük burjuva eğilimlerini tatmin ederler.”

Kopya Hakkı Yoktur

9 781329 170889